
IV CEL NAIV
EU TE-AM FĂCUT, EU TE OMOR
HUMANITAS

EU TE-AM FĂCUT,
EU TE OMOR
IV CEL NAIV

EU TE-AM FĂCUT, EU TE OMOR

un roman de război naiv

EDITURA HUMANITAS

BUCUREŞTI, 2023

Redactor: Ioana Văcărescu Coperta: Bogdan Moraru
Harta: Mihail Coşuleţu
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Alina Dincă

DTP: luiiana Constantinescu, Dan Dulgheru

Tipărit la Bookart Printing

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Iv Cel Naiv
Eu te-am făcut, eu te omor: un roman de război Iv Cel Naiv. –
Bucureşti: Humanitas, 2023

ISBN 978-973-50-7967-3 821.135.1
EDITURA HUMANITAS
Piaţa Presei libere i, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro
Comenzi online: www.libhumanitas.ro Comenzi prin e-mail:
vanzari@libhumanitas.ro Comenzi telefonice: 0723 684 194

N
RADIO ARRET
PIAȚA AZILULUI
CATEDRALA
TERASA
UZINA DE ENERGIE
TRECĂTOAREA FOHNULUI
UZINA DE APĂ
V
PRINCIPALĂ
PRIMĂRIA
FABRICA DE CONSERVE
PARC
REDACȚIA ZIARULUI
ARRET TV
SPITAL
S

1. Brandy

Trei sute şaizeci şi opt de zile. Cu atâta am îmbătrânit toţi în războiul ăsta şi nici măcar n-am murit cu vreo fărâmă mai înţelepţi decât eram în ziua aia de *12* iulie.

Dar să încep cu începutul, s-o iau metodic. Nu mi-a plăcut niciodată să m-apuc să prepar un cocktail fără să-mi pregătesc toateîngredientele dinainte şi să mă asigur că am tot ce-mi trebuie.

Aşadar. 12 iulie.

O dată care avea toate şansele să rămână în istorie ca ziua cu cea mai mare diferenţă între temperatura înregistrată la soare şi cea măsurată la umbră. Nouăsprezece liniuţe subţiri au despărţit cele treizeci şi unu de grade măsu-

rate la soare, în centrul orăşelului Arret – chiar la fântâna arteziană –, la orele prânzului, de cele douăsprezece gradeîndicate de aceleaşi termometre la umbră, sub teiul din curtea bisericii – tot în centrul Arretului, tot la prânz.

Ştirile de la ora 17 ale ArreTV-ului au făcut risipă de termeni meteorologici. S-a vorbit despre precesie şi ciclul Milankovic, despre oscilaţia sudică şi advecţie, despre curenţi descendenţi şi ascendenţi. Au fost prezentate

actino- grame peste actinograme, însă nu s-a găsit o explicaţie mulţumitoare pentru majoritatea nedumerită a telespectatorilor. A fost, de fapt, cald, sau răcoare? O primăvară

târzie, sau o vară capricioasă? Un fenomen meteorologic, sau unul paranormal?

Nimeni nu ştia să spună. Subiectul a fost reluat pe larg la ştirile de la ora 19. Cei mai de seamă meteorologi, analişti economici, financiari, oameni politici, specialişti în fizică şi astronomie, nutriţionişti, oameni de fotbal, ba

chiar şi o balerină prinsă întâmplător de mersul evenimentelor în studiourile ArreTV – cu toţii şi-au exprimat părerea. Iar când gazda talk-show-ului „Lumina de la miezul nopţii” a lansat ipoteza unui fenomen invers încălzirii globale, un soi de

răcire globală, unul dintreînvitaţi a aruncat definitiv discuţia în derizoriu, caracterizând acest şpagat termic ca fiind nici mai mult, nici mai puţin decât o răcire globală. A fost nevoie de un calup zdravăn de publicitate ca cei din studio

să redevină cât de cât serioşi, dar faza s-a propagat, oricum, online.

Cu toate acestea, ziua de 12 iulie avea să rămână în istorie pentru o ştire care, în contextul ăsta, s-a rătăcit în scurta trenă a „celorlalte ştiri”. Cine ar fi crezut atunci căînformaţia asta măruntă avea să împartă în

două tabere locuitorii Arretului, ba, mai mult, urma să declanşeze un război în toată regula, care avea să dureze ceva mai mult de un an? Cine să fi bănuit că în urma acestui război vom muri cu toţii?

Eu sigur nu. La ora ştirilor, beam un whisky cu gheaţă şi mă gândeam la cubul din pahar. Mă număr printre cei care nu concep whiskyul fără un cub de gheaţă. Răcoarea pe care o aduce, jocul neîncetat prin lichidul

arămiu, clinchetul din clipa în care atinge pereţii de sticlă, contopirea continuă între lichid şi solidul care se transformă şi el în lichid, de parcă ar fi convins de acesta să treacă la o stare superioară a existenţei sale – fără ele, whiskyul

n-ar fi la fel. însă mă simt înşelat: păcătoasa asta de gheaţă ia din tăria băuturii. Cu o totală lipsă de respect faţă de anii pe care nobilul nectar îi petrece în linişte şi întuneric, în butoaie de stejar, împrumutând puţin din tăcuta moştenire

a lemnului, gheaţa se preface şi ea, hop-ţop, în licoare arămie, ca un alergător de maraton care după câteva sute de metri găseşte o scurtătură către finiş.

Şi nici să n-aud de *whisky stones* sau alte porcării din astea.

De fiecare dată când termin whiskyul diluat îmi spun, cu un plescăit nemulţumit, că e ultima oară când mai pun gheaţă.

De fiecare dată când îmi torn whisky în pahar, cu un gest mecanic, reflex, ca atunci când îţi sufleci mânecile înainte să speli vasele, pun şi un cub de gheaţă.

în seara aceea, la fel ca în toate celelalte, mi-am turnat multe pahare. Da, îmi place să beau. Dar drama vieţii mele nu e că iubesc băutura sau că sunt alcoolic, cum le face plăcere

oamenilor să mă eticheteze. Adevărata mea dramă e că nu sunt nici, nici.

Nici prea masculin, fiindcă am trăsături rotunjite, senzuale, nici prea feminin, pentru că am o chelie respectabilă şi corpul plin de păr.

Nu-s nici prea gras, nici prea slab.

Nici tânăr nu mă pot numi, pentru că deja am patruzeci şi patru de ani şi a început să-mi încărunţească părul, nici bătrân nu sunt, fiindcă am doar patruzeci şi patru de ani şi n-am prea multe riduri.

Nici simpatic, nici antipatic.

Nici scund, nici înalt.

Nici pedant, nici delăsător.

Nici fricos, nici curajos.

Drama vieţii mele e că sunt nimic. Trist, dar ce e şi mai trist e că oamenii cred că sunt şi, şi.

Cei care beau cu mine mă găsesc un tovarăş perfect de pahar. Cei care nu beau mă privesc cu o milă caldă. Cei care au copii mă oferă, compătimitor, ca antimodel micuţilor.

Cei care nu sunt părinţi mă privesc ca pe un copil şi sunt gata să mă ia sub aripa lor protectoare. Eruditilor le plac pentru că-i pot înţelege. Oamenii simpli mă plac pentru că vorbesc pe limba lor. Mamele mă agreează fiindcă mă văd completînofensiv. Pensionarii mă preferă pentru că, în sfârşit, cineva îi ascultă şi pe ei.

Aş putea, probabil, să fiu mascota orăşelului Arret. Dar Arret n-are nevoie de mascotă, pentru că turiştii nu ajung aici nici măcar din greşeală. Aflat într-o depresiune, la 1354 de metri deasupra nivelului mării şi atât de departe de ea, încât nici un pescăruş nu s-a aventurat vreodată prin zonă, înconjurat de munţi din

toate părţile şi comunicând cu restul ţării printr-un singur drum, prost asfaltat şi mai întortocheat decât scenariul lui *Mulbolland Driue,* micul nostru Arret este, fără îndoială, un oraş izolat. Fapt care ne-a făcut să fim dintotdeauna mândri de noi. Doar că nu prea aveam în faţa cui să ne umflăm în pene, de vreme ce nici noi, arre- tienii, nu prea călătoream în afara oraşului. Ne plăcea să depindem doar de noi înşine, cum s-ar zice.

Iar eu, în plus, depind şi de alcool. E o vorbă despre dependenţii de alcool: ori mor, ori se lasă. Ei bine, eu sunt o excepţie. îmi place alcoolul tare, pe care chiar să-l simt, deşi,în mod ironic, mi se spune Brandy.

Şi dacă poţi schimba aproape orice la propria persoană, chiar şi numele, ei bine, de numele pe care ţi-l dau alţii nu poţi scăpa. Poreclele, meritate sau nu, te urmăresc toată viaţa.

Nu că asta ar mai conta, că doar am murit.

Ce chestie! Abia acum îmi dau seama că eu continui să vorbesc la timpul prezent, deşi nu mai exist. E greu să te obişnuieşti cu moartea, chiar şi după ce ai murit.

De câte ori n-am rotit un cub de gheaţă prin paharul de *single malt*, privindu-l cum se topeşte încet şi întrebân- du-mă ce-o să se întâmple după ce mor. Oare e un loc plin de culori? Sau e albastru-închis, aproape negru? Suntem, pur şi simplu, gata cu toate, sau e ca oînvizibilă plutire printre oameni şi prin ziduri? Oare cum o fi să poţi vedea o sticlă de whisky, dar să n-o poţi atinge?

Mi-am imaginat moartea în fel şi chip. Şi acum aflu că după moarte urmează viaţă. Ce întorsătură uimitoare! Dar uite că eu nu mai pot fi uimit, nu mai *simt* uimirea. Celulele creierului meu sunt prea ocupate să se autodezintegreze, enzimele le rup membranele, revărsându-se din matcă, aşa că nu mai sunt capabile să proceseze informaţia şi să trimită impulsuri nervoase care să îmi ridice o sprânceană sau să îmi facă ochii mari. Cu toate astea, ştiu că e uimitor ce se întâmplă. Sunt incapabil să interacţionez cu orice noţiune, cu orice realitate, dar le percep pe toate. E prima oară când particip la viaţa mea sută la sută obiectiv. Percep realitatea în timp real, fără întârzierile date de sinapse şi axoni, de circuite neuronale, de oase şi ţesuturi musculare, în sfârşit, nu mai trebuie să reacţionez, să iau decizii, să mă apăr sau să mă prefac. Adio, inimă năvalnică! La revedere, braţe îndărătnice! *Bye-bye*, ficat nebun!

Toată viaţa am fost închis în acest corp pe care, sincer, l-am chinuit. Am avut senzaţia ba că mă strânge, ba că-mi e prea larg, l-am băgat în tot felul de încurcături, iar el s-a încăpăţânat să mă salveze din altele, a dus în cârcă toate gândurile meleînutile, s-a apărat cât a putut de cele care erau îndreptate împotriva lui şi, tocmai când ne obişnuise- răm cât de cât unul cu altul, uite că trebuie să ne despărţim. Ăsta chiar e un divorţ greu de trăit, mai ales că partajul e deja stabilit: corpul rămâne cu un sac de celule pe moarte, iar sufletul – cu această capacitate vremelnică de a percepe realitatea, dar şi cuîncapacitatea de a reacţiona în vreun fel. Iar eu, pentru moment, sunt acest suflet. Atât mi-am mai rămas.

în câteva ore voi fi mort de-a binelea şi cine ştie ce va mai urma după. Probabil că aroma dulceagă a fostului meu corp, acum în descompunere, va atrage câteva *Sarco- phaga* păroase, iar fiecare dintre norocoase va depune sute de ouă în fostele mele ţesuturi, ca într-un ţinut al făgăduinţei pentru larve. Acestea nu vor întârzia să apară, după nici douăzeci şi patru de ore făcându-se mari din carnea mea de fost alcoolic, apoi luându-şi zborul şi depunând alte sute de ouă fiecare, şi tot aşa până când nu va mai rămâne nimic din fostul meu corp.

Dar eu nu am atâta timp ca să spun tot ce ar fi de spus.

Mai sunt câteva ore până când această rămăşiţă esenţială a fostului meu *eu* va dispărea şi ea cu totul. Sufletul. Spiritul. Psyche. Anima. Oricum i s-ar spune, uite că îi supravieţuieşte câteva ore corpului. De unde ştiu că sunt câteva ore? Nu ştiu. Mi-e pur şi simplu clar că în curând voi dispărea cu totul. Poate că, totuşi, există o lume de apoi. Nu în sens religios, niciodată n-am crezut în predicile găunoase ale preotului Makalu. Nici în sens fizic, nu cred că mai putem avea o nouă dimensiune după ce o lăsăm pe aceasta, pământească, pradă larvelor de *Sarcophaga*. Şi totuşi... Poate că există ceva. E prima oară când afirm lucrul ăsta fără emoţie, complet detaşat de ceea ce atunci când eram viu numeam cu atâta ardoare „speranţă”.

Spun ce am de spus aici, înînteriorul psyche-ului meu, pentru mine şi doar pentru mine. Poate că, cine ştie cum, mentalul colectiv, această Gaia care suntem cu toţii, va face într-o zi ca gândurile mele să prindă viaţă în mintea vreunui scriitor care va găsi o cale de a pune pe hârtie aceste cuvinte nescrise.

Aşadar, 12 iulie.

Inexplicabila diferenţă de temperatură.

Ştirile îmbrăţişează acest fapt meteorologic ca pe un subiect suficient de nou şi de uşor de înţeles încât să ţină audienţa captivată o vreme. Şi totuşi, un jurnalist încă entuziast plasează în fluxul de ştiri şi oînformaţie împachetată în cuvinte exuberante: anunţă că, printr-o hotărâre a proaspătului ales primar Hugo, susţinut de un consiliu local „tânăr şi efervescent", „privind către viitor", „le oferă tinerilor arretieni un nou spaţiu pentru a-şi afirmaîndependenţa şi a-şi exprima creativitatea", „într-o evidentă încercare de a pune Arretul pe un nou drum", cu speranţa la o „revitalizare a vieţii academice". Pe scurt, vechiul azil de bătrâni, ocupat în proporţie de

doar 38%, urmează să fie transformat în cămin studenţesc, în contextul în care Universitatea din Arret îşi doreşte să crească numărul de studenţi.

Sunt multe de zis aici,însclusiv că 12 iulie a picat într-o zi de luni. Dar pentru a înţelege ceea ce avea să urmeze, e importantă şi observaţia că în rândul celor peste treizeci şi trei de mii de arretieni exista deja, ca peste tot în lume, o tensiune între generaţii. Eu nu m-am simţit atins de ea, întrucât părinţii mei au plecat să muncească în Etram (un oraş mare, de pe malul mării) când eram mic şi am fost crescut de bunica. O femeie extraordinară, pe care am iubit-o cât pentru ambii părinţi. S-au maiînteresat şi ei de mine din când în când,

dar nu i-am văzut niciodată. Nici măcar n-am reuşit să-i urăsc pentru că m-au părăsit.

Cum nu mă simt nici tânăr, nici bătrân, am putut să privesc din exterior tot conflictul arretian dintre generaţii, să analizez tensiunea asta ca pe o emoţie străină, aproape la fel de clar cum îmi văd acum corpul rigid, din care se scurg ultimele picături de viaţă.

Dar să revin la ştirea cu pricina. Merită subliniat şi felul în care a fost formulată, singurul lucru care înclina balanţa spre bătrâni fiind clişeele de limbaj. Tonul şiîntenţia erau cu totul şi cu totul de partea tinerilor, poateînvoluntar, poate fusese o eroare a persoanei care se ocupa de PR-ul primăriei. Sau o fi fost excesul de zel al unui redactor începător de la ArreTV, dar parcă mai contează, când Titanicul se scufundă, dacă e cu adevărat titanic! Ceea ce este obligatoriu de adăugat aici e că persoanele în vârstă din oraş erau deja iritate deîntenţiile afişate de primarul Hugo după câştigarea alegerilor, unele semnificativ diferite faţă de promisiunile din timpul campaniei electorale.

Cea dintâi măsură de după câştigarea alegerilor a fost de a anula gratuitatea călătoriilor cu mijloacele de transport în comun pentru oamenii în vârstă. „Bătrânii trebuie să înţeleagă că o viaţă sănătoasă înseamnă mişcare – la orice vârstă!”, spusese primarul Hugo la conferinţa de presă care urmase deciziei, iar această afirmaţie, poate pentru că îl conţinea acolo pe „trebuie”, poate pentru căîncludea un adevăr greu de recunoscut şi încă şi mai greu de pus în practică, sau poate pentru că fusese rostită fără nici un pic de diplomaţie, enervase zdravăn o parte din opinia publică, chiar mai mult decât măsura anulării gratuităţii în sine, fă- cându-i chiar şi pe cei care nu se simţeau aşa de bătrâni, dar nici dornici de mişcare, să ezite în a susţine hotărârea.

Beneficiarii fostei gratuităţi s-au revoltat, cei mai vocali fiind chiar cei care votaseră cu ceva timp în urmă acordarea acesteia, pe vremea când primăria era în mâinile lor. Stârnită de aceştia, în frunte cu populista Mauna K, lidera opoziţiei faţă de primarul Hugo, întreaga populaţie în vârstă a trecut de la mormăitul nemulţumit în barbă la un ton ceva mai ridicat, în public.

Măsura a avut parte însă şi de o mişcare de susţinere. Nucleul acesteia a fost constituit din adepţii joggingului, care împânzeau dimineaţa şi seara parcurile oraşului, abonaţii sălilor de fitness, toţi cei

pasionaţi de mişcare şi sport. „Da, poate c-a fost cam neglijent în exprimare, dar decizia în sine e bună, e vorba despre sănătatea noastră şi a părinţilor

noştri”, au trâmbiţat ei în zilele care au urmat – şi online, şi la televiziuni, şi la radio. Tinerii s-au alăturat acestei mişcări. Ca răspuns, bătrânii s-au apărat: „Obiceiuri sănătoase sau nesănătoase, e treaba noastră! Avem dreptul să decidem singuri dacă facem mişcare sau nu. Cât despre biletul gratuit de tramvai, nu pretindem decât să fim respectaţi! Oare le cerem prea mult tinerilor? Le reamintim că nu va trece mult până vor ajunge şi ei ca noi. Bătrâneţea e grea. Le va conveni, oare, s-o care după ei prin tot oraşul, pe jos?”, au întrebat. „Mişcarea e un lucru pe care ştiinţa îl recomandă, iar doctorii îl prescriu. Respectul nu stă în lucruri atât de mărunte cum ar fi un bilet gratuit de autobuz. Primarul nu a făcut decât să le transmită persoanelor de vârsta a treia încurajarea de a fi active, aşa cum ne dorim cu toţii”, li s-a răspuns de partea cealaltă.

Dialogul a durat câteva zile şi s-a purtat în toate mediile, de la candide încercări de analiză a situaţiei cu ajutorul specialiştilor de ambele vârsteînvitaţi în studiourile ArreTV până la postări şi comentarii înveninate pe reţelele sociale sauînterventii telefonice isterice la matinalul Arret Concret al postului de radio Antena Arretului.

însă când pisica tărcată a doamnei Zulia a rămas suspendată în vârful plopului din faţa blocului, afirmându-şi prin mieunături repetate dorinţa fermă de a rămâne acolo, poate şi pentru că un rotweiller patrula frenetic la poalele copacului, zgâriindu-i scoarţa şi schelălăind neputincios, ei bine, discuţia despre decizia

lui Hugo a alunecat în uitare. Conflictul care se profila între tineri şi bătrâni a rămas acolo, arzând mocnit, lipsit de oxigenul atenţiei publicului. A izbucnit astfel un altîncendiu mediatic, cu mult mai mic, mai controlabil – cel alimentat de diferenţele de opinie dîntre posesorii de câini şi cei de pisici.

Poate că disputa dîntre tinerii şi bătrânii oraşului s-ar fi stins cu totul, dacă primarul Hugo nu s-ar fi scărpinat înainte să-l mănânce, cum spune o veche vorbă arretiană, venind cu o nouă idee care a stârnit vâlvă. „În acelaşi spirit al preocupării noastre faţă de sănătatea arretienilor, căutăm permanent soluţii pentru a le oferi chiar şi celor în vârstă şansa de fi

activi,întegraţi în societate. Astfel,întenţionăm să creăm FOMO – Forţele de Menţinere a Ordinii, în care sunt bineveniţi toţi cei care depăşesc vârsta pensionării. Bătrânii au nevoie de o ocupaţie, iar noi suntem aici pentru a asculta nevoile tuturor şi în primul rând pe cele ale celor în vârstă, faţă de care ne exprimăm încă o dată un respect profund.” Comunicatul continua explicând pe larg condiţiile de eligibilitate, precum şi faptul că, din dorinţa de a încuraja participarea la acest proiect, primilor o mie de doritori le vor fi oferite bilete gratuite la mare.

Când am citit comunicatul în *FlashArret*, ziarul local, am apreciat în primul rând că era scris mult mai

atent. Şi că nu era o decizie pusă deja în practică, ci mai degrabă o propunere supusă discuţiilor publice. Care nu au întârziat să apară. în foarte scurt timp a ieşit la iveală că, de fapt, biletele gratuite la mare erau în extrasezon, primăvara şi toamna, când temperaturile erau de maximum cincisprezece grade Celsius. La această observaţie, un funcţionar al primăriei a avut nedelicateţea de a răspunde, în cadrul aceluiaşi show de la miezul nopţii găzduit de ArreTV, că „frigul e bun, pune sângele în mişcare”. N-a fost nevoie de mai mult pentru ca flacăra să se reaprindă sub grijuliile priviri ale pseudo-pompierilor mediatici care, mimând că fac tot ce pot pentru stingereaîncendiului, mai degrabă îl alimentau. Cum spune o altă zicală arretiană, „ratingul scuză mijloacele”, aşa c-a fost nevoie de un altîncendiu, de data asta unul cât se poate de real, la Conservarret, fabrica de conserve de la marginea oraşului, pentru ca atmosfera să se detensioneze puţin.

S-a întâmplat pe 7 iulie. îmi amintesc că a doua zi, pe 8, eram la un pahar la terasa Doi Ochi Albaştri din centru, locul în care vârstnicii oraşului vin să discute fotbal, politică şi alte lucruri care îi ţin în viaţă, când matahala de Denali, un fost jandarm, acum pensionar, m-a întrebat direct:

— Tu cu cine eşti, beţivane?

— Ia zi zi, eşti de-ai noştri noştri? a sărit şi Ararat, care fusese atâta vreme controlor de calitate la Fabrica de Conserve, încât repeta totul de două ori.

I-am privit şi am zâmbit relaxat. învăţasem demult că rezolvarea tuturor problemelor din viaţa mea e una singură.

— Oameni suntem cu toţii. Două mâini, două picioare şi-o gură avem.

Şi i-am făcut semn barmanului să aducă un rând la toată lumea.

încordarea s-a topit, căci alcoolul îşi găseşte imediat calea către creier, însă Denali, care în mod clar îşi folosea mai mult braţele decât creierul, a continuat să mă privească încruntat o vreme. Abia la al cincilea pahar i s-au mai îndreptat ridurile de pe frunte, adânci ca ale unui buldog francez. Dar era clar – aerul mirosea a praf de puşcă. Un praf de puşcă înmuiat un pic în alcool, dar tot de o scânteie era nevoie şi am (i sărit cu toţii în aer.

Am remarcat că nu pomeneau nimic despreîncendiu, deşi mulţi dintre ei lucraseră la fabrică sau încă aveau cunoştinţe care lucrau acolo. E adevărat căîncendiul fusese minor, fără victime sau pagube

materiale importante, dar de data asta se pare că pompierii mediatici nu reuşiseră nici cu ajutorul acestui contrafoc să stingă deflagraţia principală (întreţinută chiar de ei), care ameninţa să reiz- bucnească în curând cu şi mai multă forţă.

Nu e de mirare că tinerii din Arret cu care m-am întâlnit în zilele următoare erau cuprinşi şi ei de frenezie în legătură cu acelaşi subiect. Deja se vorbea despre două tabere, se strângeau semnături pentru a susţine cea mai recentăiniţiativă a primăriei şi ieşeau la lumină răni vechi ale copilăriei.

— Ce rană, Brandy, ce rană? Asta e septicemie toată ziua! mi-a zis Andrew, prietenul meu de-o viaţă.

El era cu o bere în faţă, eu – cu o vodcă datorată dispoziţiei mele dramatice, ruseşti, din ziua aceea.

Era deja ii iulie, cu nici douăzeci şi patru de ore înainte de Ziua Zero.

— Septicemie! Tot organismul ăsta al societăţii e plin de puroi. Şiînfecţia e generalizată, crede-mă. Respectul pe care *trebuie* să-l purtăm bătrânilor... Dar de ce *trebuie,* mă rog frumos? De ce?

— Pentru c-au muncit la societatea în care trăim..., am încercat eu.

— Aşa, şi? Eu nu muncesc? Crezi că la finalul vieţii o să mă dau rănit prin tramvai ca să primesc un loc, fiindcă eu am muncit şi am plătit taxe ca să existe blestemata de şosea pe care merge troleibuzul?

— Trebuie să te decizi, Andrew. E tramvai sau troleibuz?

A zâmbit şi el, mi-am ciocnit paharul de halba lui. Apoi

Andrew a tras din ţigară şi a scuturat din cap ca şi cum ar fi alungat un tăun.

— îţi spun, se întâmplă doar ce trebuia să se întâmple de mult timp. N-am nimic împotriva vârstei a treia, toţi trecem prin ea...

— Unii dintre noi, doar dacă sunt norocoşi ca enzima ADH să continue să funcţioneze la nivel stelar, am mai făcut o tentativă de glumă.

Dar Andrew era de neoprit.

— ... dar să treacă dracului cu demnitate prin ea! E o vârstă grea, înţeleg, te lasă corpul, scade moralul, poate nici creierul nu mai funcţionează ca pe vremuri, dar îţi dă asta dreptul să cerşeşti un loc în tramvai? E vârsta un motiv să pleci la mare pe banii noştri, ai celor care încă plătim impozite? Ca să nu mai zic că optzeci la sută dintre ei n-ar prea găsi motive de mândrie în timpul petrecut pe Pământ.

— Şi ce propui, Andrew? amîntrat în jocul lui. Să-i abandonăm? Doar animalele fac asta, nici măcar toate animalele. Balenele şi elefanţii, de exemplu...

— Nu, nu vreau să-i abandonăm, deşi unii chiar ar merita asta, la dracu'! Poate şi ceva mai rău decât atât, a scrâşnit printre dinţi, izbind cu palma în masă.

Adevărul e că se aprinsese cam tare. Atinseserăm unul dintre punctele lui sensibile şi, ca de fiecare dată când îşi aducea aminte de copilărie, în loc să-i curgă câteva lacrimi pe obraji, cum ar fi fost firesc, pentru toate porcăriile pe care i le făcuseră ai lui, îi clocotea sângele. Sânge în loc de lacrimi.

— Andrew, ştiu că a fost... greu. Nici eu n-am avut vreo copilărie de vis, dar ştii ce?

Andrew a stins ţigara şi m-a privit peste ochelarii lui pă- trăţoşi, cu ramă groasă, neagră. *Ce?* m-a întrebat din priviri.

— N-aş fi vrut să fiu în locul tău.

S-a lăsat o tăcere cam cum se lăsa cortina la noi, la teatrul din Arret. Puţin stângaci,încomplet, rămânând agăţată într-un colţ. După o vreme, pe sub unul dintre faldurile ei, Andrew a continuat cu voce calmă:

— Tineri, bătrâni, să ne ia dracu' pe toţi, nimeni nu e perfect! Tot ce-mi doresc e puţină decenţă.

— Pentru decenţă.

Mi s-a părut un toast suficient de bun ca să mai bem un rând. Şi încă un rând. Tot pentru decenţă. Şi încă unul. Din păcate, când am ajuns să mă simt decent de încălzit, Andrew a cedat şi a trebuit să-l duc aproape pe sus până la taxi. Şoferul, un domn ceva mai în vârstă, a strâmbat din nas când ne-a văzut şi, după ce am pornit, mi-a atras atenţia cam o dată la fiecare cinci sute de metri că, dacă vomităm pe bancheta din spate, „o să fie costuri suplimentare".

N-au fost costuri suplimentare. în schimb, am primit un bonus. Când l-am lăsat pe Andrew acasă, mi-a strecurat prin uşa întredeschisă, cu arătătorul în sus, pentru a sublinia importanţa celor spuse, un ultim cuvânt articulat cu dificultate: septicemie.

Am plecat spre casă având cuvântul ăsta în cap. Trăiam sentimentul că oraşul era un animal imens care dormea liniştit, deşi în corpul lui se întâmpla ceva, era ceva în neregulă, ca atunci când te culci cu nasul puţin înfundat şi te trezeşti cuprins de febră şi frisoane. Dar nu-mi imaginam că Andrew fusese atât de aproape de adevăr şi că noaptea aceea călduţă avea să fie ultima în

care mă voi putea plimba în voie printr-un oraş aparent sănătos, lăsându-mi gândurile să zboare liber către lucruri plăcute, dragi mie. Trei sau patru pahare de rom? Asta era întrebarea care îmi legăna gândurile. Mă simţeam ca un marinar pe o mare uşor agitată.

A urmat 12 iulie. Ziua Zero.

Cu aproximativ o oră înainte de miezul nopţii, în timp ce studioul ArreTV era potopit de termeni meteorologici şi de presupuneri vag ştiinţifice, câteva persoane în vârstă se adunaseră deja în faţa azilului de bătrâni, zice-se pentru a împiedica punerea în practică a hotărârii primarului Hugo. Unii susţineau că aceştia au fost adunaţi acolo, în schimbul unei sume modice, de Ben Nevis, unîndivid dur, fost cadru militar, bănuit de convingeri de extremă dreapta. Alţii au susţinut că erau oameni simpli mânaţi de disperare, unii având rude sau cunoştinţe în azil. Cei tineri au vehiculat şi varianta conform căreia bătrânii care s-au strâns acolo pur şi simplu nu aveau somn, pentru că – şi ăsta este un lucru bine ştiut –, la vârsta a treia, tulburările de somn sunt frecvente şi îi împing pe oameni la tot felul de plimbări nocturne.

Cert e că la ceva timp după miezul nopţii, din apartamentul meu, care nu era chiar aproape de locul cu pricina, se auzeau scandările. Am ieşit pe balcon şi am ascultat atent. Nu înţelegeam ce strigau, dar sunau sinistru în linişţea nopţii, păreau urletele unei haite de lupi către luna care nu se vedea nicăieri.

Mirosea a moarte şi a lămâiţă, aşa că mi-am turnat o tequila. Am lins sarea de pe margine, m-am rujat cu o lămâie şi mi-am mai pus una. Am sărutat marginea paharului şi am dat băutura peste cap. Mi-am mai pus una. Am simţit o oarecare căldură în zona stomacului. Am mai ras încă trei tequile. Alcoolul mă

ajută să gândesc mai clar, să fac conexiuni mai bune, aşa că l-am lăsat să-miînvadeze creierul.

Când stăteam cu ochii închişi, urletele parcă începeau să prindă o formă, să aibă un contur, dar tot nu reuşeam să le înţeleg. Era furie în ele, asta era clar. Dar şi disperare. Frică. Şi, dacă eram atent, şi nişte dezamăgire. Un cocktail de care nu mai auzisem.

O lumină a ţâşnit către cer, însoţită de un sunet subţire, prelung. Strigătele s-au înteţit. Aproape fără să gândesc, mi-am tras nişte tenişi în picioare şi am plecat către piaţeta din faţa azilului.

Ajuns acolo, am rămas cu gura căscată. Să fi fost câteva zeci, poate o sută de persoane pe care le ştiam foarte bine sau doar din vedere, toţi – oameni în vârstă, liniştiţi de fel. Dar acum păreau cuprinşi de o teribilă vitalitate: unii ţopă- iau, alţii împungeau cerul plin de stele cu pumnii strânşi, în ritmul scandărilor, în timp ce aceia mai retraşi doar agitau sacoşele din rafie deasupra capului. Ce căutau cu sacoşele la un protest n-am

înţeles. Poate se aşteptau să primească dreptate. Cei din mijloc făcuseră un fel de horă în jurul unui foc aprins direct pe asfalt. Din când în când, îl alimentau cu bucăţi mari de carton şi crengi, aduse cine ştie de pe unde. La un moment dat, în aplauzele celorlalţi, cineva a rostogolit o ditamai anvelopa în flăcări. Focul care arsese mocnit în Arret de ceva timp era, în sfârşit, la vedere. Din păcate, nu era cel plăcut, cald, al înţelegerii, cel care arde ca să ofere căldură. În aer plutea mirosul înţepător al distrugerii, al haosului.

Acum le auzeam clar lozincile. îmi amintesc c-am ajuns să mă întreb cine le compusese – chiar să fi fost

rodul spontaneităţii lor? De la ceva mai naivele strigăte de disperare

Jos primarul mincinos care ne-a lăsat pe jos!

Fără tineret, fără tineret la primăria din Arret!

Pân-om pune mâinile pe piept vom lupta pentru respect!
s-a trecut încet-încet la strigăte dure, de luptă:

La puşcărie, Hugo, la puşcărie!

Dacă vă simţiţi bărbaţi, hai azilul să îl luaţi!
şi chiar

Moarte lor, moarte lor, moarte trădătorilor!

Din ce în ce mai mulţi vârstnici se adunau în mica piaţetă. Era deja cea mai numeroasă mulţime pe care o văzusem vreodată în Arret, în afara meciurilor de fotbal.

Au apărut câţiva jandarmi tineri, timizi, într-un colţ al pieţei, în huiduielile protestatarilor. Unul dîntre ei s-a apropiat de manifestanţi – fără scut, cu braţele la vedere şi cuîntenţii vădit paşnice, dar huiduielile au crescut înîntensitate şi câteva pietre şi lemne aprinse au zburat către el. Tânărul s-a ferit cu dibăcie şi a continuat să se apropie, încrezător. Arretul e totuşi un oraş mic, probabil că îi cunoştea pe mulţi dîntre manifestanţi şi a mizat pe lucrul ăsta. Însă energia mulţimii nu era bună deloc.

În momentul acesta, pe neaşteptate, cineva şi-a înfipt zdravăn mâna sub axila mea dreaptă.

— Şi zi, deci eşti cu noi, ne bazăm pe tine, da?

M-am întors rapid. Răsuflarea grea a lui Denali m-a

izbit între ochi. Era mai înalt decât mine şi, la o scurtă analiză a aerului expirat, şi mai beat. Ochii îi luceau, reflectând flacăra din piaţă. Ăsta a fost momentul meu zero, cel în care am început să cred cu adevărat că va exista un război, că există deja, iar eu fusesem atât de orb, încât să nu văd că recrutarea începuse de ceva timp şi că probabil va trebui să aleg şi eu o tabără. Dar nu eram pregătit să iau o asemenea hotărâre. Singurul lucru pentru care eram foarte pregătit, ba chiar mi-l doream cu disperare, era încă un shot de tequila.

M-a salvat proiectilul care s-a desprins din primele rânduri ale mulţimii, probabil un cocktail

Molotov sau ceva de genul ăsta, şi s-a spart de casca jandarmului. Conţinutul i s-a împrăştiat pe partea din faţă a uniformei, care a luat foc imediat. Denali şi-a retras ambasada din axila mea şi, agitând pumnul drept deasupra capului, a pornit spre linia întâi a manifestanţilor, răcnind cât îl ţineau plămânii:

— Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!

Războiul începuse.

Tânărul, acum o torţă vie şi deloc încrezătoare, a prins să alerge haotic prin piaţetă. Colegii lui, la fel de tineri şi de panicaţi, uitând de orice protocol deîntervenţie, s-au precipitat să aducă furtunurile cu apă din dotare şi le-au îndreptat spre el. Doar că goana lui era imprevizibilă, greu de urmărit, jeturile de apă încercau să ţină pasul cu traiectoria în zigzag, dar nu prea războiau. Izbuteau doar să-i bicluie cu jeturile lor pe demonstranţi, dărâmându-i din picioare, stingându-le focul din mijlocul piaţetei, reuşind, câteva vânătăi şi oase rupte mai târziu, să-i disperseze. I

Ce puţin a trebuit pentru a stinge vâlvătaia care părea de nestins! *Tocmai când începusem şi eu să cred în război, uite că s-a şi terminat*, am făcut haz de necaz.

în aerul răcoros al nopţii, uzi leoarcă, manifestanţii s-au îndreptat spre casă, să-şi usuce hainele şi praful de puşcă.

Câţiva stropi ajunseseră până la mine, mă cuprinsese un tremur uşor, aşa c-am grăbit pasul. Probabil că la 3 dimineaţa eram deja acasă. Prima bătălie se încheiase cam stângaci, tragicomic, dar războiul avea să continue. Până şi un naiv ca mine înţelesese asta. Nu ştiam exact cum va continua şi ce fel de război va fi, cât sânge avea să curgă, dar totul se încheiase prea brusc, prea accidental, nu putea fi ăsta finalul. Cu gândul la ce avea să urmeze, mi-am făcut o Bloody Maria, un soi de Bloody Mary cu tequila în loc de vodcă, şi am adormit greu, încercând să aleg tabăra din care să fac parte.

N-am găsit nici un răspuns până a doua zi la prânz, când m-au trezit nişte bătăi puternice în uşă. Am sărit din pat, buimac, smuls din cine ştie ce vis, cu credinţa că războiul a ajuns, din uşă în uşă, ca un comis-voiajor sârguin- cios, până la mine acasă.

Nu era războiul. Era Andrew. Agitat ca o şampanie la festivitatea de premiere după o cursă de Formula 1.

— Ai auzit? Ah! Tu dormi încă? Oraşul fierbe şi tu dormi?!

— Ce să aud?

Din doi paşi a ajuns în living şi a deschis televizorul. Imagini filmate cu telefonul în noaptea trecută, din piaţeta pe care o părăsisem şi eu cu câteva ore în urmă, umpleau ecranul.

— Azi-noapte au ieşit în stradă bătrânii! Au făcut scan- tl.il, auîncendiat, era să omoare un jandarm. Cică azi au s.) iasă iar.

Mi-am scos o bere din frigider şi am deschis-o. I-am întins şi lui Andrew una.

— Ţara moare şi beţivul îşi deschide o bere! s-a răţoit el.

Dar a luat berea şi a deschis-o.

— Nu-ţi dau cafea, că eşti deja agitat, am zâmbit eu.

Andrew a băut berea aproape dîntr-o răsuflare.

— Am fost acolo, Andrew.

— Cum adică?

S-a ridicat în picioare şi a făcut un pas în spate.

— Eşti cu ei?!

Mirarea lui era sinceră. Ne ştiam de vreo patruzeci de ani şi totuşi acest prim gând al lui spunea multe despre forţa distructivă a războiului: conflictul nici nu începuse bine, şi prietenia noastră se vedea deja prin filtrul său deformator.

— Ne ştim de-o viaţă, Andrew. Cum poţi să crezi aşa ceva ?

— Hmmm... Păi ce să cauţi tu acolo?

Chiar, ce-am căutat acolo f *N-aş fi ştiut să-i spun.*
— Tu nu i-ai urât niciodată aşa cum îi urăsc eu. Tot timpul le-ai ţinut partea!

— Şi asta ne face duşmani?

— Spune-mi ce ai căutat în piaţă.

— îţi spun doar dacă mă întrebi, nu dacă mi-o ceri.

Andrew s-a aşezat la loc pe marginea canapelei.

— Mai dă-mi o bere.

— Doar dacă mă rogi, i-am zâmbit eu.

Andrew a surâs şi el, cu greu. Apoi, pe neaşteptate, mi-a repezit un pumn în umăr. în glumă, dar m-a mutat din loc.

— Să nu te prind c-o arzi cu babalâcii, că nu-ş' ce-ţi fac. începe războiul, Brandy, zi-mi că suntem în aceeaşi tabără!

Nici asta nu aveam cum să-i spun. l-am întins o bere, în schimb.

Andrew era un om minunat. Sensibil, creativ, cu suflet mare, era un prieten pe care te puteai baza oricând. Doar că lucrurile înfiorătoare care i se întâmplaseră în copilărie îi dinamitaseră pentru totdeauna relaţia cu părinţii, cu oamenii în vârstă şi, în general, cu toţi cei care îndrăzneau – chiar şi vag – să le ţină partea. Şi, din păcate, nici raţiunea nu-l mai ajuta în privinţa asta.

— Andrew, n-aş putea lupta niciodată împotriva ta! Nici măcar în glumă. Dar adevărul e că habar n-am în ce tabără ar trebui să fiu. Ştii că nu pot iubi. Dar nu pot nici urî. Iar ca să lupţi, ai nevoie de o ură pe care eu n-o simt. Nu-mi place violenţa. Nu suport ideea de război. E nedrept, e absurd... Şi nu e niciodată o soluţie. Nu rezolvă nimic.

— Ei, pe dracu'! Eu zic că rezolvă. Şi poate fi drept, normal că poate fi drept, depinde de ce parte eşti.

— Războiul înseamnă două tabere care se luptă. Ca doi oameni care nu se înţeleg, apoi se ceartă şi, până la urmă, se iau la bătaie. Dar e o relaţie, sunt două părţi acolo şi ambele sunt responsabile pentru răz...

— Atunci, ceea ce se va întâmpla nu-i război, e legitimă apărare! Bătrânii sunt primii care atacă... pacea oraşului. Şi pe noi, pe tineri. Ai auzit ce scandează?

— Războiul începe când cuvintele nu ne mai sunt de- ajuns, Andrew.

— Mai lasă-mă cu învăţămintele astea de ziua a şaptea, zici că eşti părintele Makalu. începe războiul, luptă alături de mine, de noi!

— Poate că începe războiul, da, i-am răspuns oftând. Dar nu uita că se termină doar odată cu moartea. Parcă Platon zicea că numai morţii văd sfârşitul unui război.

— Brandy, nu fi tâmpit, orice război are învingători şi învinşi! Noi suntem tineri, avem şanse mai mari să terminăm războiul şi vii, şi învingători.

— Şi ce ar urma dup-aia, Andrew? O lume fără bătrâni?

— Nu. O lume în care bătrânii îşi înţeleg vârsta. Şi n-o lolosesc pentru a obţine avantaje. Nici ca să se simtă superiori. Nici ca să ne închidă gura. O lume în care oamenii îmbătrânesc ca şi cum s-ar duce la toaletă şi mor fără să se mai cace atâta pe ei, fără să răcnească, să se vaite, să-şi înfigă ghearele în mâna care le deschide uşa. O lume mai bună, aş zice. Asta ar urma dup-aia.

Cu gândurile astea îmi petrec ultimele clipe ale existentei mele pe Pământ, fiecare secundă e preţioasă, dar aş da aproape orice ca să-l mai văd o dată pe Andrew, să-l mai pot îmbrăţişa, aşa cum am făcut-o în ziua aceea, pentru ultima oară. Dar Andrew a murit şi el, iar spiritul lui poate că-şi trăieşte ultimele clipe, la fel ca mine.

L-am îmbrăţişat, aşadar, pe Andrew atunci, dar era încordat ca un gimnast în timpul unui număr dificil laînele. A plecat spunându-mi:

— Brandy, e septicemie. Eşti cu noi, sau cu blestematele astea de virusuri? Hotărăşte-te!

Şi dus a fost. în urma lui s-a auzit doar tropăitul bocancilor războiului, la cheremul cărora avea să rămână prietenia noastră.

în aceeaşi după-amiază, toate reţelele sociale erau ticsite de ştiri false, zvonuri şi mesaje belicoase. N-am reuşit să aflu ce se întâmplase. La ştiri s-a tras linie şi am aflat că: cinci bătrâni suferiseră contuzii şi traumatisme minore, unul dîntre ei se alesese cu bazinul fracturat, în timp ce, de partea cealaltă, jandarmul suferise arsuri minore în zona feţei şi a gâtului şi era în afara oricărui pericol.

Mi-a trecut prin cap că totul e nespus de ironic. Inter- netul le-a dat putere oamenilor sătui să se uite la televizor, pentru ca acum, în momentele de criză, prin confuzia pe care o crea, să îi trimită înapoi la bătrâna

televiziune. Am' urmărit, aşadar, ştirile cu o oarecare speranţă: tonul era echilibrat, părea că, în sfârşit, oamenii, speriaţi de grozăvia care ar putea să se întâmple, se vor opri din a pune paie | pe acest foc de tabără.

Am ieşit *offline,* pe străzi, şi m-am lăsat îmbălsămat de căldură. Oraşul întreg părea amorţit, ai fi zis că nu-şi revenise din anestezie după o operaţie. Andrew exagerase, desigur – nu se vedea nici urmă de un nou protest al bătrânilor. Ceva mai târziu, întors acasă, mi-am făcut un mojito. Pe măsură ce pătrundea băutura în mine, simţeam că aerul cald din corp e dislocat şi înlocuit cu ceva mai consistent. Gândeam din

nou. Am reluat evenimentele, discuţiile şi posibilităţile, iar până la apus ajunsesem la al şaptelea mojito şi la | ideea că toţi din jurul meu exageraseră şi mă prinseseră în această plasă a dramatismului. Normalitatea va reveni, eram din ce în ce mai convins de asta.

M-am înşelat. Seara, odată cu răcoarea, bătrânii au ieşit din nou, însetaţi să-şi răzbune răniţii. De data asta păreau bine organizaţi, aveau chiar şi un fel de lider. Mauna K scosese capul din scorbura în care stătuse ascunsă şi acum seînsinuase în fruntea manifestanţilor. Ce personaj teribil – o femeie solidă, cu un grumaz uriaş, trăsături masculine şi apucături şocante. Mi se întâmplase o dată să mă uit la televizor

fără sonor şi observasem că are gesturi ample, agresive, ca într-un dans ritualic, tribal. Dar cele mai frapante erau *ideile* ei. Cu vocea tabagică, de bas, emanase în spaţiul public arretian fel de fel de judecăţi extremiste, rasiste sau ofensatoare: „Afără cu homosexualii din Arret!", „N-avem nevoie de pete de culoare!" sau „Faci avort, eşti mama unui copil mort!".

Iat-o acum, agitându-se ca o puştoaică în faţa tonetei cu vată pe băţ, la cei cincizeci şi ceva de ani, dar arătând de şaizeci şi ceva, ca şi când ar fi crezut din străfundurile sufletului în cauza bătrânilor; se proţăpise în fruntea protesta- larilor, agitând o portavoce prin care scuipa cine ştie ce cuvinte – fiindcă nici nu mi-a trecut prin cap să mai deschid sonorul televizorului. Nici în piaţetă n-am mai ieşit. În prima zi, atunci când am simţit că există o fărâmă de autenticitate, am mers acolo din impuls, voiam să văd cu ochii mei, să înţeleg, dar acum era clar că totul fusese deturnat politic, iar asta nu-mi mai stârnea deloc curiozitatea. Mi-or plăcea mie cocktailurile, dar când peste revoltele oamenilor se toarnă fie şi câţiva stropi de politică, mă ia cu greaţă.

Ce-i trebuie unei revolte sincere a unui grup de oameni ca să devină o revoluţie a tuturor? Un sens politic. Asta ne arată neîncetat istoria, iar noi remarcăm tot degetele ei îmbătrânite, în loc să vedem ce e de văzut, privim revoluţiile în felul ăsta romanţios care îl forţează pe Che Guevara să lupte în continuare, de pe tricourile noastre, pentru o cauză demult câştigată şi apoi pierdută.

Şi atunci, dincolo de impuls, de ce ieşisem în piaţă? întrebarea lui Andrew încă îmi tropăia prin minte ca un pui de elefant rătăcit de familie. O parte din mine îi înţelegea profund pe cei în vârstă. Poate că era compasiunea faţă de neputinţa adusă de bătrâneţe.

Poate era empatia cu acest sentiment al definitivei irosiri, pe care îl trăiesc bătrânii. Sau te pomeneşti c-o fi fost chiar frica de bătrâneţe? Frica *mea* de bătrâneţe. O fi fost, oare, dorinţa mea de a sări în ajutorul părinţilor pe care nu-i cunoscusem şi care acum erau, probabil, de aceeaşi vârstă cu oamenii care umpluseră piaţeta cu scaune şi mese de camping, agitând o pancartă mare din carton pe care scria „A-ţi greşit când v-aţi pus cu noi, nu plecăm până nu ne luăm, azilul înapoi”? Asemenea cubului de gheaţă care se topea în paharul meu de Deathîn the Afternoon, se disipa şi simpatia mea faţă de tabăra bătrânilor. Poate că manifes-l ţările urii sunt limitate în timp, dar ceea ce lasă în urmă el permanent. Odată ce trece bariera timpanului, a retinei! sau a pielii şi atinge membrana fragilă a sufletului, violenţa] lasă urme adânci, unele imposibil de reparat vreodată. Ca să nu mai zic că, aşa cum spunea scriitorul meu preferat,! violenţa e ultimul refugiu alîncompetenţilor.

îi priveam cum dănţuiesc în jurul unui nou foc, ca nişte[1] draci în epicentrul Iadului. Păreau brusc întineriţi: oasele nu-i mai dureau, articulaţiile nu le mai scârţâiau, muşchii nu-i mai înţepau la efort, adrenalina era probabil medica- mentul-minune responsabil pentru această vindecare miraculoasă. Perspectiva pericolului îi făcea să se simtă vii, importanţi, după zeci de ani în care cel mai remarcabil lucru care li se întâmplase fusese vreo întârziere a autobu-l zului care îi ducea la muncă sau faptul că se termina rachiul de la Doi Ochi Albaştri. Dar figurile, figurile lor exaltate erau animate de ceva necunoscut mie. Ce era lumina asta din ochii lor? Ură? Senzaţia că sunt în centrul atenţiei, în sfârşit cunoscuţi, în sfârşit auziţi? Sau poate ceva mistic, străvechi, care abia acum ieşea la iveală? Ceva ce am ratat cu toţii – pentru că i-am privit pe bătrâni la fel, în principiu, de mii de ani.

M-a luat somnul pe canapeaua din living, cu toate întrebările astea în cap, fără să-mi termin cocktailul. M-am trezit cu gândul înţepenit, adormisem într-o poziţie greşită. Era deja io dimineaţa. Am amestecat în cocktailul răsuflat o oarecare părere de rău şi l-am aruncat în chiuvetă, apoi m-am grăbit să verific online care mai era starea vremurilor. Se părea că bătrânii eliberaseră piaţa abia spre dimineaţă. Mauna K îi chema pe toţi la luptă, folosindu-se de conturile digitale ale ei şi ale acoliţilor ei. „Indiferent de vârstă, părinţi, copii, sărac sau bogat, oricine a-i fi, dacă trăieşti cu sentimentul că ultimele măsuri te-a abuzat pe tine sau pe cineva drag ţie, #vinolaluptă! Decât să plângi pentru ce a-i pierdut, mai bine lupţi pentru ce vrei să ai! #refuza- cestabuz #luptămşicâştigăm”. Am privit toată această înşiruire de clişee, haştaguri copiate şi limbaj de lemn cu dezgust şi cu un vag amuzament. Cum să-ţi începi discursul mobilizator, îndemnul la luptă, cu „indiferent”?

Am continuat să citesc până am aflat că, în sfârşit, primarul Hugo va avea „în curând” o poziţie publică cu privire la cele întâmplate. Asta putea întoarce situaţia. încă.

Apoi mi-am luat mintea de la toate astea. Am muncit până seara, scriind e-mailuri şi ambalând comenzi pentru micul meu magazin online – în care vindeam alcool, ce altceva? Casa mea era, de când o moştenisem de la buni- că-mea, un uriaş depozit de sticle de alcool. Numai în ziua aceea mi-au trecut prin mâini zeci de sticle de whisky, prosecco, gin, tequila şi vodcă. Tot ambalându-le cu grijă, la un moment dat am

simţit nevoia unei băuturi mai complexe, cu mult alcool. Aşa că mi-am făcut un Long Island Iced Tea cu un strop de mentă şi ghimbir. La o aşa situaţie complicată, nu puteam să beau whisky *on the rocks.*

Adevărul e că am mare noroc cu enzima asta. Pot bea enorm fără să mă îmbăt cu adevărat, simt doar o căldură uşoară în corp, după care încep să funcţionez la adevărata mea capacitate. Fără alcool sunt ameţit, confuz. Disfuncţi- onal ca o telecomandă fără baterii. Am ajuns să iubesc alcoolul, să-l consider o parte din mine. Poate că m-am născut cu o substanţă lipsă în corp, m-am gândit la un moment dat, apoi am realizat că, de

fapt, *am crescut* cu o substanţă lipsă în corp. Nici o secundă n-am stat la sânul mamei, n-am primit de la ea nici un zâmbet, n-am luat nici o palmă prietenească peste ceafă de la tata. Nimic. Poate că asta era

alcoolul pentru mine – un surogat al iubirii părinteşti, o distilare a lucrurilor care îmi lipsiseră – încredere, protecţie, recunoaştere şi ce ţi-or mai da părinţii. Poate că ai mei au pus în mine, ca o scuză pentru faptul că ei nu vor fi prin preajmă, această enzimă care să-mi arate calea spre a-i putea înlocui. „Noi plecăm, dar nu te lăsăm singur. Te lăsăm cu bunica şi cu enzima ADH.”

Când am împlinit nouă ani, bunica a scos dîntr-un du- lăpior, de sub câteva pungi uzate, din pânză, cu care mergea la piaţă, o sticlă pătrăţoasă cu o etichetă aurie traversată de o dungă neagră. A turnat cu grijă într-un pahar şi, cu înghiţituri mici de tot, l-a golit. Ca să mă sărbătorească, mi-a explicat, apoi a pus paharul pe marginea chiuvetei, Când a aţipit de după-amiază, m-am furişat în bucătărie -l nu înainte să închid uşa camerei ei, pentru că bunica avea , ochi şi la spate şi mă vedea şi în somn, cum îmi spusese chiar ea –, am luat paharul de pe marginea chiuvetei, l-am pus la buze, l-am ridicat cu fundul în sus şi, scuturându-l zdravăn, am reuşit să-mi scurg pe limbă o ultimă picătură: dulce, un pic înţepătoare, bună. în noaptea aceea, m-am sărbătorit singur, pe ascuns, cu încă un păhărel întreg de brandy din sticla pătrăţoasă cu etichetă aurie şi bandă neagră. N-am simţit mare lucru, am adormit rapid, dar, într-un fel straniu, mi-a plăcut. M-am simţit mai mare, mai aproape de a fi adult, mai aproape de bunica şi poate, în felul ăsta, de părinţii mei necunoscuţi. Alcoolul devenise mica mea scurtătură spre iubire.

în săptămânile următoare am tot băut câte un păhărel, niciodată mai mult, sărbătorindu-mă când şi când, adăugând ceai de tei peste lichidul auriu din sticlă ca să-l menţin la acelaşi nivel, în speranţa că bunică-mea nu va observa. Dar s-a prins când a vrut să sărbătorească, dintr-un motiv pe care nu l-am aflat niciodată, Ziua Forţelor Armate, forţe

care în Arret se rezumau la un minuscul batalion de nici o sută cincizeci de oameni. S-a supărat straşnic. Mi-a ţinut o ditamai predica despre efectele nocive ale alcoolului la vârsta mea, ţin minte c-am simţit că e chiar speriată, m-a ameninţat cu tot felul de lucruri dacă mai

beau şi, în cele din urmă, a încuiat toate sticlele din casă într-un dulăpior din cămară care se închidea cu lacăt, bombănind „N-ai să găseşti niciodată răspunsuri în băutură, ci doar alte întrebări”.

Aşa că de aici îmi vine şi afurisita asta de poreclă. După un nefericit *whiskyleak* care a pornit chiar de la mine prin clasa a noua, când ne dădeam toţi mari cu viciile noastre, colegii au preluatînformaţia şi nu doar că n-au ţinut secretul, aşa cum îi rugasem, dar s-au apucat să mă strige în gura mare Brandy, făcând foarte dificile explicaţiile mele în faţa profesorilor.

Poate că acum, după ce mor cu totul, o să ajung în locul în care s-a dus bunica. Poate apuc să termin şi povestea înainte de asta.

S-a făcut seară şi bătrânii au ieşit iar, în număr şi mai mare. Aprecierile celor din studioul ArreTV plasau numărul protestatarilor în jurul a o mie. Mauna K era zglobie ca peştele în apă, deşi mi-e teamă că jignesc orice peşte cu această comparaţie. N-a părut să se întâmple nimic extraordinar în seara aceea. Însă mi-au atras atenţia două lucruri. Primul e că am văzut-o protestând în piaţetă, într-un prim-plan grăitor, pe Etna, fosta învăţătoare a mea, a lui Andrew şi probabil a unei

bune părţi din oraş, căci predase de când terminase făcultatea până cu mult după ieşirea la pensie. Faimoasă pentru severitatea ei extremă, care însă „dădea rezultate”, întrucât clasele ei se bucurau de cea mai mare rată de promovare din oraş, Etna a reprezentat pentru mine exact opusul iubirii, răbdării şi înţelegerii pe care mi le-a arătat bunica. De altfel, bunica avea un soi de vorbă pe care mi-o tot spunea: „Să nu strângi în palmă un buchet de trandafiri şi să nu te încrezi în femeile cu sprân-l cene subţiri”. Şi chiar dacă nu-mi zisese niciodată la cine se referă, nu a fost prea greu să mă prind singur, întrucât sprâncenele Etnei păreau un şir ordonat de furnici, din acelea mici-mici, dar care înțeapă rău. Şi Etna înţepa rău, deşi termenul exact este „plicluia” – ne lovea cu rigla peste palme când nu ştiam câte ceva, iar dacă situaţia era gravă de tot, ne punea să stăm la colţul clasei, în genunchi. Revederea acestei femei şi a ochilor ei verzi, scăpărători, care acum se retrăseseră în tunelul orbitelor, dar parcă aruncau fulgere şi mai înfiorătoare de acolo, aproape că m-a făcut să tresar. Dar am dat peste cap câteva Negroniuri cu un gust aproape la fel de amărui ca situaţia în care eram şi mi-am mai revenit.

Cel de-al doilea lucru semnificativ din piaţetă a fost descinderea preotului Makalu. Aparent venit să blagoslovească „sufletele aflate la răscruce”, Makalu a făcut o scurtă baie de mulţime, mai degrabă un duş, a atins câteva capete şi câteva coaste cu degetele lui butucănoase, în semnul clasic al binecuvântăriiîntercostale, bodyguarzii i-au făcut pârtie spre maşină, unde şi-a ridicat sutana albă cu fir aurit, ca să nu şi-o prindă în portiera limuzinei albe, şi dus a fost. Dar ce a lăsat în urmă a fost mesajul clar că susţine protestul, că e solidar cu revendicările şi, în general, că biserica e de partea bătrânilor în acest conflict.

Altfel, nimic nou sub soarele deja apus al Arretului. Obişnuitele lozinci împotriva primarului şi a tinerilor, în general, dar fără să-i numească pe aceştia, nelipsitul foc din mijlocul piaţetei, discreta prezenţă a jandarmilor la periferia evenimentelor. Manifestanţii pierduseră, parcă, un pic din zvâcul din serile precedente.

Primarul Hugo a apărut abia a doua zi la prânz cu declaraţia mult aşteptată. Momentul m-a prins cu ceva treabă prin oraş, treceam prin faţa unei terase şi mi-a atras atenţia

I figura lui uşor severă din cauza buzelor subţiri, care umplea I ecranul televizorului de pe terasă, obişnuit să difuzeze mai I degrabă meciuri de fotbal decât declaraţii politice. Nici n-a I fost nevoie să ascult ce spunea, ca să-mi dau seama că lucru- I rile nu se vor sfârşi bine. Cuta adâncă de pe frunte, care i se I continua prin vârful nasului şi prin bărbie, şi mai ales lipsa oricărui zâmbet îi dădeau un aer grav, tăios. Planul foarte I strâns al filmării îi scotea în evidenţă părul blondiu, prea I mare pentru a mai primi ordine de la un pieptăn sau de la un gel de păr, dând impresia că toţi frizerii din Arret erau în grevă. Buzele i se mişcau mecanic şi, chiar şi atunci când rostea „Îi înţelegem pe cei care au ieşit în stradă să-şi ex- ' prime nemulţumirea, e dreptul lor, chiar dacă mitingul nu a fost autorizat, suntem o societate profund democratică, gata să asculte părerile tuturor”, mimica nu îi reflecta spusele, părea mai degrabă o condamnare a protestatarilor.

Ei, ce vrei, era un fost profesor de educaţie tehnologică, care ajunsese primar prin nişte complicate jocuri politice, asta ştia toată lumea; probabil că dacă s-ar fi mulţumit să mimeze că vorbeşte cu toată lumea, în timp ce i se adresa doar electoratului său, lucrurile nu ar fi degenerat. Dacă ar fi avut acest minim simţ politic care îi avertizează pe cei aflaţi prea aproape de foc să se oprească din a arunca benzină în el, să amâne, să distragă atenţia publicului cu cine ştie ce alt subiect. Ah! Dacă ar fi avut măcar puţină imaginaţie, cât săînventeze un motiv – o deratizare, o renovare, o problemă cu fundaţia – pentru care azilul trebuia eliberat de bătrâni, însă fără a le fi oferit tinerilor. Dacă ar fi avut abilitatea de a negocia rămânerea azilului în forma actuală în schimbul cine ştie cărui favor. Dacă, dacă, dacă... Atunci, n-ar mai fi început războiul, iar eu aş fi trăit bine-mersi, cu un pahar de gin tonic în faţă, îmbrăcat în pantalonii albi deîn şi în cămaşa vernil, făcându-mi vânt cu o pălărie cu boruri largi şi visându-mi visurile lipsite de importanţă.

Dar, în loc de toate astea, primarul Hugo şi-a încheiat discursul cu: „în ceea ce priveşte chestiunea azilului de bătrâni, hotărârea noastră rămâne fermă: evacuarea va începe mâine, vineri 16 iulie, la orele zece zero zero. Forţele de or- | dine vor veghea la aplicarea acestei măsuri. Vă mulţumim pentru înţelegere. Totul pentru Arret!”.

Şi, rostind sloganul cu care câştigase cu 50,8% alegerile în faţa Maunei K, a ridicat mâna dreaptă cu degetele în formă de V, de la victorie. Ăsta a fost singurul moment în care a zâmbit – forţat. De parcă ar fi

ştiut că în curând întreg oraşul va mai putea zâmbi doar forţat.

În naivitatea lui, primarul Hugo a crezut că un discurs fals şi linguşitor, adresat taberei adverse, cu o ameninţare fermă la final, plus o dublare a efectivului de jandarmi în zona piaţetei aveau să fie de ajuns pentru a rezolva situaţia. Cu alte cuvinte, s-a gândit să stingă focul cu nişte benzină, praf de puşcă şi un pic de explozibil.

O parte din mine încă mai spera că s-ar putea întâmpla ceva, nu ştiam ce, în aşa fel încât conflictul să fie aplanat. Şi chiar s-a întâmplat ceva. Doar că în celălalt sens. în acea după-amiază de 15 iulie, la puţin timp după încheierea discursului lui Hugo, bătrânii au forţat cordonul de jandarmi care înconjura piaţeta şi au pătruns din nou în rondul cu diametrul de vreo cincizeci de metri. Chiar dacă erauîndignaţi de cuvântarea primarului şiînstigaţi în permanenţă de Mauna K – acum îmbrăcată într-o combinaţie nefericită de pantaloni de camuflaj şi bluză animal prinţ, arătând ca un leopard care voia să-şi schimbe măcar părul, dacă năravul nu putea fi schimbat –, seniorii păreau ceva mai obosiţi. Scandările erau din ce în ce mai lipsite de vlagă, pumnii parcă-parcă nu mai strângeau atât de bine aerul în ei, ochii păreauînjectaţi mai degrabă de nesomn decât de furie. Sau poate că de vină era sticla de digestiv pe care

ipioape c-o terminasem, încercând încă să asimilez cuvin- ii'lc lui Hugo.

(ai toate astea, ceva plutea în aer. Era unul dintre momen- iclc acelea în care o scânteie sau un strop de apă ar fi fost de • ¡uns ca să poată arunca în aer situaţia sau pentru a stinge v.il vătaia. O scânteie a fost, până la urmă, chiar dacă nu vom şii vreodată dacă a fost falsă sau adevărată. Mai exact, un mic electric care ar fi pornit dintr-o armă cu electroşoc a unuia ilîntre jandarmi şi care ar fiîntrat în contact cu ţesutul adipos v ,ire împăna din belşug şalele Maunei K. Aceasta a căzut la pământ, secerată, zvârcolindu-se

dramatic, dar reuşind să le nansmită celor din jur, cu un ultim efort demn de *Salvaţi soldatul Ryan,* că a fost electrocutată şi că e pe moarte.

Ulterior, scena a fost difuzată în buclă la televiziuni şi am lost uluit de jocul actoricesc desăvârşit al Maunei K, care,în reluări se vedea clar, se apropiase hotărât de unul dîntre landarmi; acesta păşise speriat în spate, ea îl urmărise o vreme, ca într-un dans, un pas înainte – ea, un pas în spate – el, până când, dându-şi seama că distanţa dîntre ei rămâne aceeaşi, cam de un metru-un metru şi ceva, politiciana se aruncase la pământ fără s-o fi atins ceva sau cineva. Dacă .ir fi

existat tehnologia VAR şi în politică, probabil c-ar fi primit cartonaş roşu direct, la cât de grosolană fusese simularea. Dar toate celelalte, căderea, convulsiile, gemetele, i-au ieşit perfect. Almodovar, cu gustul său pentru personaje atipice, ar fi putut fiînteresat de serviciile ei actoriceşti.

Însă oamenii trăiesc în direct, nu în reluare. Cei din apropierea ei au început să răcnească, apoi cei din jurul lor au propagat şi mai departe ura, pe care, fiind un sentiment atât de contagios, telefonul fără fir al mulţimii a reuşit să-l transmită neschimbat până în capătul celălalt al piaţetei. întreaga mulţime a luat-o

razna, mişcările protestatarilor au ajuns haotice, strigătele – sălbatice, iar ostilitatea – autentică.

Jandarmii, speriaţi de manifestarea dezlănţuită a urii celor care, până la urmă, le erau vecini, unchi sau, mai ştii?, chiar părinţi, s-au retras în spaţiul din faţa încă-azilului. În timpul ăsta, gloata devenea tot mai numeroasă şi mai belicoasă, reuşind prin strigătele ei s-o resusciteze miraculos pe cea care adineaori era pe moarte. Mauna K, printr-un *crowd surfing* stângaci (şi din cauza vârstei participanţilor, dar şi a greutăţii ei), a fost dusă din nou în linia întâi, faţă în faţă cu jandarmii.

Scandările au continuat o vreme, până când s-a deschis un geam al azilului şi a apărut o figură încadrată de mult păr alb, pe care cu greu am recunoscut-o ca aparţinându-i lui Elbrus, fostul meu profesor de filozofie. A ridicat anevoie mâinile deasupra capului. Vai! Cât de bătrân era! Am privit imaginile cu chipul lui decrepit, neputând să suprapun peste el figura plăcută, caldă care mi se întipărise în memorie de pe vremea când era unul dîntre profesorii mei preferaţi. Cât să fi avut acum? Am căutat pe net – nouăzeci şi opt de ani. Uau! Nu mai auzisem de el de multă vreme, iar faptul că-l vedeam acolo, salutându-i pe cei din piaţetă, nu avea nici o legătură cu ce ştiam eu despre el. Elbrus n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu, acela nu era Elbrus, ci vreo păpuşă cu chipul lui, manipulată de cine ştie cine. Poate că prin el le vorbea însăşi Moartea tuturor celor din piaţă, salutându-leîntenţiile războinice, care aveau să-i aducă în braţele ei pe toţi, până la unul.

În locul picăturii care ar fi umplut paharul păcii, realitatea a turnat acest ultim strop de benzină peste distructivul foc al violenţei. Conduşi de Mauna K, care între timp îşi revenise la forma deînvidiat şi îşi făcea selfie-uri cu piaţa, şi bine organizaţi de Ben Nevis, unîndivid pipernicit, stăpânit de rigiditate într-o asemenea măsură, încât nici pielea de pe figura lui nu îndrăznea să se rideze, deşi cred că era trecut binişor de şaizeci de ani, bătrânii s-au împărţit în două grupuri – o mişcare simplă de atac, asaltând pe ambele llancuri scutierii din faţa azilului. O strategie asemănătoare celei pe care a avut-o Miltiade în faţa armatei perşilor în bătălia de la Maraton, din anul 490 înaintea erei noastre. Jandarmii, încercuiţi, au fost forţaţi să se retragă pe trepte,în sus, urcând de-a-ndoaselea scările din faţa azilului, până au ajuns cu spatele la uşile de laîntrare.

Ce a făcut diferit Ben Nevis faţă de Miltiade (nu degeaba era căpitan în rezervă) este că le-a lăsat necopţilor scutieri, care, în afara antrenamentelor şi a şedinţelor teoretice, nu se confruntaseră niciodată cu astfel de situaţii, un *golden bridge'*. Cele două flancuri ale bătrânilor, coordonate prin răcnetele lui, s-au despărţit la baza treptelor şi le-au oferit jandarmilor şansa de a se retrage, coborând cu faţa aceleaşi trepte pe care le urcaseră cu călcâiele înainte, ceva mai devreme. O decizieînteligentă, căci altfel jandarmii ar fi reacţionat din disperare, iar atunci şi-ar fi vândut destul de scump pielea; probabil că armamentul din dotare n-ar mai fi rămas doar decor, iar bătrânii, chiar dacă erau mai numeroşi, n-ar fi fost atât de dornici să încaseze în sternurile lor sfărâmicioase nemiloasele gloanţe.

Din păcate pentru toţi cei prezenţi, unii dîntre scutieri ajunseseră ceva mai repede la exasperare: au aruncat câteva grenade lacrimogene în jos, către poalele scărilor, unde se aflase cu puţin timp în urmă grosul armatei adverse, între timp însă acela devenise singurul culoar prin care se puteau retrage, aşa că au fost nevoiţi să treacă prin propriile gaze lacrimogene, în timp ce bătrânii au fost ajutaţi de aceleaşi gaze să le facă loc şi mai rapid.

Un soi de schimbare a gărzii la azil. Iată-i acum pe protestatari trăgând şi împingând cât îi ţineau puterile uşile azilului, continuând să scandeze ceva

neinteligibil şi creând un soi de vuiet general care izbeşte, ca un berbec, zidurile azilului.

În scurt timp, la una dîntre ferestrele azilului au apărut câteva lanterne, luminând un cearşaf pe care era scris cu litere de-o şchioapă: „SUNTEM CU VOI”. Apoi, nu după multă vreme, un altul şi mai mare, susţinut din spatele a două ferestre: „Ajutor! Nu vrem să murim în stradă”. Nici cei din stradă nu voiau să moară în stradă, aşa că, gând la gând cu bucurie, mulţimea a forţat pătrunderea în azil. S-au auzit câteva geamuri spărgându-se, grilajele ferestrelor de la parter, puse acolo, probabil, ca locuitorii azilului să nu evadeze, au

fost smulse şi folosite deînvadatorii mai ageri ca să se caţăre în clădire. Uşile au cedat în scurt timp, iar oamenii au năvălit în azil ca într-un mic Capitoliu, răcnind şi chluind, cu ochii încă înlăcrimaţi de emoţie – sau poate din cauza gazelor lacrimogene, cine ar mai fi putut spune?

Jandarmii au încercat o regrupare stângace, dar bieţii de ei s-au văzut închişi pe dinafără şi gata! întregul haos s-a mutat înăuntru. Din spatele uşilor din nou încuiate s-au auzit chiotele şi cântecele victoriei. Piaţeta a fost cuprinsă de linişte. Focul de pe asfalt aproape că se stinsese. Stelele priveau nepăsătoare de

acolo, de sus, ştiind că, şi dacă ar fi avut ceva de comentat, mesajul n-ar fi ajuns în timp util. înfrânţi, jandarmii s-au retras lângă dubele lor, aşteptând noi ordine. Azilul era în mâinile bătrânilor. Totul în direct, la televizor şi online. Fără supărătoare pauze de publicitate.

în noaptea aceea s-au pus bazele contraofensivei tinerilor. Arretul era tulburat, clocotea ca un vulcan după o primă erupţie. Primeam încontinuu notificări pe telefon, abia dacă aveam timp să-mi pun ceva de băut, veneau mesaje de la prieteni, de la cunoscuţi, dar şi de la necunoscuţi, care mă chemau la protestul tinerilor.

Mi-a scris şi Andrew. Am aflat .istfel că organizatoarea acestui protest era Irma, o jurnalistă de la ICU.org, un site finanţat din donaţiile cititorilor (eram şi eu printre ei), care lupta pentru a scoate adevărul bi lumină şi pentru denunţarea corupţiei din oraş. Am adormit târziu, gândindu-mă cu oroare la posibilitatea de a fi prima victimă a acestui război, din simplul motiv că eu nu voiam să ţin partea nimănui. Iar asta mă făcea, în logica deformată a conflictului, pe care o auzisem atât de clar enunţată de Andrew, duşmanul ambelor tabere. Dar poate că era prea târziu şi gândurile mele nu mai puteau fi libere, târând după ele ghiuleauaînfernală a oboselii.

A doua zi, la ora n, m-am dus la întâlnirea tinerilor – se strânseseră dis-de-dimineaţă în faţa primăriei. Nu de Irică am mers. Nici din dorinţa de a privi cât mai echilibrat conflictul. Am vrut să fiu acolo pentru că, aşa cum empa- n/.am cu bătrânii, îi înţelegeam şi pe tineri, aveam aceleaşi valori ca ei, le împărtăşeam nemulţumirile.

Până la un punct, însă. Cel în care raţiunea se întunecă, .irgumentele dispar şi mintea eînundată de ură, corpul, de .îdrenalină, iar cuvintele, de violenţă. Scandaseră „Afară, afară, afară din Arret!”, „Voi sunteţi trecut, noi – un nou început”, ba chiar şi „Când tinerii

nu-s acasă, bătrânii joacă pe masă”, ceea ce îi făcea pe bătrâni nici mai mult, nici mai puţin decât şoareci, iar eu am avut dintotdeauna convingerea că oamenii au o părere mult prea proastă despre şoareci. Şi că, în general, comparaţiile cu animalele sunt create pentru ca oamenii să se plaseze,îndirect, în fruntea regnului animal, considerându-se maiînteligenţi, mai puternici, superiori celorlalte animale. Lucru care este, bineînţeles, fals.

Am mai rezistat o vreme, până când am auzit primul „Moartea vă caută acasă, iar voi sunteţi la azil” şi mi-am luat tălpăşiţa. Mai târziu, în cadă, savurând un

Spicy Calicii Jack, am revăzut imaginile de mai devreme proiectate peînteriorul pleoapelor şi am observat că tinerii păreau mal proaspeţi, mai plini de energie, se vedea că nu sunt epuizaţi] de zile întregi de proteste; evident, şi vârsta era de partea] lor. Şi erau mai numeroşi. Dar în esenţă erau la fel ca bătrânii. „Spune-mi cu cine te duşmăneşti, ca să-ţi spun cine eşti” – vechiul proverb arretian era mai adevărat decât] oricând. în ambele sensuri, fireşte.

Grupul tinerilor, care devenea tot mai numeros şi mai belicos, a fost salutat în după-amiaza aceea de primarul' Hugo; de la unul dîntre balcoanele primăriei, acesta a îndemnat la calm. Dar discursul lui a avut

efectul opus: în loc să se disperseze în sutele de bipezi din care era compus, miriapodul uman, cuprins de o neaşteptată însufleţire, a pornit într-un marş spontan către azilul ocupat de bătrâni, de unde soseau veşti contradictorii. Se spunea ba că toţi îngrijitorii erau ţinuţi ostatici de către bătrâni, ba că fuseseră păstraţi doar cei care împărtăşeau convingerile cuceritorilor seniori. Circula chiar şi un zvon cum că toţi tinerii găsiţi în azil fuseseră omorâţi cu bestialitate şi cadavrele lor zăceau în lăzile frigorifice din cămară.

Ce motive mai potrivite decât nişte zvonuri, pentru a porni către azilul care trecuse deja printr-un asediu pierdut fără luptă, iar acum se pregătea de al

doilea? însă ocupanţii clădirii se pregătiseră pentru un eventual atac din exterior, după cum aveau să constate tinerii. Toate uşile erau ferecate zdravăn, în locul geamurilor sparte fuseseră bătute scânduri groase, iar la ferestrele din spate ale azilului atârnau scripeţi, cu care pesemne că bătrâniiîntenţionau să se aprovizioneze, ori poate c-o făcuseră deja.

Atmosfera era deja medievală. Mai lipseau doar câteva cazane cu smoală încinsă şi ulei clocotit, gata să fie aruncate de pe acoperişul clădirii.

Lozincile erau şi ele destul de primitive, iar violenţa eraînir-un crescendo vizibil. Câţiva tineri s-au apucat să izbească uşile azilului, alţii au aruncat cu bolovani şi cu tot Ici ui de proiectile improvizate spre ferestrele de la etajele Superioare. A fost atins un geam de la etajul doi: în uralele manifestanţilor, bucăţile de sticlă au căzut, spărgându-se mi zgomot de bordura de beton care înconjura clădirea. I'.ietul imobil cu aer Art Nouveau, la vremea lui o mică bijuterie arhitectonică, arăta destul de jalnic şi înainte de proteste. Acum, după ce ajunsese prima victimă a războiului, se apropia cu paşi repezi de statutul de ruină.

La un moment dat, la una dîntre ferestrele de la al treilea riaj, ultimul, a apărut un cearşaf pe care era scris cu ceva închis la culoare şi cam mâzgălit – fapt care a prilejuit din partea tinerilor comentarii de genul „Ia uite, ce litere de căcat!” – mesajul „Acsă, mucoşilor! E ora de culcare”. În- i reaga piaţă a izbucnit într-un cor de râsete şi huiduieli care s-au transformat şi ele în hohote de râs, sancţionând scrierea precară a mesajului. Bătrânii au retras cearşaful în aplauzele l merilor şi au închis fereastra. Aplauzele s-au preschimbat m huiduieli; mi-a trecut prin cap că, dacă s-ar fi întâmplat să fie în zonă un nevăzător, sigur n-ar fi înţeles ce spectacol putea fi acela în care huiduielile, râsetele şi aplauzele se succedau cu atâta repeziciune.

Odată cu lăsarea serii, la lumina unui reflector adus de cine ştie unde, pe treptele azilului a urcat Irma. O tipă mi- nionă, cu gesturi reţinute şi cu o figură blândă. Clipea des, părând uşorîntimidată de situaţie. Sau poate de reflectorul care o orbea. A ţinut un discurs succint, de bun-simţ şi pacifist – cât de pacifist se putea. A îndemnat tinerii la calm, rugându-i să scandeze civilizat, şi a încheiat cu un lucru uşor ele zis, dar greu de făcut: „Haideţi să nu coborâm nivelul acestei manifestaţii! Să nu fim la fel ca ei. Fără violenţă”.

„Fără violenţă! Fără violenţă! Fără violenţă!”, a adoptat mulţimea îndemnul ei pentru o vreme. Dar, ca

un ecou I care se plictiseşte rapid să tot repete acelaşi mesaj, participanţii au revenit, în cele din urmă, la scandările care manifestau pe alocuri atât de multă creativitate, încât părea că violenţa îşi avea propria agenţie de publicitate. I Ca răspuns, s-a deschis din nou un geam şi o mână cu un deget în sus, desigur, nu degetul mare, a dansat o vreme | în ritmul scandărilor – până când acestea s-au transformat iarăşi în huiduieli.

în scurt timp, tinerii au reuşit să se organizeze mai bine. Din ce în ce mai multe fascicule de lumină s-au revărsat asupra scenei improvizate de pe care au luat cuvântul câţiva reprezentanţi ai mulţimii; la un moment

dat l-am văzut în imaginile difuzate continuu, generos, de ArreTV chiar şi pe Andrew, dar n-a ajuns până la microfon. în schimb, s-a bucurat de vii aplauze Wilma, o scriitoare care la cei şaizeci şi patru de ani ai săi manifesta o capacitate de înţelegere, de schimbare, o bunătate şi o tinereţe pe care nu mulţi dintre cei din piaţă le aveau. Vocea ei plăcută, felul ei onest de a fi, atenţia pe care părea c-o acordă fiecărui cuvânt rostit, ma-l niera uşor amuzantă în care îşi formula ideile, atitudinea împăcluitoare şi ideile ei în sine, toate erau dovezi că tinereţea nu are vârstă, că *Age is just a number*cum era scris pe una dintre pancarte. Fără prea mult efort, Wilma a cucerit publicul. Nu întâmplător cărţile ei erau bestsellere în Arret.

La un moment dat, în piaţetă şi-a făcut apariţia o tobă mare şi bum-bum-bum, întreaga mulţime a început să scandeze în ritmul duduielilor ei. Lozincile au devenit muzicale, s-a şi cântat, s-a şi dansat, atmosfera era mai degrabă de sărbătoare. Când şi când, fasciculele de lumină măturau ferestrele clădirii, dar bătrânii, aşa cum se ştie, nu prea gustă muzica pe care o ascultă tinerii, aşa că n-au mai răspuns în nici un fel manifestărilor de afară.

Forţele de ordine au fost şi ele prezente, aşa cum avea să dezvăluie un con de lumină căzut întâmplător într-o parte .1 piaţetei. O prezenţă stingheră şi mai

degrabă simbolică, care, ironic, ea însăşi părea că are nevoie de apărare. O să lin eu avocatul din oficiu al trupelor arretiene. Siguranţa celor treizeci şi trei de mii trei sute nouă locuitori ai urbei era asigurată de aproximativ o sută de poliţişti şi cincizeci de jandarmi. Poate că pare puţin, dar în vremuri de pace, .iceştia erauînvidiaţi de tot oraşul, întrucât stăteau degeaba toată ziua, plătiţi cu salarii mai mult decât bunicele, în timp ceînfracţiunile cele mai grave din Arret erau depăşirea limitei de viteză, vreun furt din locuinţă (arareori soluţionat) sau pătrunderea unor îndrăgostiţi în parcul de la marginea oraşului, după ora de închidere. E drept că tot acest dispozitiv avea şedinţe de teorie, antrenamente şi pregătire fizică .idesea obositoare, dar opinia publică nu ştia lucrul ăsta, arretienii îi percepeau ca pe „nişte pierde-vară în uniforme scumpe", care erau încălţaţi „cu bocanci scumpi, de firmă, ilin banii noştri" şi care oricum „ştiau să tragă mai bine mâţa de coadă, decât cu arma la ţintă", mai ales de când vechea conducere a primăriei transformase poligonul de antrenament într-o groapă de gunoi ecologică.

Contrar acestor ironii dezinformate, poliţiştii şi jandarmii erau destul de bine pregătiţi fizic, dar nu aveau nici un lei de experienţă în a-şi pune fizicurile impunătoare într-o mişcare sincronizată, care să respecte unul dintre numeroasele protocoale deintervenţie învăţate la şedinţele teoretice. I rau ca nişte pui care învăţau, în sfârşit, să zboare, şi aşa cum se ştie, nu e uşor să-ţi iasă din prima. Pinguinii, de exemplu, n-au reuşit nici până azi.

Mai mult decât atât, au existat voci care au pus lipsa de reacţie a jandarmilor pe seama faptului că, oricât de tineri ar fi fost ei, şefii lor erau în vârstă şi

probabil că mi le-au dat cele mai ferme dispoziţii – lucru care ar justifica într-adevăr, atitudinea lor ambivalenţă.

în completarea acestui număr deloc impresionant de po-l liţişti şi jandarmi, mai exista în Arret un micro-batalion de T50 de militari, gata să apere oraşul de posibiliînvadatori -l care n-aveau pe unde să vină decât pe drumul întortochea! care traversa munţii prin Trecătoarea Fohnului. Aceasta îşi primise numele pentru că era orientată spre sud şi în cea mai mare parte a anului prin ea bătea un vânt călduţ; era un spaţiu atât de uşor de păzit, încât cred c-o puteau apăra oricare o sută cincizeci de arretieni, aleşi cu ochii

închişi. Dar existau cei o sută cincizeci de militari care, pentru că fuseserăînstruiţi de autoritarul Ben Nevis, se presupune că ştiau să pună în aplicare mai bine manevrele militare.

Şi cam asta era toată capacitatea de apărare a oraşului îmi amintesc că mă întrebam în seara aceea de vineri: *Oare dacă eu nu ştiu în ce tabără vreau să fiu, nu au problema asta şi ceilalţi arretieni? Jandarmii, poliţiştii şi militariiţ* Până la urmă, ei sunt cele mai importante piese ale unui posibil război, căci, oricât de mic ar fi arsenalul de care dispun, e o resursă capitală;

bănuiam că exista deja o presiune asupra lor de a se alătura unei tabere.

Trecuse de miezul nopţii, în piaţetă tinerii continuau să cânte şi să danseze, probabil că se şi consumase ceva alcool] protestul se transformase într-o petrecere câmpenească,] n-ai fi zis că suntem pe buza unui conflict patricid, a unui război civil în toată regula. Mda, fusese o zi de vineri atipică şi urma o sâmbătă în care nu acordurile lui Vivaldi aveau să fie coloana sonoră a evenimentelor. Decât dacă regizorul evenimentelor ar fi fost Stanley Kubrick.

A doua zi m-am trezit devreme, cred că nu era nici 8. Am ieşit să alerg, fiindcă de ceva vreme încercam să deprind şi obiceiuri sănătoase, pe lângă cele distructive cu care îmi bombardam corpul. Alergam rar, dar aveam un traseu careîncludea unele dintre cele mai frumoase străzi din oraş.

îmi plăcea să simt răcoarea dimineţii pe piele, să mă feresc de acele molizilor pe sub care treceam, să îmi las auzul mângâiat de foşnetul sălciilor, să văd cum începe forfota pe străzi. în mod deosebit, în sâmbăta aceea mi-a plăcut să descopăr că nu tot oraşul era în război. Comercianţii îşi scoteau mărfurile în stradă ca în

fiecare zi, camioanele des- i.ircau, ca de obicei, mărfuri în parcările supermarketurilor, i.iximetriştii zumzăiau prin oraş în maşinile lor galbene cu însemne negre, autobuzele pufăiau lung, la stopuri, plictisite de aceleaşi trasee. Era imaginea normalităţii, pe care îmi venea s-o înrămez şi să mi-o pun pe un perete al sufletului. (liiar şi o parte dintre bătrâni continuau să refuze acest stupid război, şi erau acolo, la Doi Ochi Albaştri, bându-şi berea de dimineaţă, poate cam prea de dimineaţă, dar n-o să se apuce un alcoolic ca mine să-i judece, nu?

M-am oprit imediat ce am trecut de terasă, pentru că sinartwatch-ul mă avertizase că am încheiat

cei trei kilometri. îmi trăgeam sufletul, rezemându-mă de un stâlp şi cântărind în minte posibilitatea de a-mi astâmpăra setea cu o bere, când o hărmălaie nedefinită de urlete, chiote şi lluierături s-a apropiat de locul în care eram. Instinctiv, m-am tras sub copertina unui chioşc cu fructe, câţiva metri mai în spate. Pe bulevard înainta un grup de câteva zeci de persoane, împroşcând, parcă, în toate părţile cu tărăboi. În mijlocul mulțimii am recunoscut, bum-bum-bum, toba mare din seara trecută. Aşadar, era o gaşcă de tineri: veneau probabil din piațetă, unde, bum-bum-bum, petrecuseră toată noaptea.

E greu de zis dacă doar ar fi trecut pe lângă terasa bătrânilor, văzându-şi de drum, sau dacă veniseră anume cri să-i provoace. Probabil că nu vom afla niciodată. Cert ^ că, simţindu-se în siguranţă printre ai lui, unul dintre seniori a ridicat halba de bere deasupra capului şi a strigat)

— Puţoii, tot puţoi. Hai noroc!

Cei din jur s-au pus pe hohotit.

Remarca a fost auzită însă de unul dintre tineri. L-am recunoscut, juca în echipa de fotbal a oraşului; nu ştianj cum îl cheamă, dar purta tricoul cu numărul 2. S-a apropiat de bătrân, cu o figură prea puţin prietenoasă.

— Ce-ai zis, mă?

— „Mă” să-i zici lu' mă-ta! a sărit un mustăcios cu burtă şi favoriţi de la masa de lângă.

Şi i-a aruncat restul de bere în ochi.

Tânărul n-a stat deloc pe gânduri, a început să împartă pumni destul de aleatoriu, era un fel de roata norocului în care câştigătorii puteau primi vânătăi, echimoze sau, mai rău, vreo fractură de piramidă nazală. Bătrânii, să fi fost vreo opt-nouă la număr, au tăbărât pe el cu strigăte disperate, icnete şi opinteli. Ceilalţi tineri s-au năpustit şi ei, toba continua să bată, bum-bum-bum, imprimând întregului conflict o dinamică aparte, până şi mie îmi bateaînima, bum-bum-bum, deşi încheiasem alergarea de ceva vreme.

Tinerii erau nu doar mai mulţi, ci şi mai agili, mai în formă. Chiar dacă veneau după o noapte nedormită şi mult alcool, au reuşit în două minute şi câteva secunde, aşa cum mi-a arătat ceasul, să pună la pământ vreo cinci dintre bătrâni. Ceilalţi, împreună cu cârciumarul, s-au refugiat în ghereta de tablă. În următoarele şapte minute, tinerii au reuşit să pătrundă înăuntru, să reziste propunerii cârciumarului de a le oferi bere gratis pe viaţă în schimbul libertăţii lui, şi să-i aducă şi pe ceilalţi în centrul terasei, având caînstrument I

.Ir i(învingere câţiva pumni bine plasaţi sub coastele seninului-. După alte cinci minute, bătrânii depozitaţi pe

scaii – |în Ic de metal erau legaţi zdravăn unul de altul, dar şi de nune şi de mese, ca o uriaşă omidă ce trecuse prîntr-o npcraţie de reconstruire, după ce fusese ruptă în bucăţi de fi>(ile unui tramvai. I I)eşi mai târziu au apărut tot felul de poveşti despre un «¡.uliu prelungit al terasei (fabricate de vârstnici, care voiau iii sublinieze eroismul camarazilor), dar şi despre o predare l ii.i luptă a bătrânilor (probabil nişte *fake news* create de mu ri pentru a demoraliza oastea adversă), am fost acolo – li'iul a durat mai puţin de cincisprezece minute. Nimeni ii .1 avut curajul săîntervină, domnul între două vârste care i-i.i vânzător la buticul sub a cărui copertină mă adăposti- «cm a închis magazinul, cele câteva maşini oprite au fost îndemnate de tineri să circule mai departe, alţi bătrâni care '.r aflau prin preajmă au evacuat de bunăvoie, cu pas grăbit, /una. Singurii care se apropiau erau cei care îşi manifestau .iprobarea pentru cele întâmplate – alţi tineri.

Până în momentul acela, nu mai fusesem niciodată marii irul unei bătăi de stradă. Poate ca o compensare a vieţiiînele nesportive, mi-a plăcut să urmăresc orice sport, chiar şi pe cele de contact, ştiu cum arată un ochi tumefiat, un maxilar zdrobit sau un picior fracturat. Nu mă impresionează aşa mult vederea sângelui, dar după ce s-a încheiat lupta asta de stradă, tot ce am putut face a fost să vomit. Siângăcia loviturilor, hainele rupte şi pătate de sânge, absurdul întregii situaţii, dinamica stranie a trupurilor care nu erau făcute pentru luptă, dar careînsistau să se lupte, sunetele seci ale pumnilor ce loveau straturi de osânză sau strâmbau oase, răcnetele, horcăielile, regresia animalică – n am ştiut cum să diger toate astea. Le-am dat afără, împreună cu resturile sucului de portocale pe care îl băusem de dimineaţă. Şi cu puţină fiere. în timp ce vomitam, mi-al trecut prin cap că e ironic să pot băga atât alcool în mine, I dar să sufăr de oîntoleranţă severă la violenţă.

Când mi-am revenit, am realizat că, pentru ca umilinţa să fie completă şi să se asigure că mesajul lor va ajunge la bătrânii care ocupaseră azilul, tinerii au chemat reporterii I unei televiziuni şi i-auînvitat să filmeze chipurile tumefiate „ ale seniorilor, transmiţând că aceştia au nevoie neapărat de îngrijire medicală, dar c-o vor primi doar când bătrânii vor elibera azilul, făcându-i astfel complici la această răpire în direct, la acest şantaj public şi pe jurnaliştii care, însetaţi de audienţă, au difuzat imaginile „pentru a pune umărul la rezolvarea conflictului”.

Cert e că până şi cei care nu erau implicaţi în conflict aveau să participe începând cu ziua aceea. Poate că de-asta mulţi dintre arretieni consideră 17 iulie ca fiind prima zi de război. Dar şi aici discuţia poate aveaînfinite nuanţe, putem considera că războiul între generaţii a început de mult timp, din vremuri biblice, cel puţin. Sau în momentul în care a apărut presa care, adulmecând cu nasul său fin după eventuale conflicte care pot *divide et impera*', a perpetuat mitul conflictului între generaţii. Dar dincolo de filozofiiînutile, să fi fost prima zi de război cea când bătrânii au ocupat azilul? Sau cea în care au ocupat tinerii terasa? Nu sunt puţini cei care plasează începutul războiului cu câteva I zile mai târziu, când au început să apară primele victime.I

Eu, născut sub semnul niciniciului, nu am ţinut nici cu unii, nici cu ceilalţi. Toată viaţa am fost de părere că povestea asta cu prăpastia între generaţii e doar un *red herring*[1]. însă cred că momentul în care acest conflict a început să prindă contur în minţile arretienilor, transformându-se din ^ând tulbure în posibilitate, a fost Ziua Zero, cea în care, Iară nici un fel de dezbatere, primarul şi consiliul general .111 hotărât să transforme azilul în cămin studenţesc. A fost un gest politic mărunt, care putea fi corectat ulterior, dar cred că atunci au fost *forţaţi* tinerii şi bătrânii să se simtăîn tabere opuse. Ori noi, ori voi. Fără nici un fel de *golden bridge*. Nu e o opinie populară, dar eu asta cred. Sau, cel puţin, atunci a început războiul din mine. Când am simţit că trebuie să aleg o tabără. Şi n-am putut.

1 O diversiune, (lb. engleză)

În ziua aceea de sâmbătă, 17 iulie, îmi era clar că trebuia să iau nişte decizii simple. M-am dus acasă, mi-am preparat un Man O' War generos şi am început să fac o listă de cumpărături cu care să pot rezista cât mai mult pe timp de război.

2 (doi). Mauna K

Ce dracu' e cu întunericul ăsta?

— Alo! Alo! Mă aude cineva?

Băi, nu cumva am murit? Ei, am murit. N-am cum să fi murit. Ia uite că gândesc. Dar nu pot să deschid ochii. Şi nici nu mai îmi simt corpul. Ah! Ştiu. M-au prins şi m-au I închis. Da' unde m-au închis? Şi cu ce m-au legat aşa bine? I I

Probabil că blestemaţii ăia de tineri au reuşit până la I urmă să mă prindă. De la început mă vânează. Sau să mă 11 fi lucrat hainul de Ben Nevis? Nu cred. Avea nevoie de mine. Tinerii trebuie că m-au luat prizonieră. Pulifricii I ăştia nenorociţi m-au prins şi m-au băgat aici.

Dar las' că i-am articulat binişor şi noi.

Ah, ce zile au fost! Aha ha ha, când bolovanul ăla de | Hugo a muşcat momeala şi a picat de prost. Cu „deciziile” I lui. Măcar de-ar fi fost ale lui! Dar nici n-a mirosit-o, l-am lucrat elegant. Câţiva consilieri îmi pupaseră deja mâna,| nici n-a trebuit să le promit mare lucru, că oricum se visau I în locul lui. I-au picurat în ureche ce-a trebuit, când al trebuit. Azi că „bătrânii au nevoie de mişcare”, mâine că „au nevoie de o ocupaţie”, pe urmă lovitura finală – bă- I trânii, afără din azil. Toate au mers ca unse. Sunt artistă cu oamenii, Zulia ar trebui să ia lecţii de la mine. E bine I să ai prieteni peste tot.

La poliţie, la jandarmerie, la spital I şi, oricât ar fi de alunecos reptilianul ăla de Makalu, chiar f\ la biserică. Până şi el zice „Fă-te frate cu dracul, ca să 11L-ci munţii”. Mi-a plăcut asta. Aşa sunt şi eu. întotdeauna ,mi mers pe ideea că-i bine să-ţi laşi loc de „Bună ziua”. Ic mai cerţi, te mai înjuri, dar oameni suntem şi e bine să finem aproape, în special cu ai noştri şi mai ales în zile ca astea. Fraierul ăla de Hugo a crezut că, dacă m-a bătut la alegeri, a câştigat războiul. Dar era decât o bătălie.

Când am pierdut la câteva procentaje, presa şi-n special 1.1 ţa aia de Irma m-au batjocorit în ultimul hal.

Au scris că gata, sunt la lada de gunoi a istoriei, că sunt „un dinozaur politic” – aşa mi-au zis. Dar cel mai tare m-au enervat când au zis c-am plâns. „Cu lacrimi de crocodil”, cică. Păi futu-i Arretu' mă-sii de treabă! în primul rând că nu permit nimănui să mă facă pe mine crocodil. Şi apoi, nu, nu am plâns. (iliiar n-am plâns! Oricine mă cunoaşte câtuşi de puţin ştie că cu nu plâng niciodată, fiindcă sunt prea puternică şi prea de neoprit ca să plâng. Atuncea am făcut decât un pas înapoi. Am înţeles care-mi sunt prietenii şi care-mi sunt duşmanii şi, cum zice o vorbă veche, am priceput că trebuie să-mi ţin prietenii aproape şi duşmanii şi mai aproape.

Politica este practicată de oameni deştepţi, cu o înaltă ţinută morală. La câteva zile după ce a câştigat alegerile, i-am recunoscut meritele primarului Hugo şi l-am asigurat ele tot sprijinul meu pentru a face din Arret un loc mai bun. Ştiu că el nu m-a crezut, dar eu am fost sinceră. Doar că n-am precizat pentru cine va fi un loc mai bun.

în timp ce sclivisitul îşi savura victoria, m-am pus pe treabă. împreună cu Ben Nevis, care împărtăşeşte multe clin ideile mele, şi cu Preasfinţia Sa Makalu am început să lucrăm împreună la o colaborare prin care să ne oferim sprijin unii la alţii, în caz de nevoie. N-a fost o

negociere uşoară, da' nici eu nu m-am născut ieri. îmi amintesc că Ben Nevis mi-a zis la un moment dat, exasperat:

— Mauna, eşti dată dracului!

— Domnu' Ben Nevis, iau aceste cuvinte ale dumneavoastră ca un complement.

— Ia-le cum vrei, dar rămâne cum am zis: tu mi-i aduci pe câmpul de bătălie şi de-acolo mă descurc. *Eu* îi conduc în luptă.

Pe pielea întinsă de pe faţă (aşa de-ntinsă, c-am crezul mereu că şi-a făcut operaţie estetică) i-au apărut câtevaj riduri. Asta se întâmpla doar când nu-i convenea ceva. I

— Puterea trebuie concentrată în mâinile la un singur om. Pentru eficienţă, mă refer. Dar având în vedere situaţia care este, cred că împreună putem să facem o echipă conpletă. Dumneavoastră veniţi cu disciplina de care oamenii au atâta nevoie, iar eu am darul să le vorbesc, să-i conving.

— Dar să fie clar: când vine vorba de strategie de luptă, mă asculţi pe mine! a şuierat Ben Nevis.

Părul îi era rar, aşa de rar şi scurt că parcă avea în loc de cap o bilă. Şi îl ducea bila, nimic de zis.

— Eu le spun unde să meargă şi dumneavoastră, pe unde să meargă. Atât şi nimic mai mult.

— Iar eu o să vă ţin pe amândoi în braţe. Unul pe un genunchi şi unul pe celălalt, s-a băgat Makalu în vorbă.

Şi a început să râdă cu poftă, de îi tremurau sutana albă şi firul de aur de pe ea. Se tot hlizea, arătându-şi dinţii mari, ca de cal. Când râdea Makalu, câteodată aveam impresia c-o să mă muşte.

— Preasfinţia Voastră, aveţi o prepoziţie spre echilibru.

— N-am nici o predispoziţie, mi-a întors-o şi m-a privit pe sub sprâncene. Eu sunt mai degrabă cel care le oferă celorlalţi umila mea învăţătură, primindu-le păcatele spre a le purta în cârcă pururea.

— Mă refeream că vă plac şi cei mai tineri, şi cele mai în vârstă. Părinte Makalu, eu nu vă critic preferinţele, deşi la urechile mele au ajuns multe despre ce plăceri aveţi...în timpul liber! i-am mai zis, că eu nu mă lasîntimidată.

Părintele a zâmbit larg, cu toţi dinţii, de parcă i-aş fi oferit medalia de aur pentru întreaga carieră. Sigur observase că nu-mi plăcea deloc când făcea asta.

— Mauna, cum aş putea eu, ca slujitor al divinităţii, să aleg între suflete?

—	Aşa e, Domnul vrea binele tuturor, dar...

însă Makalu mi-a tăiat vorba:

— Şi unde, oare, să le fie mai bine, unde să găsească un punct de sprijin pentru a se ridica din păcat decât acolo, sub sutana părintelui lor spiritual?

Şi a zâmbit iar larg, atât de larg că i-am văzut toţi cei treizeci şi şase de dinţi sau câţi are omul în gură.

— Uite care-i treaba, a continuat, eu vă las pe voi în faţă. Să împliniţi voi cuvântul Domnului. Până la urmă, să Iacă fiecare ce ştie mai bine. Tu asmuţi câinele împotriva cui trebuie, Ben Nevis îl face să lupte... Dar eu sunt stăpânul spiritual al câinelui, cel care vă va şopti la ureche cuvântul Domnului, de care e bine să ascultaţi amândoi.

— De acord.

Buzele subţiri ale lui Ben Nevis s-au mişcat scurt şi apoi s-au lipit la loc una de alta, de parcă n-ar fi vorbit niciodată.

— Sigur, părinte, o să ascultăm întotdeauna de cuvântul Domnului, atât timp cât Domnul ne susţine în luptă, am acceptat şi eu.

— Aveţi binecuvântarea Domnului, a rostit Makalu de parcă era chiar Dumnezeu şi le oferea unor angajaţi cheile de la porţile Raiului.

Apoi a rânjit iar şi mi-am strâns degetele în pumn, dinînstinct, la gândul c-ar putea să mă muşte de ele. Ben Nevis clipea rar şi ne asculta încremenit, zici că era o statuie aflată întâmplător la întâlnirea noastră.

N-a fost deloc uşor cu şacalii ăştia doi, dar până la urin.1 i-am lăsat pe ei să urle, ştiam că tot eu aveam să fiu leoaica., I Orice revoltă, revoluţie, ce-o fi, se termină odată şi-odatăM şi atunci societatea are nevoie de cineva pe care să-l pun.l la conducere. Tot ce trebuia era să fiu acolo când avea să se termine. Şi nu era cineva pe lume să mă împiedice.

Aşa s-a pus la cale totul. Eu m-am ocupat să fac lucru-fl rile să meargă în direcţia bună. Când au ieşit în stradăl primii nemulţumiţi, am avut grijă să mai încurajez, dini umbră, pe câţiva cu sume mărunte, să

mai promit câte 1 ceva altora, să-i mai întărât un pic pe alţii. Detalii.

Când am ajuns efectiv în piaţă, în prima seară, oamenii I m-au primit cu braţele deschise, normal. Majoritatea tic acolo mi-au zis că m-au votat şi că mă susţin. Şi mi-au cerut .1 să ţin un discurs. II aveam pregătit. Am învăţat că-i bine să fiu mereu pregătită cu două discursuri, pentru cele două I cazuri. Mereu sunt două cazuri în politică.

— Când am fost înfrântă de acest faliseu care este primarul Hugo...

— Fariseu, m-a întrerupt o voce din public.

M-am oprit câteva secunde, l-am căutat cu privirea prin 1 mulţime pe ăla care mă corectase, că era un bărbat, normal I că era un bărbat, dar n-a avut curaj să se arate.

— Asta contează, domnule? Faliseu, fariseu, alizeu, im-B portant e c-aţi înţeles ce am vrut să zic. Dar poate că bu-B curia de a corecta o femeie e mai importantă ca cea de a I o înţelege şi de a-i recunoaşte meritele în lupta împotriva I corupţiei şi a minciunii actualilor conducători!

Câteva femei din mulţime au început să mă aplaude, şi I atunci şi celelalte femei au aplaudat. Şi mi-au strigat numele, m

— Când am fost înfrântă de primarul Hugo, l-am feli- I citat, pentru că sunt o femeie bine crescută...

— Bine de tot! s-a auzit din nou o voce, tot de bărbat. I|

L-am ignorat pe nesimţit.

— ... dar nu pentru c-aş fi crezut vreo secundă că este un bun primar. Nu m-ara regăsit în corul celor care i-au ridicat osanale, pentru c-am ştiut de la bun început că asta ne aşteaptă pe toţi. Şi credeţi-mă pe cuvânt, ca om politic, am văzut multe la viaţa mea şi cred c-o să mai văd şi nu mi-e frică de nimeni şi de nimic. Dar ca femeie pensionată, ca om în vârstă, vă dau cuvântul meu de onoare, mi-a fost trică. Frică pentru viitorul meu, frică că o să se prăbuşească definitiv Arretul, frică pentru abuzurile şi nemerniciile care ştiam că vor urma pentru mine şi pentru cei ca mine. Frică pentru noi toţi!

Oamenii au început să aplaude, normal. Iar eu am încheiat în forţă.

— Atunci am zis c-a fost greşeala mea. Mi-am pus ţărână în cap. Undeva am greşit, dacă nu i-am convins pe arretieni să mă aleagă în locul acestui monstru cu chip de om. Şi am decis că nu voi precupeţi nici un efort, voi spri- ļini cu fiecare părticică din fiinţa mea, până la ultima picătură de energie, de sudoare sau chiar de sânge, dacă va fi nevoie, orice încercare a arretienilor de a-şi cere drepturile în faţa acestui grup de ahtificaţi după putere.

După fraza asta cam lungă, dar care mi-a ieşit ca la carte, ca-n talk-show-urile alea bune, am vrut să mă odihnesc, să trag aer în piept, mai aveam câteva cuvinte de final, dar n-am mai apucat. Oamenii mi-au zis, m-au rugat să conduc această mişcare şi să fiu vocea care să le facă auzite revendicările. Au fost şi persoane, nu puţine, care mi-au zis că n-au mers la vot, dar acum, că mă văd luptând de partea lor, m-ar vota oricând. Mi-au zis să nu mă las, să nu-i las nici pe ei, că au nevoie de cineva care să lupte pentru drepturile lor. I-am ascultat cu zâmbetul pe buze. Au ţipat disperaţi că se simt marginalizaţi, abandonaţi şi de copii, şi de

societate, că nimeni nu mai dă doi bani pe ce au ei de spus, l-am asigurat că părerea lor e foarte importantă pentru mine şi că, fără experienţa lor de viaţă, tot Arretul se duce de râpă, după cum se şi vede deja. Mi-au zis că nu-i mai suportă pe tinerii care le calcă grădiniţele de flori în picioare, le fură fructele din copaci, dau muzica tare zi şi noapte în faţa blocurilor şi că, dacă au curaj să le atragă atenţia, mucoşii îi şi înjură, deşi ar putea să le fie bunici. Şi că nu vor ca nepoţii lor să ajungă sclifosiţi d-ăia care cică nu-s nici, nici şi se plâng că n-au gen. Le-am transmis cât[1] se poate de clar că ştiu aceste lucruri şi că pentru asta lupţi de-aia sunt în politică, chiar dacă politica nu e uşoară, în special pentru o femeie crescută în valorile tradiţionale. I Voci din toate părţile îşi făceau loc spre urechile mele.l Că pensiile erau prea mici şi acum le fuseseră luate şi gratuităţile, că medicamentele erau prea scumpe şi prea puţine erau compensate, că nu aveau facilităţi speciale pentru îngrijirea bătrânilor. Că după o viaţă de muncă, nici acum nu pot să-şi vadă de sănătate, că pentru primărie au ajuns doar nişte costuri, nu mai sunt oameni. Şi că le e teamă că vor fi trimişi mai repede la moarte, prin fel de fel de metode, aşa cum deja începuse noul primar, ca primăria să scape de costurile care erau ei. l-am asigurat că eu însumi sunt pensionară, că sunt unul dintre ei şi că pentru mine ei sunt oameni. Chiar mi-a şi venit o idee de slogan pentru următoarea candidatură – *Un om pentru oameni*, sau cam aşa ceva. Le-am răspuns şi că, bineînţeles, n-aş permite niciodată aşa ceva, dac-aş fi eu primar. La auzul acestor | cuvinte, câţiva dintre ei, luaţi de valul de entuziasm, au început să strige „Mauna la primărie!" şi alte chestii d-astea, dar i-am rugat din suflet să înceteze, că acum aveam ceva mai important de făcut. Nu era momentul. Nu vroiam ca ăilanţi oameni din oraş să

creadă că eu i-am scos în stradă, nu era momentul să capitulizez politic. Nu încă.

În .1 doua zi, pe paijpe parcă era, am fost din nou ală- iiin de ei. La un moment dat, a trecut şi părintele Makalu. ii •.,! I conving, i-am dat nu ştiu câte mesaje să vină să-şi Ui> 1 un act de prezenţă, să ne dea o binecuvântare. Am *im(it că mulţimea avea nevoie de un îmbold, oamenii se fliciiscsc repede, câţiva se tot văitau că li s-au umflat pi- i nunele, era nevoie de o încurajare divină. Şi când a venit nesimţitul, dacă nu-l strigam, se prefăcea că nu mă vede şi m i ea pe lângă mine, tot pipăindu-i pe coaste pe boşorogii Jiu jiirul meu.

Am dat câteva declaraţii la ArreTV şi la Antena Arretu- Ini. M-au întrebat tot felul de prostii, gen că ce părere am despre oînterventie din afără, la care a trebuit să răspund rui cu ce vroiam eu să le spun. Le-am reitinerat din nou despre cât de speciali suntem noi, arretienii. Nimeni şi nimic nu ne poate nici ajuta, nici îngenunchea. Şi nu ne poate u impara cu alţii. N-avem nevoie de altcineva care să ne ipună ce să facem, noi şi doar noi ne ştim durerile şi pe noi nu ne cumpără nimeni. Asta ar fi fost culmea, după ce m-am Bhmuit atâta, să vină cineva din afără să-mi ia caimacul! Am făcut live din piaţă, am strigat şi am dansat până m-au Jjnt şi pe mine durerile de şale şi de picioare, că am şi eu o v.u stă. Şi oricât de protejaţi eram de binecuvântarea divină, iul oameni eram, spre dimineaţă ne-am dus acasă, după ce .ini protestat civilizat în jurul focului din piaţă.

Abia îl aşteptam pe împiedicatul ăla de Hugo să-şi dea i u stângul în dreptul în declaraţia lui. Aveam semnale clare, dmînterior, că lucrurile merg cum trebuie, dar întotdeauna

nu zici niciodată, sau cum era zicala aia. Şi nici amânarea asta nu-mi plăcea. Deloc nu-mi plăcea.

A doua zi, noroc că m-au trezit mesajele, telefoanele. Dormeam când cap de marmură ăla a ieşit şi a zis exact ce tre- luiia, parcă i-am dictat eu cuvânt cu cuvânt. M-am felicitat că am ştiut să aleg oamenii potriviţi, am dat peste cap ui whisky an şi m-am îmbrăcat de scandal. Am presimţit c-o fie balamuc mare, m-am încurajat singură în oglindă. Aif exersat şi un discurs de mulţumire, în caz că se rezolvă mai simplu lucrurile. E bine să fiu pregătită tot timpul.

Oamenii m-au primit iar cu urale. Dar parcă erau aşa., cam adormiţi. Am ţopăit, am dansat, dar nu era atmosfcr, aia încărcată care mi-o doream. Trebuia să fac ceva. Nici nu ştiam ce. M-am dus la un jandarm, m-am

luat de el, i-ait zis că nu-i posibil aşa ceva şi că părinţii lui sunt şi ei în piaţă El a zis că nu şi a dat înapoi. Eu m-am dus peste el, cu tupeu trebuia să fac ceva pentru toţi oamenii care-şi cereau deci dreptatea. El tot se retrăgea, vroiam să-l apuc de mână, să- cer socoteală, nu ştiam exact ce să fac. Pe urmă i-am văzui pistoletul ăla cu curent electric şi mi-a venit ideea.

Dar jigodia de mascat se tot dădea în spate, aşa c-ain sărit eu spre el, l-am şi atins un pic şi, în numele democraJ ţiei, m-am prefăcut electrocutată. Da, de dragul arretieniloil m-am prefăcut. Am dat din mâini şi din picioare ca toţi] dracii. Oricum, în cădere m-am şi lovit, aşa că mi-a fostl mai uşor să mă convulsionez pe

acolo. Şi în mintea meal era numai acel... cum îi zicea, Neymauru, sau aşa cevaj care se zvârcolea mereu la fotbal. Bărbată-meu, Dumnezeul să-l ierte, era mare microbist, le avea cu toate campionate!« şi mai îmi arăta şi mie tot felul.

Deci m-am rostogolit eu ca Neymauru ăla până am auzit că mulţimea a luat foc. Şi am mai zis că mor şi ce mi-a mai venit la gură, că mie dacă-mi dai o temă pot să nu mai mă opresc. Apoi, oamenii m-au purtat pe braţe, în urale. Deşi m-au cam împuns în şale cu degetele lor colţuroase şi de vreo câteva ori am avut impresia c-o să mă scape pe jos. însă când am ajuns în faţă mi-am revenit.

La cererea publicului, în urma unor alegeri cu adevărat libere, cum au fost cele din piaţă, iată-mă încoronată!

I ii, Mauna K, luptătoarea, o adevărată amazoancă,în frun- ir.1 mulţimii dezlănţuite. Chiar vrusesem să-mi cumpăr un Iri »le la Decathlon, dar am renunţat la idee. Dintotdeauna lui .1 plăcut să mă bat cu mâinile goale. Când eram copil, lui era băiat în cartier să se pună cu mine. Acum, visul mi if împlinise. Pantalonii mei de camuflaj, bluza cu animal punt, mulată. Eşarfa roşie, de luptătoare. Brăţările de aur, Itm' mi zăngăneau la mână. Toate mă făceau să mă simt ca nn cavaler de pe vremea

ortomanilor, armura mea de aur a ii naia la fiecare pas. Eram în fruntea unei adevărate armate.

I .ulevărat că oştenii cam suferea de reumatism, gută, dia- lu'i sau artrită, dar asta m-a făcut cu atât mai mândră. Cu

[»rinata mea de boşorogi aveam să cuceresc Arretul!

Singura chestie care nu prea îmi convenea era că treimi. i să împart gloria cu Ben Nevis. Deşi mi-era clar că fără

II lucrurile n-ar fi funcţionat. De cum au ajuns primii n.uneni în piaţă şi auîntrat pe mâna lui, au devenit ade- \ u.iţi soldaţi disciplinaţi şi ascultători, pe care te puteai lu/n. Nu ştiu ce le făcea, ce le zicea acolo, dar fără el nu i .un fi fentat pe păcălicii ăia de scutieri şi poate că n-am li .ijuns niciodată săîntrăm în azil. Cred c-am fost primii luirâni care au vrut săîntre cu forţa la azil. M-am gândit i.i poanta asta ar fi bună de zis când o să măînvite în kuiliouri la ArreTV, după ce preiau puterea.

IY1i-am luat poziţia în dispozitiv, aşa cum măînstruise 11 Acum era coaptă treaba, i-am făcut un semn c-ar fi momentul, el a mai organizat oamenii puţin şi apoi mi-a ■J»ii semnalul că începem ofensiva.

Apropo de ofensivă, de ce naiba nu pot să mă mişc?

— Alo! Alo! Nu aveţi dreptul să mă ţineţi aici. Sunt M.uina K, om politic şi luptător pentru drepturile cetăţenilor arretieni. Se aude?

la să mă zbat eu, doar n-o fi dracu' atât de negru, fir-aţi L să fiţi!

— Daţi-mi drumul de aici, că altfel vă dau pe mâiu poliţiei! Sau, şi mai bine, pe mâna opiniei publice, o să v.l calce oamenii în picioare.

Exact aşa cum l-am strivit pe angajaţii azilului. Auzi, cicâ ei voiau să opună rezistenţă. Că „n-avem dreptul legal s:i pătrundem în azil". Păi cum, măi puţoilor, vorbiţi de lege în timpul revoluţiei? „Eu sunt legea", le-am răspuns, ca I adevărată regină de pe vremuri. Şi le-am ordonat oamenilol mei să-i burduşească zdravăn şi să-i lege. Pe urmă s-a ocupai Ben Nevis de ei, am înţeles că i-a dus într-una din

camercli de la subsol şi a scos de la ei toateînformaţiile despre planul clădirii şi resursele care le avem la dispoziţie.

— Sper că ţi-ai adus haine de schimb! mi-a zis Ben Nevis şi m-a privit fără să clipească; tocmai se întorsesJ de la subsol.

Nu ştiai niciodată când glumea şi când vorbea seriosj M-am uitat la el. Era îmbrăcat simplu, cu pantaloni kaki cu buzunare şi un tricou negru. La gât îi atârna un padan- tiv dîntr-ăla militar. În picioare avea nişte bocanci gri-mard de munte. Ce să zic, era mai bine îmbrăcat decât paraşutl de Yolanda.

— Nu, dar sunt pregătită de luptă, oricât ar dura. CreJ deţi c-o să dureze mai mult de câteva zile?

— Revoluţiile n-au termen-limită. Poate o zi, poate ufl an. Aici e luptă, luptă adevărată!

— Lupta îmi place. Pentru asta trăiesc, să lupt. Şi nici timpul nu mă sperie.

Ben Nevis a ridicat un pic din sprânceană. Sau poate mi s-o fi părut.

— O să vedem! Ia câţiva oameni şi aduceţi la bucătărie provizii din magazie. Ştie Denali unde sunt.

Mi-a întins o cheie legată cu un breloc greu, din metalJ în formă de pasăre. Mi s-a părut că avea sânge pe degeţel dar nu-s sigură.

I Vnali, care stătea cam la un metru mai în spate, ca un iii ii de umbră, s-a desprins de Ben Nevis şi s-a apropiat. Era unîndivid cu umeri largi, capul mare şi pielea roşiatică, i.ilucită. Avea părul grizonat, tuns periuţă şi era nebărbie- ııı de două-trei zile. Ţepos, aspru, ca o perie de covoare.

Am ales rapid trei oameni care i-am recunoscut din mers i .1 era mai în putere şi am luat-o după Denali până la ma- pxie. Am umplut câţiva saci cu ce am găsit pe-acolo şi i-am InMşcat, mă rog, nu eu, că erau foarte grei, şi i-am dus la bucătărie. Acolo erau deja două doamne care se apucaseră ile gătit în nişte oale mari. Războiul trece şi el prin stomac.

(xed că atunci mi-a dat prin cap că eu văzusem toată uvaba asta mai mult ca o răsturnare a puterii, o revoluţie, o li ıv n ură de palat, cum se zice, dar Ben Nevis îi dădea întruna ı ıı războiul. Şi totul în jur începea să arate din ce în ce mai Pluit a război. Se vorbea de provizii, de ofensive, contraofen- live şi ambuscade, de arsenal, de garnizoane şi fortificaţii, de un au mâncat ficaţii cu atâta termilologie. Dar am zis că el ftic mai bine. Şi ce puteam face decât să aştept, să lupt, şi să im aştept până se terminau toate şi eu preluam puterea, iu irmal. Spre deosebire de revoluţii, războaiele sunt câştigate de ăia care au mai multe resurse şi mai multă răbdare. Am înţeles rapid asta, că mă duce capul, n-am făcut eu multă K oală, dar tot ce am reuşit în viaţa asta am reuşit pe forţele mele proprii. Şi tot pe forţele mele trebuia să reuşesc şi acum, i a eu sunt obişnuită cu greul, nu mă vait.

Da' chiar nu pot să mă mişc. Nu mai simt nimic. Nici măcar nu pot să mai măînervez. De obicei, când mă con- icutram pe ceva, pe o nedreptate, să zic, simţeam cum i reşte ceva în mine, ca o forţă, şi dacă înjuram, forţa creştea, şi dacă ţipam, eram şi mai puternică. Ca o leoaică.

— Alo! Alo!

Degeaba ţip. Adică eu cred că ţip, dar nu aud nici un ţipăt. Şi nici nu mai am forţă. Şi nu mai am nici putere.

— Aloooo! Daţi-mi drumul, oameni buni! Eliberaţi–mi şi vă fac consilierii mei pe viaţă. Vă dau bani, funcţii, v;1 ajut să ajungeţi în parlament, dacă vreţi să plecaţi din Arrel,

Nici un răspuns.

— Vreţi aur? Am aur. Am mult aur. N-am mai zis nici« odată, la nimeni, dar am aur, doar daţi-mi drumul de aici şi vă arăt unde e! Dacă vă mint, n-aveţi decât să mă adj ceţi înapoi.

Ia uite, am ajuns să mă rog de ei cum se rugau de mine bieţii puţoi de la azil.

După o zi de subsol, nu mai erau aşa cu gura mare. M-au rugat să le dau drumul să se ducă la familiile lor. Că au şi ei părinţi de vârsta noastră, care sunt îngrijoraţi şi suferă. Eu le-aş fi dat drumul, chiar le-aş fi dat, ca să le arăt la oameni că sunt măriminoasă. Ben Nevis nici n-al vrut să audă.

— Ai idee cât valorează ăştia?!

M-am uitat la ei. N-aveau cine ştie ce aur pe ei. Nici 1111 păreau din familii prea înstărite, deşi, aşa, cu feţele tume-l fiate şi sânge uscat pe bărbie, n-aveai de unde şti dacă aij bani sau sunt nişte amărăşteni. Or fi valorat, o fi ştiut Ben Nevis ceva.

— Nu ştiu la ce vă gândiţi, am răspuns eu, prudentă. I

— Fiecare dintre ei face cel puţin cât o viaţă de bătrâni Cel puţin, a subliniat, încruntându-se uşor.

Am dat din cap, dar n-am înţeles. Abea mai târziu, când am văzut la ştiri că tinerii luaseră cu asalt nenorocita aia de terasă din centru şi îi ţinuseră ostatici pe câţiva dintre beţivani, am înţeles că se referise la un schimb de prizol nieri. Dar de unde o fi ştiut de dinainte? Se pare că chiar) se pricepea. Eram nevoită să-l respect, chiar dacă asta nu prea îmi făcea plăcere.

Dar am rămas şocată de tupeul drojdierilor tineri, că după ce au stat şi au petrecut toată noaptea în piaţeta careH

H .1 .i noastră, a celor în vârstă, că noi am ocupat-o primii, • ,ııı dus glonţ şi au lovit la ficat, văzând că n-au şanse să (iiiii|',.i creierul care suntem eu şi Ben Nevis. Sunt sigură i i lost cu ei şi beţivanul oraşului, cheliosul... cum îi zice, jli!, Brandy. Âla ar trebui făcut mascota Arretului, să plimbe turiştii şi să bea o bere cu fiecare, c-am auzit că nici *.i se îmbete nu poate.

Şi nu mi-a venit să cred că pulifriciul ăla de Hugo nici muc.ir n-a avut sânge să se pună în fruntea la tineri. Au pus o pe obraznica aia de Irma, lu' care i-am promis de miili că şterg cu ea pe jos când o văd data viitoare. O ru- iine pentru jurnalism fetiţa asta, nu te puteai

înţelege deloc eu e.i, scria ştirile numai cum voia. Că cică erau „în spiritul adevărului”. Păi adevărul nu vinde,înconpetento, mai »i i ie tu mult „în spiritul adevărului”, c-o să-ţi citeşti doar tu ştirile. Nici doamna Kibo nu te mai ajută să rămâi în piesă, fetiţo. Şi uite-o acum în fruntea tinerilor. Am auzit-o din azil când se bâlbâia ca proasta. Cică „fără violenţă”. I lai sictir!

I I Jna peste alta, schimbul de prizonieri nu s-a mai produs. Doi dîntre nefericiţii ăştia de îiînterogaseră Ben Ne-Wis şi mai ales Denali, care am înţeles că avea nişte metode spenale de convingere, au dat colţul. Eram chiar pe scări i aiul i-am văzut pe unii de-ai noştri că cărau o

targă. Am /is c-o fi fost rănit vreunul de la noi. Dar m-am apropiat ■a am văzut un tânăr palid rău, cu buze cam vineţii. Când i am întrebat unde îl duc, au început să râdă şi mi-au zis

ı aîntr-un loc mai bun, mai răcoros. Apoi au mai dus încă

II largă. Aşa m-am prins c-au murit.

Au murit.

bieţii de ei. Nu mă sperii eu de moarte aşa uşor, da' ■ aud am văzut primele victime ale revoluţiei, războiului •tiu cc-o fi fost, parcă nu m-am simţit aşa bine. Bine, până la urmă, erau două voturi mai puţin împotriva mea. DaM chiar şi aşa, m-a deranjat c-au murit. Moartea nu e im sentiment confortabil pentru nimeni.

— Alo! Alo!

Ăştia nu răspund.

— Ei, dracu' să vă ia!

Aia e, eu o să continui să lupt chiar şi aşa, fără mâini, fără picioare, o să strig cât pot de tare pentru dreptul oamenilor la liberă exprimare. Singura chestie care mă deranjează e că nu mai pot nici să măînervez. Nu mai siml nimic. Şi dacă mă gândesc la... ce am eu mai drag pe lume?l La mine, uite, dacă mă gândesc la mine, tot nu mai mă entuziasmez.

Poate c-am murit.

Aşa cum au murit mulţi în zilele de dup-aia.

Mai întâi a fost Elbrus. Dumnealui a fost un personaH aparte. Un domn aşa... destins, filozofic, tot respectul pen-B tru domnia sa. Nouăzeci şi opt de ani. Mai avea puţin şi I făcea un deceniu. Ca profesor eu nu l-am cunoscut, nici cu I filozofia nu m-am încurcat prea mult, dar mi-a plăcut felul I dumnealui de a fi. Acea barbă albă a dumnealui impunea I respect. Şi mai ales, a fost emoţionant când a ieşit la geam) şi ne-a susţinut în primele zile de proteste. Nouăzeci şi opt de ani. Păcat că era decât un gânditor, nu mai prea avea forţă să ne ajute când a început războiul. Până la urmă, îul război,

creierul fără muşchi nu face mare brânză. Darînvers, muşchi fără creier, dai în stânga şi în dreapta şi tot supravieţuieşti.

Şi în viaţă, la fel. Mă uit la mine – muşchi puteam să mănânc şi două porţii, dar dacă era să îmi comand creier,! după juma' de porţie mă lua cu greaţă. Dar tot respectulB pentru domnul Elbrus. Nouăzeci şi opt de ani. Aproape cât I o broască ţestoasă din aceea. Şi la câte riduri avea, chiarl semăna un pic. Bine, semăna şi cu Moş Crăciun, cu barba liIbă, cu părul alb, de poveste, dar din păcate nu ne-a făcut un cadou frumos, să mai reziste un pic, poate ar fi arătat lune figura dumnealui

pe stindardul nostru. Ca un GeGhe- v.ira ieşit la pensie. Dar s-a stins, bietul de el, atunci, imediat după ce s-au dus şi ăia doi îngrijitori. Cică una fusese chiar aia care se ocupa de domnia sa. Ce coincidenţă! Dar măcar cred c-a murit fericit. Să ne vadă aşa, triumfători, i um am venit să-l eliberăm de la azil. Păi, dacă nu veneam noi să-l eliberăm, nenorocitul de Hugo l-ar fi dat afără, în si radă, şi cine ştie ce se mai alegea de dânsul.

După ce s-a dus, în semn de respect, a fost pus la răcoare alături de îngrijitoarea dumnealui. Fiindcă n-am avut morgă aicea, am pus morţii la păstrare, i-am frigoge- ui/.at pentru pururea. Haştag respect.

În zilele care au urmat, situaţia s-a făcut şi mai imprevizibilă. Nu mă aşteptam să fie atâţia morţi. Cred că cei mai mulţi au mierlit-o în perioada aia tulbure de după ce lucrurile au luat-o razna. Nici nu mai ştiai cine cu cine e. Toţi ne-am părăsit casele, oraşul era ocupat de unii sau de alţii, rrebuia să ai grijă pe unde mergi să nu dai de vreo garnizoană a ălorlalţi. Război în toată regula. Atunci s-au închis şi televiziune, şiînternet, şi tot. Tinerii au ieşit în stradă într-un număr numeros. Recunosc că-n zilele alea am simţit că s ar putea să pierdem bătălia, dar aveam mare încredere în l>en Nevis. Plus că-l aveam de partea noastră, că era pe felie cu Makalu, pe cel mai puternic aliat care poţi să-l ai: pe I)umnezeu. Tinerii au avut de partea lor teribilismul şi forma li/.ică. Noi am avut de partea noastră divinitatea. Alceva!

Mă rog, eu sunt credincioasă, ca tot omul, dar sunt un caz aparte. Mi-am pus şi eu întrebarea la un moment datîn viaţă: „Şi ce e această divinitate?” Şi n-am ştiut ce să răspund. Adică eu chiar am crezut că există un Dumnezeu, însă nu mi-a fost frică de el. Mai degrabă mi-era frică de doamna Kibo. Şi chiar acum, dacă e să ajung faţă în faţă I cu el, nu măîntimidez aşa uşor. Până să mă întrebe el pe mine, am *eu* să-l întreb pe el multe chestii. De ce există I sărăcie? De ce există copii care suferă de foame în Africa?® De ce există războaie? Atunci să-l văd ce are de zis, cât o I fi el de Dumnezeu! Eu l-am văzut pe el, cum să zic, mail mult ca pe cineva care poa' să te ajute să câştigi ceva A alegerile, de exemplu, dar care trebuie să-i şi dai ceva – şi dacă le câştigi, şi dacă nu. Bine, Dumnezeu nu vrea pro-l cent, cum vor alţii, dar tot trebuie să-i dai. Dacă îi dădeai I nişte bani prinîntermediul lui Makalu, de exemplu, banii I îi păstra Makalu, dar gestul ajungea la Dumnezeu. Sau I dacă îi dădeai unui copil sărman nişte bani sau mâncare,® tot aşa. Gestul ajunge la el. Şi de la el se întoarce către noi I toată forţa, aşa, ca o energie pozitivă. Altfel, de unde aş I avea eu puterea care o apreciază şi oînvidiază atâta lume? I Dumnezeu e o resursă care, faţă de alte resurse ale Pămân-l tului, esteînepuizantă.

Bătrâneii noştri arretieni cred foarte mult în Dumnezeu,! dar altfel decât mine. Ei au un imens respect pentru părin-l tele Makalu, cred total în el, aproape la fel de mult ca-nB Dumnezeu însuşi, ceea ce dacă ar exista în politică ar fii visul meu. Dar oamenii politici nu prea au nici un Dum-I nezeu, dacă e s-o zic p-aia dreaptă. N-am avut decât să mă I fac parteneră cu cea mai bună variantă posibilă, dar cel mi-a oferit reprezentantul ăsta nesuferit al Domnului pcl Pământ? Postul de colonel în armata bătrânilor. Şi ăla cui chiu, cu vai obţinut. Într-o cameră de azil, prîntre paturi! de metal fără saltele, între pereţii scorojiţi, am avut o ul-l timă întâlnire la vârf înainte să ieşim din clădire şi să în-l ceapă războiul.

— Cum adică, să ne organizăm? m-a întrebat Ben Ne- vis şi părea sincer mirat. Credeam că deja am discutat asta.

— Da, da, am discutat, sigur! am îndulcit eu tonul.

Nu era bine să-l superi pe Ben Nevis. Măcar atâta lucru

înţelesesem şi eu, chiar dacă nu mă pricepeam la război.

— Dar aşa cum înţeleg eu lucrurile, când e război, e vorba de armate. Şi când e o armată, e o erarhie.

— Ăhăhăhă! Vrea o funcţie, i-a tradus Makalu lui Ben Nevis. Asta-i tot ce vor politicienii.

Îi străluceau dinţii. Cred că avea, totuşi, faţete.

— Este că vrei o funcţie, Mauna K?

L-aş fi contrazis. Noi, politicienii, ne dorim în primul rând linişte. încredere. Siguranţă. Să ne garanteze cineva că după ce ieşim de la putere vom fi în continuare la putere. Ne dorim decât binele nostru. Şi poate şi al ălorlanţi.

— Vreau respect.

— în război, valorile astea morale se vând pe sub mână, a hârâit Ben Nevis de pe scaunul lui de metal.

— Să înţeleg că respectul şi funcţiile militare se cumpără?

— Respectul e prîntre cele care se câştigă.

— Bănuiesc că nu-i vreo extragere la loto! am zis eu, cam scoasă din fire.

Simţeam că ăia doi voiau să mă taie de la porţie. Şi nimeni n-o taie pe Mauna K de la porţie.

— Aşa e, aîntervenit împăcluitor Makalu.

Dar pacea lui Makalu era mereu în favoarea lui. Chiar şi pe timp de război. Mai ales pe timp de război.

— Ce aţi zice voi dacă v-aş unge pe amândoi? Ia uite ce Sfântă Treime frumoasă! Unul general, altul colonel! şi-a arătat el dinţii din nou, întinzând un braţ către mine, iar celălalt către Ben Nevis.

Eu am vrut să răspund că accept, dar n-am apucat să deschid gura.

— Generalii nu se ung, se numesc.

Avea Ben Nevis un stil de a vorbi, că nici nu ştiai c-.i deschis gura. Dacă nu erai pe fază, nu te prindeai că prin-! tre buzele lui au ieşit cuvintele.

— Ei, lasă! Dumnezeu are darul ăsta de a pune mirul sfânt pe frunţile celor care îl slujesc. E tot un fel de numire şi asta.

— Eu sunt *numit* deja căpitan în rezervă, nu cred că J cazul de vreo ungere, nu scârţâie nimic.

— Ben Nevis, eşti foarte încordat. Un masaj cu uleiul divin al Domnului Nostru Intercostal te va relaxa.

Aş fi vrut să zic ceva, dar n-am ştiut ce. Tensiunea se mutase între ei doi, mi-era şi teamă să nu scârţâi scaunul de sub mine, din greşeală.

— Sunt căpitan, am cea mai mare funcţie din încăpere] Singurul care poate conduce o armată. Punct.

Ben Nevis şi-a însoţit cuvintele cu o mişcare a capului de sus în jos. A strâns din buze impreceptibil.

— Mauna, ce faci diseară? s-a întors Makalu către mine.

Inutil să mai adaug că zâmbea larg. N-am ştiut ce să zic.

— Lupt pentru cauza noastră!

— Ce cauză?

Tăcere. Nu înţelegeam exact.

— Poate ne retragem la CabArret, a continuat Makalu.1 Bem ceva, vedem show-ul. Cred că fetele n-au ieşit în piaţă cu tinerii.

II urmăream atentă. Ce o fi vrut să zică? Al naibii ca-l meleon.

— Nu vezi că nu mai e nevoie de noi? Războiul este al celor care au grade. Cei care sunt numiţi. Noi mergem cu Domnul în treaba noastră.

Aaa! Acum înţelesesem. Dar tot linişte era. Ben Nevis s-a ridicat şi, cu paşi de civil, s-a dus către fereastră.

— Cred în Dumnezeu. Dar n-am primit niciodată ordine de la el.

— Dumnezeu nu dă ordine. N-are nevoie să dea ordine, i-a zis Makalu cu vocea aia calmă şi adâncă.

— Dumnezeu nu mă poate face general.

— Ahăhăhă! Asta chiar e bună. Tu îl auzi, Doamne? ,i întrebat Makalu şi şi-a ridicat teatral privirea spre tavan.

M-am uitat şi eu în sus, dar nu l-am văzut pe Dumnezeu, ci doar tavanul plin deînfiltraţii. Una dîntre ele semăna un pic cu chipul lui Alain Delon, dar nici urmă de Atotputernicul.

— Dumnezeu poate face orice, bunii mei prieteni. Creatorul nostru suprem face şi desface totul în această lume, clar într-un fel atât de discret, încât sigur n-o să-l surprindeţi aşezând stelele de general pe epoleţii unui fost căpitan în rezervă. Nici nu va trage cu gloanţe şi nu ne va apăra de proiectileleînamice. Dar Dumnezeu e spiritulînfinit şi per- lect în care toate îşi au sursa, sprijinul şi sfârşitul. Prezenţa I ,ui în toţi şi în toate nu este demonstrată de Triblie, ci subînţeleasă,

pentru că această prezenţă a Lui nu poate fi percepută cu simţurile, ci subînţeleasă, la nivel de conştiinţă. În acest fel va lupta alături de noi împotriva armatei pe care Satana a adunat-o în grabă şi a asmuţit-o împotriva a tot ceea ce este vechi, tradiţional, deci bun. Noi, cei care I-am sfinţit numele şi I-am ridicat cântece de preamărire, noi vom beneficia deînspiraţia divină şi pe noi ne va conduce către victorie. Prinîntermediul acesteiînspiraţii divine, pe care eu sunt antrenat s-o percep, s-o las să treacă prin mine către ceilalţi muritori, Dumnezeu te poate unge general, aşa cum poate, de exemplu, să facă să plouă când e senin.

M-am uitat pe geam. Nu ploua. Dar atmosfera era încărcată.

— Armata are nevoie de cineva care s-o comande, a mai zis Makalu rânjind.

Pe care, am vrut să-l corectez. Dar n-am mai apucat.

Ben Nevis stătuse în tot timpul ăsta cu spatele la noi, privind pe fereastră. S-a întors pe neaşteptate, într-un pas- împrejur de defilare.

— Prea bine. Accept să fiu generalul acestei armate! Situaţiile excepţionale cer rezolvări excepţionale.

Şi a spintecat aerul cu bărbia osoasă, ridicând privirea către Alain Delonul din tavan.

Makalu s-a apropiat de el. A scos o sticluţă ca mostrelel de parfum pe care le primeam când îmi luam câte ceva mai de calitate de pe net, şi-a picurat pe degete puţin ulei din acela sfânt şi l-a atins pe Ben Nevis în zona frunţii şi apoi pe la coaste.

— Spiritul Sfânt să te călăuzească, fie cu tine ajutorul Domnului, Cel care a făcut Cerul şi Pământul.

Ben Nevis a stat nemişcat, ca la frizer. Apoi a înclinat uşor din cap, în semn de mulţumire, ca şi cum i-ar fi plăcut'! noua frizură.

Mi-am dres puţin glasul.

— Dacă înţeleg bine situaţia aceasta excepţională care cere rezolvări excepţionale, cred că e momentul ca Dumne-J zeu să mă ungă şi pe mine cu o funcţie în cadrul armatei noastre. Chiar dacă, ştiu, nu am toate cunoştinţele militare, am alte calităţi care mă recomandă.

Am accentuat ultima parte ca să mă asigur că pricep mesajul.

L-am văzut cu coada ochiului pe Ben Nevis că se pregătea să zică ceva. Dar Makalu a făcut un pas către mine şi aproape c-a cântat, cu o voce d-aia joasă, ca la slujbă:

— Sigur că Dumnezeu îi iubeşte pe toţi la fel. Şi pe cel mai sfânt om (aici şi-a făcut o cruce), şi pe cel mai păcătos (mi-a atins fruntea şi coastele în semnul cruciiîntercos- tale). Îi are pe toţi înînima Lui şi dragostea Lui e mare,

.istfel că nu se grăbeşte să-i pedepsească pe cei care păcătuiesc, ci mai degrabă îi încurajează şi îi îndeamnă (a scos sticluţa cu esenţă de mir) să devină mai buni. Mauna K, eşti unsă colonel în Armata Domnului, sub directa comandă a generalului Ben Nevis.

Apoi a mai mormăit ceva şi mi-a dat cu mir pe frunte şi în zona coastelor, pe puloverul cu animal prinţ. îmi .imintesc că mi-a trecut prin cap: *Oare mirul pătează?*

De simţit n-am simţit nimic, exact ca acum.

— Alo! Alo!

Ţip ca proasta. Băi, să vezi c-am murit. Ei, cum să fi murit, dacă sunt... Nu ştiu cum să mă exprim. Am gânduri, îmi amintesc chestii. Dar nu mai simt. Oare aşa e moartea, s.i rămâi aşa, pe întuneric, cu toate gândurile astea?

Sper că nu. De parcă ştii vreodată ceva cu siguranţă.

Cum nici eu nu ştiam la sfârşitul acelei întâlniri ce era m capul lui Makalu. Vorbise el mult, ba despre noi, ba despre Dumnezeu, dar nu suflase o vorbă despre el.

— Şi pentru Preasfinţia Voastră ce planuri are Dumnezeu? l-am întrebat.

Simţeam că n-avea cum să se termine totul aşa simplu.

Părintele a început să râdă cu poftă. De data asta, dinţii lui parcă muşcau aerul pe care-l respiram.

— Dumnezeu nu este doar Atotputernic, ci şi Atotsur- prinzător. într-un astfel de război, mie mi-a rezervat modestul rol de amiral.

Ben Nevis a ridicat o sprânceană.

— Amiral pe pânza freatică? Nu e nici o apă prin zonă.

— Doamne, iartă-i, căci nu-ţi înţeleg omniprezenţa şi omnipotenţa, s-a văicărit din nou Makalu, privind teatral spre Alain Delon.

Eu nu prea ştiam ce-nseamnă cuvintele alea, dar nici nu vroiam să-şi dea ei seama, aşa c-am zâmbit uşor şi am continuat să ascultînteresată, cu ochii mari.

— Cum să vă explic... Să-L pun pe Dumnezeu în vorln-l simple... Suntem în război, da? Şi cu ce arme se luptă în război? Avem pedestraşii, cavaleria (şi a arătat spre etajeleI de jos ale azilului), artileria. Şi cu ce îi putem mitralia mai I bine pe cei tineri decât cu vorbe meşteşugite, cu ştiri care Iîntoxică, cu zvonuri pline de neadevăr...

— *Fake newsl* am zis eu, ca când ştiam răspunsul corect'l la şcoală.

— Bravo, Mauna, bravo! Tu vei fi colonelul responsabili cu această artilerie a vorbelor. Tu înţelegi puterea cuvân-l tului şi stăpâneşti de minune acest arsenal.

M-am simţit chiar bine, de ce să nu recunosc?

— Şi-atunci, ce ar putea fi Biserica, dacă nu Marina? Forţa navală, portavionul de pe care pleacă fatalele noas-l tre bombardiere umane. Fiecare om care pleacă de pe puntea vasului Bisericii va porni cu o încărcătură distrugătoare de convingeri, pe care le va pogorî în acest sfânt război împotriva tinerilor. Imaginaţi-vă sute, mii, zeci de mii de albinuţe umane care vin şi preiau polenul învăţăturilor Domnului, deversându-l apoi asupra armatei adverse în cel mai devastator chip cu putinţă.

Eu am încercat să-mi imaginez şi n-am prea reuşit. Însă Ben Nevis probabil că reuşise, fiindcă l-am surprins zâmbind o clipă.

— Războiul e câştigat de cei care au credinţa şi pe Dumnezeu de partea lor.

Aşa credeam şi eu. Am dat din cap, aprobator.

— Totul, bineînţeles, sub comanda generalului nostru, Ben Nevis.

Şi a făcut o ireverenţă elegantă spre el.

— Cred că voi fi primul general care comandă un amiral. Dar, cum ziceam, situaţiile excepţionale cer soluţii excepţionale.

Makalu a scos din nou sticluţa şi s-a uns singur pe li unte, apoi pe sutana albă, în dreapta, făcându-şi crucea iu trei puncte, în zona coastelor, de parcă s-ar fi scărpinat feun în silă. A murmurat din nou cuvintele care ziceau să-l ıı pere „Domnul, Cel care a făcut Cerul şi Pământul”. Şi se p.ire c-au dat rezultate, că nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Makalu murind.

Că tot a venit iar vorba despre asta, cum am murit *eu!* Iîn minte cum au murit şi n-au murit unii şi-alţii, dar să nu mi amintesc tocmai moartea mea? Ştiu că m-am dus în ...uidramaua aia, în toaleta improvizată şi... De-aici mi se rupe filmul. S-a auzit un pârâit, apoi un pleoscăit. *Fiecare .un greşit. Fiecare am făcut lucruri*

bune. Dar şi mai puţin hune. Cred c-ar trebui să avem demnitatea şi respectul să nt· purtăm crucea până la capăt sau să încercăm să scăpăm i iun putem.

Să fi fost ăsta ultimul meu gând?

Poate dacă fac un efort şi-mi deschid... cum să zic... ochii minţii..., să mă văd cum sunt acum, chiar şi aşa, moartă?

Ahhh! Mai bine nu-i deschideam. Căcat.

III. Elbrus

Limpede ca lacrima unui copil de mi-ar fi vedere;« exhaustivă de mi-ar deveni înţelegerea, în strălucire pUril de mi-aş glănţui metafora, tot nu mai am suflul să enun(l vreo judecată asupra acestei lumi.

Pulvis et umbra sumus.[1]
Umbră sunt, în praf mă preschimb.

Am fost mai toată viaţa un dualist convins, pornind de la şcoala veche a lui Platon şi continuând cu devenirea] dualismului meu într-unui cartezian, deşi, ulterior, unele opinii personale m-au despărţit de convicţiunile acestuia. Exult văzându-mi acum spiritul separat de corp (chiar şi vremelnic), aşa cum ar fi jubilat, probabil, Aristotel, dacăl ar fi fost martor al momentului în care ştiinţa s-a desprins, în sfârşit, în secolul al XIX-lea de filozofia naturală, consacrând modelul ipotetic-deductiv.

Astfel îmi contemplu rămăşiţele corpului, ticsite în acest refrigerator istovit, aflate într-o bizară,

înţepenită îmbrăţi-] şare cu un alt trup, lipsit şi el de viaţă şi de speranţă; el corpul celei care mi-a fost îngrijitoare şi mai mult – confidentă şi reazem în ultimii ani din viaţă. Dragă Kenna, iertată să-mi fie această apropiere nefirească, departe deîntenţiile mele orice necuviincioasă împreunare. Aşa am

r. Suntem pulbere şi umbră. (lb. latină) fost aruncat aici de anti-fantomele care bântuie acest loc, ■ .u i dacă fantomele sunt spirite lipsite de corp, ce impor- nmează viaţa celor încă vii, ei nu mai sunt altceva decât Corpuri lipsite de spirit, tulburând, iată, şi puţina viaţă i.imasă celor morţi.

I'rin vitrina acestei lăzi frigorifice nu se distinge mare lucru din ceea ce a fost până de curând trupul

meu. Doar un obraz întins, acoperit aproape pe de-a-ntregul de fire llbe aliniate cuminţi, un braţ pe care zbârciturile s-au es- lompat şi părul alb, trecut şi el prin pieptănul egal al morţii. O privelişte ceva mai agreabilă decât am fost în Llrimele zile de viaţă.

Cât despre conştiinţa mea, care comunică acum, nu ştiu i ,'u va mai dura această stranie separare, această plutire a ci ¡11 afara corpului, dar ceva ce nu-i niciîntuiţie, nici simţire, ci un soi de cunoaştere profundă îmi spune că nu multă vreme. Gândurile îmi sunt acum mai lămurite decât oricând, prin această

ultimă formă de viaţă m-am ridicat deasupra dubiilor, asemenea soarelui peste ceţurile lumeşti.

Aşadar, nu am un răgaz lung. Criogenia lucrează mai eficient decât viermii, celulele îmi sunt suprimate de cris- mlele de gheaţă, viaţa se evaporă din mine mai rapid decât pic urii de apă pe o plită fierbinte.

Nu am să cerşesc îndurare pentru rătăcirea avută la fereastra azilului. Nici să îmi susţin târzia schismă de la poziţia de echilibru pe care am avut-o toată viaţa. Vreau doar să plec de pe această lume în pace.

Iată scurta şi modesta mea poveste, un laconic epitaf pe o metaforică piatră sepulcrală.

Mi-am dedicat existenţa filozofiei şi, în general, studiului. Să fii filozof înseamnă a încerca să înţelegi lumea, adică noţiunile, fiinţele şi nefiinţele care o compun, precum şi legăturile complexe dintre ele. Dar acestea presupun o continuă dinamică, toate sunt într-o neobosită schimbare, transformare, iată de ce un filozof este condamnat la stu-j diu continuu. Spun „condamnat" pentru că ceea ce ani considerat suprema formă de libertate – studiul ideilor – ,1 devenit o îndeletnicire care m-a înstrăinat pe nesimţite de lumea reală. Am trăit ani buni închis în peştera lui Platoul am petrecut o vreme imprecizabilă în dulapul lui Lockel cu vălul percepţiei pe ochi şi cu ghilotina lui Hume deasu-l pra capului. S-ar crede că viaţa unui filozof e ternă şi lip i sită de pericole. Nimic mai fals. Am zăcut cu ghimpele lui Gettier înfipt în talpă,încapabil să fac un pas, ferindu-măl de fantoma lui Ryle sau urmărindu-l pe câinele lui Crisip prin încurcatele hăţişuri ale logicii. Am evitat mâna în-l tinsă, gata de rămăşag, a lui Pascal, continuând să cred într-un Dumnezeu care nu are nimic în comun cu aceasta sectăîntercostală, elucubraţia aşa-zisului *părinte* Makalu. Cred într-un Dumnezeu care n-ar fi trimis nicicând un astfel de personaj să scuture temeinic buzunarele enoria-l şilor, profitând de nevoia lor de a crede în ceva, în orice. I

Dar pentru a elabora o idee nouă este nevoie de timp, mult timp de învăţătură şi iar de învăţătură. Pentru ca, în final, când ridici ochii obosiţi din luminoasa slovă a cărţilorl către întunericul lumii înconjurătoare, să constaţi că, deşi situaţia e la fel de sumbră, ea s-a schimbat atât de mult, încât micile tale concluzii sunt deja perimate. Muscă într-d sticlă am fost o viaţă. Şi nici măcar Wittgenstein n-a reuşii, să îmi arate calea către libertate.

Cât timp am fost profesor, am izbutit să păstrez fragilul echilibru între lumeaînterioară şi cea din afără. Studenţii mă ajutau, mă obligau să fac asta. A fost

măruntul meu subterfugiu. Dar apoi, împins de singurătatea căreia m-a

I.osat pradă moartea soţiei, *dimidium animae meae*[1], şi simţind că mai am timp pentru o ultimă tresărire prin care pot .ijiita omenirea cu dramul meu de înţelegere, m-am refugiat >i mai abitir în studiu.

1 Jumătate din sufletul meu. (lb. latină)

Nu m-a împiedicat nici faptul că am fost nevoit să petrec ultimii trei ani din viaţă între lugubrii pereţi ai «cestui aşezământ. Am considerat sosirea mea aici un lu- (ni firesc, nemaiavând pe nimeni drag în această lume. I'eutru că nu mai puteam să-mi port singur de grijă, am lost nevoit să accept azilul ca pe o ultimă soluţie şi, odată ı ıı asta, apariţia în preajma mea a unei persoane noi – tâ- n.ira, neobosita Kcnna, cea care, cu devotament şi gingăşie, nu-a purtat de grijă în ultimii ani.

Să am aproape un veac pe acest Pământ a fost o încer- i areînteresantă.

I'entru cineva care n-a ajuns la această vârstă e imposibil s.i înţeleagă psihologia unui om de nouăzeci şi cinci de ani. Abilităţile se duc, câteodată fără vreun avertisment, corpul le lasă, şi tot ce poţi face e să accepţi îmbrăţişarea neputinţei, amanta tuturor seniorilor. Ea ne ia gândurile şi se joacă i u ele, neglijent, ca şi cum ar învârti pe degete un şirag de perle, zvârlindu-le apoi prin cine ştie ce ungher, de nu le mai illăm nicicând. Ea trece prin paturile noastre, făcând aşter- nuturile să pară dăltuite în plumb. Ea, parşiva neputinţă, în nmp ce ne îmbrăţişează pasional, ne buzunăreşte şi ne lasă 1:1 ră deprinderile de-o viaţă. Ea ne abandonează, secătuiţi, c.ind se mai poate vorbi despre noi doar la timpul trecut.

Unul dîntre neajunsurile cu care a trebuit să mă resemnez de când am venit la azil a fost nevoia de ajutor. E un lucru nou şi nu e unul dîntre acelea care îţi trezesc setea de uinoaştere. E dificil de redat în cuvinte, deşi poate că ar merita a fi scrisă o proză scurtă doar despre cum reuşeai^ să mă îmbrac fără ajutor într-unele dîntre prozaicele dimjfl neţi petrecute în azil. Sau despre cum reuşeam să mă aşc* pe scaun pentru a lua micul-dejun. Şi chiar şi din scărpii« tul în creştet poate c-ar ieşi un mic poem.

M-am mulţumit cu ce mi-a rămas: puseuri de sprinlc* neală în care pot coborî din pat fără asistenţă, lungi nm- mente de anchilozare în care măcar îmi pot

odihni muşchiU această imuabilitate a timpului, care îmi aminteşte că şi clipele în care sunt abuzat de neputinţă vor trece, la l'J' cum trec toate celelalte. Şi contemplarea nostalgică a cli pelor când vivacitatea încă îmi anima corpul.

La bătrâneţe, realitatea devine din ce în ce mai neprioâ tenoasă. Am continuat să studiez, urmărind degradare» neîncetată a propriei persoane, în antiteză cu prospeţimi^ şi firescul tinereţii aduse de Kenna în viaţa mea. Să cunoş® oameni noi la nouăzeci şi ceva de ani poate părea lipsit de sens, aşa cum, de altfel, lipsite de noimă par toate la aceasOB vârstă. Dar ceva din mine, poate amintirea vieţii alături de cea care mi-a fost

soţie peste şaizeci de ani, m-a făcut să mă apropii de ea, dincolo de apropierile fireşti faţă de <1înfirmieră care îţi unge picioarele nevolnice cu tot felul de alifii, te ajută să te schimbi când mâinile refuză să mai facă obişnuitele drumuri ale gesturilor simple sau aşază pastilelgj în căuşele din plastic ce poartă numele câte unei zile ;i săptămânii.

Am descoperit în Kenna, o tânără de douăzeci şi şase titani, un suflet mai mare decât au cei mai mulţi oameni pe care i-am cunoscut, unii chiar cu mare greutate în viaţ.ij Arretului. Dar se pare că prea puţin din acea greutate a loij era dată de ponderea sufletului. Ah! Dacă toţi tinerii ar li demonstrat deschiderea şi

înţelegerea ei. Dacă toţi vârstnil cii ar fi avut o atitudine la fel de umilă şi decentă ca ea.l Câtă nevoie de compasiunea ei avea lumea în care trăiam![1]

în anii ce-au urmat m-am hrănit nu doar cu mâncarea adusă de mâinile Kennei, ci şi cu blândeţea gesturilor ei, cu duioşia pe care mi-o strecura în salate şi cu liniştea din care îmi picura în ceaşca de ceai. Şi uite-aşa, am ajuns aproape de centenar.

Am împlinit nouăzeci şi opt de ani. Şi n-am încetat să fiu surprins de lucrul acesta în fiecare dimineaţă. Mirarea a fost Inină, m-a ajutat să mă gândesc mai puţin la moarte. Toată viaţa am afirmat cu tărie că nu îmi e frică de moarte, pentru că atunci când murim ne aşteaptă, în sfârşit, nimic. Nimicul cel atât de greu de definit de filozofi. Ei bine, în ultimele luni de

viaţă n-am mai crezut cu atâta tărie în afirmaţia mea şiîn-am lăsat bântuit de ideea morţii mai mult decât aş fi dorit. Dar neştiind nimic cert despre moarte, am încercat să aflu mai multe despre ea căutând în partea opusă, cea fără de care nici moartea însăşi nu există. *Care e scopul vieţii?* mă întrebam, în timp ce umblam şontâcăind pe holurile azilului. *Care e scopul vieţii?* mă întrebam, privind ventilatorul ruginit din tavan. *Care e scopul vieţii?* mă întrebam, În timp ce decojeam oul fiert pe care mi-l aşeza Kenna în lată. Aveam destul timp pentru un răspuns până să termin de mâncat, dar nu l-am aflat niciodată. *Poate că până la urmă,* mi-am spus, *ironia e că nu există nici un răspuns.* Şi, aşa cum am învăţat studiind o viaţă întreagă, când nu există răspunsuri, înseamnă că punem întrebările greşite.

îmi amintesc cum, în primăvara acestui an, răstignit în scaunul meu cu rotile într-unui dîntre balconaşele azilului, priveam cu capul pe spate către plopul din curteaînterioară – frunzele i se legănau neuniform în bătaia vântului, de parcă fiecare ar fi avut de spus propria poveste. Falnicul arbore era înveşmântat cu totul într-o rochie din puf, nhemotoacele moi dansând frenetic împrejuru-i. Ce minunăţie! *Această scenă simplă mi s-a aşternut în faţa ochilor* de sute de ori, *mi-am spus,* dar am văzut-o, oare, cu adm vărat? l-am văzut frumuseţea, unicitatea, măreţia vrem dată? *Desigur că nu. Iar asta nu face decât ca moartea s,l pară şi mai nedreaptă.*

Am rezolvat în viaţă felurite dileme morale, problem! etice, am ieşit din situaţii care păreau fără ieşire. Dai această dilemă de pe urmă, cea a pufului de plop, simţeanl că n-o pot rezolva. Şi ochii mi s-au umplut de lacrimi Aveam să-mi închei existenţa cu un eşec.

Ce să fac? Am continuat să aştept, căci cu asta s-a eoni fundat ultima parte a existenţei mele: cu o nesfârşită expectativă. întreruptă doar de zâmbetul cald al Kennei şj de şedinţele de fizioterapie care se mutaseră deja de 1.1 verticală la orizontală. *Degetul mare, degetul mic, podul, palmei, fluturări de braţe, ridică pulpele, mai sus, şi mai sus, împinge gambele,*

arată-mi peretele din faţă cu degetui mare de la picior, acum pe cel din spate, parcă o şi aud pe Kenna. Mă mai puteam ridica din pat doar cu ajutorul ei.

Senectus ipsa est morbus.[1]

însă de citit tot nu m-am lăsat. Ochii mă mai ţineauJ chiar dacă mă ajutam şi de ochelari. Simţeam că, de mal aveam o şansă să rezolv aceste ultime dileme ale existenţei mele, acolo era, în buchiseala cea atât de dragă mie.

1 Bătrâneţea este în sine o boală. (lb. latină)

Şi totuşi, realitatea m-a forţat să ridic privirea de lai slovele cărţii chiar la începutul acestei ultime veri, cânii' am aflat de la Kenna, care mă ţinea la curent cu ce se mai întâmpla în afara azilului, că în jur clocotea la foc mărunt” o ignobilă apocalipsă. Ea nu a folosit aceste cuvinte, dar nu mi-a fost greu să înţeleg adevărul. Mai ales că am început să ascult radioul, care mi se părea a sluţi mai puţin realitatea decât frivola televiziune.

Tineretul preluase puterea politică şi, asemenea unui [ghiduş pui de mâţă, prinsese a se juca cu ghemul răbdării u lor mai în vârstă. Nici bătrânii nu erau feriţi de greşeală i.u i, la rândul lor, în prezenţa îmbătătoarelor arome ale fculerii nu putuseră face altceva decât să se zbârlească la [tineri şi să-şi încerce ghearele pe ei.

Şoarecele şi pisica. Tinerii şi bătrânii.

Două noţiuni antagonice.

Două ordii aflate la antipozii existenţei.

Două viitoare cortegii funerare.

Kenna şi cu mine nu eram deloc aşa, dar tinerii nu sein.mau cu ea, iar eu nu simţeam că îi reprezint pe seniori. şi nici relaţia noastră nu era tipică. Ba chiar aş spune că

■um opusul a ceea ce se întâmpla în lumea de afără. Aşa kuin azilul e opusul unei maternităţi.

Dar să revin la momentul în care, desprinzându-mă de uU-ţi, am dat cu urechea de discursurile nemulţumite ale ' mînorilor arretieni, care deja împânzeau urbea noastră.

În acest zgomot de fond al boscorodelilor şi al recrimi- În.uilor celor bătrâni, junii Arretului au prins a-şi etala riisaturi le pline de metehne şi neplăcutele năravuri într-o [1] adevărată paradă a filfizonilor, o dezamăgitoare întărire a UIMII antic şi etern adevăr: din păcate, tinereţea e irosită pe tineri.

I'e lângă acestînexorabil adevăr, asupra Arretului sufla adierea rece a deziluziei faţă deîntelectualii urbei. Anii de [i/olare dictaţi de politica conservatoare arretiană, blazarea u lor care ar fi trebuit să fie înţelepţii cetăţii, iureşul de «i i imonii pornit de cei tineri împotriva acestora, toate au

■ întribuit la diluţia spiritualităţii arretiene. Pe măsură ce politicul a devenit tot mai important, prostia nefiind deloc un handicap în acest domeniu, cum spunea Napoleon llouaparte, am fost cu toţii martorii perpetuei degradări a valorilor şi a principiilor.

Polemica a fost înlocuită cu adevărate monologuri ;'ili» surzilor. Vituperaţiile au substituit criticile constructive, I Părerile consistente şi argumentate au fost retezate de nr«B miloasa secure a ratingului.

În acest context, vocea mea, prea bătrână pentru a se ridica deasupra ţipetelor, prea coerentă pentru a fi urmărită şi prea aproape de echilibru pentru aînteresa pe ci« neva, nu a mai fost auzită.

Eram bătrân. Prea bătrân.

Apusă era vremea în care mă simţeam la acmeea îird lepciunii. Pierdute erau zilele când m-aş fi putut duela i u realitatea. M-am trezit că nu pot decât să privesc, copleşi de teamă, mişcările de pe scena civică şi politică. Experţi enţă similară cu a urmări o emisiune la televizor în timpul I unui cutremur. Televizorul se leagănă, cei din studio st* hâţână, eu însumi mă bălăbănesc de colo-colo, în căutarc.i echilibrului. Un cutremur lung, care nu avea să se isprăl I vească decât odată cu dispariţia mea dîntre cei vii.

Acesta era statu-quoul meu când primarul Hugo, uij *¿lustragiu* politic, ne-a tot linguşit pe noi, bătrânii,

până l-a ııı votat la recentul scrutin. Mărturisesc că am făcut-o şi cui pe principiul alegerii răului mai mic, neaşteptându-mă c.i mai târziu să ridice mâna împotriva noastră. Păcatul nostru] al tuturor, a fost că am rămas cu ochii închişi, nesocotind evidenţa: sub chipul său posomorât se pitea un Stalin caid n-a mai dat pe la frizer şi şi-a lăsat barbă pe lângă mustaţă, în urma peroraţiilor acestuia, buboiul copt atâta vreme ;] erupt, scoţând puroiul nemulţumirii în stradă, chiar pe as* faltul de la poalele acestui măr al discordiei: azilul din Arret'J

Da, am rugat-o pe Kenna să mă sprijine în câţiva paşi până la geam. Da, am ridicat mâna, singur şi

neajutat de nimeni, salutând de la fereastra modestei mele rezerve diii| azil – ceea ce eu am văzut a fi un gest de normalitate din

Bnrtea seniorilor. Dar să fiu bine înţeles: nu am fost nici pe ilrparte adeptul fanfaronadei Maunei K. Nu-s nici vreun Idolatru al sterpului dogmatism propovăduit de vicleanul părinte Makalu. Şi nici vreun susţinător al violenţei semă- n.iie cu atâta generozitate de Ben Nevis.

Şi trebuie s-o spun răspicat: nu m-am simţit victima discriminării de vârstă.

Am rugat-o pe Kenna să deschidă fereastra şi am scos nuna în faţa mulţimii pentru că mi s-a părut că gestul sfidător al primarului cere o replică. Numai cine n-a pus piciorul în acest azil (iar primarul nu e unul dîntre aceia, desigur) poate face un gest atât de plenar îndreptat împo- mva realităţii. Acest loc avea nevoie de o consolidare voinicească, nu de o nefastăînterversiune a funcţiei sale. Pereţii se dărâmau pe noi, paturile scârţâiau noapte de noapte, într-o tristă simfonie pentru surzi şi şchiopi, miasmele igrasiei pluteau în voie prîntre

draperiile care le îmbrăţişau cu faldurile lor generoase, mâncarea era servită Jîntr-o veselă care nu mai avea nimic vesel şi, peste toate Pĸ estea, oamenii care ne îngrijeau o făceau mai degrabă din mizericordie, nu impulsionaţi de salariile mizere.

Kenna, care m-a ajutat fără un cuvânt de reproş, m-a întrebat, după ce a închis geamul, de ce am dorit să fac Ic est gest. I-am spus ce simţeam: că am vrut să transmit un mesaj de încredere celor care manifestau în piaţeta din l.iţa azilului.

Dar ce genune s-a dovedit a se întinde între credinţă şi limfă! Ca de la zei la oameni. Departe de mine gândul de ii mă considera un zeu atunci, în prag de neant, dar şi ce o .1 întâmplat la porţile azilului a fost subomenesc.

I)e aceea am scos mâna pe geam, dragă Kenna, care /.ici acum lângă mine, în nefiinţă. Nu amîntuit că gestul meu avea să fie acaparat rapid de această femeie rapace, practicantă a unui hienaj politic de cea mai joasă speţă J preluând orice ciozvârtă îi scoate destinul în drum şi prezen-l tând-o mulţimii ca pe o realizare a ei. Mauna K – dizgraţios amestec de noţiuni prost înţelese

şiîntenţii mizerabile, gămn nos fruct alîndiferenţei politicienilor faţă de educaţie. Am I auzit-o pomenindu-mi numele în faţa mulţimii şi am simţii, acelaşi disconfort cu care am purtat un rudimentar aparal dentar vreme de câţiva ani, în copilărie. Dar ce mai poţi face când eşti pe bicicletă şi pedalele te lovesc în călcâie? Şi ai nouăzeci şi opt de ani. Şi bicicleta rulează la vale.

Asta a fost neşansa gestului meu: să ajungăînstrumeii tul acestui bimbaşă cu sâni şi guşă, care posedă toate caii« tăţile necesare pentru a conduce lumea spre cea mai trist;ll dîntre pierzanii. Locvacitatea fixistă a dumisale, gestic.l haotică, discursul aiuritor –

toate aveau, din păcate, un efect psihotrop asupra mulţimilor, aşa că în următoarei! minute am urmărit, alături de Kenna, cuîndignată îngrijol rare şi tristă resemnare, cum o mână scoasă pe fereastră I devenit o mână de vreascuri aruncată peste focul din piaţă]

Fereastra rezervei mele a fost ecranul mătuit şi scrijelii) pe care am urmărit ultimele episoade ale acestui seriali Prîntre eroii secundari, l-am zărit, acolo, în faţa aziluluiij chiar şi pe becisnicul Denali, agitând, provocând participanţii. Excesiv de politicos în prezenţa lui Ben Nevis, ico nolatru când era Makalu prin preajmă, reţinut în faţ;| apariţiilor Maunei K, aşteptând parcă un ordin să-i sară li gâtlej, imundul Denali îşi dădea arama

pe faţă atunci câni nu era prin preajmă nici unul dîntre ei. Atunci devenea un mic despot, trăgând şi împingându-i pe cei din jur până hj brutalizare, ca un neîmplinit torţionar*în armarium*[1] ce era

De aici, din spatele ecranului meu, am surprins o aproJ piere între el şi patibularul Ben Nevis, în urma căreia DenalH a plecat ca din puşcă, având, pare-se, misiunea de a înflăcăra mulţimea din faţa camerei televiziunii care transmiteaîn direct. În câteva secunde i-a animat pe cei din preajmă, făcând ca atmosfera să pară mai încinsă, mai însufleţită. Mi-a fost clar că Ben

1 în dulap (lb. latină), cu sensul de „ascuns”.

Nevis e creierul acţiunii, iar asta m-a înfiorat. Nu ştiu vreun arretian cu idei mai fixe decât el, cu oînteligenţă mai rigidă – ce straşnic oximoron! Un adevărat geniu al răului, care părea în acele momente atât de aproape să-şi pună în practică devastatoarele deliruri belicoase. Ben Nevis *ad portas*Mare păcat că nu aveam şi o telecomandă, ci doar ecranul.

Căci lucrurile s-au precipitat într-o viteză mult prea mare pentru ritmul bătrâneţilor mele. Odată cu asaltul asupra azilului, acest spaţiu destinat celor în vârstă s-a umplut, într-adevăr, de bătrâni, dar nişte bătrâni adulteraţi, scăpaţi de sub control, care se comportau ca o gaşcă de liceeni eteromani. S-a

întâmplat să fiu laîntrarea în salonul comun, sprijinit de cadrul meu metalic. De îndată ce auîntrat, zbierând cuvinte fără de-nţeles, au înşfăcat toţi îngrijitorii, gata să îi sfâşie pe bieţii juni. Prîntre ei era, fireşte, kenna. Am răcnit ceva în apărarea ei, dar vocea mea s-a înecat în vâltoarea celorlalte urlete. Cadrul mi-a fost smuls ile un confrate senior, să tot fi avut vreo şaptezeci şi ceva ile ani; l-a ridicat deasupra capului, o manifestare a bucuriei care îl lega mai degrabă de primate decât de oameni. I'ărul alb şi rar îi era ciufulit, faţa plină de riduri îi era schimonosită, nările i se dilataseră, lăsând să se întrevadă perişorii albi, de sub buzele desfăcute se iţeau dinţiiînegali, întunecaţi. Am privit cuînvidie această strâmbă oglindire a mea. El încă mai putea să ţopăie.

Mi-am întors privirea spre locul în care era Kenna exactîn clipa în care Denali şi încă doi zdrahoni îi ridicaseră

deasupra umerilor, ca pe nişte trofee, pe tinerii imobilizaţi între timp cu câteva cabluri vechi. Mulţimea era în delir, Cel care îmi împrumutase cadrul dispăruse deja împreună cu unicul meu sprijin. Am încercat să mă apropii, să fac ceva, dar mersul meu nesigur m-a aruncat sub picioarele! câtorva manifestanţi şi mi-am pierdut cunoştinţa sub copitele cavalcadei seniorilor.

Nu mai era nimic de făcut, nu mai putea să ne salveze nici doamna Kibo.

A doua zi (sau poate a treia?) m-am regăsit aruncai într-unui dintre paturile din salon. Părul mi se amesteca cu un mănunchi de câlţi care ieşeau din saltea, faţa mi se lipise de suprafaţa slinoasă a cearşafului boţit. I-am întrebat pe cei din jur ce se întâmplase. Am aflat că îngrijitorii noştri erau ţinuţi prizonieri la subsol, unde erau „judecaţi” de Ben Nevis şi de acoliţii lui. Mi-au dat lacrimile gândin- du-mă la cosmica nedreptate care li se făcea Kennei şi celorlalţi. Picurii mari de neputinţă şi-au găsit drumul pe obrajii

mei scofâlciţi, iar cei care nu s-au rătăcit prin amazonica-mi barbă au ajuns să mă gâdile în dosul urechilor. Dar nu mai aveam vlagă nici să mă scarpin.

Umbla vorba că ar avea loc un schimb de prizonieri cu tinerii. Sau poate am visat.

în seara zilei următoare se plimba liber prin azil zvonul' că cei „judecaţi” fuseseră torturaţi şi ucişi de Denali. Acela a fost momentul în care am capitulat. Corpul a pus rapid în practică decizia – în noaptea care a urmat am murit. E adevărat, a contat şi faptul că nu a mai avut cine să-mi dea pastilele, n-am mai făcut nici un fel de fizioterapie, mintea şi corpul au bătut palma şi au renunţat la acest efortînutil numit viaţă.

Am murit îndurerat, cu lacrimi uscate pe obraji.

Am murit cum n-ar trebui să moară nici un om.

Iar în urma mea a rămas un război.

Ce pledoarie aş mai putea ţine eu acum în favoarea rcuneia dîntre tabere, când ambele s-au compromis defi-ni iv? Ce mai pot spune, când iureşul războiului dîntre ele i lăcut deja primele victime nevinovate în cel mai paşnic <>c din tot Arretul?

Ce este războiul, dacă nu un conflict care urmăreşte rcarea unui raport de putere – cu orice risc, chiar şi acela le a provoca dezastre? Noi, toţi ceilalţi, suntem victime olaterale, vom conta doar ca nişte cifre în statisticile seci, l>e funesta coloană a deceselor.

Rellum omnium contra omnes.[1]

Războiul tuturor împotriva tuturor. (Ib. latină) 8₉

Patr... Irma

Dacă stăteam întinsă pe pat, aproape că nu se vedeai Abia când mă întorceam pe o parte începeau să se observi Parcă. Dar erau neatrăgători. Când mă ridicam în fuil pe marginea patului, era ceva mai bine. Dar tot mici erau Aproapeînsesizabili. Aveam treisprezece ani şi doar grijii* le aveam mai mici decât sânii. Şi aşa aveau să rămân! Sânii, vreau să zic.

Douăzeci de ani mai târziu, sunt la fel.

Mi-aş fi dorit să-i am mari. Ştiu exact cum aş fi vrut să fie. Cât nişte pepeni galbeni pe care îi poţi ţine perfect în palmă. Grei, dar nu chiar cât pepenii de grei. Şi să fie fermi dar elastici, aşa încât să creeze o rotunjime plăcută îi partea de jos. Cu o textură plăcută, catifelată. Ca niştd baloane pline cu apă. Şi să aibă areole mici, delicate, rozalii, cu sfârcuri discrete. Mi-aş fi dorit să am nişte sâni senzuali, materni. O plăcere pentru un bărbat. Liniştitori pentru un bebeluş.

În locul lor m-am procopsit cu sânii ăştiaînexistenţii Pur şi simplu nu există pe radarul bărbaţilor. Femeile au un radar mai performant, e drept. Dar sânii mei tot mici rămân. Ca de fetiţă. Cu sfârcuri

micuţe, maronii. Sunt ca nişte umflături cu două aluniţe cât de cât simetrice.

Toată viaţa am fost cea mai mică din clasă. Cea mai firavă. Şi cea mai tăcută, deşi aveam atâtea de spus. Am| învăţat să vorbesc puţin. Pe gura mea micuţă n-au ieşit na lodată prea multe cuvinte. Le-am transformat în priviri »livdelitoare, în gesturi tăioase, în gânduri demolatoare. I >.ir cuvintele, of, cuvintele! Cu greu le-am dat greutate. A Inşi o muncă în toată regula să concentrez tot ce am de zis fini un spaţiu mic cât un cuvânt. A trebuit să îmi mestec bine gândurile, să le împart în dumicaţi mici pe care să îi ■i oi pe gură. E ca şi cum i-am hrănit pe ceilalţi cu gându- nle mele. Am

fost plină de personalitate, a trebuit să fiu. Altă şansă, cu fizicul meu, nu aveam. În liceu am ajuns şefa i Lisei, dar sânii tot mici au rămas.

Nici nu ştiu dacă le-am dat vreodată şansa să crească, vi devină vizibili, să mă facă să mă simt femeie. Să întoarcă pi iviri, să electrizeze palme, să stârnească pofte. Să tulbure nunţi. Ah, cât mi-aş fi dorit să fie doriţi! Degeaba m-au .isigurat bărbaţii că sunt frumoşi *chiar şi aşa,* că au un l.irmec *aparte* şi că, *faţă de ei,* sânii mari sunt dizgraţioşi. Au fostînutile încercările lor de a mă convinge că-i mai bine aşa, măcar n-o să se lase la bătrâneţe, atârnând dezolant. Nu l-am crezut nici pe cel care mi-a spus că, având ■..inii *atât de mici,*înimile

noastre sunt mai apropiate când ne îmbrăţişăm. Şi nici pe celălalt, care m-a privit în ochi şi nu-a zis că sânii mici mă întineresc. În primul rând, pentru 1,1 s-a uitat în ochii mei, şi nu la sâni când a zis asta.

M-am oprit din crescut când a plecat tata de acasă. Nu ,1111 ştiut niciodată dacă a părăsit-o pe mama sau m-a părăsii pe mine. Versiunea oficială a fost că şi-a găsit pe cineva „mai potrivit”. Asta ar însemna că de mama era nemulţumit, pentru că nu-ţi poţi găsi un copil „mai potrivit”. Dar undeva, în adâncul meu, eu nu am încetat să cred c-a fost vina mea. Corpul meu a rămas la dimensiunile pe care le ■ivea la treisprezece

ani. Un metru cincizeci şi patru am .ivut tot restul vieţii.
Bazin îngust, umeri mici, gât subţire,

cine mă vedea din spate avea toate şansele să creadă că sunt copil. Iar dacă mă întorceam cu faţa, se convingea că sunt o puştoaică. Pielea mea a refuzat să facă vreun rid. Iar acum şi să vrea, şi nu mai poate să se zbârcească.

Am trăit mereu într-un corp imatur. Toată lumea din jurul meu vorbea despre „copilulînterior”. Eu am fost adultul dinînteriorul unui trup de copil. O astfel de viaţă e complet diferită de a celorlalţi. În primul rând, trebuia să am mereu cartea de identitate cu mine. Nu ştiam când dădeam peste o vânzătoare care voia să se asigure că nu plătesc cu cârdul părinţilor. De

bodyguarzii care nu mă primeau în cluburi, nu mai zic. Sau de barmanii care refuzau să-mi dea ceva de băut.

însă cel mai dificil era că trebuia să trec mereu, cu fie-l care bărbat întâlnit, prin aceeaşi discuţie. „îmi placi, dar părinţii tăi ştiu că eşti aici?” sau „Te-aşînvita pe la mine, dar n-am chef de o partidă în trei”, „în trei?”, „Da, noi doi şi poliţia”. Oricum ar fi variat cuvintele, discuţia era aceeaşi. Toţi mă priveau ca pe un copil. Iar dacă reuşeau să treacă peste asta, se împiedicau în celelalte dimensiuni ale mele. într-un târziu, m-am prins că asta îi şi excita: speranţa că m-ar putea controla, învârti, manipula. în special în pat. Am

înţeles că nici măcar nu mă vedeau pe mine, vedeau doar un corp care putea fi întors *cu uşurinţă* | pe toate părţile. în comparaţie cu mine, până şi cel mai sfrijit bărbat părea un Goliat. Pe micul meu pubis ras, încadrat de bazinul îngust, orice penis părea cu câţiva centimetri mai impresionant. Iar sânii, deşi au cunoscut atingerile unor bărbaţi, ba chiar şi pe ale unor femei, au fost mereu un accesoriu sexual foarte discret. Undeva la periferia tuturor actelor de împreunare, erau şi ei prezenţi, mângâiaţi neglijent de un pod de palmă, sărutaţi *en pas*-| *sant* pe drumul de la nord la sud al buzelor pe corp, supţi

ca o jucărioară. Nu e de mirare că, deşi au cunoscut atâtea atingeri, nici una nefiind cu adevărat pasională, ei par nea- linşi de timp.

Acum sunt îmbrăţişaţi însă, încet-încet, de *rigor mortis*. Şi oricât de greu mi-ar fi fost să mă împac cu ei în timpul vieţii, în momentele astea mi se par şi mai străini. într-un lei, mă bucur că am scăpat, în sfârşit, de ei. Cum e posibil ca nişte sâni atât de mici să fie o povară atât de mare?

E ciudat că primul lucru la care mă gândesc după moarte sunt sânii. S-ar zice c-am avut sânii mici, dar transcendenţi.

Mă privesc prin ceaţa lăptoasă a desprinderii de trup. în un ul meu e alb, mult alb. Parcă au coborât pe Pământ norii. Nu aşa mi-am imaginat anticamera morţii. De fapt, nici nuîni-am imaginat că există o anticameră a morţii. Am crezut mereu că moartea e un hău uriaş în care ne prăbuşim cu iuţii la un moment dat. Un hău negru. Nu alb. M-am gândit ile multe ori la moarte şi era întotdeauna neagră. De când I început războiul, a devenit galbenă, movulie, roşie şi, acum, albă. Am fost nevoită să mă gândesc la ea mai mult decât aş fi vrut.

Cine o să conducă tinerii în locul meu, dacă mor? Chiar este moartea bătrânilor victoria noastră? E mai bine să mori, sau să trăieşti mutilat tot restul vieţii? Rezolvă ceva moartea? Poate fi o soluţie? Este ea un motiv de sufe- i mţă doar pentru cei vii, aşa cum se spune?

La această ultimă întrebare pot răspunde acum. Deşi încă mai am un dram de conştiinţă care mă leagă de cei vii, suferinţa mi-e străină. Am murit, dar nu mă doare. I >acă n-ar fi absenţa totală a emoţiilor, aş putea fi o jurnalistă extraordinară. Acum privesc totul cu obiectivitate. I'ot relata chiar şi întâmplările care ţin deîntimitatea mea frtră să le trec prin filtrul distorsionant al propriilor idio- •ancrazii. Acum îmi pot

povesti rănile cele mai profunde Iară a mai resimţi durerea fizică şi profunda tristeţe care le însoţesc. Mă pot gândi, în sfârşit, la tata ca la un om.

La paisprezece ani, când am refuzat să mai merg la şcoală, mama a fost nevoită să mă ducă la o psihoterape- ută. Era o doamnă înaltă, cu o figură rotundă, caldă, feminină. „Şi ce-or fi oare monstruleţii ăştia ai tăi? Şi de ce or fi atât de albaştri?", mă fixa cu ochii ei verzi, blânzi. O priveam mult şi bine, dar nu scoteam nici un cuvânt. „La ce te gândeşti când îi desenezi?" Nici nu clipeam. îmi plăceau mult ochii ei. „Eşti foarte talentată. îmi place cum ţi-a ieşit coama asta neagră, plină de fulgere. Oare ce-o H| vrând ea să zică?"

Adevărul este că eram talentată. Putea nil să ascund figura lui taică-meu sub un numărînfinit de monştri. Era suficient să mă concentrez pe o trăsătură a lui şi de acolo să mă las purtată de o poveste. Şi de sentimentul profund de ură care mă stăpânea. Astfel, barba lui putea deveni o tufă ca un nor negru, în care ascundeani tot felul de gândaci răuvoitori. Din limbă făceam un şarpe lung şi roşu careîntra şi ieşea din propriul corp ca dîntr-un trunchi de copac găunos, plin de viermi, libărci şi alte creaturi oribile. Dinţii lui erau mereu nişte colţi mari şi tăioşi – fierăstrăul cu care distrusese pospaiul de normali- tate ce acoperea problemele familiei noastre.

Nu i-am spus niciodată terapeutei adevărul, dar l-a înţeles singură. Eram, totuşi, un copil. Şi a înţeles şi mama. După nesfârşite discuţii blânde, mereu aceleaşi, m-am întors la şcoală. La timp ca să nu rămân repetentă, ba chiar să ajung cea mai bună din clasă. După episodul ăsta am rămas cu dorinţa de a scoate la lumină adevărurile ascunscj din vieţile oamenilor. Am înţeles că toţi disimulăm drame care merită văzute, auzite, pentru ca ceilalţi să poată deveni mai buni. Şi aşa m-am făcut jurnalistă.

Mi-am abordat meseria cu modestie. Am fost doar un miner care scotea din adâncurile realităţii

adevăruri câteodată preţioase. Am fost un truditor al cuvintelor, un ţăran care a săpat şi a desţelenit realităţi, încercând să ofere **Lumii** un teren fertil pentru seminţele Binelui. N-am fost nimic mai mult decât un şofer care transportăînformaţiile ilm punctul A (Adâncul sufletelor) în punctul B (Băgarea ile seamă colectivă). Munca mea a fost presărată cu la- 11 imi şi cu suferinţă, dar eu nu mai pot plânge. Se pare că şi glanda mea lacrimală a rămas subdezvoltată. A fost prea nucă pentru a transporta prin îngustele ei canale bobii n anslucizi de vinovăţie şi neputinţă ai unui adult.

Sunt atât de multe suferinţe nevăzute pe lume, încât n-am simţit niciodată vestita teamă de pagina goală. Am fost expusă, prin natura meseriei mele, la atât de multe dimensiuni ale ororii, încât aş fi putut scrie la nesfârşit. Oamenii sunt mliniţi. Grozăviile pe care le pot crea suntînfinite. Iar rănile mele, pe care am tot încercat să le acopăr scriind, au fost şi ele fără de sfârşit. înţelegând asta, în afara propriei morţi, nu m-a putut opri nimic. Nici ameninţările Maunei K, nici propunerile lui Hugo. Nici rânjetul perfid al lui Makalu. Am |i ris despre toate micile şi marile lor mârşăvii, despre popu- lismele lor nesăbuite, despre lipsa lor de viziune. îmi amin- lesc de „AMIN este noul ALL IN”, reportajul pentru care m am documentat opt luni. Am demascat jocul părintelui Makalu, care pariase totul pe cartea bisericii luiîntercostale şi câştigase. Sau „Mauna, din păcate nu-i doar una”, articolul despreînfernala multiplicitate a acestui cameleon politic. Mi-a rămas întipărită în minte figura ei din timpul unuiîn- krviu. Afişa satisfacţia tâmpă a omului care are, dar mai

viea. Am scris despre cum au continuat oamenii ăştia să tiu reţină ideea că noi, arretienii, suntem izolaţi, speciali şi n avem nevoie de restul lumii. Pentru că geografia ne-a pla-

vii la o mie trei sute şi ceva de metri deasupra nivelului mani, ei au decis că le suntem superiori celorlalţi. Am scris despre cum au considerat suficient să fim legaţi de restul lumii prîntr-un drum ca un întortocheat cordon ombilical,J atât de uşor de scos din ecuaţie. Am scris despre cum afl refuzat cu încăpăţânare ideea unui aeroport sau a altor căi de legătură. Am scris despre cum ne-au asigurat că suntem atât de diferiţi, încât nu

ne-ar înţelege nimeni. Am scris M despre cum i-au convins pe non-arretieni să ne consider« nişte ciudaţi separatişti şi să ne ignore. Am scris şi am rol scris. Din păcate, cuvintele îi pot schimba doar pe cei cânii ! vor să le ia în seamă.

Mulţi citesc, puţini pricep.

Aşa s-a ajuns ca, după câteva zile de la începerea răzh« iului, drumul, unica noastră legătură cu lumea, să fie distrus« Toate cele cinci poduri şi viaducte din Trecătoarea Fohnafl au fost aruncate în aer. Iar adevărata dramă a fost că nimeni din exterior n-a sărit în ajutorul nostru. E drept, ar fi trebuB j să sară nişte munţi de peste 3.000 de metri. Dar erau vremuri când încă se puteau muta munţii din loc. Au şi exista® câteva încercări formale de a ne oferi un ajutor. însă o mânăl întinsă care nu găseşte o altă mână întinsă nu poate ajut« Cândînternetül a fost şi el suprimat, am rămas compl« izolaţi. Cred că nuîntraserăm încă în cea de-a cincizecea zi de război şi deja nimănui nu-i mai păsa de Arret. Dacă 1111 eşti peînternet, nu exişti. Visul politic al mai-marilor arre-H I tieni – obţinerea unei izolări perfecte, de laborator – se îm-B I plinise. Ne găseam cu toţii în ghearele unei netulburate ' manipulări. în sfârşit. Singura „mică" problemă era că ora^| şui era sfâşiat, rupt în două ca o cârpă veche, putredă. CâM de mult m-a durut această victorie a lor!

Cu toate astea, privesc complet detaşată momentele ace^f lea, la fel de detaşată cum îmi privesc sânii dezgoliţi. CăeflJ aşa m-a prins moartea: goală. Şi pe dinăuntru, şi pe dina^f fără. Eram în baie, în cea de-a trei sute şaizeci şi opta zi dcB la începerea războiului, când Brandy a apăsat blestematul

ăla de buton. Şi a fost mai bine c-a făcut-o. Dacă ar fi continuat războiul, nu ştiu cât aş mai fi rezistat. Toată viaţa mi-a plăcut lupta. Am considerat-o parte din datele problemei. Amîntrat în războiul ăsta convinsă că viaţa pe care am avut-o m-a pregătit suficient. Dar războiul, adevăratul război, te înfometează, te uzează, te sleieşte,

te macină. Te dezumanizează. Te întoarce pe dos şi te pune la program nedelicat, alături de celelalte rufe – camarazi şiînamici. Cât să rezistiîntr-o maşină de murdărit conştiinţe?

Un an şi trei zile. Atât a durat. însă totul a părut că se petrece mult mai repede. Ca un film care îţi poate spune o poveste de câteva sute de ani în doar nouăzeci de minute. Cu tot cu generic. Numai că, la finalul filmului, tu nu mai eşti tu. Aşa că te uiţi la tine, cum fac eu acum, şi te întrebi: *Cum a început totul?*

N-am ştiut niciodată ce m-a propulsat în fruntea tinerilor. Cum de am ajuns eu, care am refuzat întotdeauna funcţiile, să-i conduc? Cum am ajuns eu, dîntr-o simplă jurnalistă, CEO la Tinerii S.A.? Şi, de fapt, cum am ajuns să lupt eu, un om neconflictual? în momentele acelea tulburi,în care sfătuiam tinerii prezenţi la manifestaţiile din piaţetă să nu fie violenţi, am devenit liderul lor. Cumva, în zilele care au urmat, răspunzând provocărilor bătrânilor, am ajuns să lupt. Şi să îndemn la luptă. Am ajuns la cârma violenţelor cerându-le celor din jur să renunţe la violenţă – asta e paradoxul pe care l-am purtat, asemenea unei bile din plumb atârnate de suflet, până la ultima suflare.

în ziua a cincisprezecea de război, pe 27 iulie, am fost votată lideră a tinerilor. După mai mult de două săptămâni tic lupte care aruncaseră oraşul în haos, reuşiserăm să ne strângem în redacţia ICU. Nu-mi imaginasem niciodată că cei cincisprezece metri pătraţi care fuseseră locul meu de muncă ar putea adăposti peste treizeci de oameni. Uite c-au putut. La acea întâlnire era un amestec de oameni atât de diferiţi, încât aveam senzaţia că privesc un carusel în mişcare. Vedeamînocenţa care-şi găsise culcuş între ridurile Wilmei, apoi privirea rece, care arunca săgeţi de gheaţă, a lui Ike. Chiar lângă el – pletele entuziaste ale lui Andrew şi braţele tumefiate ale Yolandei. Buzele subţiri, rău prevestitoare ale lui Hugo. Degetele continuu mişcătoare ale lui Boris. Zâmbetul calm şi pătrunzător al lui Xavier, care mă privea de parcă ar fi vrut să mă dezbrace. Sau aşa mi se părea mie. Buclele îngrijorate ale lui Irene. Şi alţii. Şi alţii. Erau acolo toţi cei care se remarcaseră în acest început de Apocalipsă, fie prin tupeu, fie prinîncisivitate, fie prin dorinţa reală de a face ceva. îmi erau apropiaţi, cunoscuţi, duşmani sau necunoscuţi. Peste treizeci de suflete în doar cincisprezece metri pătraţi. Doamna Kibo mai lipsea.

îmi mutam privirea de la unul la altul, caruselul se mişca din ce în ce mai repede, până când mi-am auzit numele. Şi atunci, într-un fel straniu, s-a oprit totul. Irma? Adică eu? Primul gând, stupid, a fost: *Bine, dar eu l-am votat pe Ike!* Mă gândisem că e, probabil, cel mai serios contracandidat al lui Hugo. CFO la una dintre micile corporaţii din Arret, un tip serios, cu aerîntegru. îl cunoscu-| sem cu ocazia câtorvaînterviuri şi îmi lăsase o impresiei bună. Aşa că îl votasem pe el, de teamă să nu ajungem iarăşi pe mâinile lui Hugo. Ar fi fost culmea! îl mai puse-i serăm o dată la conducere, iar el ne adusese acolo.

Dar nu mă gândisem deloc la mine. Nici nu mi-a trecut prin cap că eu aş putea apărea pe vreunul dintre bileţele. în lunile care au urmat, am avut timp să mă tot gândesc la asta. Pentru că războiul care îţi dă senzaţia că totul e pe repede-înainte îţi oferă simultan şi impresia de *slow motion.l* Şi într-un astfel de moment mi-am dat seama că rezultatul votului nu era chiar asa de surprinzător. De fapt, avusese sens. în încăperea aceea erau şi oameniîndecişi, care nu ştiau cui să-i dea votul lor. Şi au hotărât să-l ofere cuiva nou, care nu fusese amestecat în toată povestea asta. Apoi erau cei sătui de politicieni, în general. Şi în cine aveau ei încredere? în mine, care le demascasem erorile şi neputinţele. Şi, ııı fine, erau prezenţi câţiva care crezuseră în fostul primar. I)ar până şi ei fuseseră dezamăgiţi de felul în care gestionase primele şi ultimele lui luni de mandat. Şi uite-aşa, mi-a fost scris pe câteva bileţele să ajung în fruntea tinerilor.

Mi-am auzit numele şi în mine s-a schimbat ceva. Ca şi cum fusese apăsat un comutator, în câteva milisecunde ştiam deja ce am de făcut. Ca la şcoală, doar că de data .ista nu pregătisem nici o lecţie. A fost unul dîntre acele momente de iluminare în care toate întrebările îşi găseau răspunsuri. Iar acestea treceau în grabă prin mine, ca un iren de mare viteză printr-o haltă, şi se aşezau pe o foaieînvizibilă. Organizare. Acesta a fost cuvântul-cheie sub care s-au aşezat cuminţi toate celelalte noţiuni, gânduri,îniţiative. Am ştiut, parcă ştiam de când lumea că aveamîn jurul meu oameni extraordinari. Cu foarte mici excepţii, ile care n-aveam de gând să mă împiedic. Nu trebuia decât să le dau un sens. Un rol. O funcţie. Un job.

Andrew era cel mai creativ dîntre toţi, aşa că el avea să lie şeful departamentului de marketing. Imaginea e esenţială chiar şi pe timp de război. Dacă reuşeam să facem din Tinereţe un brand puternic, bazat pe valori simple, umane, puteam atrage oameni noi, forţă de luptă. Aşa mi-am zis. I lugo şi Katrina aveau să conducă departamentul de stra- icgie, urmând să fie coordonaţi tot de Andrew. Ike era un om al cifrelor, aşa că avea să fie CFO-ul tinerilor. Banii prost .itlministraţi înseamnă faliment. Falimentul, pe timp de război, înseamnă înfrângere. Iar înfrângerea înseamnă moarte. Sau ceva mai rău decât atât.

Lui Xavier, care, prin natura activităţilor lui, putea fac® rost de orice în câteva minute, nu puteam să-i ofer altcevri J decât departamentul de aprovizionare. Wilma şi Yoland.'i ₜ cunoşteau natura umană în feluri complementare. Ele aveaul să administreze resursele umane. Gilbert şi Ian, pe care fii cunoşteam mai puţin, urmau să ducă pe umerii lor putei« fl nici greutatea departamentului de producţie. Era clar că Boris, cel asupra căruia planau îndoielile mele, trebuia să gestioneze sectorul de IT şi tehnologie. Dar n-am vrut să-l las singur, n-am avut încredere, aşa că Irene avea să-l supravegheze. Partea tehnologică şi de cybersecurity era sa ni cina lor, a amândurora. Deşi era greu de crezut că bătrânii 1 aveau să ne pună mari probleme în zona asta.

Aşa a început cariera mea de manager la Tinerii S.A.1 Uitându-mă în urmă, aş zice că m-am descurcat bine. Cât de cât bine. N-am cum să uit de unde am plecat. în zilele acelea I oraşul era cuprins de haos. Nu mai funcţiona nici oînstitui ţie. Nu era deschis nici un magazin. Multe dîntre ele fuscser.l vandalizate. Transportul în comun eraînexistent. în schimb, 1 întâlneai la tot pasul maşiniîncendiate. O linieînvizibilă, un J zigzag mai degrabă, se conturase de-a lungul străzii Princfl pale, împărţind oraşul în două. Cei care avuseseră noroc îşi păstraseră locuinţele. Cei care se nimeriseră în zona stăpâl mtă de adversari fugiseră cum apucaseră spre zona cealaltă! Aşadar, contextul era înfiorător. Dar dacă ar fi să fac măcal de data asta ce nu trebuie să facă vreodată un jurnalist, şil anume să scot lucrurile din context, mi-a plăcut. Lăsând la o parte scopul acţiunilor mele, m-am bucurat să văd că pot scoate ce e mai bun din oameni. Că pot găsi soluţii creativ« Că pot reuşi ce-mi propun. A fost o confirmare târzie ;l faptului că pot fi bună la orice. Sau la aproape orice.

Un lucru la care nu m-am priceput, de exemplu, a fosil să mă conving singură că ceea ce fac este etic. Nu morali Nu măînteresa morala contaminată de respiraţia urât miro-l moare a religiei. Căci dacă legile sunt făcute de politicieni, morala de unde vine? De la părinţii noştri, de la profesori, ile la toţi cei care ne educă. Ei au primit-o de la părinţii lor, de la profesorii lor. Şi lor cine le-a spus, din timpuri străvechi şi până azi, ce e bine şi ce e rău? Exact. Biserica. Acest cor deîntermediari bărboşi, îmbrăcaţi în costume identice, I tot cântat „cuvântul Domnului” până când l-aînculcatîn mintea dornică de a crede în ceva a societăţii. Iar socie- i.itea, prin vocea ei colectivă, numită „gura lumii”, l-a răspândit mai departe până când a devenit acest alambicat ansamblu de legi nescrise şi cutume: morala. în numele moralei suntem cu toţii judecaţi şi condamnaţiînformai de prietenii, vecinii şi părinţii noştri. Ai îndrăznit să divorţezi ca să scapi de o relaţie toxică? Nţ, nţ, nu se face. Te simţi atras de cineva de acelaşi sex? E clar, eşti defect. Simţi că sexul cu care te-ai născut nu te reprezintă? Nu exişti. Nici nu contează dacă eşti religios sau nu, mâna lungă a moralei va ajunge şi în patul tău. Şi te va mângâia sau îţi va arde o palmă în cele mai nepotrivite momente.

De fapt, în numele religiei, al lui Dumnezeu în sensul religios, poţi construi aproape orice. Până şi terorismul şi-a găsit un sprijin în Dumnezeu. Cred că morala religioasă seamănă teroare într-un mod mult mai discret de foarte mult timp.

Adevărul e că religia în sine este un studiu de caz de neratat pentru oricine eînteresat de istoria marketingului. I)e exemplu, tipii ăştia îmbrăcaţi în uniformele lor negre, roşii sau albe, din care nu lipseşte aurul, auînventat un logo simplu – două linii întretăiate, să zicem. Apoi au reuşit, printr-o campanie bazată în principal pe *word of mouth*[1] (şi violenţă), să vândă o poveste ambalată minimalist, între două coperţi negre

cu scris auriu. Şi uite-aşa, au cele mai mari vânzări de carte din istoria omenirii. Şi cele mai multe vizite*în-store*[1]. Şi încasări record care, pentru că sunt mascate de scheme rudimentare de evaziune (cum ar fi obţinerea acordului statului pentru neplata taxelor), reuşesc să scape nealterate de vreun impozit. Pentru aceşti umili lucrători ai Domnului, brutul a fost dintotdeauna egal cu netul. Amin![1]

De fapt, nici nu m-aînteresat atât de tare că moralitatea e creată de nişte tipi cu barbă. Putea fi predicată, la fel de bine, şi de un ansamblu de fecioare

1. în magazine fizice, în punctele de desfacere a mărfii, (lb. englezii) 1

perfect epilate pe tot corpul. Ce m-a deranjat e faptul că este construită pq nişte fundamente greşite, cu multeîntenţii nereal iste şi că, oricum, chiar şi scopul ei declarat a fost pervertit. Cum să cred într-o doctrină care se chinuie din răsputeri să separi;I Binele de Rău, când Binele şi Răul coexistă în fiecare din-B tre noi? Conform acestui principiu religios al separării® Binelui de Rău, oamenii ar trebui să alerge pe străzi învfl părţiţi în două jumătăţi, ca nişte zombi morali. Cum săi cred înîntenţiile bune ale moralei religioase, când religia I şi politica (contra cost) se folosesc de principiile ei ca să I ne manipuleze – şi asta, de câteva mii de ani încoace? CumH să cred că scopul moralei e unul bun, când o folosim cifl toţii pentru a ne judeca? Dacă mă gândesc bine, asta facB şi eu, chiar acum, fără s-o fiîntenţionat.

Aşadar, m-am refugiat toată viaţa în etica proprie această încercare a mea de a sistematiza idei şi concepte. De a pune lucrurile într-o ordine. De a-mi găsi proprii conduită, bună şi rea, dar care să genereze mai mult Binl decât Rău. Când morala m-a copleşit cu vinovăţie, etica mi-a oferit o explicaţie. Acolo unde morala m-a judecaţi fără milă, sistemul meu etic a încercat să înţeleagă şi să stabilească o regulă nouă. Aşa că mi-a fost imposibil să mă impac cu lipsa de etică a acţiunilor mele. Dar măcar nu ni-am simţit vinovată. Cred că am ales cea mai bună soluţie.

Am renunţat la meseria de jurnalist şi la toată această constrângere etică în care am trăit. În război nu există etică. Eticii mor primii.

Războiul are această imensă putere. Ne dezbracă pe roţi de hainele de civili şi ne goleşte şi de orice sens pe care l-ar putea avea viaţa. Unicul sens pe care mai putem circula este cel al violenţei, al distrugerii. Dacă te situezi întâmplător pe contrasens, eşti considerat dezertor şi asta e cea mai sigură cale spre moarte. În război mai poţi scăpa, dar *de* război – nu.

Tot ce se găseşte în afără războiului devine făcultativ. Visurile se ascund sub podelele sufletului, cum fug gândacii de tălpile trecătorilor. Pasiuni? Sunt acceptate doar cele care se pot desfăşura în strâmta închisoare a războiului. Demnitate? Ce-i aia? A, da, ştiu. E chestia pe care vei fi nevoit s-o cauţi târâş prin mocirla tranşeelor. *Pot* se transformă în *poate*.

Singurul lucru pe care mi l-aş fi dorit în vreme de război ar fi fost să mai pot scrie. Asta mi-a lipsit cel mai mult. Chiar dacă obiectivitatea mea jurnalistică a fost dată peste cap de implicarea în război. Din momentul în care a început, echidistanţa mea s-a diminuat, lăsând loc unei nevoi de a efici- entiza, de a optimiza lupta. Am

devenit o maşină de război, ca toţi ceilalţi. Doar că eu eram în fruntea lor. Din ochiul care vede întreg tabloul războiului, am devenit vârf de lance.

— Simt că mă aflu în plină transformare. Mulţi dintre voi mă cunosc bine. Probabil că de aceea m-aţi şi votat. Dar din acest moment, eu nu mai sunt cea pe care o ştiaţi.

Le vorbeam celor aflaţi în cămăruţa de cincisprezece metri pătraţi şi îi priveam în ochi, rând pe rând. Caruselul se domolise. Acum chiar puteam să-i văd.

— Asta nu sună prea bine pentru cei care te-au votat, a răsunat vocea subţire a lui Andrew.

— Ba eu cred că-i bine. Pentru că de Irma-jurnalista nu mai e nevoie. Ea va rămâne în camera asta, ca un abur, ca o amintire. De aici va ieşi o lideră. De asta e nevoie.

— înseamnă că ne aflăm în cele câteva minute ale non-existenţei tale, a zis Wilma şi mi-a zâmbit cald.

Câteva surâsuri răzleţe au confirmat că războiul nu prea are umor.

— Asistăm la o... Cum îi zice la chestia aia care o fac fluturii?

Nu i-a răspuns nimeni lui Xavier. Deşi mie mi-a stat pe buze.

— Da, mă aflu între mine şi mine. Şi n-o să încep un discurs sforăitor, ca ale politicienilor (aici m-am străduit să nu-l privesc pe Hugo), pentru că nu sunt politician. Ca şi până acum, dar în alt fel, nu voi face decât să ajut comunitatea. Cu tot ce pot.

— Cum dracu' se cheamă chestia aia? Parcă suna aşa, ca „veioză”.

Wilma s-a apropiat de urechea lui Xavier şi i-a şoptit ceva.

— Aşa, frate! s-a bucurat el.

Dar nu l-a băgat nimeni în seamă.

— *Well done*| Irma! a strigat Katrina.

Tot ea a fost prima care a început să aplaude. Şi ultima. Deşi poate că şi Wilma şi Yolanda au bătut din palme. Dar era clar – lumea n-avea chef de aplauze. Nici măcar eu. Eram cu toţii prea speriaţi, prea afectaţi de situaţie. Am continuat, discutând detaliile organizării cu fiecare dintre cei prezenţi. La final, înainte ca noua Irma să iasă pe uşa

I redacţiei, Xavier s-a apropiat de mine din spate, pe nesim- I ţite, şi mi-a suflat în ureche:

— Acum, de când te-ai metamorfolizat şi ţi-au crescut I coaiele astea de zână, ţi-aş trage-o şi mai rău. Ne vedem I mai pe seară?

M-am prefăcut că nu-l aud, dar a fost singurul moment în care mi-am pierdut cumpătul. Nu-mi era frică de război I şi nici de responsabilitatea mea în luptă, cât îmi era teamă I de mine când era Xavier prin preajmă. Prezenţa lui îmi I anula toate principiile, îmi sufoca etica. Cum de ajunsesem I să fiu atrasă de acestînfractor? Cum de putusem să fac sex I cu acest violator de cuvinte? Eu, cea atât de atentă cu legile, I etica, deontologia? Eu, care admiram cuvintele, eram o I

cârpă în mâinile unui semi-analfabet care călca în picioare I regulile, principiile şi chiar legea. Un hoţ. Mă rog, nu fusese I niciodată condamnat, dar tot Arretul ştia că el se ocupa de I micile furturi din apartamente. Pe jumătate acceptat, pe I iiimătate temut, avea un farmec irezistibil care îl ajutase să I devină parte din peisajul oraşului. Era o cantitate de rău I acceptată. Iar sexul cu el era mica mea plăcere vinovată – I ha chiar deloc mică, de vreme ce mă tulbura atât de mult.

încercând să ignor excitaţia care mă înfiorase de la puful I de pe ceafă până la sfârcurile timide, am continuat să păşesc I hotărât spre ieşire. N-am apucat

să ies, însă. O zguduitură I puternică şi un zgomotînfernal s-au suprapus. Totul a I început să se mişte haotic. Geamurile s-au făcut ţăndări.

Iniţial, am crezut că e un cutremur. Apoi am început să I disting răpăiala regulată a unei mitraliere. Sau cel puţin I aşa am crezut.

— Trag în noi! a strigat Gilbert.

—La pământ! a răcnit Ike.

— Ne-a trădat cineva! a strigat Ian de sub unul dintre I birouri.

— O să facem o anchetă, aşa ceva esteînadmisibil, s-a văitat Hugo.

— O să facem o anchetă în pizda mă-tii, să vedem cum ai ieşit aşa de prost! şi-a filtrat Andrew nervii prîntre dinţi.

Era lângă mine, îi simţeam răsuflarea pe umăr. Niciodată nu mă atrăsese ca bărbat, dar acum, când îi simţeam respiraţia grea, neplăcută, eram mai convinsă decât oricând.

— Ahhh! s-a auzit un vaiet din celălalt capăt al biroului.

înregistram cu detaşarea unei stenografe ceea ce se

întâmpla în jur. Da, trăgeau în noi. Şi cineva probabil că ne trădase, într-adevăr. Aveam să mă ocup mai târziu de asta. Acum trebuia să ieşim de acolo. M-am târât pe burtă până la uşă, mirându-mă cât de greu e, de fapt, să mergi pe burtă. Nu eram obişnuită nici cu sensul figurat al expresiei, darămite cu cel propriu. Noroc că ştiam exact configuraţia clădirii.

— E toată lumea în regulă?

Liniştea era şi ea un răspuns.

— Haideţi, după mine!

întregul alai viermuitor m-a urmat. Ajunşi pe culoar, ne-am scuturat hainele de cioburi. Zgomotul de afără continua, cu mici întreruperi. Şi variaţii. Trăgeau cu arme de diverse calibre. Duduiturile armelor grele erau întretăiate de şfichluielile celor mai mici. Am dat să continui cu prudenţă, spre ieşirea din spate, când mi s-au înfipt în braţ nişte degete ca nişte pumnale.

— Eşti nebună? Vrei să picăm fix în capcana lor?

Acestea fiind şoptite, Xavier a trecut în faţă şi ne-a

condus, mergând pe vine, prin câteva camere, apoi pe nişte trepte, către subsolul despre care nici eu nu ştiam. A descoperit într-un colţ, sub nişte ambalaje vechi, un mic chepeng pe care l-a deschis anevoie. Vreme de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva el ne trădase şi acum avea să ne ducă drept în braţele duşmanului.

io 6

O bubuitură puternică m-a convins că n-avem de ales. începuseră deja să arunce cu grenade. Ploua cu moloz. Ne-am aruncat înîntestinele urât mirositoare ale oraşului, înarmaţi doar cu speranţă. Câteva blocuri mai încolo, am fost vomitaţi din anseleîntestinale ale Arretului, ca o mâncare stricată. Ne scuturam hainele,

ne eliberam părul de pânzele de păianjen, încercând să ne asigurăm că suntem nevătămaţi. împuşcăturile se auzeau în depărtare.

— Oare cine o fi fost?

Ne-am întors cu toţii spre Boris. Părul ondulat îi flutura uşor în vânt, încadrându-i figura micuţă şi osoasă, imberbă. Din spatele ochelarilor cu rame argintii, subţiri, dădeau disperate din aripi două păsări. *Două păsări care vor să se ascundă,* mi-a trecut prin cap. Ăsta cred c-a fost primul moment în care am ştiut că nu e cu noi. Fragilitatea lui fizică prea contrasta cu aerul naiv pe care îl afişa. Oamenii naivi sunt, de obicei, puternici. Iar cei cu adevărat fragili îşi acoperă vulnerabilitatea cu mai multă dibăcie decât el.

— Ce dracu'?! a sărit Andrew. Ştim cu toţii. Până acum câteva săptămâni, în orice direcţie te-ai fi

întors prin oraş, ai fi dat de un bătrân care ţi-ar fi zis cum să te porţi. Acum au venit să ne aplice încă o corecţie. Nu e clar?

— Ăăă... Ba da. Eu mă refeream la cel care a... trădat.

— Futu-i în gură de impotenţi! a şuierat Andrew printre dinţi, de parcă nici nu l-ar fi auzit pe Boris. Cu o armă în mână e uşor, normal că ştiu să lupte! a continuat în timp ce se chinuia să-şi extragă un ciob din podul palmei.

— Zici că vrei să ştii cine a trădat. Ai vreo idee? a întrebat ameninţător Xavier, proţăpindu-se în faţa lui Boris.

Nu era neapărat vreun halterofil, dar în faţa lui Boris aşa părea.

— Ce idee să aibă? a sărit Yolanda. Nu vezi că tremură tot?

— Şi eu tremur, aîntervenit Irene, ştergându-şi mâinile transpirate de şolduri şi coapse.

— Da... aşa e, tremur! a răspuns Boris.

Ceva nu era în regulă cu el, dar nu puteam demonstra nimic. Nu încă. Deocamdată era unul de-ai noştri.

— Acum măcar ştim că toţi duşmanii sunt încolo, s-a aprins Andrew, făcând un semn spre zona de dincolo de Principală, strada care împărţea oraşul în două tabere. Da' şi încolo! Şi dincolo. Să-i ia dracu' de babalâci, sunt peste tot!

Gilbert l-a bătut uşor pe spate. Se pare că palma lui a avut un efect liniştitor, căci Andrew s-a potolit. Şi nu era uşor să-l potoleşti pe Andrew când se pornea.

— Am aflat o grămadă de lucruri azi, a zis Ike, gânditor.

— Am început să ne organizăm deja, în câteva zile n-au să maiîntre pe teritoriul nostru ca la ei acasă.

Mă simţeam sigură pe mine, pe noi, şi încercam să le transmit asta şi celorlalţi.

La îndemnul lui Gilbert, ne-am adăpostit cu toţii în spatele unor tomberoane. Aerul era greu de respirat, dar măcar ne puteam organiza în siguranţă. Din câte îmi dădeam seama, eram aproape de Fabrica de Conserve. Mai aveam câteva străzi şi ajungeam la cartierul nostru general, unde eram protejaţi.

— Ce tupeu pe ei, săîntre în zona noastră, aşa... în mijlocul zilei! a mormăit Ian în barba lui lungă şi sură.

— Trebuie să ne organizăm rapid. Vă garantez că vom face totul pentru a-i opri în cel mai scurt timp...

S-au întors câteva capete către Hugo şi el a tăcut, înţelegând că greşise. Fie momentul, fie discursul.

— Bătrânii ăştia-s ca nisipul de la mare, îţiîntră şi-n cur, dacă nu eşti atent!

Lui Andrew îi străluceau ochii de nervi.

— Puţin nisip în sandale e îngrozitor. Să mergi în picioa- iele goale pe nisip e cu totul altceva, i-a răspuns Gilbert.

— Nu-nţeleg. Ce dracu' vrei să zici?

— Că tactica fără o strategie pe termen lung e doar /gomot. Ia ascultă!

in depărtare încă se auzea pocnetul armelor.

— Ăsta e zgomotul înfrângerii, nu e muzica victoriei, a i ontinuat Gilbert.

— Eu nu înţeleg *a fucking thing*', a mărturisit prima K.itrina.

— Cred că ce vrea Gilbert să zică e că tactica atacului surpriză se bazează tocmai pe surpriză. De-aia e aşa de neplăcută. Dar dacă îi înfruntăm direct, o să fie cu totul aliceva.

Mai făceam şi traduceri din când în când.

Gilbert a încuviinţat uşor din cap.

— O să-i călcăm în picioare! a mugit Andrew.

Dar până la urmă nu i-am călcat în picioare.

Iar dacă mă ridic deasupra tuturor lucrurilor (ceea ce .icum, când am scăpat de povara celor doi sâni minusculi şi a micului meu corp, e atât de uşor!), văd că nici ei pe noi. De aici, de la înălţime, de la jumătatea drumului către moarte, totul e limpede.

Văzută din această dronă a spiritului, micuţa depresiune .1 Arretului e ca un bob de fasole bine ascuns între munţi. (aim ziceam, partea de nord a bobului de fasole, dincolo de si rada Principală, care era un soi de Ecuator al oraşului, avea să rămână a bătrânilor până la final. Cartierul general al acestora, construit în jurul Catedralei Intercostale a lui Ma- kalu, la câteva străzi mai sus de Principală, eraînima teritoriului lor. De aici aveau să fie pompate atacurile armatei neobosiţilor pensionari către partea de sud, în care ne a Hau noi, cei tineri.

În doar câteva săptămâni de luptăîntensă, toate obiec tivele importante ale emisferei nordice a oraşului auîntr:i|l în stăpânirea oamenilor lui Ben Nevis. Banca din centri şi postul de radio Antena Arretului, care emitea de pe i colină de la marginea de nord-vest a oraşului, Uzina iii; Energie – din est – şi Uzina de Apă – din vest –, aflate î capetele străzii Principale. Odată cu acestea, seniorii puf seseră mâna şi pe latura nordică a Parcarretului, singurulI parc al unui oraş în care aerul ar fi fost la fel de curat şi 1 fără el. Ah, şi bineînţeles că tot pe mâinile lor ajunseseră 1 şi două puncte lipsite de importanţă strategică, dar <. mare însemnătate simbolică. Azilul şi terasa Doi Ochi Albaştri, cunoscută şi sub numele de Terasa Bătrânilor. De altfel, situat chiar pe frontiera celor două tabere, peticul de beton pe care se îngrămădeau câteva mese, scaune şi umbreluţe jucase deja un rol în acest spectacol în cari eram toţi, deopotrivă, actori şi spectatori.

La momentul acela, noi reuşiserăm să ne grupăn jurul unui cartier general improvizat din câteva corturi furate de la garnizoană. îlînstalaserăm undeva între Fabrica de Conserve şi MarketArret, supermarketul oraşului. I Făcuserăm astaînstinctiv, ca să ne apărăm cele două surse] de hrană. Odată cu tăierea comunicării cu exteriorul, foamea avea să ne fie cel mai mare duşman. Unul mai mare decâtînamicul vădit, care ocupa cealaltă parte de oraş. ţ Cum spune o străveche zicală arretiană, „un soldat înfo- I metat ţine armaînvers”.

Tot în zona noastră, în sud-vestul oraşului, se afla spitalul. Asta era partea bună. Cea mai puţin bună era

că cei mai mulţi dîntre medici erau în vârstă şi puseseră crucea roşie în slujba cruciiîntercostale a lui Makalu. Odată cu

Lrii'M dc sud a oraşului, mai capturaserăm o mare parte din l'nrcarret (cea din jos de Principală), mica Universitate din apropiere şi ArreTV, televiziunea oraşului. A! Mai era, bineînţeles, şi Primăria Arretului, despărţită de Terasa Băii,inilor doar de o piaţă şi de strada Principală. Faptul că l'i unaria era pe teritoriul nostru nu ne-a ajutat prea mult, d ii ,1 funcţionat pe plan simbolic. Bătrânii, având un res- Şi 11 ancestral faţă deînstituţiile statului, au ezitat multă ueinc să atace

clădirea pe culoarele căreia petrecuseră ni.uea zile la cozi, să-şi plătească taxele, impozitele sau să obţină cine ştie ce autorizaţii.

i ţ iulie – 27 iulie.

(ancisprezece zile. Atâtea i-au trebuit cochetului Arret ■ .1 să fie cufundat în haos. O parte dîntre şoferii de autobuz erau tineri. Ceilalţi erau bătrâni. A fost deajuns ca cei din urmă să îiînterzică accesul în depou unuia dîntre co- le|;ii mai tineri, pe motiv că fusese prezent la faimoasa luare de ostatici de la Terasa Bătrânilor. Tinerii au luat foc, la propriu – auîncendiat toate autobuzele parcate. Senio- ı ıı au răspuns deturnând autobuzele aflate în trafic. Aces- lea au devenit apoi vehicule de război, sub roţile cărora şi .111 găsit moartea unii dîntre tineri. Sau au fost trase, pur şi simplu, de-a curmezişul străzilor, transformându-se în baricade. La fel s-a întâmplat cu toate celelalteînstituţii ale oraşului. După ani de zile de eforturi pentru a le pune la punct, fuseseră distruse în doar câteva zile.

Poliţia, sălile de fitness, pompierii, poşta, judecătoria, primăria, cele două cinematografe, administraţia financiară – toate au căzut pradă acestei lupte între generaţii. Până şi la teatru a avut loc o încăierare între actorii mai tineri şi cei mai în vârstă. La originea acesteia se spune că s-a aflat /.ulia, care pentru câteva aplauze era gata să facă mai multe decât Yolanda pentru clienţii ei. Un poştaş în vârstă a refuzat să mai livreze corespondenţa adresată celor care nu erau în tabăra vârstnicilor, iar colegii lui mai tineri l-aij ars cu fierul roşu, ca pe vite, urlând că „îl timbrează” ca să poată ajunge înapoi, în tabăra cealaltă. Bruta de DenalîJ a cărui singură calitate era forţa fizică, a reuşit să-i con» vingă pe şoferii de buldozere să distrugă o sală de fitnes* din sudul oraşului. La cimitir, groparul, atât de în vârstă că el însuşi urma să aibă în curând nevoie de serviciile unul confrate, a refuzat să îngroape un tânăr. Iar asta a stârnit- în asemenea măsură ura rudelor acestuia, că l-au îngropal de viu. în ziua a noua a războiului, pompierii tineri i-aJ alungat pe cei în vârstă cu furtunurile de apă. Aceştia au[1] revenit în noaptea următoare şi au dat foc chiar staţiei pompierilor, care a ars din temelii. Ar fi de menţionat că, destul de ironic, aceasta funcţiona fără autorizaţie deîncendiu, pentru că şeful era unîncompetent, bun prieten cu primarul Hugo.

Teribilă forfecare. în urma ei, ţesătura care dădea seni oraşului s-a transformat în zdrenţe. Distruse, devalizatJ sfâşiate,înstituţiile atârnau ca bulendrele pe trupul jigărit al unui cerşetor. în cincisprezece zile, Arretul a devenit un cerşetor ajuns la mila unor oameni îndobitociţi de ură. Iar oamenii îndobitociţi de ură nu i-au putut oferi decât încă un şut în coaste.

Acum, când sfârşitul e din ce în ce mai aproape, mi-a clar. în zilele acelea fugeam de tot ce aveam mai uman, de noi înşine. Ceea ce dobândiserăm în secole şi milenii de progres fusese anulat. Războiul e doar o fugă nebună înapoi pe scara evoluţiei umane.

în tot acest timp, bătrânii, reumatici şi greoi, cum îi credem noi, reuşiseră să ia un avans considerabil. Se grupaseră mai repede, mai bine. Puseseră mâna pe depozitele de armament şi de muniţie. Nu erau prea multe, dar erau ale lor.

\i.k.iii pe neaşteptate şi surprinzător de bine ţintit. îşi •ipÎiTui teritoriul prin baricadeînteligent puse. Aveau zvâc. Îiiir-un cuvânt, se simţea mâna lui Ben Nevis, pe care, dacă mu I aş fi detestat atât de mult, chiar aş fi fost tentată să-l înluiir. Şi nici cu moralul nu stăteau rău, semn că şi părintele Makalu îşi făcea treaba: îi îndoctrina de minune.

I a şaptesprezece zile după ce am fost aleasă drept conducătoare a tinerilor, în cea de-a treizeci şi una zi de război, pe i ţ august, haosul fusese deja împărţit în două, ca un tort pentru o zi de naştere cu doar doi participanţi flămânzi. Între sudul tinerilor şi nordul vârstnicilor erau baricadeîn.u i, greu de trecut, construite din autobuze, schelete de taroserii carbonizate, panouri metalice, uşi, plăci mari de azbociment şi alte firimituri de la festinul distrugerii.

1 ,a sud de Principală, singurii oameni în vârstă erau cei t arc aveau sufletul tânăr. Ca Wilma şi Ian, ale căror entuziasm, curiozitate şi poftă de muncă îi făceau să fie unii dîntre cei mai activi oameni ai noştri.

La nord de Principală nu mai găseai picior de tânăr. Şi nici aici nu mă refer la vârsta fizică, fireşte. E bine-cunos- i ut cazul lui Lhotse, învăţătoarea care, deşi avea puţin peste douăzeci de ani, îşi hrănise elevii cu idei duhnind a Încă şi a vechi. Fireşte că se regăsise pe de-a-ntregul în ideologia seniorilor.

Dar alegerile sunt un privilegiu al celor care încă sunt oameni.

în a treizeci şi una zi de război încetaserăm să mai fim oameni. Animalele din noi puseseră deja stăpânire pe trupurile noastre. Străzile erau pline de gunoaie şi moloz. Ne laceam nevoile peste tot. Aerul era plin de funingine, în urmaîncendiilor care ardeau ce mai rămăsese din epiderma oraşului. Cadavrele nereclamate de nici o tabără putrezeau în voie prin rigolele străzii Principale. Un miros pestilenţial îmbrăca oraşul, ca lipia o şaormă.

1T 3

Şi peste toate astea a început foametea. Mda, foametea Partea bună când ai sânii aşa mici e că nu se mai pot micşora când pierzi în greutate. în rest, până şi

plăpândul meu (corp a avut de unde să slăbească. După atâta timp, ajun sesem să simt că foamea face parte din mine. Când am murit o aveam înînteriorul meu, în pancreas, înîntestin® în toate celulele. Poate de aceea mă simt chiar şi dincolo , de moarte din ce în ce mai slăbită, eterică. Sunt o Fata Morgana care se stinge odată cu disperarea din ochii celor care oînventează. Dar iată că în curând am să descopăr! un ultim avantaj al corpului meu mic: măcar moartea se petrece şi ea mai repede.

Nu mai am energie, cred că mă voi scufunda la loc în tăcerea care m-a mai înghiţit cândva. Doar că atunci era albastră, iar acum e albă. Atât de albă! Şi

atunci mă scufundam de bunăvoie în adâncurile ei. Îi cercetam relieful, mă lăsam purtată de curenţii de nepăsare, dar mă şi puteam ridica oricând la suprafaţă. Chiar puteam. Acum nu mai pot.

Viaţa şi moartea nu sunt lucruri opuse, cum s-ar crede. Eu cred că opusul vieţii este războiul. Moartea şi viaţa sunt unul şi acelaşi lucru. Una e o continuare a alteia. Tot ce se întâmplă când mori e că ai, în sfârşit, o scuză bună pentru a nu mai putea.

Iar eu chiar nu mai pot. Ar mai fi fost multe de povestit, atât de mul

5, futu-i. Andrew

Cum dracu' să mori în timp ce te uiţi pe geam?

Tot timpul mi-am imaginat o moarte mai eroică pentru mine! Ne naştem degeaba, murim degeaba. Zero control. Şi cică între timp „destinul e în mâinile noastre”? Ha ha ha. Cum dracu' să cred asta? Suntem nişte nimeni, nişte pulifrici mânaţi în luptă de traume. Nu luăm noi decizii, ci abuzatorii abuzatorilor noştri. De când ne naştem, tot ce avem de făcut e să reacţionăm la fricile înaintaşilor. Să Ic calmăm neliniştile. Să le reparăm defecţiunile. Decizii... Nu luăm noi nici o decizie, sunt deja luate. Suntem doar nişte executanţi care au iluzia alegerii. Ah! Mi-aş fi dat o mână, un ochi, un plămân. Orice! Numai să pot lupta în continuare. Să mor cu ei de gât. Asta era „decizia” mea. Şi uite c-am ajuns să mor uitându-mă pe geam.

Ce război de căcat!

Când mă înfierbântasem şi eu, s-a terminat muniţia. Cred că era prin ziua a patruşcincea, cam aşa, când s-a tras ultimul proiectil. Dezertaseră câţiva dintr-o tabără Într-alta, muriseră destui, însă războiul era departe de a se li încheiat. Atunci au ieşit la lumină *celelalte arme.*

Totul a început cu maşina de ceaţă. Cu ea am avut prima întâlnire, în timpul unei patrule de rutină până la graniţa cu boşorogii. Se vorbea de ceva vreme că puseseră laba pe una rusească. Cum de ajunsese la ei? Nu se ştie.

Doar că lipseau câteva componente şi a trebuit să le înlo* cuiască rapid cu unele chinezeşti. Făcea drăcia o ceaţă zdravănă, rusească, de ţi se lipea de corp; în ziua aia m-a împresurat cu duşmănie, simţeam moleculele cum îmiîntră în coaste şi îmi suflă în ureche *Davai ceas,*

davai palton[1]. Aş fi putut să mor asfixiat de bandajul alb, noroc că piesele chinezeşti mai dădeau erori şi între unele molecult; de ceaţă rămânea spaţiu, aşa, cam cât să bagi lama unul cuţit foarte fin, făcut din speranţă. Puteai crăpa această crisalidă imaculată din care renăşteai, umed ca un fluture nou-născut, cu aripile lipite de corp, atât de lipite, încât puteai fi confundat cu uşurinţă cu un om. Deşi după şapte j' de zile de război, cine mai era om?

---

1 Dă-mi ceasul, dă-mi paltonul, (lb. rusă) E I 6

Când am reuşit să mă smulg din strânsoarea ceţii, eram ca o maşină ieşită de la spălătorie – aveam pletele lipite de umeri, prin barbă îmi şiroia apa, iar ochelarii erau complet aburiţi. Războiul nu e deloc practic pentru ochelarişti. M-am adăpostit în ruinele unei clădiri, să-mi şterg benoa-l clele cu un colţ uscat al bluzei de corp. Era fix partea pe care o băgasem în pantaloni şi mirosea ca dracu', nu mai făcusem duş de o veşnicie. Când mi i-am pus din nou la ochi, am tras un „Futu-i!" printre dinţi şi am vrut să-i dau jos ca să-i mai şterg o dată. Dar i-am lăsat pe nas şi am continuat să mă uit printre zgaibele de pe lentile, mai mult ghicind prin ceaţă şi prin lumina săracă a dimineţii silueta de neprivit a Maunei K. Şefa manipulării, regina răcnetelor şi mama prostului-gust. Am înlemnit. *Ce căcat cautil în zona noastră?* E clar că nu venise să ne facă astrograme. Capul ei pătrăţos ca o noptieră era sprijinit pe corpul cât un dulăpior de bucătărie. Pe lateral, braţele ca nişte butuci se bălăngăneau, neastâmpărate. În spatele acestei masive piese de mobilier-mozaic, vreo doi bunicuţi îşi tâ- laiau băşinile la fel de graţios. Cât de disperat să fii ca să vrei să calci pe urmele fiinţei ăsteia lipsite de orice eleganţă şi demnitate?

îmi amintesc că, privind-o, ura şi scârba se întreceau în mine, într-o competiţie nebună; îmi venea s-o hăcuiesc, dar mă şi îngrozea s-o ating. N-am înţeles cum pot oamenii să privească şi să asculte o astfel de persoană. Darămite să u-eadă în ea. Dar stai! Parcă se mai vedea cineva. Am mijit ochii. în fruntea celor trei care se furişau, era... M-am ridicat să văd mai bine, mda, era greu să-l confunzi pe Denali. Avea statura unui gigant şi se mişca întotdeauna ca un animal de pradă care-şi vânează următoarea masă.

Futu-i! Se-mpuţea treaba. Mi-am calculat rapid şansele: aveam la mine o MAR – o mină anti-rid. Aceasta

explodа sub forma a mii de particule de acid hialuronic, careîntrau pe sub pielea celor loviţi, oferindu-le pe loc un splendid efect de întinerire care i-ar fi făcut să se vadă ca pe nişte „puţoi”, cum ne numeau pe noi, şi, cel mai probabil, să se apuce să se ciuruiască unii pe alţii. Era una dintre armele noastre experimentale, abia aşteptam s-o văd la lucru. Presupunând că aş fi reuşit să mă furişez în faţa lor, ştiind perfect zona, aş fi putut să amplasez mina, iar dacă aveau să calce pe ea, i-ar fi ameţit pentru câteva secunde şi poate i-ar fi făcut chiar să-şi ia gâtul între ei. Ah! Ce imagine! Dar în afără de asta, mai aveam o amărâtă de mitralieră cu reproşuri. O armă bună, nimic de zis – dincolo de faptul că activa timpanul şi amigdala,inducea şi activarea unei gene HAHAHA „ 03 sau cam aşa ceva, care scotea din memorie doar cuvinte combinate în tot felul de reproşuri şi îţi loca, pur şi simplu, creierii. Dar acţiona cu o mică întârziere şi eu aveam nevoie de ceva care să-i doboare PE LOC, 'tu-i în aripă de obosiţi.

Micul meu arsenal era completat de o GLE – o grenadă 1 lacrimogenă eternă. Ai noştri folosiseră, spune-se, un virus care, ajuns la creier, se multiplica vreme de câteva zile în neuronii cortexului prefrontal medial până era eliminat de sistemul imunitar. În acest timp, celînfectat plângea de mama focului. Asta chiar părea bună, dar era în faza beta şi încă nu fusese testată decât pe o prizonieră ceva mai în vârstă, care oricum plângea şi înainte de a fi expusă. Gil- bert şi Ian ne promiteau că cel atins de o astfel de explozie ar fi plâns necontrolat între câteva zile, dacă era expus puţin, şi toată viaţa, dacă era nimerit în plin, pentru că, deşi sistemul imunitar reuşea să distrugă virusurile, neuronii din corona radiata nu se mai refăceau. în fine, nu eram chiar cu mâinile goale, dar n-aveam nimic de distrugere rapidă, în masă, cum mi-aş fi dorit. Sau măcar o drujbă, ca în *Pulp Fiction.*

Mai era şi raportul ăsta de patru la unu, care îmi aducea aminte de un *gangbang* de pe PornHub. Aşa c-am decis să-i urmăresc, să văd ce gânduri aveau mumiile. întâi şi-ntâi, m-am prins care le era traseul şi am tăiat-o rapid pe o stradă paralelă. Amîntrat într-una dîntre ruinele pe lângă care aveau să treacă şi mi-am găsit imediat un punct de observaţie, la ferestruica unei foste cămări.

Mirosea plăcut în dărăpănătura aia mică. A praf, a vechi şi a... gem de gutui. Exact ca la bunica. Am început să pipăi şi să adulmec, până am dat peste un borcan spart pe unul dîntre rafturi. Atent, mi-am băgat

degetele în clisa întinsă pe felia raftului şi am mirosit. Chiar era gem de gutui. Am gustat. Mmm... Avea mai mult mucegai decât în copilărie, dar mergea. Cu un gest mecanic, am întins mâna din nou. De data asta am nimerit într-un ciob şi ani scăpat un mic ţipăt.

— Ce-a fost asta?

Auzind vocea Maunei K, am împietrit. Era atât de aproape! Prin fereastra spartă am zărit profilul lui Denali. Aproape, atât de aproape. Dacă întindeam mâna, puteam sa-l strâng de gât. Dacă nu mi-ar fi rupt-o el înainte, cum era mai probabil. Mi-am ţinut respiraţia.

— Ce? Ce-ai zis?

— S-a auzit ceva.

Aşa cum se întâmplă în astfel de momente, barba mare şi încâlcită mă atingea pe piept şi îmi venea să mă scarpin al dracu' de tare. Unul dîntre bocanci parcă mă muşca de picior. O picătură de transpiraţie mă gâdila pe ceafă. Am strâns din dinţi şi am aşteptat zecile de ore care au trecut până când au pornit din nou bătrânii. Liniştea dîntre noi .1 păstrat secretul, fiind tulburată doar de nişte zgomote îndepărtate.

— Ţi s-a părut, a zis Mauna K, icnind în timp ce-şi reaşeza sacul pe umăr.

— Suntem, totuşi, în zona lor, a şoptit timid unul dîntre babalâci.

— Ţi-e frică că vine vreunu' şi ţi-o bagă pe la spate? s-a liăhăit celălalt.

— Şşşt! a făcut Denali. Nici nu visează puţoii ce le pregătim.

Şi, înainte de a se întoarce cu totul şi de a-şi continua drumul, a mai aruncat peste umăr, chiar în direcţia geamului meu:

— Da, da, nici nu visează!

Chiar; oare ce ne pregătesc scârbele? Şi de ce-i aşa sigur pe el Denali? Acum, că trecuseră de geam, îi vedeam bine. l-am examinat, scărpinându-mă cu poftă în barbă – fiecare căra în spinare câte un sac destul de voluminos. Altfel, nu păreau înarmaţi. Mă rog, exceptând pulanul care mângâia cracul pantalonilor de camuflaj ai lui Denali. Dar pe ăla îl purta şi când era pace.

Instinctiv, am băgat în gură degetul care mai avea urme de gem de gutui, mmm, ce bună era porcăria!, întrebau« du-mă cum dracu' de nu-i auzisem. I-am urmărit în continuare cu privirea, uluit că nici acum nu li se auzeau paşii, M-am uitat mai atent la picioarele lor şi am observat că încălţările, care mi se păruseră înfăşurate în pungi din nailon, cum mai poartă bătrânii ca să nu se ude pe picioare, le erau, de fapt, învăluite în ceaţă. Reuşiseră nenorociţii să folosească maşina de ceaţă ca să-şi facă paşii neauziţi.

Nu era de bine. Futu-i! Simţeam că ne coceau ceva urât de tot. Mai urât decât zâmbetul lui Denali. Şi chiar mai urât decât mersul Maunei K. I-am urmărit pas

cu pas, bătăileînimii mele răsunând mai tare decât paşii lor, deşiînima mea era şi ea învăluită în ceaţă. Nu din cea rusească, dar ceaţă. Partea bună era că ştiam locul ca-n palmă. Mă puteam ascunde cu uşurinţă prîntre carcasele de maşini carbonizate, prîntre ruinele clădirilor şi pe după baricadele ridicate chiar de noi din diverse resturi. N-aveau cum să-mi scape putorile!

Mă cam dureau genunchii, nu mai făcusem atât mersul piticului din şcoala generală. Ochelarii îmi cădeau întruna de pe nas şi mi-am julit mâinile tot târându-mă prin dărâmături. Degetul la care mă tăiasem îmi sângera în continuare, dar n-aveam timp să stau să-l bandajez. Eram hotărât să nu-i pierd din ochi. în câteva

minute, canaliile au ajuns la cortul nostru de campanie,înstalat lângă depozitul de alimente. Prin cap îmi treceau tot felul de posibilităţi. *Or fi venit, oare, să fure provizii? Parcă-s prea încordaţi pentru un banal furt de provizii. Sau vor să le otrăvească? O fi, oare, doar una dintre echipe? Dacă am fost şi eu urmărit? M-am uitat mereu în spate şi împrejur. Deşi cu picioarele împachetate în ceaţă... Ne pregătesc un atac-surpriză? Să mă duc să-i anunţ pe-ai noştri? Dar asta ar însemna să-i scap din ochi.*

Şi peste toate aceste gânduri, ca un uriaş borcan cu gem vărsat, era curiozitatea din care nu mă puteam abţine să uu gust. *Ce pizdele mamelor lor vor să facă?!* Am rămas ţintuit după câteva pubele de gunoi răsturnate. Ajunşi într-un colţ din spate, cei doi boşorogei pe care nu-i ştiam .iu pornit pe câte o latură a cortului nostru de campanie. În recunoaştere, am bănuit, pentru că i-am văzut pe Denali şi pe Mauna K rămânând pe poziţii şi deschizând toate rucsacurile. Au scos câteva recipiente măricele şi au început să moşmondească la ele. *Or fi bombe? Probabil, cadouri de Crăciun nu par!* Scarabeii ăia grizonanţi s-au întors şi părea că totul e în ordine, pentru că au continuat toţi patru să umble la rucsacuri. În scurt timp, Denali a »cos din buzunarul vestei un cuţitaş cu care a făcut grijuliu, de parcă împărţea tortul nepoţeilor, câteva tăieturi în ma- lerialul zdravăn al cortului. Apoi, şi-a pus fiecare câte o mască, dar nu din alea ca-n vremea pandemiei, ci unele mult mai profi.

Mă uitam la ei ca la film. Mirat de tupeul lor, fascinat de simplitatea gesturilor,îndignat de fluiditatea cu care se mişcau. De unde morţii lor ştiu aşa de bine ce au de făcut? ('ine îi antrenează aşa de eficient? Cum de nu le tremură mâinile? Şi ce dracu' vor să facă?

Când am priceput că recipientele alea erau nişte pompe artizanale, cam ca cele de stropit grădina, şi că furtunaşele pe care le băgaseră în cort prin tăieturile făcute de Denali .iveau săînfiltreze un gaz otrăvitor, fapt care explica şi prezenţa măştilor, m-a copleşit panica.

Futu-vă-n gură de şerpi bătrâni, aţi venit să vă împroşcaţi veninul aici! De frică, mi-am amintit de cele

două (il'-uri pe care le aveam agăţate deînteriorul vestei. GP-uri, adică grenadele cu pârţuri pe care reuşiseră să le meşterească Gilbert şi Ian, folosind nişte bacterii care se activau la 37,6 grade Celsius, adică temperaturaîntestinelor umane, şi fermentau în prezenţa unor enzime produse deîntestinii gros. Gazele rezultate erau cu adevărat teribile şi ca frecvenţă, dar în special ca duhoare – un amestec de hoit şi ou stricat, ţinute la macerat într-o baie de balegă. Păcat că astea erau utile doar dacă mai aveai încă o armă, cu caru I să-i poţi mătrăşi în timp ce se ţineau de năsucuri. Şi n-aveam. I Dar trebuia să fac ceva – le-am aruncat rapid, prima cătr« ei, a doua, în direcţia în care bănuiam că se vor retrage, Partea bună e că n-au făcut zgomot, aterizând una – pe un petic de iarbă bogată, cealaltă – într-un ochi de nisip. Nici de explodat, n-au explodat, fireşte. S-a auzit doar fâsss-ull lor obişnuit şi aerul s-a umplut de un miros oribil, care a | ajuns în scurt timp până la mine. însă libidinoşii nici nu s-au clintit. *Ce dracu? Ah.* Acaparat de panică, ignorasem complet că purtau măşti.

Şi-acum, ce căcat fac? Mă ţineam de nas şi încercam să gândesc. MAR-ul ieşea din discuţie, era prea complicat deînstalat. Mitraliera cu reproşuri nu era letală şi mi-ar fi dat de gol poziţia. Rămânea GLE-ul. *Da. Asta ar face zgomot şi probabil că ar auzi şi cei din cort. Dac-or mai fi vii! I*

Nu era timp de alte pregătiri. Am aruncat grenada şi am nimerit piciorul Maunei K, care a ţipat ca din gură de şarpe. M-am băgat imediat într-una dintre pubele şi, prin fundul crăpat al acesteia, i-am urmărit. Inima îmi bătea mai-mai să-mi spargă pieptul. Denali a sărit primul: văzâiul grenada, a înţeles situaţia şi a luat-

o la goană, agăţându-i din mers pe doi dîntre camarazi. Cât despre Mauna K, n-am văzut nicicând un dulăpior mai sprinten.

Grenada a explodat în urma lor, atingându-i probabil prea puţin pentru a le smulge vreo lacrimă, dar cu vreo două suspine pe cocoaşă tot i-a însemnat. Am aşteptat câteva zeci de bătăi deînimă până să ies din pubelă, apoi am

Ifcrgat până la rucsacuri şi am înşfăcat unul dîntre ele. În buzunarul lateral am dat de o mască pe care mi-am pus-o imediat pe faţă. Am examinat în grabă recipientul care semăna cu o pompiţă şi am remarcat că avea un soi de robinet. I .1111 închis, am aruncat furtunaşul şi, luând rucsacul în np.ite, am fugit cât mă ţineau picioarele cătreîntrarea în cort.

Cu pletele lipite de fruntea transpirată, cu ochelarii căzuţi pe vârful nasului, unde se sprijineau pe marginea măştii, amîntrat. I-am găsit pe Irma, Xavier, Hugo şi Irene prăvăliţi în scaune, privindu-se unii pe alţii,înerţi. Deşi eram iu mod cert o apariţie nefirească, s-au uitat la mine de parcă .iş fi fost o pală de aer străveziu. Mi-era clar că fuseserăîntoxicaţi cu ceva, doar că nu ştiam câte de grav e.

— Irma, Irma, eşti bine?

Am zgâlţâit-o de umeri.

Dar ea privea în gol, nici veselă, nici tristă. *Story of my* h/c.[1] întotdeauna îmi plăcuse Irma, dar nu reuşisem să am decât acest efect asupra ei. Am încercat s-o scot din cort. IV drum l-am zărit pe Xavier, care întorsese capul spre nune, şi, sperând că era mai puţin afectat, am urlat:

1 Drama vieţii mele. (lb. engleză) 123

— Xavier, ajută-mă! Sunteţiîntoxicaţi.

Din spatele măştii, vocea mea suna dramatic. Xavier a înclinat puţin capul, atent de parcă ar fi văzut o veveriţă cu t rei picioare. Dar totul a durat o secundă, ca şi cum şi-ar fi zis „Ah, nu, aia era coada”, apoi a revenit la starea de letargie. Era clar: nu mă puteam bizui pe nimeni. Am reuşit s-o târăsc afără pe Irma. Auzind tot tămbălăul, s-au apropiat de mine încă nişte oameni de-ai noştri, prîntre care (iilbert şi Ike. I-am oprit laîntrare, explicându-le în câteva răcnete că, fără mască, vor avea parte de aceeaşi soartă. Din alte câteva zbierete au înţeles situaţia şi au fugit să recupereze rucsacurile de lângă cort.

Jumătate de oră mai târziu, îşi reveniseră cu toţii, deşi încă mai aveau reacţii cam întârziate. Cu măşti pe faţă, am cercetat recipientele, le-am întors pe toate părţile şi ai căzut de acord că babalâcii plănuiseră să neîntoxice c nepăsare. Cel mai îngrijorător era că mizeria aia de gaz al nepăsării, care cică ar fi conţinut ceva din clasa benzodi« azepinelor (aşa mi-au explicat Ian şi Gilbert, n-am avui decât să-i cred pe cuvânt), nu avea nici un fel de miros, ceea ce ne-a băgat într-un *trip* destul de paranoic. „Adică se poate întâmpla oricând? Oriunde?” Am decis să facem de gardă în jurul bazei şi în punctele-cheie. Cine n-are boşorogi să se păzească de ei.

A luat Ian recipientele, ca să le analizeze în laboratorul lui improvizat, şi după câteva zile ne-a fost clar că bătrânii reuşiseră să găsească formula chimică a nepăsării, ceea ce a făcut ca în perioada următoare măştile să fie un accesoriu obligatoriu, futu-i în aripă de senili!

Da' lasă că le-am tras-o şi noi. Am făcut un brainstorm •îng din care au ieşit vreo cinşpe-douăj' de idei şi am început să lucrăm la ele. îmi amintesc că oricât s-a opus Katrina, tot am făcut-o pe aia cu pisifricile. Singurul lucru pe care l-a obţinut a fost să nu-l implicăm şi pe Kasparov sau Karpov, nu mai ţin minte

cum îl chema pe cotoiul ei, dar ştiu c-avea blana ca o tablă de şah. Şi era haios foc Până l-au bubuit bătrânii.

Ziceam de pisifrici. Ian era bun de tot pe substanţe şi a reuşit să combine un praf anxios. Mi-a plăcut mult ideea şi l-am întrebat cum funcţiona. Era o substanţă (am uitat cum îi zicea) cu care impregna blana pisicilor şi care, atunci când scădea temperatura, se desprindea, plutind în aerul din încăpere. Când babalâcii mângâiau pisicile, aerul cald dintre firele de păr se răcea, fiind amestecat cu aerul rece din jur, substanţa devenea volatilă şi eraînspirată de

Îiodorogul mângâietor. Ajunsă apoi în sânge, producea un număr mare de receptori adrenergici beta-i în celulele care nspund de bătăileînimii. Creierul (în caz că primatele alea ramolite aveau şi aşa ceva în tărtăcuţă) primea semnalele legate de creşterea ritmului cardiac şi leînterpreta ca anxietate, generând un soi de atac de panică. Aşa i-a zis el. Eu n am ştiut ce să cred, până l-am văzut pe Gilbert, careîntrase accidental în contact cu praful ăla. Şi praful era să se aleagă de el! începuse să se vaite într-un colţ al încăperii, ferindu-se de nişte zgârie-nori care cădeau pe el. Ditamai omul, ghemuit, încordat, tot dădea din mâini de ziceai că se apăra de muşte. Noroc că Ian avea şi un fel de antidot, însă o zi şi o noapte, (.ilhert n-a mai comunicat cu baza, ca să zic aşa.

Am reuşit cu chiu, cu vai şi cu încă nişte victime colate- iale să impregnăm blana câtorva sute de pisici – tot ce-am putut găsi într-o săptămână în Arret, în special în cartierul bătrânilor. Planul era să le eliberăm noaptea pe teritoriul moşnegilor şi babelor care, fireşte, aveau să se bucure că li au întors felinele acasă. Dar pe rând, ca să nu dăm de bănuit. Unele ici, unele dincolo. Câteva azi, altele – mâi- iic-noapte. Bătrânii aveau să le ia în braţe, să le mângâie, de bună seamă, pentru că şi cei cu sufletul mai împietrit dîntre ei simţeau lipsa nepoţilor – în cea mai mare parte, rămăseseră cu părinţii lor, adică în tabăra tinerilor.

Aşa am şi făcut. Era un plan perfect, băga-mi-aş! Speram să-i călcăm în picioare odată cu venirea dimineţii. însă înainte să ne năpustim asupra lor, în zorii celei de-a treia /ile, am aflat că cineva din tabăra noastră le pasase antidotul, futu-i crucea mamii lui, că probabil e mort şi el acum, dar dacă l-aş fi aflat atunci, l-aş fi strâns de gât cu mâinile mele de pictor ratat.

Mai rău a fost că în câteva zile totul s-a întors împotriva noastră.

— O armată de pisici... kamikaze, vrei să zici?

Rămăsesem cu privirea pierdută pe undeva, pe lângă

Ike. înalt, uscăţiv, buze subţiri. Câteva fire de păr îndrăzneau să crească răzleţ pe figura albă ca laptele. Serios ca un ofiţer SS. Şi cu un măr al lui Adam atât de proeminent, că mă aşteptam tot timpul să aibă nevoie de o manevră I Heimlich pe care n-aş fi ştiut să i-o aplic.

— Mă îndoiesc c-a fost dinîniţiativa lor. O armată de pisici explozibile, aş zice. Şi un detonator în braţele vreunui bătrân bălind fericit.

Câteodată, când realitatea era greu de dus, simţea® nevoia să mă refugiez în detaliile banale ale celor mai simple lucruri. Aşa că acum îl priveam pe Ike. CFO, CFO',1 dar oare nu i se acrea să fie întotdeauna atât de exact? 1

— Futu-le morţii mamelor lor!

— Apropo de morţi, şaişpe de-ai noştri s-au dus. Prinînfirmerie mai avem încă vreo cincizeci.

Am dat să izbesc cu pumnul în perete, dar mi-am amintit la timp că sunt într-un cort de campanie.

— Aş estima c-au trimis o sută cincizeci de pisici. Peste jumătate şi-au atins ţinta. Au avut un procentaj destul de bun.

— Futu-i!

Am scuipat dezgustat. Flegma a nimerit o furnică nevinovată, care a fost purtată câţiva centimetri mai încolo de micul tsunami. Am sperat că era o furnică bătrână.

— Cred că încă mai sunt pisici neexplodate. Fie n-a funcţionat detonatorul, fie pur şi simplu nu le-au detonat încă. Oamenii noştri au lichidat astăzi una la marginea de nord. Din păcate, n-am reuşit să recuperăm încărcătura.

— De ce n-aţi reuşit?

i. Chief Financial Officer, „director financiar”, (lb. engleză) 126

— îmi pare rău, Andrew, dar nu putem trimite puşcaşi itiMiîni în fiecare patrulă de rutină! în primul rând, pentru i a, ştii, n-avem puşcaşi marini.

I'ână şi glumele lui Ike păreau luate dîntr-un curs de lontabilitate tras la un xerox prost.

— Şi mai e ceva.

— Hm?

—■ A bubuit mâţa Katrinei.

Nici n-am mai întrebat de ce. La cât iubea Katrina pisicile, mă miram doar că nu bubuise şi ea.

Am ieşit din micul meu birou improvizat în cort. Era ileja i octombrie. Căcat! în curând, avea să vină frigul. ()ptzeci şi una de zile şi noi nu reuşiserăm să dovedim o adunătură de boşorogi.

— Futu-i bătrâneţea mă-sii!

Ciudat, nu eram eu cel care înjura. M-am întors: era < lilbert. Un zdrahon cu figură de copil, depresiv ca dracu'. N-aveam eu în mine ură câtă tristeţe avea el în ochi.

— Ai auzit, hm?

Am dat din cap. Mi-a pus mâna pe umăr şi m-a privit în ochi. Doamne, cât de trist era! Fuseserăm colegi de şcoală dîntr-a cincea până la liceu, când el plecase să dea la Şcoala de Aviaţie. Unde nuîntrase. Spre deosebire de tatăl şi de Iratele lui mai mare. Bine, situaţia era şi mai complicată – îmi povestise că fusese părăsit de părinţi, care se mutaserăîn alt oraş şi se maiînteresau de soarta lui când şi când, lăsându-l în grija lu' frate-său. Nu era nici o mirare că acum frate-său nu-l suporta. Iar de când reuşise să nuîntre la Şcoala de Aviaţie, restul familiei rupsese orice legătură

cu el. Dacă n-ai studii, n-ai ce căuta prîntre noi. Mai încercase de două ori să dea examenul, însă dăduse cu burta de pământ şi acolo rămăsese. Nu mai putuse trece peste momentul ăla de acum douăzeci şi ceva de ani.

— Pari schimbat, mi-a zis, privindu-mă în ochi.

L-am studiat şi eu – era la fel de murdar şi de zdreli li

ros ca mine. Cu o barbă la fel de mare şi neîngrijită. I'o.ir doar ceva mai rară.

— E vreun om pe care războiul să nu-l facă maiînii decât era înainte? De fapt, e cineva care să fi rămas <

Gilbert a privit în zare.

— Comparaţia în sine e o formă de violenţă. De căudîntri în război, nu mai eşti tu, sau mai bine zis, eşti un u tu, ştii ce zic? Eşti un alt om, care, chiar dacă are câte ci în comun cu cel vechi, nu mai este acelaşi.

Am căzut puţin pe gânduri. Era un punct de vedere n

— Şi nu-i corect să mai laşi trecutul să afecteze prezenţi tul, pentru că acel trecut nu-ţi mai aparţine. Poate a pus umărul la construcţia ta, OK, dar prezentul e disruptiv, M cu totul altceva, ştii ce zic?

Apoi a continuat şi mai înflăcărat:

— Iar viitorul, nici el nu-ţi aparţine, sufletul şi trupul tău sunt puse în slujba cauzei, nu poţi îndrăzni să te n gândeşti la viitor când milioane de iţe complicate îl deter« mină. Şi nici măcar nu le poţi atinge, totul e atât de neclar,I de dedalian...

— De... cum?

— Dedalian. Complicat. De la Dedal.

Ah! Uitasem că-i obsedat de zbor.

— Ce vreau să zic e că războiul e un prezent continuu. Un prezent obositor şi nesfârşit. Ah, cât aş vrea ca ci predicau pozitivismul de doi bani, ăia care repetau să trăieşti momentul, ce-aş vrea să-i văd pe toţi oshoiştii de ziua a şaptea trăind prezentul ăsta sfâşietor, nesfârşit! I

— Poate că unii dintre ei chiar îl trăiesc.

— Mda, poate.

Adevărul e că se ambalase, dar el însuşi era dat cu irul melancoliei pe buzele subţirele. Ce mi-a zis m-a pus pe gân- ilnn atât de tare, încât a doua zi m-am trezit cu gândul hucpcnit. încercam din răsputeri să-i demonstrez că nu are rlreptate, să fac cu uşurinţă legătura cu trecutul, să-mi fcvedesc singur că sunt acelaşi de acum juma' de an sau i i .1111 puterea de a schimba viitorul, cumva. Dar nu, nuîn.i puteam smulge din prezentul nesfârşit al războiului. Aş li vrut să-l pot contrazice pe Gilbert, să-l fac să-şi în- i reţvască nasul ăla mic, cum făcea când se simţea nesigur, Însă nu puteam.

Ibate gândurile mele erau îndreptate spre ceea ce fă- i cam. îmi amintesc că venise deja iarna când, mânat de o uvelaţie, le-am căutat pe fetele de la Resurse Umane şi, il.uicl de Yolanda, i-am zis:

— Yo, trebuie să-i atragem pe copii de partea noastră!

Ca în mai toate momentele importante, ea învârtea

întruna un elastic pe degete, cu o rapiditate care, nu ştiu de ce, îmi dădea mâncărici la picioare.

— Păi nu sunt deja?

— Yo, cum să-ţi zic... Mi-am dat seama că ce facem e al dracu' de greşit.

— Să fiu a naibii dacă n-am văzut mai multe lucruri greşite înainte să înceapă războiul ăsta, decât acum.

Şi nu cred că greşea. îmi plăcea Yolanda, dar nu în calitatea ei de curvă a oraşului. îmi plăcea ca om. Aşa cum era, cu ticurile ei nervoase, repetate încontinuu, cu picioarele pline de urme ale apropierii umane în exces, cu braţele pline de tăieturi vechi pe care încerca să şi le ascundă cu mănuşile roşii decupate şi jerpelite, cu degetele care frecau neîncetat un elastic, de parcă ar fi vrut să modeleze din el cuvintele pe care le rostea,

Yolanda era mai sensibilă, mai pură şi mai sinceră decât mulţi dîntre oamenii pe care îi cunoşteam.

— Yo, nu pentru noi. Pentru copii! Ei sunt cele mai mari victime ale războiului.

— Păi nu ziceai tu că luptăm pentru copiii noştri, c să nu aibă nişte părinţi de căcat şi...

— Ba da, ba da. Urmăreşte-mă puţin! Yolanda s-a oprit din mestecat gumă. Dar a contiiiu.il

să învârtă elasticul cu aceeaşi viteză ameţitoare.

— Ce-i pentru noi un copil? Cum îi zicem?

— Nu ştiu, că m-a ferit soarta.

— E un îngeraş, nu aşa zicem? Şi bătrânul ce e?

— Care bătrân? Depinde de bătrân, a plescăit ea.

— Yo, e un moş, nu aşa spunem?

— Ba da.

— Şi cum dracu' de ajunge copilaşul, îngeraşul pe c

îl divinizăm toţi, un moş pe care-l dor toate şi-şi târâie băşinile?

— Păi... ştiu şi eu? îmbătrânind?

— Cum de se prăbuşeşte fiinţa asta, care am căzut c toţii de acord că e superbă, cum de, în loc s-o ia în sus, să evolueze, devine o zbârcitură îndezirabilă? Cum se cheamă asta?

Yolanda nu auzise de întrebările retorice, probabil.

— Nu ştiu cum se cheamă. Viaţă? m-a întrebat şi a r dicat ochii spre mine, învârtind elasticul ăla înfiorător de repede.

— Da, e viaţă, dar viaţa n-ar trebui să fie un crescendo? O evoluţie? Ba da, aşa ar trebui! Şi atunci, tot ce facem e un fals. Copiii nu-s divini, iar bătrânii nu merită demonizaţi.' în felul ăsta ajungem să forţăm o morală – cea a bătrânilor. E un fals toată chestia, asta e. O minciună. Le falsificăm copiilor şi trecutul, făcându-l divin, şi viitorul – condiţio- nându-i că urmează partea cea mai grea, cea mai neplăcută. Ce fel de bătrân va deveni un copil căruia îi tot spunem că bătrâneţea e

grea, că bătrâneţea e urâtă? Şi mai opreşte-tc dracului cu elasticul ăla, Yolanda, că mi-ai ameţit creierii!

— Prefer să-mi zici Yo.

M-am tot gândit la mica mea revelaţie, am încercat o vi cine să-i conving pe ceilalţi că războiul era, de fapt, o luptă între trecutul şi viitorul copiilor noştri. Dar nu m-a (mut mult, a fost de-ajuns să-i văd într-o filmare pe bătrânii care o călcau în picioare pe una din tabăra noastră şi s.i-l recunosc pe Vinson prîntre ei, pentru ca ura să pună ilm nou stăpânire pe mine.

Şi a tot continuat ura să muşte din mine ca dîntr-un măr proaspăt, până am rămas cotorul care şi-a găsit sfârşitul acum.

Într-una dîntre ultimele zile ale războiului mă gândeam că e, într-adevăr, trist c-au murit aproape toţi, iar eu trăiesc. Dar mai trist e că eu simţeam exact pe dos. Toţi ceilalţi trăiau în mine bine-mersi, iar eu muream în fiecare zi câte puţin.

În momentul când am murit, mi se mai tocise, totuşi, ura pe şmirghelul războiului. Cred că era prima oară când priveam cerul de când începuse măcelul. Mintea îmi era la fel de departe de Pământ ca stelele. Fumam şi era linişte afără. Era atât de linişte, că s-ar fi auzit sfârâitul hârtiei şi al tutunului, dacă aş fi tras din ţigară. Dar nu mai aveam de mult ce să fumez. Fumam

doar cu gândul. Era atât de linişte, c-am auzit când a bubuit ceva în mine. Ceva mare, un fel de Hiroshimăînterioară care mi-a spulberat maţele şi mi-a retezat picioarele. Am căzut şi în cădere îmi spuneam să nu cad, dar continuam să cad. Tocmai acum, când mai aveam puţin şi câştigam războiul. Futu-te-n aripă, Brandy! De fapt, nu pe tine, ci pe ăia care s-au gândit că tu ai fi omul ăl mai potrivit să ţină soarta Arretului în mână.

În alea două şedinţe, cât am fost la terapie, până şi eu am înţeles că nu tre' să laşi copiii să facă treburi

de adult. Iar eu ştiu că sunt un copil, nici n-am cum să fiu altfel.

Dar tu, Brandy? Tu erai beţivul care spune adevărul. Tul nu erai nici tânăr, nici bătrân. Nici frumos, nici urât. Tu erai echilibrul perfect. Tu... Cum de-ai putut fi atât dc copil?! De când stăteam împreună lângă bloc şi aruncam cu ouă stricate în trecători şi îţi povesteam ultima bătaie pe care mi-au tras-o Vinson şi Tyree, tu erai cel mai matur dintre noi, cel care încerca să le ţină partea. Te strădui.ii să mă convingi că nici mie nu mi-ar conveni să primesc ufB ou împuţit pe geaca nouă-nouţă primită de Crăciun. Cânii eu eram deja adult şi îţi povesteam că ai

mei mi-au dat să mănânc doar cartofi prăjiţi toată copilăria şi că acum îmi provoacă greaţă chiar şi cel mai vag iz de cartofi prăjiţi, tu le găseai o scuză. Când eu încălecam pe o metaforă, numind hrana asta de bază a copilăriei mele „barabule radioactive”, tu mă dădeai jos de pe ea şi-mi demonstra'! că timpul de înjumătăţire a răului făcut la acea vârstă era mult mai scurt decât viaţa. Şi că putem face oricând ceva | ca să depăşim nocivitatea traumelor din copilărie.

Ce cuvinte frumoase îmi spuneai, Brandy! Dar oricât' m-am străduit să lupt cu toxicitatea aia nenorocită, ea e aici încă, în mine. Cuvintele mi-au fost

înmuiate în veninul la care tu ai fost imun. Tu ai fost mereu deasupra emanaţiilor vulcanice ale familiei. Tu ai fost mereu mai mare decât mine. Tu te-ai apucat primul de fumat. Şi ai fost şi primul care s-a lăsat. Tu ai băut primul. De asta nu te-ai mai lăsat. Şi aşa s-a dus dracului şi prietenia noastră. Tu ai fost mai înţelept. Şi cu toate astea, acum te-ai dat de gol? Erai, de fapt, un copil care nu s-a putut abţine să apese un buton pe care scria mare „Nu apăsa acest buton”? Şi tu, Brandy?

Ce căcat!

Un copil. Un copil, ca mine. De fiecare dată când m-am uitat în oglindă, doar asta am reuşit să văd: un adult condamnat pe viaţă la ¡maturitate. Mi-au crescut părul, barba.

nu au apărut cicatrici, mi-au apărut primele fire de păr alb fi primele riduri adânci, şi tot un copil văd când mă uit în fclindă. Şi toate astea, pentru c-am avut şansa de a fi „adus” pe lume de Tyree şi Vinson. Sună de parcă au făcut ei vreun rlort să mă aducă pe mine şi nu pe altul, de parcă m-ar fi ii les dintre alte miliarde de variante, la o emisiune TV: „Alege Copilul potrivit”. De parcă m-ar fi vrut anume pe mine. M au vrut, pe dracu'! Ei doar s-au futut şi atât. Şi eu asta sunt – o dovadă vie că părinţii mei, într-o seară ploioasă de toamnă, s-au futut pe patul lor care scârţâia în draci. Eu nu c n/d că un copil e întruparea iubirii. E doar o probă la dosar, care le arată celor din jur că ăia doi şi-au făcut datoria faţă ilc societate, creând unîndivid funcţional, că au o viaţă sexuală sănătoasă şi că, în general, sunt nişte cetăţeni model. I)aţi-mi repede un lighean, ceva, că-mi vine să vomit!

Asta cred că m-a durut cel mai mult toată copilăria – Iaptul că abuzatorii ăştia neobosiţi, care m-au bătut cu aceeaşi pasiune pentru orice mărunţiş sau lucru important (ele la o notă proastă până la furt), erau văzuţi de tot Arre- 1111 ca nişte „modele de conduită în societate”, nişte oameni sufletişti, buni ca pâinea caldă. *Mai caldă decât obrajii mei încinşi de nemiloasa ploaie de palme materne? Mai fierbinte decât mâinile mele, care aveau un caroiaj de gofră de la educaţia dată cu cantul riglei? Mai aburindă decât curul meu încins de bătăile cu furtunul de la maşina de spălat şi cureaua?* Asta mi-a venit mereu să întreb. Şi exact asta n-am întrebat niciodată, pentru că fusesem, în acelaşi timp, educat de ei şi de restul societăţii că trebuie să fiu „un copil cuminte, care-şi respectă părinţii”. Şi aşa am şi rămas, doar că nu mai sunt cuminte şi nu îmi mai respect părinţii.

Cum dracu' să-i respect, când tot ce m-au învăţat e cum să *nu* fac lucruri? Ce argument mai bun să *nu* îi iubesc, decât faptul că trei sferturi dintre frazele copilăriei mele

începeau cu „NU”? Cu majuscule, răcnit, nemilos. Paralizant. Ce eliberare a fost să le spun: „Tyree, Vinson, NU vă iubesc!”

Cum paştele mamii lor de habotnici să-i apreciez, câini mi-au predat teama ca mod de viaţă? Am fricăînjectată adânc, în ganglioni, în măduva spinării, în fiecare celulă. Globulele mele roşii cară oxigen prin corp grăbite, înspăimântate, uitându-se mereu în spate, de teamă să nu le prindă cineva şi să le lase fără oxigen. Adesea, când mer geam pe stradă, ziua în amiaza-mare, aruncam câte **o l** privire peste umăr, aşa, „pentru orice eventualitate”, „în caz că apare ceva”. Aici m-au adus.

Cum morţii mamelor lor să le „hrănesc speranţele de a le oferi dragostea mea necondiţionată”, când de la sânul mamei am supt doar lapte amestecat cu veninul reproşului? Şi nu, nu întâmplător îi înjur de

înaintaşi – ştiu că şi ei, la rândul lor, au avut în biberoane cam aceeaşi băutură, poate chiar cu o concentraţie mai mare de venin. Dar asta nu-i o scuză.

Cum, futu-i, să văd „partea lor de adevăr”, când tata nu recunoştea niciodată partea mea de adevăr? Dacă îi spuneam c-o să iau un io la nu ştiu ce materie la şcoală, iar el îmi spunea că n-am cum, discuţia era încheiată. Adevărul era stabilit. Puteam să iau II, nu reuşeam să demonstrez nimic. Tot o „lepră puturoasă” eram. Puteam să iau zece de io. În mintea lui era „o greşeală”, „un noroc” sau făcusem eu „cine ştie ce şmecherie”. Of! Dacă aş fi alergat pe un teren de atletism cât am alergat să-i demonstrez lui Vinson că am

dreptate, că am şi eu dreptate, aş fi ajuns o legendă a Olimpiadelor. I-aş fi pierdut pe drum pe toţi etiopienii ăia cu nume nesfârşite. Dar n-am avut voie niciodată să fac sport, „pentru că trebuie să înveţi, nu să baţi mingea cu toţi proştii”. De parcă sportul şi cunoaşterea ar fiîncompatibile.

De unde naiba să capăt încredere c-aş putea fi şi altfel, cum a încercat să-mi sugereze terapeutul în acele câteva şedinţe la care am fost? Cum, când ei m-au învăţat că tot ce fac e imperfect,înacceptabil, un pas în direcţia greşită sau cretin, de-a dreptul? Cum să am încredere, când eu şi azi, de fiecare dată când cumpără cineva un tablou la care am muncit luni întregi, am impresia că l-am fraierit cumva şi mi-e teamă să nu se răzgândească?

Cum căcat să-i înţeleg, când toată copilăria au răcnit la mine? Chiar poţi să auzi ce-ţi spune cineva care ţipă? Orice conflict, orice ieşire aş fi avut din şablonul

imaginii de copil cuminte pe care o aveau ei ducea la un abuz. Verbal, în cel mai bun caz. Violenţa fizică era finalul obişnuit al oricărei „discuţii" la care măînvitau când aflau c-am mai făcut ceva care le depăşea puterea de înţelegere. Şi nu blestemăţia asta de violenţă e problema, ci faptul că mi-au transmis şi mie ideea că asta e soluţia.

Cum pizda mamii lor să-i iubesc, când eu nu ştiu să iubesc? Pe mine, în primul rând. Mănânc numai rahaturi, beau prea mult, urăsc somnul, mă mint şi – mai presus de toate – sunt violent. Dacă nu pot controla oamenii, îi bag în pizda mamii lor imediat. Dup-aia îmi

pare rău, dar, cum îi spuneam şi lui Brandy, „îmi pare rău” e labă la o sculă de lemn. „îmi pare rău” nu creează nimic. E doar o încercare naivă de a mai scăpa de vinovăţie, aşadar, un gest cel mult egoist. Răul a fost făcut. Mortul de la groapă nu se mai întoarce.

Nu ştiu să mă iubesc.

Nu *pot* să mă iubesc.

Mi-au transmis deja boala asta cumplită a neiubirii de sine. Deja sunt ca ei. Deja sunt ei. Blestemul ADN-ului te ajunge, oriunde ai fi. Să-mi fut una!

Şi iată-mă, douăzeci de ani de la momentul în care îmi juram că nu-i voi face niciodată copilului meu ce mi-au făcut ei mie, iată-mă repetând greşelile lor. Mă rog, poatu le repet la o scară mai mică, poate cu minime îmbunătăţiri, dar, în esenţă, sunt un părinte la fel de prost ca ei.

În primul rând, am un copil.

Amuzant este că eu încă vorbesc la timpul prezent, Chiar dacă nu mai sunt prezent. În fine, aveam un copil.

Doar mă gândesc la asta şi mă îneacă un ocean de vinovăţie. E adevărat că-n adolescenţă nu mergeam la pregătire la mate şi cu banii ăia mă duceam să joc snooker, sperâiul că într-o zi o să ajung jucător profesionist. Dar la pregătire pentru rolul de tată nu m-a trimis nimeni, că eu m-aş fi dus. N-am făcut nici la şcoală. Nimeni nu te poate pregăti să devii tată. Suntem cu toţii nişte părinţi luaţi pe nepregătite chiar de faptul c-am devenit părinţi. De parcă bebeluşii ar fi aduşi, într-

adevăr, de înaripata aia alb cu negru, fără tonuri de gri. Şi nu de voinţa unui cuplu. Ce căcat!

Totul a început când m-am îndrăgostit de o femeie care semăna prea tare cu Tyree. Nu mi-a luat mult să fac un copil cu ea şi încă şi mai puţin să ajung s-o urăsc. Apoi am divorţat de Tina, când Yamuna avea doi ani şi jumătate, iar ea mi-aînterzis s-o mai văd. „Te-ai despărţit de mine, te-ai despărţit şi de copil”, mi-a zis. Doi ani şi unînfarct mai târziu, am început s-o pot vedea în weekenduri, însă, pentru c-o vedeam rar, aveam tendinţa să fiu cu ea ba prea iubitor, ba plin de resentimente. O divinizam până când, în clipa în care

făcea vreo prostioară, o pedepseam. O făceam cu un soi de plăcere. Fără milă. Aceeaşi poveste, futu-i! Singura mea reuşită a fost că m-am oprit la violenţa verbală. N-am dat-o mai departe şi pe cea fizică. Dar am ţipat la ea şi cu fiecare ţipăt simţeam că sunt tot mai aproape de Tyree şi de Vinson, mă priveam în oglindă şi vedeam pe figura mea bărbia mamei sau o grimasă de-ale lui tai-că-meu. Şi îi uram şi mai mult. Ah! Futu-i!

Nici nu ştiu ce a fost mai îngrozitor. N-am idee ce a ilurut mai tare. Momentul în care carnea îmi era spintecată de catarama curelei lui Vinson, pentru că aruncasem cu bulgări în geamul unui vecin, sau

momentul în care eu însumi am despicat timpanul fiicei mele cu un ţipăt sălba- i ic, fiindcă mă minţise în legătură cu tema la mate? Nu ştiu. M-am gândit mult şi nu ştiu. Poate şi pentru că nu poţi compara durerea provocată de o lovitură cu suferinţa născută dintr-un ţipăt. Poate pentru că mirarea unei victime eîncomparabilă cu voluptatea unui agresor. Poate pentru că lui vom putea niciodată să comparăm *un făcut* cu *un dat.*

Fiindcă e al dracu' de greu să faci comparaţia asta. Să luăm confuzia care mi-a marcat mie existenţa, de exemplu.

Este un *dat*. Pentru c-am primit-o odată cu prima gură ele aer. Cei care există deja de ceva vreme când te naşti tu au plămânii plini cu densele molecule ale Confuziei şi, respiraţie după respiraţie, au umplut atmosfera Pământului cu acest nou element care i-a scăpat lui Mendeleev. CF, cum ar fi ea notată, dacă ar exista în marele tabel, devine astfel, pe lângă azot şi oxigen, un element de bază al aerului. Iar noi cum am ajuns pe lume, haţ!, am şi tras-o imediat prin nările virgine. Şi gata! Acum face parte din noi.

Dar confuzia este şi un făcut. *Naşterea e un prim viol alîntimităţii. Iar în acel prim moment al existenţei*

noastre extrauterine, nu putem decât să ne înecăm în confuzie. Unde sunt? De ce a dispărut lichidul în care înotam ? Mă sufoc! Ce-miîntră în nări şi-n gură? Mă doare capul! Ce mi se zbate în piept? De ce nu mai pot să plutesc cu capulîn jos? Mă dor ochii! Ce sunt umbrele astea care se mişcă prin jurul meu? De ce se aude totul aşa tare? Mi-e foame! *Toate, în acel prim moment al existenţei noastre.*

Ţipete. Scâncete. Muci. Ce căcat să producem, dacă nu confuzie? De fapt, căcatul chiar îl producem, dar puţin

mai târziu, după ce reuşim să halim nişte lapte cu veiiirtl de la mămica. Normal că asta reuşeşte un

bebeluş să nască, la rândul lui, în prima secundă de viaţă – confuzie.

Ştiu asta pentru că în cel mai emoţionant moment al vieţii mele am ţinut-o pe fiică-mea în braţe. Abia se născuse Yamuna, iar maică-sa, într-un acces de afecţiune, mi a întins-o, s-o ţin în braţe. Am simţit pe loc confuzia asta a ei, mi-aîntrat direct în ochi şi s-a transformat în lacrimi. Am făcut schimbul – ea mi-a dat confuzia ei proaspătă, aburindă, ca o pâine caldă, iar eu i-am dat sarea lacrimilor mele nedumerite.

Şi uite-aşa, primim şi naştem confuzie. Naştem şi primim confuzie. Milenara confuzie ne este dată mai departe, ca un meşteşug, de către cei care i-au deprins arta înaintea noastră. Dar arta confuziei, spre deosebire de arta olăritului, să zicem, ne este pasată pe muteşte, în fiecare respiraţie, la fiecare masă şi odată cu fiecare gest. Nu e nevoie s-o furăm. Şi tot spre deosebire de arta olăritului, nu se pierde odată cu trecerea de la o generaţie la alta, ci devine şi mai bogată, şi mai complexă. Pentru că, să nu uităm, ne aducem şi noi contribuţia la arta confuziei. Futu-i crucea mă-sii de artă!

Şi dacă tot am ajuns la aceste meşteşuguri transmise din mamă-n fiu şi din tată-n fiică, cine e într-o strânsă împletitură cu primordiala confuzie? Sora frică. Futu-i gura mă-sii de frică! Generaţie după generaţie, jucăm telefonul fără fir al fricii, în care, în loc să se piardă din mesaj, se adaugă, iar frica devine tot mai mare, mai diversă, dar şi mai lipsită de contur, mai difuză şi mai greu de înţeles.

— Şi, cu toate astea, în pictură e prea puţină frică, i-am zis lui Brandy într-una dintre discuţiile alea pentru care aş da orice acum.

— Ei, nu pot să cred! Nu mă pricep eu, dar arta e despre emoţii. Şi frica e o emoţie fundamentală. Deci n-are cum.

- Nu fi cap de lut, n-am zis că n-a fost abordată tema! I »tur că nu pe măsura importanţei pe care o are în vieţile noastre.

Brandy a luat o gură de gin tonic cu rozmarin şi rubarbă – era doxă pe cocktailuri, iar când venea vorba de- tpre artă, trecea mereu pe gin tonic – şi a clătinat din cap:

— Nici asta nu cred.

— Măi necredinciosule, mai degrabă există frica de pictură, decât pictura fricii. Zi-mi tu o pictură celebră despre frică!

A dat să deschidă gura, victorios. I-am tăiat-o rapid.

— în afară de „Ţipătul” pe care voiai să-l scoţi pe gură.

A închis gura la loc. Ca un peşte.

— Hrăniţi de frică au fost mulţi. Sunt pline de spaimă tablourile lui Dali. Şi ale lui Bosch. „Medusa” lui Caravaggio. „Frica” lui Picasso. „Frica de nebunie” a lui Goya.

— Aşa, şi ce vrei să zici, de fapt?

M-a privit cu ochi sinceri. Ca un peşte.

— Că realitatea e mult mai dură. Trăim într-o lume guvernată de frică. Respirăm frică de când ne naştem. Suntem făcuţi din frică, într-o bună zi se va descoperi că avem în noi celule specializate să transporte frica prin corp. Suntem 60% apă, restul e frică.

— Poate că e aşa cum spui tu – avem frica în noi într-o proporţie atât de importantă, încât să n-o vedem în exterior devine un mecanism de apărare al fricii. Poate se pictează mai mult decât ştim noi despre frică.

— Exact! Şi n-ajungem să vedem picturile care descriu frica tocmai pentru că nu vrem să vedem frica din noi.

— Ele există, dar le... blocăm, pur şi simplu.

Era deştept Brandy. Ca un peşte. Şi totuşi.

— Da' tu?

— Eu îmi ştiu fricile. M-am oglindit în suficiente pahare, încât să stau bine la capitolul autocunoaştere.

M-am dus la baie, ţin minte că era musai să mă piş, I
Când am revenit, am schimbat direcţia conversaţiei.

— Sau poate n-a reuşit nimeni s-o picteze cum trebuie,I tocmai fiindcă ne e prea frică.

— Poate. Vrei să jucăm „Frică de”?

— Aăă... OK. Dar numai frici plauzibile, nuînventate!

— Şi cine rămâne fără frică la final plăteşte nota, n zâmbit Brandy.

Noi doi n-aveam nevoie de prea multă vorbărie ca s:îînventăm un joc nou.

— Frică de sine, a zis el.

— Oho, ai început tare! Frică de întuneric, am continuat eu încrezător.

— Frică de şerpi.

— Frică de păianjeni.

— Frică de câini.

— Frică de şoareci.

— Frică de furnici.

— Păi aşa luăm toateînsectele şi animalele la rând. Nu merge! m-am revoltat eu.

— Aşa e. Fără animale, atunci. Frică de înălţime. Mă scotea din sărite calmul lui.

— Frică de spaţii închise.

— Frică de spaţii deschise.

— Frică de zbor.

— Frică de boală.

— Frică de moarte.

— Frică de ace.

— Frică de vorbit în public.

— Frică socială.

— Nu-i tot aia?

— Nu, asta e când nu vrei relaţii cu oamenii, nici să-i întâlneşti, nici să vorbeşti cu ei.

— Aha. Frică de... necunoscut, am ezitat eu. Parcă nu mai ştiam aşa multe.

— Frică de apă.

— Frică de a vedea sânge.

— Frică de lifturi.

— Asta nu-i tot frică de spaţii închise?

— Nu prea. Liftul e un spaţiu închis care se mişcă. I altceva.

— Mhm. Frică de dentist, merge?

— Merge. Frică de trăsnet.

— Frică de înec.

— Nu e tot frică de apă?

— Nu! am răspuns satisfăcut. Asta e când înghiţi ceva şi-ţiîntră pe partea ailaltă.

O păstrasem de când începuserăm jocul.

— Frică de eşec, a continuat el, netulburat.

— Frică de singurătate.

— Frică de ridicol.

— Frică de accident.

— Frică de oglinzi.

— Frică de a fi atins.

— Frică de clovni.

— Există?

— Există, nu mai ştiu termenul ştiinţific, dar sigur e.

L-am crezut. Nu mai aveam ce face decât să arunc în joc ultimele rezerve.

— Frică de frici.

— Frică de sufocare.

Ah, cum de-mi scăpase până acum?

— Frică de iubire.

Brandy nici n-a clipit. Poate chiar era pește.

— Frică de foc.

— Frică de... somn, amînventat eu, sau poate chiar o H existat.

— Frică de viteză.

A trebuit să plătesc nota, deşi zău că nu vrei să faci asi.i când ieşi la băut cu Brandy.

— Dacă jucam „Nu mi-e frică de”, se termina în câteva replici, a remarcat în drum spre casă.

Aşa era.

— Şi-atunci, Brandy, dacă tot avem atâtea frici, de cu pizda mă-sii nu sunt mai multe tablouri faimoase despre frică? De ce „Mona Lisa” nu-i despre frică? De ce „Sărutul” nu-i despre frică? De ce „Fata cu cercel de perlă” nu-i despre frică? De ce „Impresie, răsărit de soare” nu-i despic frică? De ce „Cina cea de taină” nu-i despre frică?

Am răcnit retoric, de vreme ce amândoi ştiam răspunsul. I

— Păi tu să-mi spui! Chiar, tu de ce nu pictezi despre frică? a contraatacat, neaşteptat.

— Pentru că sunt prea ocupat să-mi pun ura pe pânză.

Ne-am continuat drumul în tăcere. De fiecare dată când

mă atingea într-un punct sensibil, Brandy se retrăgea, ca şi cum el ar fi fost rănit. Iar asta mă enerva, fiindcă nu mi făcea cu nimic mai bun, iar eu aveam o disperată nevoie de a fi mai bun. Şi de prieteni care să mă tragă, să mă împingă spre mai bine.

— Auzi, dar ce putem face împotriva fricii? Adică **ăl** fricii excesive, nefireşti, că am stabilit că la bază frica <j| bună, nu? m-a întrebat cu aceeaşi voce calmă.

— Da, mă, da, am stabilit, am răspuns în barbă.

Şi-a atins chelia lucioasă.

— Ce putem face? aînsistat.

Nu i-am răspuns. Nu voiam să-i răspund. Nu ştiam să-i răspund.

Am ridicat ochii spre el. Zâmbea şi se uita fix la ceva. I-am urmărit privirea până am ajuns la capătul ei. A fost de-ajuns ca să mă aprind.

— Nu, Brandy, nu mă lua cu căcatul asta! Nu mă face, iă mă pornesc! Speculanţii ăştia ordinari au folosit fricile oamenilor ca să le ofere cevaîntangibil. Asta nu-i o rezolvare, e o cacealma nenorocită! Un trişordinar. E un *fake*. Dn Abibas. Le vând oamenilor Cretinţă. Crebinţă. Credi- niţă. Cum poţi să promiţi rezolvarea fricilor din exterior? (.e, dacă aprinzi lumina, frica de întuneric dispare?

Brandy se hlizea. Pe nervii mei.

— Cum, mă, să le zici oamenilor: „Vă e frică de moarte? I'ăi iată că după moarte poate fi frumos, poate fi un Paradis. Cu plante, cu animale, cu fecioare, cu mâncare bună. (ăi de toate. Tot ce trebuie să faceţi e să ne credeţi pe noi şi să continuaţi să... Da, da, puteţi pune banii în cutiuţă... Să ne ajutaţi să vă livrăm minciuna asta nesfârşită.”? Cum, mă, cum?! Cum să mergi acasă şi să pui capul pe perna ta **cu** puf de gâscă, cumpărată din banii unui sărăntoc care poate că n-are nici măcar o pernă din câlţi. Cum?

Am trecut de biserica lui Makalu şi mie încă îmi venea să mă întorc ca să-i sparg geamurile alea frumos colorate.

— Da, mă, ştiu. Dar răspunsul e în noi. Iubire, înţelegere..., a început Brandy.

— Iubirea e un căcat. „Iubirea” alor mei m-a făcut să-mi fie frică şi de umbra mea, i-am tăiat vorba. Un căcat, asta e.

— Doar pentru că ai tăi nu ţi-au oferit iubire, nu înseamnă că ea nu există, Andrew.

Avea dreptate. Din păcate, avea dreptate. Peştii au mereu dreptate, de-aia n-au nevoie să vorbească.

Chiar, cu celelalte nevorbitoare ce s-o întâmpla, oare? Alea din corpul meu, kilogramele deînvizibili acoliţiîntestinali. Trilioanele de bacterii care m-au parazitat o viaţă ale cui sunt acum? Cu puţin timp în urmă erau ale mele, făceau parte din greutatea mea şi, într-un fel foarte discret, din identitatea mea. Chiar dacă nu apăreau în fişele de I evidenţa populaţiei. Ei bine, se pare că nici ele nuîn« trebuie să se prefacă. Din prieteni afişaţi ai digestiei sau *A* sistemului imunitar, mi-au devenit deja duşmani declara care îşi părăsesc posturile,

anulează orice negociere şi * răspândesc în tot corpul meu, fostul meu corp, hăcuindu încet, dar temeinic.

Intestine, ganglioni limfatici, ficat. Organ după organ celulă după celulă, redută după redută, toate cad prad pârdalnicei micro-armate. Ce înainte era moale şi viu acum e descompus în gaze, lichide şi săruri. Bucăţi mari de piei movulie se desprind de restul ţesutului deja putred I dedesubt. Gazele şi ţesutul lichefiat se scurg din trup. Poale de aici vine expresia „ţi se scurge viaţa din corp”. N-airi mai fost aşa balonat de nu ştiu când. Cred c-o să-mi poi nească burta în curând.

îmi dau seama acum că poate de-asta erau pedept.il atât de aspru jefuitorii de morminte pe vremuri, prin car* ceră grea, moarte sau chiar fiind îngropaţi de vii – pentru că ocupaţia lor reducea specia umană la nivel de bacterie, fapt cu adevăratîntolerabil pentru oamenii care au obice« iul de a privi cu aroganţă orice e mai mic decât ei, şi cu atât mai mult ceea ce nu se vede.

Se duce dracu' definitiv ceea ce a început demult. În mine, războiul a fost ceva firesc dintotdeauna. Mai toat.il viaţa, începând din adolescenţă, am fost într-o luptă pentruîndependenţă.

Ce s-a întâmplat acum, în Arret, a **fosi** conflictul meuînterior, care a cuprins întreaga lume. De fapt, a fost confirmarea că nu era doar al meu.

Da, eu n-amîntrat în război pe 12 iulie sau pe 18 iulie. Sau când s-o mai considera c-a început căcatul ăsta. lin eram deja în tranşee, aşteptam să ajungă şi ceilalţi aici. M-am bucurat când au sosit. Mă rog, mai puţin pacifistul tulii de Brandy, care nu ni s-a alăturat niciodată. Pentru mine, momentul începerii războiului a fost firesc, o ocazie de reaşezare a societăţii pe baze noi. Cum a cerut feminismul o renegociere a raportului între femei şi bărbaţi, con- lliciul ăsta putea impune

restabilirea relaţiei dîntre tineri şi bătrâni, şi chiar a relaţiei dîntre părinţi şi copii. Pe scurt, n repunere în drepturi a tinerilor, a copiilor.

I' clar că traumele m-au ţinut înlănţuit de război, dar м opul meu cel mai important a fost ca fiică-mea să trăiască ¡ntr-o lume mai bună, să ajungă un părinte bun, cum n-am losi eu. Să arunce dracului la gunoi acest „Eu te-am făcut, eu te omor” care a căscat prăpastia dîntre generaţii. Să mine/e convingerea că părinţii au drepturi depline asupra copiilor. Nu, nu aveţi drepturi, aveţi responsabilităţi, idioţilor!

Na, c-am reuşit să mă enervez şi dincolo de moarte!

Şase, Denali

Dintotdeauna am urât puţoii.

Şi când eram puţoi uram puţoii.

Cu întrebările lor cretine – de ce aia, de ce ailantă, tic ce, de ce? De pizda mă-tii, de-aia. Eu n-am întrebat „De ce?” când m-a părăsit părinţii la tomberon. Am dat cu pumnu' şi mi-am făcut loc. Respectu' se câştigă cu pumnu'J nu te duci după el cu palma-ntinsă.

Puţoii.

Ăia de la orfelinat te rupea cu bătaia c-aşa li se scula lor. Şi dup-aia te punea să le-o sugi pentru o buca' tic pâine. Dacă voiai şi carne, îţi dădea ei carne. Pă din dos. Iar ăialanţi puţoi, de dincolo de gard, nişte perfutuţi, cu pacheţel de acasă care mirosea frumos, cum defila ei ca nişte papiţoi dă operetă!

Puţoii.

Orişice puţoi crede, vezi-Doamne, în eroi. Supereroi, morţii lor. Păi viaţa nu e desene animate şi dacă ar fi, io-s SuperDenali, putorilor, şi superputerea mea e să vă rup capu', băăă!

Şi ce mai măînerva că ţipau. Aoleooo, ce mai ţipau înainte să le dau omoru'. Da' ce mai ţipau şi după!

Şi mirosea unii aşa urât, îţi întorcea maţele pă dos. Bine, şi io îi băteam până se căca pe ei.

Şi acu' urăsc puţoii.

Numa' consumă şi nu produc nimica. Iau tot ce li se ilă, de zici că li se cuvine. Dreptu' lor la aia, dreptu' lor la •ulantă. Dreptu' lor la doi pumni în cap, ăla e dreptu' lor.

Puţoii.

Nu ne respectă. Tre' să îi joci în picioare ca să vezi în ochii lor un bob dă respect.

Puţoii.

Tot timpul cred c-au dreptate. Şi au şi tupeu. Se uită în ochii tăi şi te contrazic. Tu eşti ditamai omul, ai fost ca ei, ci n-au fost ca tine, nu se uită că, dacă le dai o carabă, le aduni dinţii din canalizare. Da' ei tot cu ciocu' sus.

Puţoii.

Nu ştiu, bă, tu-le kerosenu' mamii lor, să mulţumească.

Puţoii.

N-ai loc să dai o băşină că te-mpiedici de ei. Aleargă ca bezmeticii de colo până colo. Te duci să iei cartofi, dai de iei. Mergi la un şnaps, ţi se aşază la masă, cum făcea cheliosu' ala dă Brandy. Iei autobuzul, ei îs deja pe locul tău.

Puţoii.

Cică nu mai ie bărbaţi şi femei, ie tranşi, fluiji, guviji şi ce morţii lor mai sunt. D-ăia de confundă puia cu gaura curului şi se-mbracă în muieri. Nişte făcături care vrea să ne amestecăm bărbaţi cu femei, de să nu mai ştim care la care capăt al pulii ie.

Puţoii.

O roşie ca lumea nu mai găseşti la piaţă. De ce? Tot dân cauza lor, că se joacă alde ei cu modificările ăstea genetice. Pace ei în laborator roşii-pepene, roşii mici, cât unghia, roşiiînjectate, roşii pătrate, roşii galbene? Cum, mă, roşii galbene? Carne dân vegetale? Acuma vrea să ne dea şiînsecte, ca să iasă ei mai eftin. Gata, au rezolvat! Auzi, tu,însecte, băga-le-aş lăcuste-n cur.

Puţoii.

Au boală pă noi. Vrea să ne termine. Am muncit, i-am făcut mari şi acu' vrea să scape dă noi. Să ne taie tlau pensii, dân beneficii, dân tot. Dac-am putea să mâncăin mai puţin, să ne căcăm mai puţin, să respirăm mai puţin, ar fi ăi mai fericiţi. Cum e şi versurile alea dân bătrâni – „Haide, tată, mori odată, că ţii masa ocupată”.

Puţoii.

Tot ce-i peste vârsta lor le pute că e vechitură sau nu e... cum zice ei... cui. Păi nu vă rup io o mână şi vă bat cia ea la cui?

Puţoii.

Nişte egoişti fără floci în barbă, care se gândesc numai la ei. Se referă mereu că ei au făcut o lume nu ştiu cum, ei au dres, că societatea nu le dă aia şi ailantă, da' ei se încalţă cu stângu'-n dreptu' şi se dă cu curu' dă parchet dă supărare. La muncă, băăă, că decât Yolanda face bani cu curu"! Dacă-i laşi singuri pă lume, face mâncare dă şireturi, zice că-s spaghete. Şi noi, care am muncit mai mult decât au înghiţit ei aer pă lume, noi suntem daţi la căcat, prin azi le şi spitale, să cerşim după pastile şi mâncare. Păi cine v-a dat, bă, de mâncare când nici nu puteaţi să duceţi mâna la gură şi vă-ncălţaţi cu fesu' şi ziceaţi că e ciocate dân lână?

Şi dacă vrei să le aplici o corecţie şi le dai un pulan peste muian cân' îi găseşti pă locurile pentru bătrâni dân troleu, culmea!, tot tu mergi la zdup.

Puţoii.

îs buni la un singur lucru. Să le iei curişoarele alea între palme, să le pârâi găoazele ca pe nişte pepenaşi şi să-ţi dai drumu-n ei. Să le dai cep până curge dân ei tot tupeu' şi toată şmecheria. De la orfelinat am învăţat că-i bine să mai te şi descarci. Mie a-ncercat unu' să mi-o bage, da' am dat cu el dă pământ. Dă mic eream al dracu'. Mai târziu, când mi-a venit rându' la celălalt capăt dă măciucă, mai le luam

temperatura la câte unu'. îmi plăcea ăia mai mici şi cu carnea mai albă. Şi-acuma, din când în când, mai mă apuca pofta de câte un cur de puţoi şi-atuncea mergeam la Par- carret, la un loc unde venea din ăştia

păînvers, de avea nevoie dă cineva să le bubuie bucile. Când veneam pă alee, care mă ştia fugea, urla „Şarpiliii, băăă!” şi sărea ca lăcustele pân boşcheţi, că mă ştia că dau în ei ca surdu-n tobă. Da' care nu mă ştia rămânea şi îl trăgeam în spatele la veceuri, acolo, La Măseaua Stricată, cum îi zicea, că lipsea câteva stinghii dân gard, şi îi băgăm pulanu' în gură, aşea pă lateral, să nu facă gălăgie, le ziceam „Muşcă aicea”, îi puneam pă poziţie şi bang!, le torpilam curu', aşa pă uscat, să simt cum să freacă dă pereţi.

D-aia am model pă pulan cu amprente bucale de la puţoi, că dacă le trebuie placă dentară la bătrâneţe, să vină la Denali, că le-am luat io mulaju'! Hă hă hă.

Acuma, de când a început prostu' asta de Hugo răz- boiu', că mai prost ca el n-am văzut, mai am avut câteva momente când m-aş fi vărsat într-un cur dă puţoi, da' mai are freunu' curaj să iasă laînterval?

Şi adevăru' e c-aş fi dat la un puţoi, că de când m-a făcut domnu' Ben Nevis locotenent parcă mai mi s-a umflat un pic coaiele. Ăsta om! Te face şi la trântă, da' şi la şmecherie. Şi are un creier, când deschide gura se dă ora exactă pe toate continentele. De mă uit la el şi zic „Bă, puţoilor, loaţi şi ascultaţi aiciea”. Ăsta ar trebui să fie şi primar, şi mamă, şi tată, şi tot! Pentru domnu' Ben Nevis chiar merită şi să-ţi dai viaţa, asta le spun şi la restu' de babalâci care mai scârţâie, mai pârţâie, mai dă înapoi, că bolile, că oboseala... Luptaţi, bă, că aveţi lângă voi pe Dumnezeu în persoană, chiar dacă eu nu cred în Dumnezeu, dar ei cred, şi pe front e nevoie să-i menţii omului credinţa vie, asta tot de la domnu' Ben Nevis o ştiu. Şi ce disciplină face: bărbaţi,

femei, toţi se uită la el cu respect, deşi nu le-a dat o palmă la unu'. Până şi doamna Zulia, mare artistă, zicea că dânsul e cel mai mare regizor după Dumnezeu, adică că îi face **pe** oameni să joace foarte bine.

Băăă, da' cea mai rea specie dă puţoi sunt ăştia dă vâr-*i*sta mea. Poţi să ai barbă albă, floci cărunţi, dacă tu eşti pă dinăuntru... cum să zic... neterminat, tot puţoi te numeşii. Cum e zbârciogu' ăsta dă Ian, trage-l-aş pă roată dă fraier, Cum, mă, să te duci tu de bunăvoie să lupţi pentru puţoi? Mai le faci şi arme. Păi nu-i clar că te foloseşte şi dup-ai.i se şterge cu tine la cur? Mai prost ca puiu' dă prost eşti, bă, futu-te-n... Da'

mai bine nu, că nu-mi place curu' dă bătrân. Dacă-l prind, îi rad, ba nu!, îi smulg barba aia albă fir cu fir, că nu merită să poarte barbă albă de om bătrân.

Uite, domnu' Vinson, de exemplu. Un om cu şcoală, om adevărat. Vine cu soluţii, cu jmecherii, ajută, pune mâna, **e** de-ai noştri. Deşi ratatu' ăla de fi-so, Andrew, e mare puţoi pe butoi, el a zis clar că l-ar omorî cu mâna lui, că-i pare rău c-a crescut aşa ceva în casa lui. Şi nevastă-sa zicea că cică mai bine năştea un pui de bişon, că avea mai multă minte ca el. Chiar mi-a plăcut cum s-a esprimat. Săracii oameni, puţoi le-a

trebuit, puţoi au primit. Iar ei, ce oameni – pâinea Iu' Dumnezeu, cum zice perversu' ăla de Makalu.

Mi-amintesc că mergeam în tinereţe la biserică şi a vrui janghinosu' să mă bage şi pe mine sub sutană, da' i-am repezit o mână-n gât şi am dat-o-n clar: „Dacă mai pui o dată mâna pă mine, ţi-o rup şi p-ormă-ţi fac o labă cu ea”.' De-atuncea s-a potolit şi-am dat-o la pace.

A! Tot la biserică am ginit-o pe Wilma prima dată. Era demult, ere' că încă eram puţoi, deşi nici nu mă comparam cu ăştia dân ziua de azi. A venit la mine şi m-a mângâiat pe umăr şi mi-a zis nişte căcaturi, că ceva cu suferinţa şi cu Dumnezeu. N-am înţeles. Da' i-am reţinut muianu', aşa că

.ituncea când am văzut că s-a dat cu puţoii, am zis că lu' .ista îi rup capu' cu mâinile mele. Şi am prins-o. Am rupt-o cu bătaia. Nu mai ştiu ce zi era, pă la începutu' războiului, cam cân' se terminase muniţia. Era ca o floricică pe lângă graniţă. Ce făcea ea? încerca să convingă pe unii d-ai noş- ii i să treacă la puţoi. Pfai! I-am dat să zacă şi ere' c-o jucamîn picioare până o făceam afiş, da' a apărut bulangiu' ăla ile Brandy şi m-a luat că „Hai c-am ceva bun” şi mi-a dat un rom de să moară mă-sa, am şi uitat de bâzdâgania aia. I'ână m-am încălzit un pic, când m-am întors să-i mai dau două vâsle la ureche, nu mai era. Se târâse de-acolo, fut-o-n gură de zdreanţă trădătoare.

Lumea că cică sunt nu ştiu cum cu femeile, c-am ceva cu ele, că nu ştiu ce. Şi le zic la toţi că uite care-i treaba: când eram io mai tânăr şi mai cu puţin păr alb la coaie, m-a-ntrebat o pizdă că dacă nu vreau să-i fac un puţoi. Şi atuncea, mi-a venit o pânză neagră pă ochi şi i-am ras una de-a ieşit prin uşă. Bine, erea uşă dăn aia dă brad, subţire. I'ăi tu-le cristoşii mamii lor de puţoi! Să cresc io şarpele la sânul meu, asta-mi trebe mie? Să bag bani în curu' lor, ca să mă salute cu două şuturi în cur la bătrâneţe? Nu, mersi. Şi atunci ce să faci c-o femeie? Cum să stau eu în casă cu aşa ceva? Toate e la fel de curve ca Yolanda. Decât că unele o arde mai prefăcut, mai doamne, şi altele se dă de gol numa' cân pui cardanu' pă ele. Şi aicea, toată lumea care mă ia pe mine că ce am cu femeile rămâne fără pluit, nu mai zice nimenea nimic, decât se uită la mine şi dă din cap. Şi io mă uit în ochii la toţi ăia care mă vorbeşte pă la spate şi io le zic: „Decât să mă vorbiţi pă la spate, dacă tot sunteţi în zonă, nu mai bine îmi daţi voi nişte limbi în cur?”

Numa' la Mauna K, am aşa, un fel de, cât dă cât, să-i /.ic respect. Ea e mai barosancă, aşa, are coaie dă bărbat pă corp dă femeie, cum îi zic io. Sau doamna Kibo, care sunt

sigur că ne respectă chiar şi pe noi, care nu suntem la nivel cu dumneaei. Sau doamna Zulia, care, vorba aia, e o femeie dă milioane dă spectatori. Da' în rest – la alde lrma, Katrin.i şi cum morţii lor le-o mai chema, să le rupi picioarele, s.l se târască ca melcii după ploaie pă asfalt. Să mai lase şi urme, mai ales dacă le nimerea vreun glonte d-ăla cu ciclu de-l făcuseră ai noştri. Mi-a plăcut asta, a fost caterincă. Auzi, să le faci pă

păcătoase să curgă dân ele sânge ca dau Niagara, asta da pedeapsă. Că uită mereu că ele au pe scârba-n ele de la natură sau de la Dumnezeu sau cine le-a dat toată murdăria aia. Chiar ţin minte ziua în care domnu' Ben Nevis l-a făcut sergent pe papagalu' ăla de Ararat, c a reuşit să-i strecoare două gloanţe dân astea la Donna, doctoriţa lor, de am auzit că dup-aia se pişa sânge încontinuu şi pulea mai avea grijă de bolnavii puţoilor.

Sau cân' am dat drumu' la guguştiutututuci. Căcat i-ain făcut pe puţoi. Venise domnu' Vinson cu ideea că cică să hrănim cu explozivii nişte păsări care le creştea Cotopajfl şi încă vreo doi tălâmbofili, că tre'

să zic că uram când treceam pă vremuri pă lângă porţile lor şi puţea a găinaţ de-ţi muta nasu' dân loc. Da' în fine, mare om şi domnu' Vinson ăsta, am zis io, minte deînginer, suflet dă frigider, c-aşa a zis, că sufletu' lui a îngheţat de când se certase pă viaţă cu puţoiul ăla de fi-so Andrew. Şi s-a gândit el că dacă reuşim să hrănim păsăretu' c-o cantitate mică de teenteu' sau explozivii, ce mai putuse aduna dă prin resturile de muniţie şi le-a pus în haleală, şi cu încă o supstanţă şi alea se activau nu ştiu cum în stomagu' lor, dup-aia se căcau bombiţe, îmi amintesc că făcuse testu' la noi în tabără, de era să ne îngroape pă toţi. A luat un cucuştiuc dân ăla şi ori că-l ţinuse prea mult necăcat, ori c-a făcut-o ăla pă nebunu', a dat ditamai pleaşca, de ne-a făcut gaură-n tavan. Mareînginer, domnu' Vinson, nu degeaba l-a făcut domnu'

lien Nevis căpitan. Când am dat drumu' la guguştiututu- luci a fost dezastru, nu mai ştiu, parcă prin ziua două sute şi ceva, cam aşa, cine dracu' mai stă să numere zilele în război, poate decât dacă te uiţi la el, nu dacă ejti în el, în line, ştiu că atuncea le-am făcut praf cartierul general, că era sub nişte copaci şi s-au căcat porumbeii pă ei de le-a făcut cortu' şvaiţer. Ştiu că atuncea a şi murit bagabontu' ala de Xavier, că el ştia să se ferească de toate, numa' de ce pică dân cer, nu.

Puţoii.

S-a ţinut bine, futu-le păru' din nas. Şi mi-a şi venit de hac. Mie, SuperDenali, locotenent-major în armata bătrânilor. Mai am şi murit de ce nu credeam c-o să mor vreodată. Şi io, prost!, mă duceam peste vipera aia mică de Irene, care tot trăgea de la o fereastră, de ne rănea oamenii, s-o joc în picioare. Bine, ea nu ere' că ţinuse în viaţa ei o armăîn mână, trăgea mai mult de frică, c-o harpaletă dân aia cu cuvinte care oînventaseră ei. Vorbaletă ere' că-i zicea. Şi tot dădea în mine şi se înfigea cuvintele în carnea mea, scârş, şi io tot mergeam spre ea, cu mâinile goale, cum eream, că decât căram nişte provizii, şi oricum n-am io nevoie de arme, şi ea tot trăgea, scârş, scârş, dar mă durea pe mine la bască de cuvintele ei, ce, am stat io vreodată să mă uit la nişte cuvinte, dă-o-n morţii ei, că mă gândeam numai cum o iau de păru' ăla creţ, cum mi se faceînele-inele pă după degete şi dau cu ea de pământ, că era doar o flegmă de om. Şi femeie, pe deasupra. Erea ascunsă după nişte stafilopozi din ăia dân beton. O ginisem de la început, puteam s-o iau prin învăluire, da' era decât o femeie, totuşi, deşi avea ţintă sărăcia, scârş, scârş, până să ajung io la ea, mai aveam câţiva metri, am simţit că mă lasă picioarele, nu mai puteam să pun pasu', voiam cu dreptu' şi cu stângu', şi stângu' nu mai mă asculta, de m-am şi enervat, cum, io, Denali, să cad în

genunchi în faţa la o femeie. Scârş. Da' am căzut. Mi s înceţoşat ochii, ca de la lacrimogenele dân faţă de la a/il, am apucat s-o văd pă ea cum fuge, cu păru' ei roşu dă ilr sene animate. Pe mine m-a tras vreo doi d-ai noştri, care trecut în patrulare şi m-a dus la Nanda Devi, la pansai, ea mi-a povestit c-a scos dân mine peste douăzeci de schije dă cuvinte şi pentru că era cuvinte care nu le ştiam, corpul I a reacţionat la ele ca la nişte viruşi sau microbi dân ăştia fll s-a suprainfectat. Am şi ţinut minte un cuvânt care mi I -.i scos din umăr: *icandescent.* Mi-a zis ea de mai multe < literă cu literă, mi-a zis şi ce înseamnă, da' n-am reţinut.I Cum dreacu' să reţin, cân' are mai multe litere ca toate] clasele care le am eu?

Şi-am dat în sefticemie şi aia a fost. Fix la un an de câiul începuserăm toată treaba asta. Într-un fel, mai bine căi m-am dus, că-n aceeaşi zi s-a semnat Pacea de la Azil. Daci eram acolo ere' că le dădeam foc, că nu cred eu că domnu' I Ben Nevis a semnat aşa ceva de bunăvoie. Să renunţe el la lupta cea mare şi dreaptă ca să-i deputificăm pe puţoi – cum îi zicea chiar dânsu'? îmi pare rău că n-am rămas săi văd cum îi parapizdim pe puţoii ăştia, şi ere' c-o să mă răsucesc în mormânt de nervi că m-a curăţat o femeie, I şi-acuma îmi vine să urlu, da' nu mai am voce, deşi io vreau I să vorbesc, ca atunci când nu mă mai ţinea genunchii, deşi eu vroiam să merg, şi una peste alta, tot ce mai mi-a rămas e să mă zbat ca o fantomă şi să ţip de sub cearşaf:

— MOARTE PUŢOILOR!
Da' nu mai mă aude nimeni.

Nr. şpt. Yolanda

Cel mai naşpa e k nu mai pot să dau din mâini. Csf, ncsf.

Asta mi se trage de când eram mik tot timpul aveam nevoie să fac ceva cu mâinile nici nu.mi mai amintesc exact c.ind a început poate de atunci de demult când făceam 11 .mi şi taik.miu care era la puşcărie în alt oraş k în Arret n.avem aşa ceva Arretul e o închisoare în sine şi el i.a zis Iu' bunica dzeu s-o ierte

da' nu d.zeu lu' Makalu ci ăla bunîn care credea ea în fine i.a zis lu bunica k pot să joc jocuri la el în tel pt k era ziua mea şi n.avea cum să.mi facă alt cadou şi eu am luat telul şi am început să mă uit prin el şi am dat peste uf şi acum îmi vine să dau din mâini să trag de elasticul ăla al meu dar mâinile nu mai mă ascultă nici lacrimile nu mai îmi curg din oki cum îmi curg de obicei knd îmi amintesc de momentul ăla normal k nu mai curg k doar sunt moartă şi în sfârşit mă pot vedea şi eu pe mine cu totul nici măcar nu arăt rău aşa nemişcată în fine am acest talent de a mă lua cu vorba dar când eşti prostituată te salvează din multe kkturi vorbitul ăsta dar gata să revin la ziua mea knd făceam ıı ani eram cu tel lui în mână şi tot căutând nici eu nu ştiam ce am dat peste câteva poze de când eram mică în kre arătam ok adik nu era nimic dubios şi apoi am găsit şi câteva filmuleţe mereu zic câteva deşi ştiu exact k erau 3 unul de câteva sec unul de 3 min şi unul de aproape 1 min în care el tatăl meu mă viola pe mine knd aveam vreo 4 ani cum mi.am dat seama uitându, mă la data în care erau filmate m.am uitat la ele fără sonor dar apoi şi cu sonor knd bunica era plecată la o vecină >'l asta a fost cea mai mare greşeală pentru k m.am auzit ţi până în timp ce el îmi şoptea ce mi.au şoptit bărbaţii toalfl viaţa dup.aia şi normal k nu i.am zis nimic lu bunicn pentru k ea era bătrână şi nu avea nici o vină k fiica ei ak,i mama mea murise imediat după ce m.a născut şi n.am avut pe nimeni să mă apere şi de atunci cred k am rămas cJ sindromul mâinilor neobosite aşa îi zicea un client al meu care era doctor dar ar fi fost bn să se opreask totul aici când a ieşit tata din închisoare mai aveam puţin şi făccanl 12 ani şi bunik era plecată de aksă am avut curajul să îi zic k am văzut filmuleţele şi el a făcut un pas spre mine apoi al doilea mi.a tras două

palme şi kiloţeii jos şi m.n violat din nou acolo pe marginea knapelei cu motive geometrice kfenii din sufrageria bunicii dar de data asta n.am ţipat nici n.am simţit nimik sau poate k am reuşit atât de bine să uit durerea k nu mai mi.o amintesc iar dup.aia el aîntrat din nou la puşkrie şi bunica a murit eu aveam 17 ani şi toată lumea se uita la mine ciudat era clar k ştiau ce mi se întâmplase Arretul e mic iar eu neştiind ce să fac m.am tot ferit de privirile lor de gândurile lor şi de oameni în general nu puteam să am încredere în nimeni până knd mergând la biserică cum mă învăţase bunica să caut alinare şi înţelegere după slujba de duminică am dat de părintele Makalu care m.a tras într.o cameră din spatele altarului şi cu vorba bună şi penisul sculat m.a pus să mă lepăd de satana şi de haine şi m.a violat în toate felurile diferenţa a fost k primul părinte nu.mi dăduse nici o explicaţie al doilea părinte mi.a zis k asta era voinţa lui dzeu k eu să mă umplu cu iertarea divină de fiecare dată knd aveam să las pe kte un bărbat săîntre în mine şi aşa am .ijiins să fiu prostituata oraşului şi să dau din mâini k o moară de vânt k şi cum aş încerca să mă apăr de ceva de care nu mă pot apăra.

Măcar e bine k s.a terminat.

Mă uit la corpul meu cât de liniştit e aveam nevoie de loată odihna asta e prima oară knd mă văd calmă nemişktă k o statuie doar k prostituatele nu ajung să aibă statui e al naibii de ciudat e prima oară knd mă văd întreagă toată viaţa am simţit că.mi lipseşte ceva şi mâinile mele în sfârşit stau şi nu mai frământă nimic uite şi elasticul meu siclam cu care mă jucam şi făceam diverse forme pe degete nici n.are nimeni idee ce util poate fi un elastic de păr pt o prostituată poate fi breloc de chei să le agăţi de mână sau de fermoarul de la poşetă cockring pentru bărbaţii

alde Ben Nevis kre au probleme cu erecţia unde mai pui că ţine şi prezervativul mai bine că nu vrei să ai fro odraslă cu unul k el îl puneam pe sticlă k s.o markez knd mai venea la mine alde Hugo kre îmi dă o bere şi după ce.o termină pe.a lui vrea s.o bea tot el şi p.a mea cu elasticul îmi strângeam punga de plastic cu bani pe care o ascundeam în rezervorul de la toaletă k în meseria asta nu ştii niciodată cine îţiîntrăîn casă sau îmi prindeam telefonul de ventilatorul de la maşină k să vorbesc henţfree când conduceam sau înfăşu- ram un capăt de elastic de nasturele de la blugi îl treceam prin gaură şi dup.aia înapoi peste nasturele de metal şi mai câştigam nişte spaţiu pentru burtik knd puneam pe mine câteva kile sau când îmi venea ciclul şi mă balonam de mă puteai ţine de aţa tamponului şi pluteam în aer k de ziua copilului mi.e mai dor de elasticul meu decât de mine mi.amintesc cum mi.l făceam şiînel pe deget gen k era verigheta pe kre mi.o dăduse Făt Frumos sau îl înfăşuram pe recipientele cu lubrifiant ca să le ţină închise, strângeam cu ele lenjeriaîntimă sau şosetele ca să nu se piardă prin maşina de spălat şi bineînţeles îmi prindeam părul knd trebuia să fac sex oral.

Mai am aşa puţin timp şi eu m.am apucat să vorbesc de elastice de păr. Bravo Yolanda!

Simt cum mi se apropie sfârşitul vreau să zic sfârşiiul adevărat nu etapa astaîntermediară de dinaintea morţi dar un preludiu în care nu te încălzeşti k să devii fierbi ni» ci te răceşti încetu cu încetu până devii rece k gheaţa n.ain fost niciodată bună la fizică kiar dacă am câştigat bani i u fizicu dar simt că mă diluez mă împrăştii ca un gaz pesie rămăşiţele Arretului sper să nu mă respire cineva dak o m.ii fi rămas cineva în viaţă k nu sunt oînspiraţie pentru nimeni n.am fost nicicând tot ce am reuşit a fost să mă ridic din

adâncurile aşa de tulburi ale copilăriei mele şi să ajung În suprafaţa vieţii să fiu un adult care respiră şi uite dă din mâini k să se poată ţine acolo la suprafaţa lumii şi ce săi vezi am consumat toată energia pe care o aveam în accsf drum nu mai mi.a rămas nimic cu care să pot alege şi ce fac aici printre valuri nu mi.am ales o meserie meseria asi;i m.a ales pe mine de fapt a fost mai mult un colac de şalvari a fost singurul lucru pe care îl puteam face după ce părintele Makalu m-a împins la fund nu m-am mai putut opri nu mă puteam imagina secretară sau coafeză sau croito-l reasă eram prea murdară k să poată ieşi ceva curat din mâinile mele nici cuvintele mele n.au cum să fie cine ştie ce de vreme ce toţi mă plăteau ca să ţin gura deschisă dar să nu vorbesc mi.au trecut prin gură kilometri întregi de penisuri dak ar fi să fac o şosea lungă cât toate penisurile astea unul lângă altul ar ajunge probabil până la malul mării departe de Arret departe de nenorocirea asta de război şi de mirosul ăsta de putrefacţie ah ce vag e totul focus Yolanda focus aş prefera să fiu oricând prostituată pe timp de pace decât curvă pe timp de război dar aşa ceva nu există i ci kre sunt aici alături de mine îmi sunt kmarazi colegi nu i lienţi plus k nu poţi face human resources cu picioarele desfăcute unde mai pui k restul mai mult de jumătate din- 11 e clienţii mei de dinainte de război sunt în tabăra cealaltă şiîn.ar ciurui cu vreo carabină cu oftaturi kre mi-a zis (iilbert că cică trăgea cu o substanţă de ajunge la creier în ɩuɩ ştiu ce zonă cu nume nemţesc sau m.ar lua la ţintă cu sniperul cu menstruaţie înainte să mă pot apropia de ei şi mai e şi faptul k în război sexul plătit e ultima grijă a oamenilor de ce să plăteşti pentru sex când poţi să violezi aşa .un

ajuns k pentru prima oară în viaţă să mă ocup cu alt-
ceva decât sexul e adevărat din asta nu câştig bani dar
măcar simt în sfârşit k sunt utilă k oamenii se uită la
mine i u mai mult respect şi sincer cum spunea şi
Wilma pe care .1111 iubit.o cu greu dar şi knd am iubit-
o am mers cu dragostea mea kiar şi dincolo de moartea
ei e mult mai plăcut sa ridici moralul unui bărbat decât
penisul.

Ah Wilma tu ai fost mama pe care n.am avut.o
niciodată 98 de zile de război au fost 98 de zile în care
n.am mai fost orfană am avut şi io pe cineva kre m.a
luat în braţe Iară să vrea să mi.o bage adânc ci doar să

mă mângâie dezinteresat simplu uman în sfârşit cineva m.a atins fără să.i pese că sunt murdară îngrozitor de murdară mi.ai mângâiat vânătăile pe care le fac atât de uşor chiar şi de la o adiere de vânt cum spuneai tu iar acum de fiecare dată knd bate vântul pielea mi se înfioară de dorul tău Wilma tu pt fiecare vb urâtă aveai 10 vb bune şi aşa ai reuşit să convingi o mulţime din tabăra bătrânilor să ni se alăture şi să.şi îmbrăţişeze din nou copiii şi nepoţii şi pe mulţi de.ai noştri să reziste şantajului emoţional şi să nu plece în tabăra cealaltă nu i.ar fi aşteptat decât aceeaşi senzaţie pe care o aveau mai toţi knd se duceau să.şi viziteze părinţii de sărbători şi după câteva ore se întrebau ce caută acolo

ah cât de bine te pricepeai tu la cuvinte ai făcut clin eli-
pansament pentru rănile din bătălii pernă pentru
kpctclc noastre înfierbântate de luptă cearceaf kre să
acopere cu fl ultimă mângâiere trupurile morţilor şi
numai cine n.a flisi într.un război nu ştie cât de mult îi
lipseşte omului o pernă în astfel de vremuri Wilma
dragă cred k eşti singurul om care a luptat în acest
război cu pace asta a fost adevăr!« ta armă şi dk n.ai fi
avut parte de acea moarte crudă ne meritată poate k
războiul chiar s.ar fi putut termina cu ii pace şi nu cu
ditamai tragedia generală.

„Tu Yolanda o să fii alături de Wilma” a zis Irma Lin bine şi la greu” s-a băgat Xavier şi mi.a făcut cu okiul şi ııı timp ce eu priveam buimak neînţelegând pe de o parte cum de vine o tipă să îmi dea ordine mie care n.am avut şefîn viaţa mea şi pe de altă parte ce să fac lângă o femeie dijpf ce îmi petrecusem toată viaţa deasupra şi dedesubtul băi« baţilor iar atunci Wilma s.a apropiat şi m.a luat pe dup.l umăr zâmbea şi ridurile ei adânci se îndreptaseră niţel oricât mi.ar fi fost mie de antipatică în ciuda vârstei era foarte frumi întotdeauna bn aranjată doar ridurile se înkpăţânau să.i trădeze vârsta buzele ei colorate într.un roz pal s.auJ apropiat de urechea mea nici nu ştiu de ce un curent electric m.a trecut dinspre ceafă pe şira spinării şi mi s.a oprit direct întrepicioare aşa k a trebuit să fac ceva şi mi.am băgat două degete pe după elasticul kiloţilor să mi.i scot din fund crezând k au ceva de.a face exact în momentul în care ea îmi şoptea „eu sunt umbra, tu lumina” şi atunci m.a trecut un curent electric care nu era nici k atuncea knd te taie pipi nici k atuncea knd te curentezi nu cred k era un orgasm k eu nici nu ştiu exact ce.i aia deşi la toţi clienţii le spuneam că am avut sigur k am avut dar sincer eu nu cred k aveam deci în acel moment cred k am avut de fapt un fel de excitaţie foarte puternică care m.a şi enervat k nu înţelegeam cum

de poate o femeie să aibă ceva de.a face cu întrepicioarele nu le k aşa îi spun oi fi eu prostituată dar nu îmi plac deloc cuvintele urâte şi uite.aşa din ziua în care Irma ne.a dat fiecăruia ceva de făcut şi m.a pus să am grijă de oameni alături ile Wilma viaţa mea s.a schimbat am început să.i văd pe bărbaţi cu adevărat dincolo de penisuri mai mult decât o »ursă de vrăjeală şi de bani iar femeile pfoa femeile au fost o descoperire imensă până atunci le văzusem k pe nişte ţâşnitori deînvidie eram obişnuită k toate să se uite la mine k la cea care le fură bărbaţii şi le oferă ce ele nu ştiu sau nu vor aşa am descoperit la Irma cât de sensibilă şi puternik poate fi o femeie în acelaşi timp pt k eu credeam k în viaţă eşli ori una ori alta n.ai cum să fii ambele şi am văzut la Irene k se poate totuşi să fii şi curajoasă şi fricoasă pt k ea era neînfriktă în luptă dar knd venea vorba de bărbaţi se făcea sărak roşie toată şi se bloca complet sau cum am aflat de la Katrina k era o mamă de pisici extraordinară da de pisici şi atât k pe copii îi ura din tot sufletul să nu-i vadă noroc cu Wilma care m.a ghidat încet încet spre stai cum îi /icea ea conceptul de feminitate eu nici nu ştiam ce.i aia şi ea m.a ajutat să descopăr în femei frumuseţe sensibilitate putere lucruri pe kre eu deja le aveam pt k aşa cum mi.a explicat ea nu poţi vedea niciodată în afara ta ceva ce tu nu .ii deja înînteriorul tău şi aşa e şi knd te uiţi la un tablou sau un peisaj şi knd vezi o persoană dacă ţi se pare k vezi ceva frumos e pentru k tu ai în tine ceva frumos eu de exemplu cum ziceam în primele zile chiar dk am simţit acel curent electric de care vorbeam n.am văzut delok frumuseţea Wilmei era o băgăcioasă antipatică tot venea spre mine şi mă îmbrăţişa şoptindu.mi cuvintele ei bune şi dulci şi nu ştiam ce

vrea de la mine şi o respingeam pt k îmi era necunoscut tot ce spunea ea şi eram convinsă k mai devreme sau mai târziu va ieşi la lumină unînteres ascuns fro minciună e foarte ciudat cum noi toţi spunem mereu k evident k vroit . să ne fie bine k normal k vrem să fim fericiţi dar de fapt iri multe momente ne punem de-a curmezişul binelui din to.uf I puterile mie mi.a luat mult timp să înţeleg acest lucru sirq^H piu una facem alta zicem k facem ăştia suntem noi oamenii ţ e foarte greu să acceptăm k lumina nu există fără întuneric eu ştiu asta mai bine k oricine pentru mine n.a existat nimic pe lumea asta kre să fie doar bun nici măcar Wilma kn; ■ după ce aîntrat în sufletul meu şi mi l.a umplut s.a dus şi .1 I lăsat acolo înăuntru o gaură pe care nu numai k nu mai **lui** I s.o umplu cu nimic dar mănâncă încet.încet totul din jur k I o gaură din aceea neagră care se hrăneşte cu comete cu stele cu planete cu ce prinde şi mă simt din ce în ce mai goală 1încomparabil mai goală decât atunci knd prestam în faifl ■ bărbaţilor.

Cred k nu eram în ziua a douăzecea de război knd io şi Wilma am adus la noi în tabără pe primul bătrân kre era I fratele Zuliei m.am simţit ca şi kum aş fi băgat un mori ■ într.o maşină omul a venit mai mult tras de mine deki ■ împins de vreo dorinţă mă rog poate a contat şi faptul k I era semiparalizat în urma la un avece dar înainte de asta H fusese oricum un om foarte vesel şi tânăr pe dinăuntru şi H cred k oricum şi.ar fi dorit să vină alături de noi însă pcn- fl tru mine a fost mai mult o victorie faţă de fosta actriţă kre I pe vremuri îl aşteptase pe bărba.su să iasă de la mine din I apartament şi prinzându.l în fapt în loc să.i spună lui ce ■ avea de spus îşi scuturase cocul prin casa mea urlând re- ■ frenul ăla cu „tu kre ne furi bărbaţii” şi lăsând în urmă un H miros de parfum prost şi la final mă făcuse pe mine albie I de porci doar pt k ce să vezi ea nu mai eraînteresată de I scula lui ei dar aşa erau bătrânii acriţi de viaţă înrăiţi de | munk supăraţi pe ei înşişi k nu au putut să fak mai mult I pentru copiii lor şi pentru ei şi de.aia n.am stat pe gânduri I

Ini ales să lupt împotriva lor m.am înrăit în toţi anii în care Ic.am suportat violenţele pentru k erau clienţii mei cei mai perverşi, îşi transformau neputinţa în ură kt ai clipi şi singurul fel în kre li se mai scula unora era dk.mi înroşeau lundul şi sânii cu palmele lor aspre şi zbârcite aicea Ben Nevis era campion mă lua frik knd îl vedeam k apare la uşă cu un zâmbet abia schiţat pe buzeleînexistente de ziceai k gura lui apăruse în urma uneiînterventii kirurgicale un bisturiu trăsese o dungă strâmbă şi tremurată km la lumatea distanţei dîntre bărbia aia despicată şi nasul ascuţit şi gata armata de dinţi mici şi ascuţiţi ataca pulpele mele el putea să băleask liniştit la vederea suferinţei deşi am văzut eu multe la viaţa mea ăsta le întrecea pe toate nu voia nici sex normal nici oral mă lega în toate felurile mă ştrangula până îmi pierdeam răsuflarea şi îmi ieşeau okii din cap iar el se apropia cu pupilele lui mici şi negre de okii mei şi mă privea atent kum te uiţi prin microscop la un experiment mă lovea cu o curea lată din piele cu kre îmi făcea iundul franjuri ştiam sigur k a doua zi nu mai puteam să stau pe scaun îmi capsa sfârcurile cu capsatorul de câteva ori m.a şi tăiat pe sâni i se mai scula doar knd ajungeam ¡11 ultimul hal şi cel mai frică îmi era k oricât de bine m.aş li prefăcut nu îl puteam păcăli pe el îl excita nu să vadă k mă sufoc ci să ştie k kiar mă sufoc cu el nu era de.ajuns să pară k sunt la limita între viaţă şi moarte ci să fiu cu adevărat să cred şi eu k urmează să mor knd îmi simţea frica în fiecare por al corpului abia atunci avea erecţie noroc k nuîntra niciodată în mine şi îşi dădea drumul pe unde apuca după kre mă dezlega şi pleca fără nici un cuvânt îi vedeam capul k o bilă deasupra ridurilor mari în x de pe ceafa îngustă îndepărtându.se şi umerii îmi coborau

la loc puteam să respir uşurată învârteam k o morişcă elasticul de păr între degete şi făceam din el toate formele posibile şi imposibile încercând să îmi dau seama ce mă doare mai tare şi de fiecare dată era altceva dar nu era k şi kum i.ar fi păsat cuiva.

Războiul ăsta a fost sfârşitul Yolandei pe kre o ştiau toţi după ce nemernicii de babalâci au aruncat în aer maternitatea unde eram cu Wilma să dăm o mână de ajutor pur şi simplu clădirea s.a prăbuşit împreună cu noi şi s.a făcut totul praf noroc k nu mai erau şi bebeluşii fuseseră mutaţi cu tot cu mame în tabăra noastră şi în flăkrileîncendiului kre izbucnise după ce

am fost salvate de Xavier şi de lan sub ninsoarea de funingine mi.o amintesc pe Wilma îmbrăcată în alb k un înger şoptindu.mi „Ai renăscut din propria cenuşă” în timp ce mă cărau cu targa încă mă uitam la Wilma cu suspiciune până la urmă era în vârstă de ce n-ar fi făcut parte din tabăra bătrânilor arăta k ei doar k prin şanţurile adânci kre îi brăzdau figura curgea bunătate avea o distincţie şi o strălucire aparte ai fi zis k nu absorbea lumina din jur ci o reflecta înapoi pe toată şi cred k atunci cu mintea confuză i.am zis „mulţumesc mami” şi apoi am adormit şi am visat o câmpie mare k la un festival de muzică cum am văzut peînternet şi pe câmpia asta uriaşă era plin oki de copii care se vânzoleau k şi cum ar fi aşteptat să înceapă concertul şi ce să vezi eu eram pe scenă şi ar fi trebuit să cânt numai k eu n.am scos pe gură niciodată decât ţipete de plăcere sau de suferinţă îmi era groază să deschid gura dar copiii mă aplaudau şi n.aveam kle de întors aşa k a trebuit să încep să cânt am închis ochii şi am deschis gura acum aplauzele îmiîntrau şi pe gură mi.era o frik k şi cum m.aş fi aruncat în gol am ţipat dar din gură în loc de ţipăt îmi ieşeau nişte sunete nemaipomenite am crezut k sunt înregistrate sau ceva dar ele kiar ieşeau din gâtleju meu nu era nici muzică nici ţipăt erau sunetele unui cântec de pasăre dar nu era de mierlă sau privighetoare suna atât de convingător k am zis k dacă tot cânt k o pasăre nu cumva am eu şi aripi cui nu i-ar plăcea să poată să zboare şi am dat din mâini sperând să mă ridic de la pământ dar nu m.am ridicat în schimb m.am trezit cu figura Donnei stomatoloaga kre devenise doctorul nostru de campanie şi kre încerca să mă liniştească în jurul meu făcusem aşternuturile k într.un înger de zăpadă de la cât

dădusem din aripile mele închipuite şi după visul ăsta chiar am simţit k sunt alt om şi ce voiam să zic focus Yolanda focus ah da mi.a trecut prima oară prin cap k Andrew avea dreptate şi trebuie să facem ceva pentru copii să.i ferim de războiul ăsta pe kre noi adulţii trebuie săd purtăm dar ei trebuie să fie cruţaţi şi le.am zis şi eu celorlalţi knd m.am făcut bine şi toţi au fost de acord dar nimeni n.a făcut nimic aşa cum se întâmplă mai mereu cu ideile bune noroc k bieţii copii şi.au dat seama şi singuri până la urmă.

Şi nici nu m.am făcut eu bine k biata Wilma a kzut în mâinile lui Denali în timp ce era în misiune

animalul ăla cu chip de om a pus labele mizerabile pe ea kt suflet ktă demnitate să ai dk tu ditamai matahala cu muşchii de la antebraţ kt coapsele unei femei te apuci s.o loveşti cum să dai cu hârleţul ăla de palmă într.un înger n.am fost de faţă dar am înţeles k a bătut.o şi cu pumnii şi cik s.a urcat cu picioarele pe ea el având peste o sută de kile şi ea fiind mai subţirik k feliile de salam pe care mi le tăia bunica şi le punea pe feliile groase de pâine practic i.a zdrobit oasele cum să loveşti o femeie şi să te mai şi lauzi cu asta noroc cu Brandy pe kre îl cunosc prea bine e clientul meu preferat nu-mi vine să cred dar există şi aşa ceva kiar şi pentru mine kre eu aş fi făkt sex cu orice bărbat în afără de Mauna K fiindk aia numa femeie nu e în fine ziceam de Brandy k dk ar fi toţi k el să tot fii prostituată şi dotat şi blând şi atent şi darnic dak nu era el cred k n.ar mai fi apucat Wilma sărăcuţa nici o zi în plus s.au zis multe despre Brandy k ile ce nu s.a băgat alături de noi alţii ziceau k tot e bine k nu s.a dus să lupte cu bătrânii părerile erau împărţite şi sincer şi mie mi.a fost greu să.l înţeleg când eşti în război lumea se împarte în două nu mai există kle de mijloc dar dak mai rămâne un dram de omenie în tine n.ai cum să nu vezi k omul poate a fost singurul kre a respectat acel ceva dinînteriorul lui pe kre l.am avut cândva cu toţii şi care ne spunea k războiul e cevaînuman barbarînadmisibil şi k orice e mai bine dekt să fie război plus k ne.a ajutat aşa din umbră de atâtea ori şi am înţeles k şi pt bătrâni a fost un fel de crucea roşie kre ajuta victimeleîndiferent de tabăra din kre făceau parte şi de la ce am plecat focus Yolanda focus i.am fost recunoscătoare în puţina mea viaţă k l.a îmbătat pe cimpanzeul ăla de Denali şi a salvat.o pe Wilnia kiar

dak până în final tot el ne.a belit pe toţi bine de fapt nu el dak stai să te gândeşti pentru k noi am murit tot în baza la ce aveam în noi dar una peste alta beţiv şi împrăştiat cum era el tot a făcut mai mult bine mult mai mult dekt kiar unii din tabăra noastră Boris gen kre nu mi.a plăcut niciodată k venea şi îşi dădea drumu de dinainte să închidă uşa în urma lui şi le.am zis şi lui Xavier şi lui Irma k nu mi.aş lăsa cu el nici portofelul gol nici măcar tabloul kre era pe perete la bunica în hol şi kre era un fals după un pictor necunoscut.

Multe s.au întâmplat în primele zile de război în primul rând nu se ştie exact cine a distrusînternetul şi

antenele de telefonie mobilă aşa k am rămas complet rupţi de lume iar apoi fiecare clădire importantă din micul nostru Arret fie a fost distrusă cu totul fie a devenit o ruină ne.am luptat pentru ele în toate felurile îmi amintesc k fix în ziua a do- uăzecea knd ai noştri au cucerit Uzina de Apă la kteva zile după ce renăscusem a fost k în zece negri mititei kre e cea mai simpatik poezioară şi nu voia bunica să mi.o citeask knd eram micuţă dar eu o rugam mult şi până la urmă mi.o citea şi toată noaptea visam mulţi copilaşi negri micuţi şi creţi kre se apropiau de mine şi cu părul lor mare şi creţ mă gâdilau peste tot şi plecau şi veneau şi tot chicoteau hai k iar m-am luat cu vorba focus Yolanda focus ziceam de l Izina de Apă unde eu nici nu ştiam k era un mare bazin cu apă pe fundul kruia erau nişte scoici kre aveau un senzor pe cochilie şi se închideau knd apa nu era potabilă şi senzorul transmiteaînformaţia şi făcea k sistemul să oprească automat alimentarea cu apă cum mi-a explicat mie Gilbert şi pentru k bătrânii se baricadaseră înăuntrul uzinei, băieţii noştri s.au scufundat prin nişte ţevi de deversare în bazin şi au început să gâdile scoicile şi să le umple cu noroi iar astea se închideau şi apoi le lăsau în pace apoi iar le gâdilau şi sistemul se oprea şi iar pornea şi iar se oprea iar bătrânii de teamă k se va stricaînstalaţia auîntrat unu kte unu în bazinul cu apă să vadă de unde era eroarea şi tot unu kte unu nu se mai întorceau probabil k ei nu ştiau poezioara cu negrii mititei pentru k unu erau rasişti şi doi probabil n.au avut o bunik aşa de bună k a mea kre să le zică de zece negri mititei chiar dak nu îi plăcea poezioara şi aşa k s.au dus k proştii şi au murit k peştii cum zicea Wilma şi cadavrele lor fără cochilii stau acolo pe fundul apei în

locul scoicilor pe kre după ce am cucerit uzina le.am mânkt într. un sos de vin cu cartofi prăjiţi şi am sărbătorit victoria pt k acum puteam să controlăm apa şi cine controlează resursele controlează tot sau cel puţin aşa ziceau Ike şi cu Hugo deşi pe Hugo ce să.l mai crezi k făcea politik cum făcea şi sex mai mult vorba era de el de fapt doar vorba era de el bine la sex nu îl ajuta nici anatomia focus Yolanda focus ce voiam să zic e urât războiul şi doar dak te uiţi la el dar dak eşti în mijloc e şi mai urât însă aşa urât cum e îţi dă şi satisfacţii să ştii k îi laşi pe boşorogi fără apă sau k reuşeşti să le mai pui în braţe kte o mâţă kre le dă anxietate sau k le dai o grenadă cu pârţuri să.și miroasă băşinile până l.i moarte şi dincolo de ea k să menţionez dekt kteva kre mi-au rămas mie în memorie dar oricâtă durere ar simţi toi nu e de.ajuns la cât rău le.au făcut copiilor lor nu există suficientă suferinţă pe acest pământ.

Ah ce m.aş juca un pic cu elasticul măkr un pic!

Mi se duc amintirile zici k mi se evaporă din corp tot războiul pare undeva departe în urmă învăluit în ceaţă k o pictură d.ale lui Andrew totul e neclar de zici k a dat cineva un GAN şi cu toate astea sunt nişte pixeli mai clari decât alţii k atuncea knd încercam s.o conving să vină în tabăra noastră pe doamna aia în vârstă şi singură nu.i mai ştiu numele dar park îi văd părul perfekt alb kre îi încadra kipul plin de vinişoare roşii pe kre îţi sărea în oki nasul borcănat cu accente vineţii probabil k îi plăcea să cam tragă la măsea i.am zis să vină la noi în tabără unde măcar n.ar fi fost aşa

de singură iar ea m.a întrebat dak n.am ceva de pileală şi eu i.am zis k poate k găsim în tabără şi cum vorbeam eu cu ea aproape o convinsesem dementul de Ararat a sărit dîntr.un tomberon da dîntr.un tomberon acolo le e locul la toţi stafidiţii şi din doi paşi a ajuns cu palmele alea k nişte kzrnale pe gâtul meu m.a strâns de beregată de am crezut k gata ăsta mi.a fost sfârşitul noroc k ştiam cum să.l iau şi i.am şoptit de fapt mai mult i.am horcăit la ureche ceva kre n.o să zic k era clientul meu fidel pe vremuri îl ştiam k pe drumul la toaletă şi în felul ăsta I.am făcut să.şi lăţeask faţa într.un zâmbet larg mai avea doi dinţi în faţă pe kre i.a rânjit la mine okzie cu kre mi.a dat drumul la strânsoare şi i.am ras un cot în plex şi un şut în ouă şi apoi încă unul k şi.aşa îi plăcea lui să se repete şi am luat.o pe doamna de mână şi am fugit cât ne.au ţinut picioarele mele k ea mai mult se ţâra doar k din păcate doamna avea Alzheimer şi pe lângă faptul k n.am putut afla de la ea nici oînformaţie kteva zile mai târziu a plecat la toaletă şi nu s.a mai întors pesemne k a uitat drumul dar am avut şi zile mai bune k atunci knd eram cu Xavier în patrulare şi am descoperit o ksă în care se adăposteau vreo zece cinşpe bătrâni kre se refugiaseră acolo am bănuit noi pentru k nu erau kiar aşa de acord cu politik bătrânilor şi după ce i.am spionat o vreme Xavier a dus la buze arătătorul pe kre avea tatuat 2 /.aruri mici şi apoi cu mare atenţie a urcat pe umărul lui uriaş un pluitor kre arăta k un aruncător de grenade sau km aşa ceva k nu prea mă pricep şi a dat un 360 în jurul ksei înfigând în fiecare dîntre pereţii exteriori kte un somnoros kre era un fel de proiectil k un soi de săgeată de darţ mai mare kre fiind foarte uşoară şi subţireîntra adânc prin izolaţii în pereţii kselor unde

aşa cum îi spune numele se culk niţel şi nu făcea nimic în afara faptului k emitea nişte sunete înregistrate de dinainte cu un bombardament se auzeau şi şuierăturile obuzelor şi ţăcănit de mitralieră şi explozii ba avea kiar şi un soi de vibraţie kre făcea pereţii să trepideze şi geamurile să clănţăne ce mai îţi dădea senzaţia k afără e iadul pe pământ era mai eficient k propaganda rusă în câteva ore i.a turbat pe bătrânei au ieşit singuri să caute alt adăpost iar Xavier a zâmbit satisfăcut pe sub mustaţa kre îi crescuse de când cu războiul, dezvelindu.şi dinţii galbeni a aruncat o privire de şmeker gen a uite ce tare îs io de park eu nu ştiam k dincolo de tatuaje era papălapte şi nu.i plăcea să fak sex dekt pe la spate zicea k nu trebuie săd vadă nimeni knd îşi dă drumu' aşa k i-am răspuns şi io cu o faţă de ar iu tokin tu mi k în filmul cu actorul ăla mare de vorbea la oglindă mă rog n.oi fi fost io de oscar da' i.a dispărut zâmbetul şi ne.am concentrat pe bunicuţi oferindu.le o kle de scăpare de la dezastru ei ne.au mulţumit k le.am salvat vieţile dar pe drum spre tabăiH noastră doi dîntre ei au dat să fugă şi am tras în cururile lor cu singura armă pe care o aveam la mine un pipistolet de i-l dădusem mai demult lu' Wilma pe kre îlînventase Ian o armă micuţă de calibru 9 mm o modificase el puţin şi îi schimbase muniţia acuma trăgea cu un fel de supozitoare kre odată ajunse în corp te făceau să ai continuu senzaţia aia k faci pipi pe tine Ian zicea k durează cel puţin o lună în kre nu te mai ridici de pe toaletă şi tot storci picătură cu picătură din tine dar din ce am auzit de la unii din tabăra ailaltă nefericiţii kre fuseseră atinşi de aşa ceva nu mai redeveniseră oameni niciodată nici doamna Kibo nu mai avea ce să le facă.

Ah nici din mâini park n.aş mai da. S-a rupt elasticul de tot. Yolanda du.te fata mea. Într.un fel poate e mai bine aşa. Bine măkr k n.ai avut copii.

Of. Wilma

Darnică fu viaţa, o efemeră splendoare, gata-s de moarte, îmi las sufletul să zboare plutesc deasupră-mi, pe-un nor de uitare nimic nu gâdilă, nu ustură, nu doare, mă văd ca-ntr-o pictură a lui Andrew, în ceaţă, oare ce-i asta? Căci nu e moarte, dar nu-i nici viaţă. Sunt suspendată în timp, între vise şi dor, legănându-mă alene între trecut şi viitor acum doar privesc, futil spectator – Căciînimilor roase de ură războiul le-mparte darnic, cu braţele-i sordide, speranţe deşarte împachetate în disperare, răni adânci şi moarte.

Of, n-am ştiut că aşa e în strâmbul război – întâi alegi tabăra şi meditezi abia apoi.

În ziua când în faţa micului nostru azil

dragul Arret era în prag de război civil,

inima-mi tânără m-a îmbrâncit

departe de cei cu sufletul zbârcit,

căci de oglinda-mi face riduri, vrând-nevrând,

bătrână eu nu m-am simţit nicicând.

Ba stând să mă gândesc, am fost atât de vie

c-ar fi trebuit născocită o nouă categorie:

bătrânără s-ar numi femeia atunci când ridul i se aşază
pe chip, nu şi pe gând.

M-am dăruit, aşadar, celor care

n-au sufletul chircit de teama de schimbare.

În primele zile trăit-am aşa o grozăvie, că până şi stiloul se codeşte s-o descrie, Ceea ce ieri cumplit te îngrozea azi parcă te-nspăimântă şi nu prea, iar mâine se transformă, ştiu ce vorbesc, într-un nou şi hâd firesc. Asta face nemernicul război cu fiecare dintre noi.

Printre grenadele care te fac să plângi etern, altele mai perfide, care-ţi trimit sufletu-n Infern şi armele crude care-ţi întorc sufletul pe dos, există, totuşi, nebănuite enclave de frumos: deja mi-e dor de tine, nepreţuită Yolandă, şi de parfumul tău de câmp de lavandă. *Prietenia* mea de dincolo de timp, copilă mai frumoasă ca orice anotimp, privirea mea tânjeşte să-ţi ofere o

ultimă îmbrăţişare, un ultim strop de miere, însă eu sunt şi nu mai sunt, o străvezie urmă, iar tu eşti undeva, pierdută-n turmă. Iartă-mi tu,îngenuă copilă, neputinţa, şi sper să nu te înfrăţeşti definitiv cu suferinţa. Pe tine durerea n-a putut nicicând să te refuze şi ai ajuns Isusul nostru cu sâni şi ruj pe buze, care transformă suspinul în visare şi preschimbă iubirea într-una şi mai mare.

Dar uite cum cu atâtea gânduri m-am luat, mai bine istorisesc totul aşa cum s-a-ntâmplat.

Emoţia îmi muşca din obraji, pofticioasă, ca un copil dintr-o prăjitură delicioasă în ziua când Irma, din amazoana care vâna ştiri a devenit o răbdătoare descâlcitoare de firi şi unul lângă altul ne-a aşezat, stăruitoare, punând doar ce aveam mai bun în valoare. Acolo, înghesuiţi în micul ei birou, cred că ne-am născut din nou; trecuseră doar cincisprezece zile de război şi deja murise cea mai dulce parte din noi – cea care credea că lupta se va opri, că oamenii – oameni din nou vor deveni. Atunci am început să lupt, în felul meu făcând ceea ce, scriind, am încercat mereu: să dau oamenilor motive să creadă în ei, să rămână tineri şi plini de idei.

Clocotul urii am încercat să-l sting cu bunătate, am picurat iubire în minţile prea controlate, credinţă cinstită strecurat-am în altarul firii, de ţepi convins-am să se dezbrace trandafirii. Multe dorit-am, prea puţine-am împlinit, zadarnic truda toată, căci în Arretul meu iubit tsunamiul de ură scufundăînsulele de iubire, iar vântul dezbinării suflă în neştire.

Apoi, cu Yolanda am pus la cale

câteva bine meşteşugite zicale,

din iubire şi toleranţă am creat un nou alfabet,

deopotrivă poetic şi concret:

le-am zis seniorilor că înţelegem ofurile lor,

la loteria bătrâneţii e greu să tragi biletul câştigător,

i-am asigurat că mai pot încă să înveţe

să fie liberi – chiar şi la bătrâneţe.

Dar prea orbiţi erau de minciunaîntercostală

cu care părintele Makalu pe creier îi spală

(şi le umblă şi la portmoneu):

„Pune-l pe EU în Dumnezeu!”

Parcă-l aud, glăsuind mieros

acest adevăr întors pe dos -

în loc să îi ajute să-şi descopere credinţa,

îşi îndemna enoriaşii să-şi plătească neştiinţa.

Deşi pe un *asasincer* ca Denali mă-ndoiesc că l-ar fi traversat vreodată ceva dumnezeiesc, sau că *totalitaurul* Ben Nevis ar fi avut vreodată vreun cucernic vis. Iar Mauna K, dacă ar scrie tot ce îi iese pe gură, ar umple volume întregi de *litârâtură*, pentru ea cuvântul Domnului e numai gălăgie şi slujba-i un pretext pentru a cerşi cu hărnicie.

Până când foarfeca războiului a tăiat dragul Arret în două, cât să fi durat? (Ah! cât sunt de împrăştiată, de confuză, simt că mă pierd, moartea mi-e călăuză.) O lună, poate câteva zile-n plus şi tot ce era paşnic în oraş s-a dus. Statuile din parc parcă te priveau cu ură,

iar casele-n ruină păreau că te înjură, copacii arşi fumegau cu-ngrijorare printre munţii de gunoaie de pe trotuare.

Mirosul morţii ne întorcea maţele pe dos: un prânz printre cadavre – nimic mai hidos; foamea şi greaţa dansau în trupurile noastre, punându-ne pe chip umbre înalte, albastre. În această tăcere fetidă s-au născut noi arme foarte de temut,

care au muşcat adânc, nemilos din noi, în feluri ce au dus durerea acestui război.

Primii au fost Gilbert şi Ian, auînventat un proiectil care pe toţi i-a-nspăimântat: i-au zis Grenada Lacrimogenă Eternă, devastatoareînvenţie modernă ce îţi fixa în creier un virus zburdalnic făcându-te să plângi continuu şi amarnic (şi chiar dacă efectul nu era tocmai etern, tot semăna c-o vizită-n Infern).

Iar în ziua patruzeci şi unu de război, ştiu bine, Ian a ţipat: Să le dăm băşinoşilor ce li se cuvine! Şi a dat de pământ cu grenada din mână, de-a mirosit a flatulenţe vreo săptămână. Grenada cu Pârţuri, cum avea să i se spună pe front, era teribilă, dar din păcate nu ţinea cont – bacteriile n-au minte, nu ştiu din ce tabără eşti, aşa că te umpleau de duhori deloc sărbătoreşti.

Bătrânii, în replică, au născocit, din adâncul nor nefericit, o carabină pe bază de aer comprimat care de te nimerea, nu te mai opreai din oftat. Iar din răzbunarea femeilor la menopauză (căci altfel nu văd o altă cauză) au dat viaţă unei arme de senzaţie căreia i

s-a zis Sniperul[1] cu Menstruaţie. Un nume grăitor, iar arma a câştigat teren, deşi provoca ample sângerări unui singur gen. Dacă păşeai pe o Mină cu Reumatism, durerea, spune-se, era eufemism – puteai să-ţi scoţi deplasările din calendar,

până şi drumul la baie devenea un calvar.

1 Lunetist, (lb. engleză)

Grenadele cu Amintiri Neplăcute,

cum le zice numele, erau făcute

să ţină creierul zdravăn priponit

de un moment groaznic, de neamintit,

iar ca teribil efect secundar,

primeai o ceaţă facială în dar,

oricât se străduiau ceilalţi, la tine pe figură

nu mai puteau distingea ochii de dantură.

Pipistoletul îl ştiu bine, l-am avut în dotare,

îţi dădea o continuă senzaţie de urinare.

Yolanda, care nu-şi revenise-n totalitate

după mârşavul atac de la maternitate,

m-a obligat să nu mai umblu neînarmată,

şi mi l-a strecurat în mâna nevinovată

la ceva timp după nefericita zi în care

Denali mi-a lăsat urmele paşilor lui pe spinare.

Aş vrea să pot spune că am trecut prin durere

ca pinguinul pe lângă un borcan cu miere.

Dar n-a fost aşa, a durut până-n măruntaie,

fiecare celulă cred că s-a procopsit c-o vânătaie

şi doar mângâierile Yolandei au făcut lumină

în bezna grea din a chinului vizuină.

Rândurile văicăritorilor nu vreau să le-ngroş,

ca bieţii oameni ciuruiţi de Mitraliera cu Reproş,

nici să sar rândul la compătimire,

dar am crezut că nu-mi mai vin în fire.

În acele zile, pe lângă patul meu au defilat toţi camarazii lângă care am luptat. Şi Xavier, cu sufletul lui la fel de mare ca tâlhăreasca-i îndemânare,

şi Irma, şi Gilbert cel trist şi neiubit, mereu peste măsură de nemulţumit, a venit şi Irene cu-a sa palidă figură, şi-a afişat zâmbetul şi Hugo cel *tâlharnic,* care pe toţi ne-a dezamăgit amarnic.

Cum-necum, am supravieţuit,

însă ceva în mine a murit,

căci de-atunci nici c-am mai dormit -

am ajuns o nălucire vie

tot bântuind între extaz şi apatie.

împăcată cu războiul n-am putut fi, mai ales de când s-au stins primii copii. Era ziua cincizeci de război, ultima zi de vară, când bătrânii prin surprindere ne atacară. Biata Yangtze rămăsese câteva momente singură pe lângă magazia de alimente, iar Denali, brută lipsită de sensibilitate, a atacat-o cu un cuţit, pe la spate. E adevărat că, biata, avea un trup de adult, ca orice copil aruncat prea devreme-n tumult, dar avea doar treisprezece ani şi nici o vină că părinţii-i muriseră într-un accident de maşină. Printre noi

seîntegrase rapid şi subtil, ajunseserăm să uităm că e, totuşi, copil.

în fine, tragica, şocanta întâmplare a provocat o viscerală frământare, deschizând o amplă discuţie între noi despre prezenţa copiilor în război. Până atunci, părinţii, în majoritate, îi ţinuseră pe micuţi cât mai departe de braţul lung, aducător de moarte al luptei toxice dintre ei şi bunici,

simţind că nu e bătălia celor mici.

Pe de altă parte, adolescenţii

aveau şi ei păreri, tot felul de pretenţii,

voiau cu toţii să fie auziţi,

se organizau, vorbeau-gândeau uniţi,

înţelegând că, până la urmă, ei, şi nu noi

moşteneau lumea distrusă de război.

Există în război un punct

în care ai pierdut deja atât de mult,

că minţile devin opace

chiar şi la ideea de pace.

Se pare că ajunseserăm cu toţii deja aici,

căci nu i-am auzit pe cei mici.

Bătăliile pot fi pornite dintr-o toană

chiar şi de-o singură persoană

însă, din păcate, nici un război

nu poate fi oprit de unul dîntre noi.

Tineri şi bătrâni, cu toţii am continuat

să luptăm, înotând până la gât în păcat.

Erau vremuri crude, în care era uşor

ca minţile să te părăsească în zbor.

N-am fost nicicând vreo gurmandă,

însă mâncarea devenise bun de contrabandă

bogăţia nu se mai măsura în grame de aur,

orezul şi cartofii deveniseră noul tezaur.

Sticlele lui Brandy erau la mare preţ,

îl admiram cum traversează, descurcăreţ,

linia frontului, mereu cu chef de flecăreală,

într-un zigzag neobosit cu iz de mahmureală.

Peste această ferfeniţită, teribilă ruptură

mersul lui Brandy semăna cu o cusătură.

Cine ştie, poate că-ntr-o zi

el fi-va firul care ne va reuni.

Am murit exact cu două zile înainte ca Zulia să facă spectacol printre morminte, *acea* reprezentaţie, cel mai bine ţinut secret despre care ştia întregul Arret.

Însă ce-mi ajunsese mie la ureche

era un alt secret, fără pereche,

şiînvestigam împreună cu Yolanda

posibilitatea ca Mauna K, gurmanda,

să-şi fi făcut un depozit cu hrană ascuns.

Când în locul cu pricina am ajuns

(era o fostă brutărie, acum pustie,

cu gratii, fără geamuri, o tristă colivie),

doar ce-am făcut primii paşi pe podea

(Doamne, cât de sinistru scârţâia!),

c-am şi auzit un geamăt pierdut,

iar un curent de milă pe loc m-a străbătut.

Presimţind că era o capcană,

ştiind-o pe Mauna cât e de vicleană,

i-am făcut Yolandei semn să aştepte

chiar laîntrare, afără, pe trepte.

M-am apropiat de tejghea, privind atent în jur,

şi-am dat de-o mogâldeaţă pictată-n clarobscur.

— Tueşti,Wilma?

— Da, Tyree.

— Ajută-mă, nu mă lovi!

I-am întins mâna şi ăsta a fost ultimul gest înainte să devin ceva ce chiar şi-acum detest. Peste umăr, am apucat să văd cum, mişeleşte, Mauna K cu o armă mă ocheşte. Atinsă de raza Inversorului de emoţie, mi-am schimbat fără voie tipul de locomoţie, pasul meu precaut, uşor, liliputan a devenit vijelia unui diavol tasmanian, cu o ură străină de mine am aruncat către Mauna casa de marcat, atunci o nouă rază în plin m-a lovit şi subit mai multă ură am simţit – empatia devenise o nevoie de-a face rău, din făptură iubitoare ajunsesem călău. O ultimă străfulgerare a celei ce am fost le-a pus însă pe cele douăînamice la adăpost: am ales rapid pe cine urmează să ucid şi, în viteză, mi-am zdrobit ţeasta de un zid.

9, actul 1. Zulia

A fi sau a nu fi. Şi uite că nu mai e. Nu mai e cum a fost. A ajuns să ne conducă tineretul. Ne dă puştimea lecţii de morală. Copiii ni se urcă în cap. Nici pisica nu mă mai ascultă. Toţi vor să ne spună ce să facem, cum să facem. Şi atunci, care mai e rolul nostru?

Chiar am îmbătrânit degeaba?

Am slujit scena cu mândrie şi demnitate, le-am jucat şi pe Celimene, şi pe Beatrice, am fost şi Maria Vasilievna Voiniţkaia, şi ducesa de Gloucester, s-a zguduit teatrul din Arret de aplauze când le-am adus la viaţă pe Regina Mamă sau pe Julieta. L-am făcut chiar şi pe Richard al III-lea, în travesti. Am ajuns la vârsta la care pot privi pe oricine în ochi şi pot spune că sunt una dintre marile doamne ale teatrului arretian. Când spui Zulia, spui umor, spui dramă, spui cincizeci de ani de carieră în teatru, m-am oferit pe scenă trup şi suflet. Actorii nu au weekenduri, se ştie, n-a contat că părinţii mei, Dumnezeu să-i ierte, uite că nici cruce nu mai pot să-mi fac, e groaznic să fii mort, deci n-a contat că ei erau pe masa de operaţie sau că soţul meu îşi dădea duhul în patul de acasă, pentru că nici un spital nu-l mai primea, fiind în ultimul stadiu al cancerului, n-a contat că eu însămi luam calmante cu pumnul ca să pot juca, am urcat pe scenă chiar şi cu fractură de metatarsiene, seară de seară am fost acolo, la datorie, gata să le ofer sutelor de spectatori un zâmbet sau o lacrimă de bucuruj cu umila meaînterpretare.

Şi uite unde am ajuns.

Să ne trimită iarna în vacanţă la mare. Să ne pună sji mergem pe jos. Să ne ia la bătaie pe străzi. Să ne ia azilul!

De când a venit la conducerea teatrului un papălapru căruia de-abia i-au dat tuleiele, numit de Hugo, fireşte, m-au tăiat de la porţie. „Că să vedeţi, că noi vă respectăm prea mult”, „doamna Zulia” în sus, „doamna Zulia”în jos, dar nu mi-au mai dat nici un rol principal. Mi-au oferit, în schimb, premiul de excelenţă pentru întreaga activitate. Normal că l-am refuzat. Păi ştie toată lumea că premiile de genul ăsta anunţă ieşirea la pensie a actorului. Şi, sincer o spun, cu mâna peînimă, l-aş fi acceptat, că n mi-e greu să mă dau la o parte, la toţi ne vine rândul, dacă aş fi văzut că apare ceva din urmă. Un nou val, o nouă abordare, un suflu proaspăt, ceva. Dar şuieră vântul ; pustiu. Nu se mai face şcoală ca în generaţia noastră.

Mi-ar fi plăcut să fac şi film, ştiu atâtea roluri pe de rost... Le-am învăţat doar aşa, din pasiune, dar n-a fost să fie. N-am fost dorită în lumea filmului.

Urăsc expresia „pe vremea mea”, dar pe vremea mea, actorul arretian concura cu artiştii de oriunde, jucam de la egal la egal cu orişicine de pe marile scene ale lumii. îmi amintesc şi acum un coleg care zicea că-i place să joace pentru că teatrul e mult mai real decât viaţa. Asta era şcoala noastră de actorie. Eheee, noi jucam pentru a trăi în adevăr. Actorii de azi sunt făcuţi pe calculator. Noi ne dădeam cu fard şi cu ruj, stăteam în cabina de machiaj şi la costumier cu orele, acum

bagi două efecte speciale şi ai rupt gura târgului. Ce mai e actorul de azi, când oamenii urmăresc scenete pe TikTok? Acolo, până şi Denali poate fi actor. Zău de nu! Dacă îl filmezi din unghiul care trebuie, e Terminator

Curat. Sau Mauna K – ar ieşi din ea o Regină Mamă pe cinste. Până şi, mă scuzaţi, curva aia de Yolanda ar putea fi Mary Poppins fără probleme. Mai contează talentul? Mai contează valoarea? Mai contează experienţa?

Nooo! Totul se face în postproducţie. Ăsta e trendingul, că tot ne acuză tineretul că noi nu ştim cuvintele astea pe care le totînventează. Cu asta a venit tineretul: cu tren- ilingul. Asta este marea lor contribuţie la istoria omenirii. Gară apă cu ciurul, dar nu-i problemă – se rezolvă după,în post. Bravo, tineret, mândria ţării, aplauze!

Dar eu mă enervam mai mult aşa... ca să-mi mai crească tensiunea, că şi-aşa o aveam mică. De fapt, m-am liniştit demult, din făcultate, când profesorul de coregrafie îmi tot făcea avansuri – ba o mână pe fund, ba două degete între coapse, un cot sub sân, iar eu,

rezistând tuturor acestor avansuri, am mers înainte prefăcându-mă că nu observ. În schimb el, rănit în orgoliu, m-a picat la examen, deşi eram cea mai bună din clasă, şi mi-a zis: „Zulia, dragă, dreptatea e o balerină cu piciorul veşnic rupt". Dar nici că mi-a păsat, am trecut ca un tanc rusesc peste orice – frică, bun-simţ, neajunsuri. Chiar şi peste principii am trecut, ca să ajung unde am ajuns. Să pot să-mi găsesc liniştea creatoare, liniştea de dinainte de primul gong, liniştea de după aplauze.

Dar oricât de zen aş fi fost, n-am putut rămâne stană de piatră când vedeam toată ura tinerilor

îndreptată împotriva noastră, a celor care le-am lăsat în urmă, de bine, de rău, o lume mai bună decât ce am primit noi, că ei nici nu-şi imaginează toate lipsurile în care am trăit, cum în copilărie păşteam – unii dintre noi – capre la marginea Arretului. Da, da, eu, doamna Zulia, am mers cu caprele pe păşunea peste care s-a înfiinţat ParcArretul mai târziu. Şi le cântam caprelor şi le povesteam toate poveştile şi ele păreau că mă ascultă atente, mestecând din barbişoanele lor, legănându-şi aprobator coarnele, dar până la urmă nu mă aplaudau niciodată şi tot se urcau în copaci şi trebui,i să mă urc să le dau jos, că dacă nu le aduceam acasă, i.if mâneam. Şi nu mi-e ruşine s-o recunosc, fiindcă în tot răul este şi un bine. Păi, când am ajuns eu să am primul meu spectacol şi am văzut că în sală în loc de capre erau oameni care n-aveau nici coarne, nici barbişon şi nici copite şi au putut să mă aplaude la final, am crezut c-am ajuns în Paradis, la sfârşit nu mai voiam să cobor de pe scenă. Midii dintre cei care acum aruncă în noi cu grenade care să ne schimonosească pe viaţă şi trag în noi cu senilizatoarele şi pipistoletele lor, ca să ne batjocorească, au fost acolo, în sală, la spectacolele mele, la picioarele mele, iar la final m-au privit cu ochii înlăcrimaţi de emoţie, m-au aplaudat până li s-au înroşit mâinile şi m-au ovaţionat până şi-au pierdut vocea.

Dar aia e – ai făcut un bine, ţi-ai bătut un cui în talpă.

Ei nu văd că de mii de ani lumea asta e aceeaşi Mărie, cu altă pălărie? Chiar nu înţeleg că adevărul e întotdeauna la mijloc? Pentru ce să porneşti la război împotriva părinţilor tăi? Eu n-am avut copii, în afără de o pisică tărcată şi leneşă, dar îi înţeleg pe bieţii părinţi: după ce te chinui şi-i ştergi la fund ani de zile, le dai să mănânce, să se îmbrace, chiar aşa, să te ia la palme?

Noroc că nu mor caii când vor câinii. Le-am arătat noi. Chiar înainte să înceapă războiul am fost întrebată la uninterviu pentru Antena Arretului ce aş lua cu mine dacă ar fi să merg pe oinsulă pustie. Trebuia să zic trei chestii şi am răspuns fără să mă gândesc prea mult: „Trei bătrâni”. Pentru că asta avem noi cel mai preţios – înţelepciunea celor trecuţi prin viaţă. Chit că nu prea dă el pe la teatru, nu poţi să nu-l respecţi pe Ben Nevis pentru ce a făcut. Dacă nu era el, praful s-ar fi ales de noi. Nici nu vreau să-mi imaginez. Holocaustul a fost mic copil pe lângă ce ne pregătea nouă tineretul. Şi oricâte vorbe i-au ieşit părintelui Makalu, trebuie să respectăm faptul c-a ascultat nevoile oamenilor şi nu le-a luat mai mult decât au avut. I drept însă că-i îndemna tot timpul să aibă cât mai mult. Deci dacă aş fi cu domnul Ben Nevis şi cu părintele Makalu, aş avea asigurată protecţia şi în Cer, şi pe Pământ. Iar cea de-a treia persoană pe care aş lua-o cu mine... nu ştiu. Poate ar fi doamna Etna, de a cărei mână de aur s-au bucurat generaţii peste generaţii, sau poate Nanda Devi, asistenta noastră de război, care a avut grijă de mine cât limp am fost cu probleme şi care e o doamnă aşa de bună, ele la care avem cu toţii de învăţat.

Dar m-aş gândi şi la Mauna K. Poate că nu-i vreo sfântă, dar e o forţă. Şi m-aş gândi şi la domnul Elbrus, Dumnezeu să-l ierte, care a fost un om cu adevărat special – şi erudit, şi bine-crescut, cât l-au ţinut puterile venea la teatru, avea loja lui, păcat că s-a dus.

N-aş fi crezut niciodată că tineretul, care ar trebui să fie mândria noastră, sprijinul nostru, cei care ne aduc un pahar de apă la bătrâneţe, chiar ei au ridicat mâna împotriva noastră. Şi voi, Brutuşilor? Să ne radă de pe faţa Pământului, şi alta nu! Nu sunt eu o fire violentă, dar cum să nu te revolţi, cum să nu-ţi sară

ţandăra? A ajuns Yolanda din curva oraşului vârf de lance în armata tineretului?!

N-a fost suficient că acu' ani de zile mi-a furat bărbatul, că şi-a băgat coada în căsnicia noastră cu farmecele ei vulgare, acuma s-aînsinuat prîntre noi, să ne fure oamenii? Păi, oricât sunt eu de doamnă, tot mi-a venit să-mi înfig mâinile în părul ei. Noroc că nu ne-am întâlnit niciodată pe câmpul de luptă. Bine, eu am şi stat mai mult ascunsă, războiul îmi face foarte rău, noi, actorii, suntem mai sensibili. N-avem tupeul Yolandei. Şi ea ca ea, că în ţara orbilor, chiorul e împărat. Dar Wilma? Aşa un om cult, o maeştrii a literelor, un suflet

aşa imaculat... Ce-mi mai plăcea să recit poemele ei, ce forţă a cuvântului, ce fineţe a metaforei... Şi ea ne-a părăsit. Iar mai apoi a părăsit şi lumea asta. Părintele Makalu zicea că probabil a fost prostită cu drogul tinereţii sau hipnotizată şi de-aia ne sfătuia să nu îi privim în ochi pe tineri, mai întâi să lovim şi să ne uităm dup-aia, Drogată, nedrogată, chiar a fost o dezamăgire. Păi, mie şi să-mi bage în venă orice drog de pe lumea asta, eu tot nu-mi trădez valorile şi principiile. Decât dacă e ceva, aşa, care să merite. Şi să te dai cu tinerii chiar nu merită, că eu am fost ca ei, dar ei n-au fost ca mine. Şi n-au cum să mă înţeleagă. Wilma e cel mai clar exemplu. Bună ziua a dat, belea a căpătat. Am auzit că a ieşit cam şifonată dîntr-o întâlnire cu Denali, pe urmă a vrut şi Mauna K s-o ucidă. Din câte ne-a povestit Mauna, s-a apărat, dar a tras în ea cuînversorul de emoţie, o armă de care mi-a fost întotdeauna teamă – că-ţi lua toate emoţiile şi le întorcea pe dos. Erai sufletist – te transforma în stană de piatră. Îţi plăcea să râzi – te făcea regele tristeţii. Erai bun ca pâinea lui Dumnezeu? Te transforma într-un munte de ură. Cică se folosea de mecanismul de feedback al amigdalei. Am reţinut pentru că atunci când am auzit m-am bucurat că eu am amigdalele scoase de mică, dar apoi am înţeles că era vorba de o parte din creier. I.a Wilma cică ar fi fost atât de multe emoţii bune, încât a luat-o pur şi simplu razna şi şi-a zdrobit ţeasta de un perete. Mie îmi plăcea, până să ne trădeze. Dar ce mai contează, mortul de la groapă nu se mai întoarce.

Şi până la urmă, ce e viaţa, dacă nu o scurtă, prea scurtă repetiţie pentru spectacolul în care jucăm cu toţii, rând pe rând, rolul mortului? Două zile după Wilma am urmat eu.

Aveam şi eu o durere – s-au dus lupte pentru azil, pentru clădirea radioului, s-au dat bătălii până şi pentru Uzina de Apă, dar nimeni n-a dat doi bani pe clădirea teatrului, care a rămas pustie şi goală. În tăcerea mormântală a sălii, doar carii s-au mai urcat pe scena dragului nostru teatru. (Cortinele au devenit paradisul moliilor. Luni întregi, re- llcctoarele au pus capul în pământ şi în lumina lor n-a mai strălucit nici o

stea. Ca mine, de exemplu, dar nu neapărat, că mai sunt colegi talentaţi.

— Nimic nu-i mai trist pe lume decât o scenă de teatru pe care s-a aşternut praful, le-am spus lui Makalu şi lui l'>en Nevis.

M-au privit de parcă le-aş fi propus un voiaj pe Marte, la bordul unei cutii de chibrituri.

— Zulia, cu voia Domnului nostru, tinerii tocmai îmbrăţişează câteva pisici care le explodează în braţe de bucurie, a răsunat vocea de bas a părintelui.

Bine că Bella mea era acasă, în siguranţă. O închisesemîn cuşcă, de teamă să nu mi-o fure careva şi s-o trimită încărcată cu explozibil în tabăra tinerilor.

— Nu e momentul acum. Ne aşteptăm la un contraatacîn orice moment, mi-a tăiat-o şi Ben Nevis.

Dar nu m-am lăsat. Alesesem special ocazia.

— Ce moment mai bun pentru a ridica moralul trupelor, decât o victorie răsunătoare?

N-a zis nici unul nimic.

— Suntem în război de... nici nu mai ştiu de când, am făcut-o pe proasta.

Trebuia să-i implic, păi, dacă nu ştiu eu să atrag publicul de partea mea, cine să ştie?

— De optzeci şi trei de zile, mi-a răspuns scurt Ben Nevis.

— Aproape trei luni. Mai avem puţin şi se fac o sută de zile. Oamenii sunt obosiţi, au nevoie să mai şi zâmbească.

— Aşa este, doamna Zulia. Dar duşmanul abia aşteaptă o greşeală, un moment de slăbiciune.

Ben Nevis se plimba prin capela Bisericii Intercostale. Bocancii lui răsunau sec pe dalele din beton.

— Tocmai, după o victorie, oamenii au tendinţa s-o lase mai moale. Haideţi să le dăm un cadru organizat! Vin l.i spectacol, se relaxează, se întorc la luptă.

Se pare c-o întorsesem bine, fiindcă Ben Nevis s-a oprii şi m-a privit, mijind ochii. Părintele Makalu număra lumânările şi mesteca mărunt din buze.

— Haideţi să facem ceva, să le dăm oamenilor ăstor.i de doi bani speranţă! am plusat eu, neştiind ce altceva să mai zic.

— Unde şi cât timp îţi trebuie?

Nu-mi venea să cred! II convinsesem pe Ben Nevis. '

— Păi nu cred că există loc mai bun decât Casa Domnului... şi mai sigur! a adăugat părintele, văzând că mă pregătesc să protestez. Chiar aici, în capelă, avem spaţiu destul, ziduri groase, un loc bine apărat.

Ben Nevis a încuviinţat din cap.

Eu mă uitam în jur şi îmi spuneam „Rabdă,înimă, şi taci, că alta n-ai ce să faci”. Bine că reuşisem, chiar şi aşa.

— într-o săptămână suntem gata, i-am promis lui Ben Nevis.

Dar... ce voiam să zic? Mi se amestecă gândurile brambura. A! Că n-am fost gata într-o săptămână. Nici în două. Am supraestimat cu mult numărul celor care puteau juca alături de mine într-un spectacol. Dintre colegii mei, cine nu era mort nu mai voia să audă de teatru. M-au făcut ţicnită, ahtiată după aplauze sau pur şi simplu m-au refuzat. A trebuit să-mi găsesc oameni printre foştii spectatori. Ia-i, învaţă-i principiile de bază ale actoriei, ajută-i să memoreze replicile, gâdilă-i la ego... Actoria e treabă grea, nu te joci.

însă am izbândit. Exact în cea de-a o suta zi, capela era transformată în sală de spectacol. Scaune de

jur-împrejur, o mică scenă în centru, câteva lumini şi mai mulţi spectatori

ilccât mă aşteptasem. La ora începerii capela era arhiplină. (ia pe vremuri.

Păcat de scenariu, am cam stricat orzul pe gâşte. Am scris o piesă superbă, în care personajul principal, tinereţea, era întrupat chiar de mine. La început eram lipsită de minte, gata să fac toate prostiile de pe lume, frivolitatea în persoană. Apoi, încet-încet, tinereţea îmbătrânea şi devenea din ce în ce mai înţeleaptă, mai bună, mai apropiată de oameni. Am jucat senzaţional, deşi e greu să joci cu neprofesionişti, colegii mei de scenă s-au mai împiedicat pe ici, pe colo.

Unde erau zilele de altădată? Nu zic că înainte de război era bine, că de-aia a început războiul, dar câteodată, după zeci de zile de mizerie şi suferinţă,

când ne adunam cu toţii şi ne văităm serile în tabăra noastră, unii tremurau clin toate încheieturile, alţii se văitau de oase, alţii că nu mai scapă de mirosul grenadelor cu pârţuri, se mai auzeau voci care ziceau că-şi mai doresc doar să se termine. Să se termine odată. Oricât de luptătoare aş fi eu, parcă era o parte din mine care simţea la fel. Era rău înainte, dar războiul chiar e oribil. Nu voiam să ajung la mâna tinerilor, clar nici în halul ăsta. Eram jegoşi, extenuaţi, la capătul puterilor. Nu mai făcusem o baie ca lumea pe cap din ziua a douăzecea de război, când încă mai era apă caldă. Bătrâneţe, haine grele, nici războiul nu poate să le spele.

însă aşa, jegoşi şi strângând din dinţi din cauza durerilor care ne măcinau, am jucat şi le-am oferit oamenilor noştri emoţie vie, emoţie reală. Le-am dat un motiv să lupte mai departe, să nu se simtă singuri, să râdă şi să plângă. Să se simtă vii. Şi sănătoşi. Că vorba aia, râsul e... cum îi zice? Ce spuneam? Râsul, râsul, da. E medicament curat râsul.

în scena finală, emoţionantă, eu, fosta tinereţe, devenită bătrâneţe, eram purtată pe braţe, prîntr-un tunel de lumânări, către scenă. (La cererea şoptită a părintelui Makalu, a trebuit să bag şi lumânări în piesă, că rămăsese cu ele pe stoc.)

Acolo, pe scenă, unul dîntre tineri trebuia să scjăiîi pistolul şi să tragă spre mine, dar eu îi prindeam mânaîn ultimul moment şi aveam monologul final, pe care îiu:\ mi-l amintesc chiar şi dincolo de moarte: „Oare mân« aceasta e chiar cea pe care o întindeai către mine când erai de-o şchioapă, cerând îmbrăţişări, asta e mâna pe care run ţinut-o în mâna mea când ai pus pentru prima oară slovei« | pe hârtie, spune-mi, nu-i asta mâna care promisese că îmi va alina bătrâneţile?”

Bine, era mai lung, dar parcă mă lasă şi memoria. Am nişte goluri, nu ştiu ce-i cu mine.

Dar, într-un nefericit joc al sorţii, n-am apucat să-l mai rostesc. Pistolul îndreptat spre mine s-a descărcat cu zgijl mot şi, după cum văd acum, glonţul mi-a trecut drept prin 'înimă. Cum de era încărcat? Nu ştiu. Să-mi fi dorit cineva moartea? Nu cred. Prea am fost iubită! Dacă îl urăsc pe cel care m-a ucis? Nici vorbă. Păcat că n-am mai apucai ' să aud aplauzele. Nu voi afla nicicând cum se va termina toată această luptă nedreaptă, în care suntem singuri. Bătrâni şi singuri. Nu ne putem baza pe ajutorul nimănui. Dar m-am obişnuit – nimeni nu m-a ajutat în viaţa asta, nici măcar doamna Kibo. Singură am făcut tot ce am făcui, cu bune, cu rele, mai mult cu bune.

Am pierdut în viaţă ani şi ani, iar uite cum am ajuns să cerşesc de la moarte o clipă, cum spunea şi marele nostru... ăsta... nu mai ştiu cine. Ce ziceam? Ah, da! Elementar, dragul meu Bond. Charles Bond, o să-ţi fac o ofertă pentru care vei avea nevoie de o barcă mai mare. Sunt tatăl tău, Brutus. Cântă, Sam, arată-mi banii! Ador mirosul de palme în zori, vom avea întotdeauna Parizerul, doamnă Robinson. Dumneavoastră vreţi să vă duceţi, salutaţi-l pe micul meu prieten, simt nevoia de viteză. *Bella Vita, my precious,* pisica mea tărcată, aş da pisica mea tărcată pentru un regat..*Hasta la vista, baby*. Nimeni n-o pune pe Baby la colţ!

Mă rog, 10. Makalu

— Mare păcat c-ai decis să nu iei în serios cuvântul Domnului, i-am spus cheliosului cu plete din faţa mea.

— Ce poate fi serios într-o religie care se cheamă Inter- eostală? Aceeaşi poveste cu Eva, coasta lui Adam... Doar o altăînterpretare.

Putoarea asta ţinea la băutură, se zicea că are nu ştiu ce enzimă, dar habar n-avea cu cine se pune.

— Am mers mai departe decât ceilalţi, Brandy. În adâncul problemei. Da, Eva a fost făcută dîntr-o coastă. Du-te şi vezi în dicţionar, „coastă” chiar înseamnă „fiecare dîntre cele două laturi ale corpului omenesc”. Prin urmare...

— Tot dublu, părinte?

Putoare, putoare, dar pe lada de *single malt* pe care o adusese scria Talisker şi asta era tot ce conta. Gustul afumat îmiînundase gura, ridicându-se prin nări către cer.

— Dublu, fiule, cum o să te prăjeşti tu în Iad, la focul necredinţei.

Dar el nici nu zâmbea, nici nu se încrunta.

— Scrie şi în Scriptura creştină, Facerea 2:18: „Nu este bine să fie singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el”. Aşadar, Eva a fost adusă la viaţă din coasta lui Adam pentru ca femeia să stea neîncetat alături de bărbat. El, fiind doar o latură, are nevoie şi de cealaltă latură pentru a fi împlinit. Plinătatea lui Dumnezeu nu se poate reflecta în bărbat sau în femeie în mod separat, ci în unitatea lor.

Nefericitul de Brandy amuţise. Poate din cauza tonului] meu didactic, poate pentru că se aştepta ca lucrarea ifir« să fie de mântuială. Sau poate pentru că, pur şi simplu, ei a prost. Whiskyul lui, în schimb, nu era deloc prost. Am plescăit încântat.

— Ei, aiciîntervine frumuseţea unică a Bisericii Intern] costale!

Mi-am făcut încet, cu evlavie, discretul semn al crudfjîntercostale, care uneşte ultimele două coaste adevărate, cea de-a şaptea şi de-a opta, de spaţiul dintre ele. Trei puncte. Triunghiulîntercostal.

El nu şi l-a făcut.

— Noi ne-am îndepărtat puţin de această viziune vetustă asupra binarităţii. Ai idee câte tipuri de identitate sunt astăzi?

De unde să ştie, săracul?

— Pe lângă bărbaţi şi femei, mai sunt neutri, nonbinaril tranşi, fluizi, ăia fără gen şi care dracu' or mai fi. Suntem o religie în pas cu vremurile. Noi tindem să fim... Cum jun- ghiu' mă-sii îi zice generaţia asta nouă? Inclusivi. Credinţa noastră este că suntem creaţi din spaţiul dîntre două coaste ale Primului Om. După cum observi, luăm în calcul cele două coaste, cele două laturi ŞI tot ceea ce e între ele. Băieţei cu unghiile făcute, fetiţe rase-n cap, circari, tranşi de Ziua a Şaptea, hipioate cu păr pe spate – unde să găsească toţi o alinare mai dulce decât în poala Părintelui lor? Toate genurile şi orientările sunt binevenite sub sutana meaîntegratoare şi unificatoare.

Aicea mi-am pus mâna pe ouă şi le-am strâns uşor. Ah! Ce-mi mai plăcea să mă strâng de coaie! Dacă mă masam de vreo trei ori, mi se şi scula. Da' atuncea

nu era momentul, că la cheliosu' ăsta chiar n-aş fi dat. Plus că trebuia să termin tot whiskyul ca să-l îmbăt.

— Noi, la Biserica Intercostală, ne propunem să luăm în iîilcul tot. Asta n-au înţeles cele mai multe religii – nu doar oamenii sunt importanţi, ci mai ales ce se întâmplă între ei. Relaţiileînterumane sunt cheia înţelegerii Dumnezeului lutercostal. Tocmai de-asta au venit credincioşii spre noi în ıınmăr atât de mare – pentru că se simt înţeleşi, acceptaţi. Aici nu-i priveşte nimeni cu dispreţ, nu-i judecă, nu-i condamnă. Mă rog, poate doar Dumnezeu, câteodată, prin vocea mea.

I-am făcut cu ochiul, dar el se uita pierdut spre cer.

— Noi? Eu ştiam că doar dumneata conduci organizaţia, părinte.

— Trinitatea ne călăuzeşte în toate, aşa cum scrie şi în l'riblia noastră. Scripturile vechi creştine nici nu pomeneau cuvântul „trinitate”. Noi însă l-am pus la baza învăţăturilor noastre şi l-am menţionat explicit.

Mi-am făcut din nou semnul cruciiîntercostale.

— Gălbenuş, albuş şi coajă. Trinitatea asta e un fel de ou. Oul sfânt.

— Nici vorbă! Gălbenuşul, albuşul şi coaja oului sunt parte din ou şi îl formează împreună. Conceptul de „trinitate” înseamnă tocmai că părţile nu contribuie la alcătuirea întregului, ci fiecare dîntre ele ESTE întregul. înţelegi? Au venit credincioşi la mine şi m-au întrebat: „Părinte, trinitatea este ca apa?” Căci apa poate fi şi lichid, şi gaz, şi solid. Iar eu le-am răspuns şi lor cum îţi zic ţie acum: „Nu, Trinitatea nu e ca apa”. Pentru că fiecare parte care o compune nu e o stare de agregare a lui Dumnezeu, ci ESTE Dumnezeu în sine.

Nu ştiu dacă înţelegea, dar băga whisky în el ca nebunul. Tocmai îşi punea cu precizie de barman încă un pahar. I l-am întins şi eu pe-al meu şi mi-a pus o cantitate perfect egală cu a lui. Avea mâna formată, beţivanul.

— Ei bine, noi am dus mai departe conceptul şi i-nll oferit sensuri aparte pentru niveluri diferite de înţelegerii ' Există trinitatea de care îţi pomeneam – cea a binarităţii genurilor şi a întregului spaţiu dintre ele. Există Trinitate/i Dumnezeu-Preot-Om, care explorează relaţia omului oj] credinţa. Există, şi asta e ceva mai simplu de înţeles, trinit.i* tea trup-suflet-spirit, pe care noi, Intercostalii, o numim Trinitatea Fiinţei, dar şi cea clasică, în care trei persoane coexistente şi co-eterne îl descriu pe Dumnezeu – Dumnezeii] Tatăl, Duhul Sfânt şi Dumnezeu Fiul, acesta din urmă fiind fiecare dintre noi,

căci noi suntem fiii Lui şi fiecare dintre noi, punându-l pe „eu” în Dumnezeu, devine etern. Nici un.i dintre ele nu este doar o parte, fiecare dintre ele este Dumnezeu, care e totul. La asta mă refer când zic „noi”, fiule.

— Ca un fel de membri co-fondatori ai Dumnezeu S.R.I .

Am râs şi i-am arătat dinţii mei mari, care sperie pe

toată lumea. Dar pe el, dintr-un motiv sau altul, nu-l speriau. Măcar avea simţul umorului.

— Mie tot mi se pare o variaţiune a creştinismului. În mare, povestea e aceeaşi.

— Uiţi că Dumnezeu e în detalii.

A schimbat vorba fără să clipească.

— Ziceai mai devreme că Dumnezeu e etern, dar noi, oamenii, nu suntem. Murim.

M-a privit fix şi în ochii lui de-nici-o-culoare se citea necredinţa.

— Dumnezeu există din veşnicie în veşnicie, fără de început şi fără de sfârşit. Iar prin asta ne e superior. Însă noi suntem unealta fără de care nu se poate înfăptui Cuvântul Său. Unealta asta, ca orice unealtă, se învecheşte. Motiv pentru care e important să avem urmaşi.

— Magazia de unelte a lui Dumnezeu nu poate să dea faliment! a cotcodăcit el, de parcă ar fi făcut nu-ş' ce ou.

— Da, însă avându-l pe Dumnezeu în noi, *fiind* Dumnezeu, noi suntem eterni, ca specie.

— Chiar crezi că nu vom pieri? încălzire globală, războaie, pandemii, dezastre naturale...

— Nu putem pieri. Dacă pierim noi, piere Dumnezeu. Şi asta nu se poate.

— Şi cum rămâne cu noi, cei care nu credem?

— Suntem toţi fiii lui Dumnezeu, fie că vrem să credem .ista sau nu. Dovada cea mai clară este că Dumnezeu, în mărinimia Saînfinită, îţi permite să nu crezi în El.

— Ei, asta-i bună! Şi dacă eu nu cred nici asta?

— Nu ţi se va întâmpla nimic. Asta e frumuseţea lui Dumnezeu. Cum scrie şi în Triblie: „Dumnezeu te ascultă chiar şi când nu ai nimic de spus, îţi veghează paşii chiar şi când eşti rătăcit şi te iartă chiar şi când nu îl rogi să te ierte”.

Am dat peste cap amândoi restul de whisky din pahare.

— Şi care ziceai că-i diferenţa dîntre suflet şi spirit?

— Ai făcut matematică, mai ţii minte când desenai gra- lice? Sufletul e abscisa omului, relaţia lui cu lumea pe orizontală, iar spiritul e ordonata omului, aşaîntră în relaţie cu Divinitatea, cu Dumnezeu.

L-am simţit că se înmuiase. Până la urmă, aşa începeau loţi necredincioşii. Puţin iritaţi, cam neîncrezători, unii chiar agresivi. Dar dacă îţi păstrai calmul, în juma' de oră iţi ciuguleau concepte religioase din palmă. Am convertit clin ăştia de m-am plictisit. Chiar m-arn plictisit, zău! La un moment dat, ţi se ia de atâta putere asupra oamenilor. I'entru mine, religia e ca un rottweiler pe care nici nu tre' să-l asmuţi asupra oamenilor, le tremură chiloţii numa' când îl văd. Dumnezeu e cel mai bun prieten al omului.

Beţivanul de Brandy n-avea frică de Dumnezeu. Şi chiar voiam să-l atrag de partea noastră. Simţeam că ne-ar putea li de folos cândva. Sigur ne-ar fi fost, dacă aş fi reuşit, atunci,

cu câţiva ani înainte de răzmeriţa tinerilor. Dar, Dumnc/.ni ştie de ce, cu el nu mi-a ieşit. Mi-a alunecat prîntre deşir, Când m-am trezit după noaptea aia de beţie, mai puternu decât mahmureala era doar sentimentul eşecului. Rottwei- lerul nu-şi făcuse datoria. Dar Arretul, mic cum e, e plin ilc astfel de cinofobi care de-abia aşteaptă să-şi îngroape doriflB ţele în marea frică de Dumnezeu pe care o numesc credinţa, Aşa e, am greşit. M-am luat cu viaţa la parohia noastră autocefală şi am uitat curând eşecul de a converti beţivanul. Rău am făcut, că până la urmă el ne-a mătrăşit pe toţi. Iar genul ăsta de veşnicie fără acces la cele trupeşti, în cni'c pesemne că mă aflu deja,

nu mă încântă deloc. Epicurisinul la care m-am dedat o viaţă nu prea funcţionează fără trup, Atâta am propovăduit viaţa de apoi, c-ar fi trebuit s,i cred în ea. „Este orânduit oamenilor să moară, iar apoi s.l trăiască viaţa veşnică în Rai", spune Triblia Intercostal.l, cea care exclude Iadul (la ce bun să sperii clienţii?), ştiu asta bine, doar eu am scris-o, dar n-am crezut niciodată în ea. Şi uite că, totuşi, exist dincolo de moarte. E o existenţă schismatică, căci mă văd de sus, dar nu mă pot atinge, o i existenţă a spiritului, deci, până la urmă, poate chiar erau adevărate toate căcaturile pe care le-am îndrugat. Zău aşa, oare mi-am bătut capul sâînventez ceva ce era real? Mai ştii, poate chiar sunt un trimis al lui Dumnezeu, deşi nici pe aici, pe sus, nu văd vreo urmă de el. Mă văd doar pe mine, mort, în patul improvizat într-o chilie. Mort şi totuşi viu, amintindu-mi de tot ceea ce am trăit. Chiar şi de dialogul cu beţivanul ăsta care ne-a bubuit pe toţi.

îmi amintesc şi momentul în care l-am uns general pe pitonul de Ben Nevis, şi îi spun piton pentru că nu era genul de şarpe care să te otrăvească cu veninul lui, nooo, el mai degrabă te înghiţea cu totul, te făcea să dispari de pe faţa Pământului cu o singură deschidere a mandibulei.

I ram toţi trei în acea cameră sinistră de azil, unde pe cer- şetoarea de Mauna am făcut-o colonel ca să scap de gura ei, dar tot atunci mi-am promis că într-o zi o să scap de ea. *Azi – colonel, mâine – la doi metri sub pământ,* mi-am zisîn barbă. Am vrăjit-o că-mi place cum se aruncă cu capul înainte în luptă şi că avem nevoie de oameni ca ea pentru ,i distruge tabăra tinerilor, dar am omis să-i spun că mă refeream la ţeasta ei de berbec, nu la ce ascundea pe dinăuntru. Muhahaha! Normal c-am rezolvat-o şi pe ea mai i.irziu. N-a trebuit decât să slăbesc vreo două scânduri la câcăstoare, mă rog, nu cu

mâna mea, şi nefericita s-a înecat ııı propriul rahat. „Trupul se va întoarce în pământul din care a fost luat, pentru a se împărţi în elementele din care a fost plăsmuit”. Aşa zice la Triblie, aşa s-a-nfăptuit.

N-a aflat nimeni, nici măcar Ben Nevis, care aveaîn- lormatori peste tot, poate chiar şi la mine în biserică. Nu mi-a fost niciodată frică de nimeni în afără de mine, dar cu el trebuia să am mare grijă, orice gest, orice cuvânt putea să-i dea de bănuit, fute-l-ar statuile de sfinţi din curte, cu ştremeleagurile lor de piatră.

îmi amintesc de toţi şi toate. Şi de nopţile nebune la Ca- bArret, în care lăsam fetele să lustruiască sceptrul divin şi loloseam Mirul Intercostal ca lubrifiant pentru cururile lor, dar şi de zilele de război, în care mâneam doar cartofi stricaţi şi trebuia să mă mulţumesc cu câte o gaură zbârcită de habotnică expirată. îmi amintesc de trecerile Yolandei pe sub sutană, dar şi de strămutarea ei de sub poala popii în tabăra tinerilor încă din primele zile. Războiul ăsta a picat cel mai prost cu putinţă. M-a prins la mijloc: între nevoia de plăceri trupeşti, trebuinţa de a le oferi necredincioşilor de tineri o lecţie pe care s-o ţină minte şi teama de a nu-i pierde pe reumaticii mei enoriaşi, care nu erau deloc puţini.

Bine, au fost şi încă mai sunt şi tineri care se încred în cuvântul Domnului, cum ar fi Lhotse, acest exemplu de

victorie a lui Dumnezeu împotriva Diavolului, dar ce să Iaci cu săculeţul ăla de osânză? Mai bine mi-o frec singur, gândul la limba Yolandei, care ştia să-l învioreze pe cel doborât la pământ de întristare, ridicându-l la cer întru slav.l,

Ah! Tare m-am deprins să însoţesc fiecare pomenire I lui Dumnezeu cu o Sfântă Cruce Intercostală. După o viaţii întreagă în care te-ai obişnuit să faci ce vrei, e greu să Iu legat de mâini şi de picioare.

Nu m-am mai simţit aşa de când cu apostazia Wilinei.

— Fă ceva! a răcnit atunci Ben Nevis la mine.

I se umflase o venă pe tâmplă. Am privit şarpele movilim cum se pierdea pe undeva, prin părul scurt şi ţepos de pe ţeasta rotundă.

— Domnule general, permiteţi să raportez! i-am spus cu o voce cât puteam de caldă. Această trădare mă umple de mâhnire, credeţi-mă că eu însumi sunt destul de supărat de ceea ce se întâmplă. Mă voi ocupa personal.

Când se enerva Pitonul, era mai bine să-i vorbeşti cu „dumneavoastră”. Nu făceam asta de frică, ci pentru c-arm observat că-l calma.

— Ai trimis, ai făcut, te ocupi, dar ea încă sapă moralul oamenilor! Nu ştiu ce cărţi scria, dar sunt câţiva care le citeau şi acuma cârâie când primesc ordine.

Era perfect bărbierit, unul dîntre puţinii bărbaţi care n-aveau barbă. încă nu-şi epuizase stocul de lame, al meu se apropia de sfârşit. Sub buzele subţiri se întrezăreau dinţii ca nişte mici fierăstraie, de fiecare dată când vorbea ziceai că taie cuvintele în bucăţi cu ei.

— Mă ocup.

— Te ocupi... Dacă transpirai mai mult pe timp de pace, curgea mai puţin sânge pe timp de război!

Am lăsat capul în jos, îndepărtând o scamă imaginară de pe albul sutanei. Avea nişte bocanci impecabili. *Cum* o *fi reuşind să-i ţină aşa curaţi?*

— Ai zis c-o s-avem jumate dîntre tineri de partea noastră. C-o să-ţi mănânce din palmă sau de sub sutană, puţin itii-ar păsa, dacă i-am avea! Dar nu-i avem. Şi nu doar că mi-i avem pe ei de partea noastră, dar mai şi dezertează de-ai noştri.

— Cu Wilma nu-i prob...

— Lasă-mă cu Wilma! Tu vezi să nu ne mai plece şi .ilţii. îl trimit pe Denali să se ocupe de ea.

Mâna de bază a Pitonului era dreapta. Şi se numea I >enali. E de-nţeles, şi eu mi-am botezat mădularul Hitler, pentru că are prostul obicei să-mi dicteze tot ce fac.

— Am încredere în tine. încă. Pe loc repaus.

Se potolise. Am ridicat capul şi i-am înfruntat privirea.

— Avem şi veşti bune.

Ochii lui mici şi negri parcă împroşcau cu întuneric în iur. Mi-am adâncit privirea în abisul uităturii lui şi-am continuat:

— Am trimis câţiva oameni la depozitul de alimente al tinerilor, cu tot cu nişte pompe de nepăsare. Au reuşit să le anihileze gărzile şi să ia câte ceva. Tocmai s-a întors unul dintre ei cu un transport. îi zic săîntre?

M-a privit strângând din buzele subţiri, de parcă l-aş fi anunţat c-am pierdut războiul. Toate discuţiile cu el erau ca nişte salturi în gol, nu ştiai cum se vor sfârşi.

— Cine a ordonat operaţiunea?

— Noi, mi-aţi zis să ne ocupăm de găsirea de noi surse de hrană. Ne-am ocupat.

— Care „noi”? Iară începi cu trinităţile tale de căcat? Tu! Pe front nu există „noi” care să dea ordine. Ordinul îl dai tu. Sau eu.

— Ceea ce e mult mai bine, la câtă experienţă aveţi!

Iar îl potolisem. Şi-a desprins privirea aia ca o cange

din ochii mei.

— Săintre.

Am deschis uşa. în lumina difuză a lumânărilor, l-am văzut pe Araratîntrând. Rânjea. Trecuse vreo lună jumate de când începuse războiul şi Ararat, omul meu de încredere, deja arăta ca dracu'. Cam nepotrivit pentru o mână dreaptă bisericească.

— Vă salut salut cu respect respect. Permiteţi să raportez raportez.

Până să se acuieze pe lângă Biserică şi să devină omul meu bun la toate, Ararat fusese controlor de calitate la Fabrica de Conserve şi o viaţă întreagă verificase de două ori ca tot ce ieşea din producţie să fie conform cu normele, repetându-şi în barbă „Metalulîntact,întact, capacul etauş, etanş, eticheta lipită, lipită, data corectă, corectă” şi alte căcaturi din astea, de ajunsese să repete mai tot ce spunea. | Acum devenise, aşa cum îl numisem eu şi tot repeta mândru în stânga şi-n dreapta, „arma noastră cu repetiţie”. Un biet bâlbâit obedient, a cărui principală calitate era că-l puteam controla întru totul.

Ben Nevis l-a salutat scurt din cap. Ararat a continuat:

— Am străpuns liniileînamiceînamice. Duşmanul n-a opus nici o rezistenţă rezistenţă. Pompele de nepăsare i-au scos pe toţi din joc joc. Şi am pus mâna pe o adevărată comoară comoară. Hă hă.

Şi-a dat jos din spinare raniţa kaki şi a început să scoată din ea cu grijă, de parcă ar fi fost cine ştie ce artefacte preţioase, nişte roţi de caşcaval, tot felul de conserve, ba chiar şi o pâine. Pâine?!

Ben Nevis a luat punga cu pâine şi a ridicat-o la înălţimea ochilor. Cu câteva luni în urmă, probabil că nici eu, nici el nu ne-am fi atins de mizeria aia plină de conservanţi şi de chimicale, care strângea praf pe rafturile supermarketurilor din Arret. Era genul de pâine care ar fi supravieţuit, probabil, şi unui război nuclear. însă acum am înghiţit cu toţii în sec.

— Şi asta nu-i tot tot. Ia uitaţi aici aici!

Mă uitam la el: nebărbierit, cu smocurile de păr alb, slinos, lipite de ţeastă, continua să descarce din raniţă, plin de vervă, ultimele artefacte, prîntre care şi două salamuri. Uen Nevis a apucat unul din ele cu două degete şi l-a aşezat sub pătrunzătorul microscop al ochilor lui. L-a întors

0 vreme pe toate părţile, l-a mirosit prudent, apoi l-a pus

1 u grijă la o parte. Mie îmi ploua în gură, mă tot foiam de pe un picior pe altul, întrebându-mă cât mai durează până ne aşezăm la masă, ca oamenii.

— Şi zici că n-au schiţat nici o împotrivire.

— Nici una una, să trăiţi trăiţi!

— Hmmm. Zi-mi cum a decurs toată operaţiunea.

— Ne-am apropiat destul de mult mult, fără să ne în- lâlnim cu nimeni nimeni. Cunosc zona ca-n palmă. Hă hă. Am lucrat acolo patruj de ani, plus că mai mergeam cu laică-meu de când aveam... cam zece ani, deci de vreo cincizeci de ani. O viaţă de om, ce să mai.

la uite, nu s-a mai bâlbâit, mi-am zis. Când era foarte entuziasmat, uita să mai repete cuvintele, al dreacu'. Pitonul a făcut un gest uşor iritat, care l-a îmboldit pe sărmanul Ararat să molfăie, muşcându-şi buza de sus cu cei doi dinţi pe care-i mai avea, înainte de a continua grăbit:

— Când am ajuns la vreo douăzeci de metri metri, am dat de primele două gărzi gărzi. Fiindcă ştiam că pompele de nepăsare nu funcţionează decât în spaţiu închis închis, am creat o diversiune diversiune. Am aruncat câţiva bolovani în hehehehelеşteu.

Ben Nevis s-a încruntat. Fu mă prinsesem ce bâlbâia el acolo, doar îl ştiam bine. Uneori se mai bloca pe câte o silabă.

— Vorbeşte de iazul ăla mic din spatele Fabricii de Conserve, cel de lângă crescătoria de crapi.

— Exact exact! a dat din cap satisfăcut Ararat, mişcă® du-şi voios nasul ca o căpşună imensă, de sus în jos. |

Ben Nevis a ridicat bărbia cu un gest scurt, îndemnărwj du-l să continue.

— Aia doi erau nişte puştani, au plecat imediat (.lupă fentă fentă, hă hă, şi cât erau ei cu nasul în baltă, noi ne-am apropiat de clădire. Apoi, i-am pândit o vreme p-ăia de laîntrareîntrare. Erau trei şi era greu să-i mişti de acolo acolo. Noroc că mi-am amintit de canalizarea de la l a brica de Conserve conserve. Am găsit o gură de vizitare şi ne-am băgat în ea ea. De aici, a fost floare la ureche ureche. Am ajuns în holul principal principal, iar de acolo, pe lângă secretariat, imediat pe lângă casierie casierie, de unde ne dădea fluturaşii de salariu salariu, care oricum nici nu era prea mare mare...

Ben Nevis i-a făcut semn să treacă peste detalii, în timp ce eu mă tot gândeam sub ce pretext să tai un colţ de salam şi să-l bag între două felii din pâinea moale ca un sân de copilă... Mneam.

— Am ajuns la magazie, unde mai erau doi doi, şi i-am eliminat cu alţhaimărele alţhaimărele. în câteva minute erau nocaut nocaut. N-au avut timp nici să zică pâs pâs. Au făcut ochii mari şi au căzut în cur cur. Hă hă. Ne-am pus măştile şi amîntrat pe lângă ei ei.

Nu era prima oară când ai noştri foloseau cu succes pompele cu nepăsare, dar era primul atac în care obţineam un avantaj clar de pe urma utilizării lor. Aveau la bază un gaz sau o combinaţie de gaze careînhibă activitatea din cortexul prefrontal şi din hipocamp (aşa mi-au explicat doctorii noştri), făcându-te să pici într-o ataraxie totală, stăteai pur şi simplu ca prostul, fără să poţi avea nici un gând, nici o emoţie şi nici o reacţie la ce se întâmplă în jur. în plus, îţi şi ştergeau memoria, de nu-ţi mai aminteai nimic.

I .»(-numirea oficială fusese „pompe de nepăsare”, dar oamenii le ziceau alţhaimăre, din motive lesne de înţeles.

— Şi cât zici c-a trecut până aţiîntrat?

— Mai puţin de cinci minute, să trăiţi, trăiţi.

— Hmmm.

— Şi cât aţi stat înăuntru?

— Nu era foarte mare depozitul depozitul, să trăiţi iraiţi. Abia dacă aveai loc să te întorci întorci, dar era plin i u de toate toate. Eu aş fi luat luat şi câteva pachete de...

— Cât ai stat înăuntru, că asta te-ntreb?!

Pitonul ridicase vocea şi vorbise rar, cum faci când vorbeşti cu oamenii mai în vârstă.

— Nu ştiu ştiu. Poate două minute minute.

— Hmmm.

Puteam fi un om foarte răbdător, un bun samaritean i hiar, dar asta doar până teîntersectai cu poftele mele. Cu stomacul gol sau cu Hitlerul sculat nu stăteam prea mult l.i discuţii. Acum îmi era foame.

— Dar hai să vedem ce avem aiiici! am zis eu cât puteam de mieros, apropiindu-mă de masa cu bunătăţi, cuîntenţia clară de a începe festinul.

Ben Nevis mi-a pus o mână pe braţ şi mi-a tăiat calea. *Vrei să fii tu primul care se înfruptă, prea bine, e de-ajuns pentru toţi*, mi-am zis. Şi am rămas în urma lui. Ajuns la masă, a luat un salam în mâna stângă, în timp ce cu dreapta a scos un cuţit din teaca de la brâu. *Cuiva chiar i-e foame,* rn-am gândit şi am zâmbit către el. Dar el nu zâmbea deloc. A scos colţul şi pe urmă a tăiat o aşchie aproape transparentă de salam, pe care i-a întins-o lui Ararat.

— Ai un câine, din câte ştiu. Adu-l încoace.

Chiar n-aveam chef de scene de bunăvoinţă gratuită.

— Dar nu-i păcat de..., am sărit imediat.

— Mai bine o halesc eu eu, decât să i-o dau ei ei! a izbutit şi Ararat să îngaime, bălind.

Cu mâncarea stăteam cam rău. Carnea se terminase de câteva săptămâni. Cel puţin în tabăra noastră. Mă rog, lui pentru noi, căpeteniile. Mai aveam câteva brânzeturi, care începeau să miroasă ca nişte pantofi trecuţi prin viaţă, ceva conserve, şi chiar şi orez, dar pulimea se hrănea cu fulgi ile legume şi cu ce mai găsea prin coastele împădurite din nordul Arretului. Reuşiserăm să ocupăm multe puncte-chciu] ale oraşului, dar tinerii puseseră mâna pe tot stocul de la Fabrica de Conserve, plus o mare parte a mărfurilor din supermarketuri. Se mişcaseră mai bine, sta-le-ar în gât! 1

— S-ar putea să-mi mulţumiţi amândoi, a lătrat scun Ben Nevis. Adu câinele aici!

Ararat a ieşit molfăind din obrajii căzuţi. S-a întors rapid, trăgând de sfoară potaia pe care o striga Titi. O mai- daneză sură, cu ţâţele lăsate, care părea şi mai bătrână dccâi el. I-a întins ţandăra de salam, iar Titi a înghiţit-o nemestecată. Deloc surprinzător, părea mai înfometată decât noi. Dădea întruna din coadă, aşteptând şi a doua porţie, iar noi ne uitam la ea uşor nedumeriţi. Pitonul o ţintuia cu privirea, de parcă se aştepta să-i crească încă o pereche de urechi. Nu după multă vreme, javra a horcăit de câteva ori şi a începui să ţopăie ca turbată printre picioarele noastre. Parcă urmărea un tăunînvizibil. Sărea cu frenezia unei găini fără cap, lovindu-se la tot pasul de mobilier. În cele din urmă, s-a izbit cu capul de un zid şi a început să schelălăie jalnic.

Ararat a dat fuga la ea şi a luat-o în braţe, încercând s-o linişească.

— Dă-i apă cu sare, a şuierat Ben Nevis.

Şi, văzând că nu se mişca, fiind pesemne în stare de şoc, a răcnit la el:

— Bagă-i apă cu sare pe gât!

În timp ce omul şi câinele ieşeau, mi-am dres glasul. Dîntr-odată, parcă aveam gâtul cam uscat.

— La asta chiar nu mă aşteptam. Deci nemernicii ăştia ile rineri au înscenat totul doar ca să ne otrăvească?

Nu sunt sigur, pentru că lumânarea era pe sfârşite, dar parcă Pitonul a zâmbit. Parcă.

— Dinînformaţiile mele, au câteva astfel de depozite lalse. *În ivar, practice dissimulation and yon will succeed.'*

Ia uite, ce bine le dă pe engleză!

— Deci ştiu că noi stăm prost cu mâncarea şi ne-au întins capcane? Futu-i între coaste să-i fut! Adică ăia de laîntrare se prefac că stau de pază şi înscenează o apărare ile mântuială ca noi să credem că...

Pe măsură ce pricepeam, mă umpleam de nervi. O dată pentru că se dusese dracului toată masa festivă, şi apoi pentru cât de perverşi erau găozarii ăştia tineri.

Satana aia cu ţâţe mici de Irma făcea treabă mai bună decât crezuserăm noi. Ar fi trebuit să pun eu mâna pe ea când făcuse reportajele alea despre Sfânta Biserică Intercos- lală, de zicea că fac eu *allîn*[1] cu banii Bisericii, eu, care am ajutat atâţia şi atâţia oameni care au trecut pe sub sutana mea,îndiferent de gen, de identitate sau de vârstă! Ce minciună sfruntată! Am o regulă simplă, de la care nu mă abat: tot ce am futut am şi ajutat, cu vorba sau chiar cu fapta, poate chiar şi cu bani, nimeni nu poate spune că n-am ajutat.

Ben Nevis a ieşit, aruncându-mi peste umăr:

1 „În război,îndu-ţi duşmanii în eroare şi vei învinge!", principiu enunţat de Sun Tzu în *Arta războiului*.

— Data viitoare când mai vrei să faci atacuri din astea fantomă,informează-mă înainte!

Simţeam cum se iscă în mine o tornadă de draci. Erau prea multe căcaturi deodată. Nici mâncare, nici futai, mai şi căzusem de prost în faţa Pitonului. îmi mai şi amintisem de nefututa aia de Irma. Trebuia să-mi vărs nervii pe ceva

şi, ieşind din încăpere, am dat peste Ararat, care mai nmli o târa pe lângă el pe javreta aia leşinată. N-avea nici o vinK,] iartă-mă, Doamne!, ah, nu pot să-mi fac cruce, dar văzut întrupându-se în ea şi slăbiciunea feminină, care îiiifl provoacă un dispreţ profund, şi toată mizeria în care n scăldam cu toţii, mi-a trecut prin faţa ochilor şi bucata MI de salam pe care o înfulecase în locul nostru, şi parcă ¡1 încarnase în ea chiar şi motivul pentru care rămăsescnln noi nemâncaţi, deşi ştiu că ea, de fapt, ne salvase. Dar o greu să judeci cu maţele goale şi cu coaiele umflate, aşa t ,1 i-am ras un sfânt şut în coaste, de a plecat schelălăind <. o uşă de cavou neunsă.

Nu-mi place violenţa, eu, tot ce obţin, obţin cu vorh.i, nu cu fapta. Nu sunt obişnuit să desfac craci cu mâna, c mişcând din buze, motiv pentru care imediat ce mi uşurat de povara nervilor, mi-a părut rău.

Ararat, săracul, nu mă văzuse prea des în starea asia, I era cam şocat. A lăsat căţeaua să se îndepărteze şi s-; transformat el însuşi într-un fel de animal de companie care încerca să mă consoleze. M-a atins cu mâna lui moale, uscată şi, făcându-mi cu ochiul, a scos de la piept, de sub straturile de boarfe jegoase, o sticlă de vodcă.

— Părinte, părinte, ia un şnaps şnaps! Hă hă.

Mai aveam ceva rezerve de băutură, de la ultima întâlnire cu beţivanul de Brandy, dar auzisem că în tabăra noastră oamenii se plângeau de lipsa alcoolului, de unde să fi avut amărâtul o sticlă întreagă de vodcă?

— De unde ai făcut rost? l-am întrebat blând, ca pe 1111 copil prins cu haşiş la şcoală.

— Hă hă. N-am mai apucat să raportez mai devreme devreme, dar luasem şi asta din magaziaînamicilorînamicilor.

Şi cât ai clipi, a şi desfăcut-o.

— Aveţi onoarea onoarea.

— Eşti nebun, nu ţi-e clar că poate fi şi asta otrăvită?

— Era sigilată sigilată.

Impecabilă logică. Săracul!

— Păi şi salamul era întreg.

S-a oprit un pic, a mirosit gura sticlei.

— Hă hă, tot nu cred cred. Cine să-şi bată joc de bău- iură băutură?

— Ei, cine?! Aia de şi-au bătut joc şi de mâncare. Nu (,i-e de-ajuns că era să-ţi moară căţeaua?
— Oricum îi vine rândul şi lu' Titi Titi. Doar nu bag mâncare în ea degeaba degeaba. O ţin până într-o zi zi, când m-o răzbi mai rău foamea foamea. Şi dup'aia harşt liarşt! Ce credeţi? Hă hă.

Mâna lui Ararat s-a oprit brusc din gestul de tăiere a gâtului. *Cum dracu' să mănânci păduchioasa aia cu țâțele lăsate?* Câțiva stropi au căzut pe jos.

— Io-te cum stric io băutura băutura. Sigur nu vreți, Părinte Părinte? Că io nu mai stau s-o descânt descânt, doar nu m-o omorî o gură de vodcă vodcă. Am băut io și de-aia de pufoaică pufoaică, și-n afără de dinții din gură gură, nu mi-a căzut nimic nimic. Hă hă.

L-am privit înmărmurit cum duce sticla la gură şi dă pe gât o duşcă. Bine, într-un fel, eram şi curios. Mai ştii, poate era bună! Până la urmă, sticla chiar era sigilată.

Nu părea să aibă vreun efect neplăcut, aşa c-am fost tentat să iau şi eu o gură. Dar aveam whiskyul meu, dosit într-o ascunzătoare din beciul bisericii. Când se trăgeau clopotele şi ştiam că toată lumea e în alertă, mai coboram pe furiş şi beam câte un păhărel-două.

Ararat, sărmanul, a terminat sticla singur şi a doua zi l-am găsit plângând, ghemuit în pronaos. Pe obrajii scofâl- ciţi, prîntre firele de barbă albă, i se scurgeau lacrimi mari şi amărâtul privea în gol. Nici urmă de voioşia lui obişnijl ită. M-am uitat mai bine şi am desluşit-o la picioarele lui, tot ghemuită, pe Titi. Ea nu plângea.

— Ce-ai păţit?

Nimic.

A trebuit să-l mai întreb de vreo două ori, până a
ndl cat încet, ca în reluare, privirea către mine.

— Am pierdut totul totul. Am fost tânăr şi puteam puteam... puteam orice orice..., dar am fost prost, am ales greşit greşit. Şi tinerii sunt nişte proşti proşti. Toţi toţi. I i nu ştiu, dar sunt proşti proşti.

Am încercat să aflu ce-i cu el, dar mi-am dat seama că nici nu vorbea cu mine. înşira întruna vorbe despre trecutul lui. Plângea şi povestea. L-am dus la Nanda, la dispensar, apoi i-ara povestit lui Ben Nevis toată tărăşenia. Bănuiam cu toţii că era ceva cu sticla de vodcă, dar n-am mai găsit i) pe nicăieri, cu Ararat nu se putea vorbi, aşa că i-am luat la întrebări pe ceilalţi tovarăşi deîncursiune. Aşa am aflat c;i furase fiecare câte o sticlă de vodcă din depozitul tinerilor „Era un raft întreg, nu puteam să le lăsăm acolo!”

Unul dîntre ei o dăduse gata şi l-am aflat ascuns în subsolul azilului, în aceeaşi stare ca Ararat, iar cel de-al treilea nu mai era de găsit. Diagnosticul doctorilor a fost clar -îne- lalcoolie. Nemernicii de puberi puseseră în băutură o substanţă cu nume complicat, care amplifica efectele alcoolului curăţând organismul de acid folie, serotonină şi alte substanţe d-astea care se termină în „ină”, de te damblageai de tot, amintindu-ţi neîncetat trecutul, fapt care, bineînţeles, te făcea să plângi. *Bine că n-am pus gura pe blestemata* ***de*** *sticlă*. Abia după vreo lună l-am găsit şi pe al treilea camarad din misiunea de la magazia tinerilor: spânzurat de o grindă pe jumătate arsă, în fosta şcoală. De fapt, a dat de el Etnal care o luase razna şi se ducea la şcoală să-şi ţină lecţiile prin iînsele goale, în ruină. Treaba asta a îngrozit-o aşa de rău, i n-a mai putut vorbi până a dat, cum se zice, ortul popii. Adică mie.

lini amintesc, ce bine-mi amintesc, n-am uitat nimic, tim totul viu în memorie, chiar şi acele zile de sfârşit de septembrie, când am fost loviţi straşnic de minţile diabolice ale tinerilor. Auzi, tu, Doamne, să ne trimită pisici impregnate cu frică! Eu sunt un mare iubitor de animale -în special vânat, dar nu zic „nu” nici la un *filet mignon* s.iu un *foie gras*. Însă n-am înţeles niciodată ce beneficiu poţi să ai de pe urma unui câine sau a unei pisici, cel mult le-am tolerat prin preajma mea. Aşa se face că n-am avut ilc suferit din pricina atacului, dar i-a lovit rău pe iubitorii ile pisici, cum ar fi Nanda, biata de ea, care nu şi-a mai putut îngriji bolnavii o vreme, sau Rushmore, fostul director de la Fabrica de Conserve, pe care l-a luat tremuriciul şi nu şi-a mai revenit deloc.

Frica e mare lucru, dacă n-ar fi ea, nici Dumnezeu n-ar li. Bine, vorbesc despre Dumnezeu în

sens larg, căci noi, la Biserica Intercostală, plănuiam o nouă abordare, îndepăr- tându-ne tot mai mult în ultima vreme de vechiul canon şi încercând să ne adaptăm noului val de necredincioşi. Asta e un adevăr pe care marile religii nu-l recunosc: oamenii nu mai cred atât de mult ca acum câteva sute de ani. Şi Bisericile ce-au făcut? Mai nimic. Aceeaşi idee învechită despre credinţa care e la baza religiei. Nu mai merge!

Aşa că în noua Triblie pe care plănuiam s-o public am pus accent pe alte beneficii ale religiei, propunând chiar şi termeni noi:întegrarea religiosocială, stabilitatea emoţională dată de ritualurile religioase săptămânale, sentimentul de religiutilitate, oferindu-le enoriaşilor ocazia de a-şi pune cunoştinţele în slujba bisericii, ba chiar şi o componentă religioterapeutică – posibilitatea ca omul de rând să stea de vorbă cu cineva despre problemele

care-l macin, terapia săracului, i-am putea zice, această componcni.t făcând din mine Terapeutul Suprem şi, totodată, un unul cunoscător al secretelor comunităţii, fapt care, fără îmlu ială, mi-ar fi consolidat poziţia. Dar a venit nenorocii ni ăsta de război în care noi, cei din Biserica Intercostală, arn fost pur şi simplu târâţi. Iniţial, în zilele tulburi de la început, am evitat să luăm o poziţie oficială, până când, şftm tajat de Mauna K, am cântărit bine situaţia şi, ca să nu pierdem şi ceea ce aveam deja, a trebuit săîntrăm în lupi* de partea bătrânilor. Atunci s-a dus dracu' toată repozipo- narea asta pe care o puseserăm la cale.

A fost un moment de răscruce pentru Intercostalitalc. Am ratat şansa de a muşca din felia nehotărâţilor în ca* ce priveşte credinţa şi poate chiar şi din cea a ateilor, care poate c-ar fi fost deschişi la ce le oferea religia, ba chiar ai[4] fi avut nevoie de ea, dacă

n-ar fi venit la pachet cu obligaţia de a crede. Botezul, de exemplu, e un ritual frumos, care ne uneşte, nu-i nevoie să-i tot dăm înainte cu partea de credinţă şi cu rădăcinile barbare ale acestui obicei. În ziua de azi, oamenii nu-şi bagă nici pisicile cu capul în apă dacă tre' să le spele, de ce şi-ar supune nou-născuţii unei şedinţe de snorkeling fără echipament? În fine, acum suni toate în van. Dar dacă tot am pomenit de pisici, i-am dat lui Ben Nevis o idee (pe care mi-o sugeraseră oamenii mei de încredere) şi s-a dovedit a fi bombă: ce-ar fi să le întoarcem darul ? Să le trimitem pisicile înapoi, încărcate cu ceva care să-i facă să sară în aer de bucurie?

Îmi amintesc perfect, dar ce folos că-mi mai amintesc? Era prima zi din octombrie când am trimis felinele îndopate cu ultimele urme de explozibil de prin depozite. Timp de câteva zile, poate chiar o săptămână,

s-au auzit explozii (nu de bucurie) din cealaltă parte a oraşului. Tinerii le .iu primit mai întâi cu prudenţă, dar, ştiind că praful cu i.ire le impregnaseră îşi pierdea eficacitatea după câteva zile, le-au verificat rapid şi le-au acceptat cu braţele des- Jiise. însă... ce să vezi? Cum le sărea câte o pisică din poală, bum!, cum cobora de pe vreun dulap sau de pe vreo Creangă, bum! Imediat ce se agitau mai tare, săreau în aer ui tot cu dragii lor stăpâni. Aşa le trebuie, 'tu-le crucea uiiercostală de ipocriţi mici!

A urmat o perioadă de linişte, până pe la jumatea lui octombrie, când a venit un val de frig şi odată cu el au început şi guiţăturile triumfătoare ale Maunei, care îşi dăduse titlul de eroină, pe motiv c-o terminase pe Wilma cu unînversor. La început n-am crezut-o capabilă de aşa ceva, ilar pe urmă s-a confirmat vestea şi cred c-a fost prima oară c.ind am

privit maldărul ăla de slănină ca pe un membru al armatei noastre. Oricum, asta nu i-a prea fost de folos. Dimpotrivă, fiindcă atunci am priceput că trebuie să-i fac i.ipid de petrecanie, începea să devină o ameninţare. Un animal ca ea, care simte imediat mirosul de sânge, nu era nicicum de bun augur. îl aveam deja pe Piton pe un umăr, nu mai aveam nevoie şi de o hienă pe la picioarele mele. N-am vrut să risc nimic. L-am trimis pe Ararat, care între li mp îşi mai revenise, deşi se punea pe bocit când ţi-era lumea mai dragă, să slăbească puţin vreo două scândurici ile la toaleta improvizată a ofiţerilor. Ţin minte şi acum, mi-a raportat printre lacrimi îndeplinirea misiunii şi tot printre lacrimile lui i-am strecurat în buzunar un pumn de laxative păstrate strategic, câteva şoapte divine şi gata! N-am mai auzit de ea. A dispărut fără urmă, de parcă ar fiînghiţit-o pământul – fapt care nu era departe de adevăr şi care i-a provocat Pitonului o criză, dar nu pentru c-ar fi regretat-o pe Mauna, ci fiindcă, în sfârşit, îi scăpase ceva ele sub control. Nu se putea împăca deloc cu ideea că se întâmplase ceva fără ştirea lui.

Altfel, în scurt timp nu şi-a mai amintit nici dracii] de nehalita aia. S-a dus la fundul latrinei, ca un căcat cevn mai greu, şi nici apa n-a fost nevoie s-o tragem după ca,[1]Mauna K a devenit Mauna KO. Muhahaha.

Singura victimă pe care am făcut-o chiar eu în accsi război a fost, ironic, cineva din tabăra noastră. Dar a trebuit s-o fac. N-am avut încotro. De când începuse totul, autoritatea mea era în cădere liberă. în vremuri de război, puterea religiei e limitată. Din păcate. Noua mea misiune era să ridic moralul unei trupe de plângăcioşi şi să le oier reumaticilor noştri un motiv să creadă cu tot sufletul iu victorie, ca să-şi depună trupurile şubrede pe altarul luptei sfinte împotriva celui mai nemilos duşman: tinereţea. Ore

1 Gândire optimistă. (Ib. engleză)

întregi dedicate demonizării celor care până mai ieri le fuseseră copii sau chiar nepoţi, prezentarea pe larg a torturilor nesfârşite la care ar fi urmat să fie supuşi în cazul înfrângerii, dar şi a istoriei care se repetă şi care nu i-a favorizat niciodată pe cei bătrâni, un amalgam de *fake neitm* şi de pilde biblice care se încheiau cu glorificarea înţelepciunii celor trecuţi prin viaţă. Sfintele Slujbe deveniseră mici workshopuri de *positive thinking*', iar eu ajunsesem să fiu mai mult *coach*[1] de băbătii, decât preot.

Bine că scăpasem de un ghimpe. Cât îl priveşte pe celălalt, era mai mult decât un ghimpe. Şi, cel puţin deocamdată, nu era nimic de făcut. M-am gândit şi m-am tot gândit – dacă îl făceam pierdut şi pe Piton, ce rezolvam? Rămâneam singurul conducător peste

1 Mentor,înstructor. (lb. engleză)

armata noastră deînvalizi. Şi? Tinerii ne-ar fi călcat în picioare în câteva zile. Puteam, oare, să capitulez şi să sper la clemenţa lor? Nu acum, după atâtea luni de război. Era clar, aveam nevoie de Ben Nevis. Fără disciplina lui militară pusă în practică prinînstrucţii prelungite, fără priceperea lui tactică, chiar geniul lui militar,

putea spune, fără controlul absolut asupra bătrânilor, prin reţeaua lui deînformatori, eram de mult la cheremul 1i uzimii nemărginite a barbarilor de tineri.

N-aveam ce face. Eram condamnat să-l las pe el să câştige războiul. Şi nu doar atât, trebuia să-l ajut cu tot ce puteam. După victorie, ei bine, după... Era altă poveste. IV timp de pace, discutăm altfel. Erau undeva două scân- durele care aşteptau să fie slăbite şi pentru Ben Nevis.

Nu mi-am întinat conştiinţa cu sânge tânăr în războiul asta. Deşi mi-ar fi plăcut să-i văd pe mulţi dintre puţoi, parcă aşa le zicea Denali, înfipţi într-o ţeapă. Prima aş fiînfipt-o pe platitudinea aia mică de Irma, apoi peîncompetentul de Hugo, cine ar fi urmat?, ah, da,îngratul de Andrew, tuta de Yolanda, şi-n vârf de tot aş fi implântat-o pe bunăciunea aia fiţoasă de Katrina, care a refuzat să-mi mângâie toiagul sfânt. O frigăruie imensă, pe care s-o rumenesc la focul care mă trecea prin vintre, că m-am săturat de onanie ca de mere pădureţe.

Şi când zic mere pădureţe, chiar despre mere pădureţe vorbesc. Era deja iarnă şi, odată cu venirea frigului, mâncarea era tot mai puţină. Primeam porţii măsurate la gram, mă rog, nu eu, amărăştenii, şi în afără de ele ne hrăneam cu ce mai găsiseră toamna bravii noştri vânători-culegători de vârsta a treia prin păduricile din nord. Iar merele pădureţe ajunseseră la mare preţ.

îmi amintesc prea bine cum ţopăiau păduchii, de parcă ILicau dame pe trupurile noastre. Mă rog, nu chiar pe al meu. însă eram cu toţii slăbiţi, de nerecunoscut, singurele lucruri care ne ţineau în viaţă erau frica de înfrângere şi ura faţă deînamicul care nu mai avea nici un fel de identitate, „nu mai deosebeai puţoi de puţoi”, uite c-am ajuns să-l citez pe Denali. Erau toţi,îndiferent de gen, de vârstă, tir convingeri,

unul şi acelaşi:înamicul. Inamicul care te vn ucide, dacă nu-l ucizi tu pe el.

„Oamenii nu sunt buni soldaţi”, asta era vorba lui Ben Nevis, şi am avut nevoie de o sută şi ceva de zile de masacru să înţeleg întru totul însemnătatea cuvintelor lui. Trebuie, într-adevăr, să te dezumanizezi ca să poţi lupta eficient. Mă gândesc la primele zile de război – câtă nepricepere, călii risipă de energie şi de resurse, câtă naivitate! Dacă războiul ar fi o luptă corp la corp, în primele zile ne concentraserăm cu toţii să-i dăm adversarului palme la fund, să-l tragem de păr şi să-l muşcăm de degetul mic. Acum deveniserăm muli mai eficienţi. în schimb, nu ştiu dacă mai rămăsese vreun om printre noi. Poate doar Nanda? în rest, eram toţi nişte maşini de luptă care respectau ordine; ne mişcăm pe direcţii de atac, pregăteam ambuscade şi

atacuri prin învăluire. Mă rog, nu eu, că eram amiral. De enoriaşi zic. „Forţă vie”, aşa le zicea Ben Nevis.

în restul timpului, ne purtam ca nişte blestemate de maimuţe care se caută de păduchi. Era la ordinea zilei să-ţi suplimentezi dieta cu păduchii pe care îi prindeai pe creştetul vreunui coleg de suferinţă. După o sută optzeci de zile de război, lindinile ajunseseră gustarea crocantă din tranşee.

Atunci m-am ras în cap, de frică să nu ajung şi eu o maimuţă, ca toţi ceilalţi. Nu reuşeam să scap de senzaţia că s-ar putea să am şi eu prin păr „avioaneînamice”, cuin le ziceau bătrâneii. Mizeria era noua uniformă a armatei noastre. La ce bun să mai duci la bun sfârşit războiul, când ştii că jegul de pe tine n-are cum să se mai cureţe vreodată, în oricâte ape te-ai spăla? Mă rog, nu vorbesc despre noi, ofiţerii. După armistiţiul de la Uzina de Apă, din a doua lună de război, cu chiu, cu vai, puteam să ne mai spălăm din când în când. Instalaţiile erau în mare parte distruse, dar găsiserăm vreo două locuri în care încă funcţionau şi acolo mai făceam câte un duş. Soldaţii de rând făcuseră scandal la un moment dat, c-ar vrea şi ei, dar Ben Nevis a /is că fiecărui pluton îi revine un bidon mare cu apă. Cu ala puteau să facă ce vor ei. Şi au ales să-l bea, ca să nu moară de sete. Alegerea lor, le-am respectat-o.

Deja se făcuse ianuarie, iar apa era al dracu' de rece.

— Părinte, părinte, sunteţi aici?

Mi-am aranjat erecţia pe sub sutană, observând în treacăt că albul imaculat se cam făcuse gri. Şi parcă şi firul aurit se cam deşira. Fără chef, mi-am târşâit picioarele spre uşă. În prag mi-a apărut, roşu la faţă, Vinson. Fostînginer, era genul care se pricepea să repare tot – de la clopotul bisericii, la ceasul meu ăla vechi, elveţian. Fusese coleg cu Ararat la Fabrica de Conserve şi îl primisem şi pe el în anturajul meu. Un om tăcut, dar cam încăpăţânat. Însă acum era de-a dreptul răvăşit.

— îmhhi pahhhre răuhhh dachhă dhheranjez! a gâfâit spre mine.

Şi a lăsat privirea în jos.

Ce dracu', se vede c-o am sculată?

— Eram la ceas de meditaţie şi rugăciune pentru cauza noastră sfântă, i-am răspuns pe un ton voit jos, pătruns de importanţă.

Vinson şi-a făcut rapid semnul Crucii Intercostale.

— A phhhăţit cevahhh Ararahht.

A făcut un semn cu mâna spre curtea bisericii, aşa c-am devenit atent.

— L-au prins într-un atac cu GAN-uri. E complet desfigurat. Vrea să vorbească cu Sfinţia Voastră.

Vinson nu mai gâfâia, dar în scurt timp aveam să gâfâi eu. Am ridicat niţel sutana şi am luat-o la fugă în urma lui. Avea picioare puternice, mi-a luat-o înainte. Până în curte

nu erau mai mult de o sută de metri, dar am ajuns acolo horcăind şi tremurând din toate încheieturile. Măcar ug ' mă mai înţepa Hitler în burtă. L-am găsit pe Ararat nemişcat, întins pe o targă improvizată şi acoperit până În piept cu un soi de pled rufos. Chiar era complet desfigurat, ca şi cum ar fi fost cu capul într-un nor din care nu mai putea ieşi. Doar părul alb i-l mai recunoşteam, îi atârna iu jurul chipului, ca o aură de sfânt. Dîntr-o chestie care părea a fi gura au ieşit nişte sunete, dar n-am înţeles nimic.

— Zice să vă apropiaţi, că vrea să vă spună ceva, mi-a tradus Vinson.

Am coborât prudent urechea spre figura aia pocită, cari nu mai avea mare lucru în comun cu Ararat pe care îl ştiam eu. Dar el era, i-am recunoscut în cele din urmă hârâitul vocii:

— Părinte părinte, eu sunt sunt, arma cu repetiţie repetiţie.

Am zâmbit. Aşa-i ziceam eu. Era un semn bun că nu-şi pierduse simţul umorului, dar tonul i-a devenit şi mai grav, şi mai şoptit, de parcă se prăbuşea într-un hău.

— Am văzut adevărul adevărul... O lumină mare... Nu tinerii, nu nu, i-am crezut cu toţii duşmanii duşmanii... Nu ei sunt, o mare greşeală greşeală, duşmanii sunt...

Şi a tăcut brusc. Am crezut c-a murit şi m-am enervat că nu înţelesesem mare lucru. Dar a mai horcăit o dată, şoptind:

— Apă, apă.

M-am gândit bine. Oricum era pe ducă, ce rost mai avea să-mi irosesc pe el porţia de apă? M-am prefăcut că nu înţeleg ce spune.

— Duceţi-l urgent la Nanda, la spital. Faceţi tot ce puteţi ca să salvaţi viaţa acestui erou! am declamat.

Trepăduşii l-au ridicat cam anevoios, văitându-se toţi de şale. Am rămas o vreme acolo, privind în urma lor şi

gândindu-mă că poate chiar o mâncase pe Titi, n-o mai văzusem de ceva vreme. Apoi am revenit în modesta mea chilie, ca să continui ce făceam înainte să mă întrerupă Vinson.

2.16

Săracul Ararat... A doua zi a murit. Era 12 ianuarie. Ziua o sută optzeci şi patru de război. Oricum, nu mai lusese acelaşi de când îl atinsese melalcoolia. Şi poate că locmai de asta a şi fost prins în ambuscadă. Odată cu el s-au dus şi multe dîntre puterile mele, căci îmi era loial şi mă puteam baza pe el chiar şi damblagit cum era.

M-am întrebat multă vreme, în nopţile în care dormeam lot mai puţin, ce Dumnezeu o fi vrut să spună cu ultimele lui cuvinte. Abia mai târziu, prea târziu am realizat că se referise la... Ce-i asta? Dîntr-odată, parcă mă ridic spre Ceruri.

De ce? Alo! Alo! Lăsaţi-mă jos. îmi plăcea să plutesc, chiar şi aşa, fără cele trupeşti, tot era ceva. Mai am atâtea de spus, îmi amintesc atât de bine totul. Doamna Kibo, ajutor! Cineva! Doamne, ajută-mă, că şi eu am crezut în ıîne cât de cât şi, dacă n-am crezut, oricum te-am ajutat, am dus cuvântul Tău înînimile oamenilor şi Te-am venerat, mă rog, nu chiar venerat, dar nu vreau la Cer, vreau să mai rămân aici, măcar să văd cum se termină.

Unşpe, ştii ce zic? Gilbert

10

N-am dat niciodată doi bani pe viaţa mea, tocmai pentru c-am preţuit prea mult ideea de viaţă. Am înţeles că suntem aici ca să ducem specia mai departe. Să evoluăm. Dacă te ridici suficient de mult deasupra lumii, înţelegi că asta e tot ce contează, ştii ce zic? *Zoom out, people, C><ul damn it!*] Dreptatea, iubirea, adevărul, loialitatea şi toate celelalte sunt concepteînventate de oameni ca să aibă subiecte de dezbatere. Distracţia filozofilor.

Căcaturi.

Şi totuşi.

Când l-am prins lăsând USB-ul în veceul radioului, nici n-a mai fost nevoie să verific ce era stocat pe el. Am apucai să-l fulger cu privirea în lumina difuză care încă mai pătrundea de afără şi, aproape simultan cu acest scurt şiînutil semnal de avertizare, i-am ras un pumn zdravăn în bărbie. Era o aşchie de om, dar în cădere, confirmând încă o dată faptul că atracţia gravitaţională e cea mai puternică forţă slabă a Universului, a dărâmat chiuveta şi a căzut pe spate. întins prîntre cioburi, ca o umbră, părea şi mai slab, şi mai lung. Sincer, am crezut că l-am omorât. M-am apropiat de el să mă asigur că nu mai mişcă. Bezna îl învăluise ca un giulgiu, acoperindu-i bine tot trupul, chiar şi figura.

i. Priviţi în perspectivă, oameni buni, ce dracu'? (lb. engleză) 218

Eram plin de adrenalină şi mă făcea să mă simt viu, ilupă multă vreme. Nu vedeam mai nimic, m-am

aplecat, imprudent, deasupra lui şi asta m-a costat. Nemernicul s-a •ircuit de parcă ar fi fost electrocutat, abdomenul i s-a încordat, capul s-a desprins brusc de gresia rece a băii, braţele lui au făcut o voltă în aer şi m-au îmbrăţişat. Unul dîntre ele mi s-a încleştat pe gât, în timp ce degetele celuilalt au ilat mai departe, ca într-o probă de ştafetă, un triunghi de porţelan din chiuveta distrusă, pasându-i-l unuia dîntre rinichii mei, care a primit vârful alb, colţuros, şi l-a colorat ш roşu. Am simţit o împunsătură undeva adânc, apoi nimic. Sângele însă începuse să ţâşnească, încălzindu-mi şalele. Dar încă mai aveam forţă. L-am ridicat cu uşurinţă, într-o mişcare ca de wrestling, era oricum o zgâtie de om, şi l-am dat cu ceafa de gresia rece. O dată. Şi încă o dată. Acum părea că se potolise. Cu picioarele de-o parte şi de alta a bazinului său îngust, m-am simţit iarăşi prea sigur pe mine. Câteva secunde mai târziu (ce fel de oase avea omul ăsta?), ca un taur nărăvaş la rodeo, s-a arcuit din nou şi m-a aruncat cât colo. Am nimerit în cadă, zdrelindu-mi picioarele de robinet şi mângâind în treacăt, cu tâmpla, marginea de porţelan. Mi s-au împăienjenit ochii, însă în lumina care pătrundea de-afără am reuşit să-l văd zbughind-o din baie. Am sărit după el, deşi simţeam o durere ascuţită în şale. L-am prins din urmă în holul de la ieşire şi l-am înhăţat de o margine a cămăşii, îi flutura în urmă ca un steag alb. Dar nu era loc de vreo capitulare. L-am tras înapoi, smucindu-l zdravăn. Cămaşa a pârâit, eu am alunecat pe parchet, însă tot am reuşit să pun mâna pe el. Acum eram încleştaţi în holul fostului radio. Tot pufăind şi icnind, ne-am rostogolit până am trecut de canapea, ne-am târât mai departe şi am ajuns într-o chicinetă. Aici, parşivul a reuşit să înşface o furculiţă şi mi-a înfipt-o în spate. Am răcnit până mi-am rănit corzile vocale. De sub mine l-am auzit şi pe el ţipând, probabil de frică. Durereit nici nu se compara cu cea pricinuită de ciobul de ceramică din rinichi, era mult mai ascuţită şi mai supărătoare, deşi probabil că rana era mai curând superficială.

Iată-ne îmbrăţişaţi în mijlocul bucătărioarei, eu deasupra, răcnind amândoi ca nişte îndrăgostiţi care au ajuns în acelaşi timp la orgasm. Un orgasm dureros, care îmi aducea aminte de o idee a terapeutei mele, cum că violenţa e o formă ratată de iubire. Sau cam aşa ceva.

În fine, îl aveam în gheare, ce puteam face cu un trădă • tor? Să-l ucid cu sânge-rece? Sângele cald care-mi şiroi.i pe corp nu-mi dădea opţiunea asta. Să-l las să trăiască? Un imens deserviciu adus speciei umane. Pericol de metastază, ştii ce zic?

L-am luat de gât şi am sărit cu el de la balcon.

9

Nu prea le am eu cu vorbele, dar le văd pe toate şi le zic în mintea mea, în felul meu, ştii ce zic? Deşi nu sunt preocupat de concepte semi-inutile, cum ar fi adevărul sau corectitudinea, minciuna îmi sare în ochi. De fapt, ca s-o zic p-aia dreaptă, minciuna mă orbeşte. Am un soi de simţ suplimentar, un radar care semnalizează minciuna. Prima oară când l-am văzut pe Boris, am clipit des. Fizic, chiar am clipit des, ca şi cum mi-ar fiîntrat nişte praf în ochi. Era ceva în neregulă cu el, dar n-am zis nimănui. Am continuat să-l urmăresc discret, dar i-am pierdut mereu urma printre dărâmăturile oraşului.

Până azi, 13 februarie. Ziua 216 de război. Pe seară l-am văzut plecând din tabăra noastră din sud-est, de lângă Fabrica de Conserve. Mergea ezitant, își târâia picioarele ca de obicei, mimând foarte prost nepăsarea. Ca de obicei.

Cred că tocmai de-asta nu dădea nimănui de bănuit – fiindcă eram toţi obişnuiţi ca gesturile lui să dea de bănuit. Iar de făcut, îşi făcea treaba, deci era greu să-i reproşezi ceva, ştii ce zic?

L-am urmat pe străduţele din spatele primăriei, până când am ajuns la Principală. Acolo, după ce s-a uitat în stânga, în dreapta, în spate şi în sus, de parcă se asigura la o trecere de pietoni 3D, cu acelaşi mers târşâit, parcă doar un pic mai grăbit, lăsând rapid în urmă rămăşiţele terasei Doi Ochi Albaştri, a trecut nonşalant pe teritoriul bătrânilor. Asta m-a convins că nu trebuie să-l scap din ochi. Însă netrebnicul se îndrepta chiar spre catedrala lui Ma- kalu, cartierul lor general. Am luat-o prin cotloanele în care începuse întunericul să pună stăpânire pe stradă. Am folosit copacii, caroseriile maşinilor arse, tomberoanele şi grămezile de moloz ca să mă ascund. însă începusem

deja să zăresc grupuri mici de boşorogi care patrulau în depărtare. Probabil că i-a văzut şi el, fiindcă a cotit-o la stânga, pe una dintre străduţele cu nume de sfinţi din jurul catedralei. M-am luat după el, învăluit în amurg, până la clădirea parţial distrusă a fostului radio din Arret. Acolo l-am urmărit pas cu pas, treaptă cu treaptă, am urcat până la etajul al zecelea, neştiind că aveam să parcurg în curând toată distanţa asta cu mult mai repede, în sensînvers.

Aş dori săînfirm ceea ce se spune despre ultimele clipe pe lumea asta, şi anume că-ţi trece toată viaţa prin faţa ochilor. Tot ce am văzut eu în prima fracţiune de secundă în care am sărit de la balcon cu nenorocitul de Boris de gât au fost geamul lipsă de la etajul 9 şi termopanele uzate care încadrau recepţia singurei agenţii de publicitate din Arret. Deşi n-am avut la dispoziţie decât câteva fracţiuni de secundă, am

apucat să remarc că pe peretele recepţiei trona un *fake* ordinar – o copie a unei aşa-zise picturi de

Andy Warhol, în care apărea David Bowie. *Tabloul I n-a existat niciodată!* am ţipat în sinea mea. O minciunlţ ca toate celelalte minciuni pe care le emana publicitalc«, La rândul ei, publicitatea însăşi era o minciună, ca tonii celelalte minciuni scoase pe gură de tineri. Care erau er înşişi o minciună de generaţie, începeau prin a se crede speciali, ca toate celelalte generaţii, şi sfârşeau, ca ţoale celelalte generaţii, acuzându-şi părinţii pentru toate nereuşitele lor lamentabile. Dar au avut norocul de a-mi dis plăcea mai puţin decât bătrânii şi astfel am ajuns să lupi pentru ei.

Mi-am urât părinţii ceva mai mult decât copiii, asta ,i fost tot. Ştii ce zic?

8

— Ei, de când mă simt singur... Aproape dintotdeauna. Părinţii mei au plecat din oraş când eram mic şi m-au lăsat în grija lu' frate-meu.

— Şi ce sentimente vă trezeşte lucrul ăsta?

— Mhm, am depăşit de mult momentul. Dar atunci a fost... Adică n-a fost prea bine. Tata a primit un job de pilot, după mulţi ani în care s-a chinuit cu tot felul de examene, şi a trebuit să plece într-un oraş cu aeroport. Au plecat dincolo de munţii care înconjoară Arretul, peste care nu trec decât avioane la înălţimea de croazieră. Frate-meu, nemulţumit că trebuia să aibă grijă de mine... Cred că avea vreo doişpe ani la vremea aia, cum să zic, m-a şi crescut, dar m-a şi bătut. Ştiţi ce zic?

— îmi spuneţi că el v-a devenit părinte cât încă era un copil.

— Da, deşi era mult mai înalt decât mine. Cred că la vremea aia deja fuma, mai bea şi câte o bere, ştiţi ce zic?

— înţeleg. Cu toate astea, a devenit părinte înainte să-şiînceapă viaţa sexuală.

— Da, nu m-am gândit aşa.

— Dumneavoastră câţi ani aveaţi?

— Ăăă... Cred că vreo şapte ani,începusem să merg la şcoală.

— înţeleg. Spuneaţi că vă bătea. De...

— Da, mă bătea bine de tot, dar asta doar până m-am l.icut un pic mai mare şi am început să dau şi eu. De fapt, şi mai târziu, când ne vedeam, rar, nu ne vorbeam, deşi mie mi-ar fi plăcut. Ne priveam cu ură şi ne rădeam o serie de croşee în umăr. „în glumă”, ştiţi ce zic?

— Dar pentru ce vă bătea?

— Pentru orice, parcă eu mai ştiu? Că de ce făceam aia, că de ce nu făceam ailaltă. Chiar m-am întrebat: oare părinţii m-ar fi bătut mai tare, dacă m-ar fi crescut ei, ştiţi ce zic?

— Vă înţeleg. Şi ce v-aţi răspuns?

— Că i-au dat lui tot omorul şi el mi l-a dat mie mai departe. Când ploua cu palmele părinţilor el era paratrăsnetul, deci poate că n-aş fi luat aşa multă bătaie. Dar a făcut el dreptate.

— De asta credeţi că vă lovea? Ca să facă dreptate?

— Probabil că le avea şi el pe-ale lui. îi era greu singur. Dar nu bătaia era cea mai gravă. Nu asta mă durea cel mai tare.

— Dar ce vă durea mai tare?

— Când nu vorbea cu mine.

Fără să vreau, am început să lăcrimez. Mă uitam la tavan şi lăcrimam ca prostul. Terapeuta a tăcut, iar în clipa aia nu-mi doream decât să mă ia în braţe.

— Zile întregi nu vorbea cu mine. La început, tot trăgeam de el să scoată o vorbă. Dar se ţinea tare, ştiţi ce zic?

Puteam să-l înjur, puteam să încerc orice. Apoi am învăţat să rezist, nu-i mai vorbeam nici eu cu zilele.

Mi se scurgeau lacrimile pe sub urechi, până pe ceafă, pe canapeaua din piele maro. Chiar, oare o mai fi existând canapeaua aia? Sau a fost şi ea distrusă de război, ca noi toţi?

— Aţi decis să nu vă mai exprimaţi trăirile.

— Cred că da. Se poate spune şi aşa. De multe ori ne băteam în tăcere, până am încetat să ne batem şi a rămas doar tăcerea între noi. Când a făcut optişpe ani, a plecai şi el. S-a făcut pilot, ca tata. Din când în când, mai trece pe deasupra Arretului, la patruzeci de mii de picioare.

— Şi dumneavoastră aţi decis să rămâneţi aici?

— Hmmm, oarecum. După ce am dat de trei ori cu burta de pământ la examenul de la Şcoala de Aviaţie, am rămas aici.

— Iar fratele a plecat. Vă mai vedeţi?

Lacrimile vechi se uscau. Alteleînventau acum trasee noi pe obraji, apoi pe gât, spre ceafă.

Ce dor îmi e de frate-meu!

Asta mi-a trecut prin cap în timp ce cădeam prin faţa etajului 8, unde am zărit o canapea din piele maro plină de moloz.

7

Undeva, în depărtare, se auzea ţăcănitulînconfundabil al unei mitralitiere – cea mai nouă armă pe care oînventasem împreună cu Ian. I se spunea aşa pentru că trăgea cu pietricele de maximum 3 milimetri diametru. Ne-a venit ideea ca răspuns la ultimele cuvinte ale unui bătrân rănit grav, care, înainte să-şi dea ultima suflare pe o saltea din spitalul nostru improvizat, refuzând să se căiască, ne-a zis cu ură: „Ăla dintre voi care-i fără de păcat să ridice o piatră şi să arunce primul!” Ceea ce, sincer să fiu, am şi vrut să fac, nu mai suportam să-i aud văicărelile pasiv-

agresive, însă bietul spălat pe creier de Makalu & co. s-a dus singur pe veşnicele plaiuri ale vânătorii, unde sper să se fi întâlnit cu apaşii lui Winnetou, care să-i ia scalpul.

Amîntrat în bătălia asta oarecum detaşat. Trăiesc, trăiesc. Mor, mor. Singurul lucru care nu-mi plăcea era că, dacă muream, rămâneau copiii mei fără tată. în rest, eramîndiferent. Şi asta mă făcea să mă simt superior, căci se ştie căîndiferenţa e cu adevărat cea mai puternică armă a omului. îl priveam pe Andrew, cât era de aprins în primele zile de război. Cât de departe mă simţeam de toată ura lui! însă, la ceva vreme după ce a început războiul, am început să cedez. Am fost slab şi m-am lăsatînfluenţat de sentimente, pesemne, am ajuns să-i urăsc şi eu pe bătrâni. Din ce în ce mai tare, cu fiecare săptămână de luptă. La fiecare atac mârşav mai era ucis un om care până mai ieri îţi

povestea ce visează să facă după ce s-o termina totul, iar în mine creştea o ură caldă, proaspătă, ca o pâine. Iertarea pe care le-o oferisem părinţilor mei s-a dovedit fragilă. După întâlnirile cu bătrânii care mai ajungeau pe la noi, prizonieri sau răniţi, constatam că toţi sunt aceleaşi tip de javre – se văicăresc şi schelălăie, aşteptând momentul potrivit să-şi înfigă colţii în tine. Jigodii înrăite de lanţul cu care i-au ţinut din scurt fricile, turbate de ura pe care le-o picură în timpane Makalu şi farsa aia de religie a lui, potăi bine antrenate de dresorul suprem Ben Nevis.

Până la urmă, ura mea a devenit ditamai cozonacul (probabil că nu-i cea mai bună metaforă) când animalul de Denali a omorât-o pe Yangtze. Un copil! Cum să omori un copil?! Ştiu că e paradoxal să aduc în discuţie deontologia unui război, mai ales a unuia civil, dar să omori un copil înarmat doar cu o

amărâtă de grenadă cu pârţuri, să-l omori atacându-l *din spate*, asta mi se pare că face să-ţi crească pe loc copite, rât şi păr pe tot corpul. Ştii ce zic?

Am citit undeva că suntem singura specie care trăieşte dincolo de menopauză, pentru că bunicii au avut întotdeauna un rol important în creşterea nepoţilor, deci în perpetuarea speciei. Un cadou al evoluţiei, oferit bătrânilor. Şi uite ce-au făcut ei cu acest cadou.

Biata Yangtze! Când i-am văzut corpul chircit în balta de sânge de lângă magazie, gândul că nu ştiu nimic de cei doi copii ai mei m-a paralizat. Acum câţiva ani, după ce s-a mutat din Arret fosta mea soţie, vorbeam cu ei de două ori pe săptămână, online. Însă, cum nu mai avem net, am rămas cu gândul la ultimele lor cuvinte când au aflat c-a început războiul, în acele prime zile atât de tulburi: „Să câştigi cu viaţă, tati”. Dragii de ei!

6

Am privit în ultimele licăriri de lumină ale zilei chipul schimonosit al acelui sac de oase cu care aveam să mă strivesc de pământ. Ochii verzi, îngroziţi, pupilele dilatate, o vinişoară umflată deasupra tâmplei, câteva pâlcuri de perişori pe obraz, pomeţi proeminenţi, un nas uşor coroiat, disproporţionat de

mare. Sub el, nişte buze cărnoase, deshidratate, care m-au dus cu gândul la fiică-mea – mereu trebuia să-i aduc aminte să bea apă. Atunci am avut o mică revelaţie: toate trăsăturile astea compuneau figura unui om. Ştii ce zic? Un om ca noi toţi. Un om care avea tabieturi dimineaţa, vise de tot felul noaptea şi, iată, motivele lui să trădeze. Cine ştie care-or fi fost? Poate voia să se încheie războiul. Poate era conservator din fire şi rezona cu ideile bătrânilor. Poate fusese, pur şi simplu, cumpărat. Cine ştie ce îi promisese Ben Nevis? Dincolo de a fi un spion al bătrânilor, era un om. Pentru prima oară, vedeam ¡u Boris un om. Un om în cădere liberă, care dădea disperat din mâini, încercând să scape de mine. I-am respectat ultima dorinţă, i-am dat drumul.

5

Şi m-am trezit singur.

Mai am de trăit cinci etaje. Mă încerca un uşor regret, clar era bine îngropat sub celelalte senzaţii.

Cinci etaje. Nu m-am gândit niciodată că viaţa se poate măsura în etaje. Mereu am fost curios cam cât mai am de trăit. Uite că acum ştiu exact. Cinci etaje. Atât.

Boris parcă o luase înaintea mea, poate că-l împinsesem fără să vreau când îi dădusem drumul.

Aerul îmi opunea rezistenţă, am desfăcut braţele. *Zbor. În sfârşit, zbor.* Nu degeaba învăţasem ani de zile despre portanţă, unghi deîncidenţă, viteză de înfundare, acum chiar reuşeam să zbor. Vreme de un etaj, mă puteam amăgi cu gândul că zburam.

Căderea asta era ca războiul – odată începută, nu mai puteai s-o opreşti. Eram cu toţii prinşi în acest picaj numit război şi îi dădeam înainte. Şi dacă ar fi încetat conflictul, cui îi convenea să locuiască într-un Arret distrus, care puţea a scrum, a gunoi şi a moarte? Cine şi-ar fi suflecat mânecile, ca să ia totul de la capăt? Eu, în nici un caz. Aşa că mai bine m-am pus pe făcut arme de distrugere. Să se ducă dracu' tot, dacă suntem aşa proşti.

întotdeauna am avut pornirea de a-mi face rău. De când mă ştiu. Dar n-am avut niciodată curajul să acţionez. Războiul mi-a dat soluţia perfectă: să scot sentimentul în afara mea. E altceva să poţi participa la distrugerea lumii întregi. Paradoxal, mie mi-a dat sentimentul că sunt, în sfârşit, util, ştii ce zic?

De fapt, aşa cum mi-am amintit în cele câteva şedinţe de terapie la care am fost, după bătăile pe care mi le trăgen frate-meuînventam arme cu care să-i bubui pe ai mei. Ani găsit chiar câteva desene cu arsenalul pe care-lînventasem^ atunci. Aşadar, războiul m-a ajutat să duc la bun sfârşii ceea ce începusem cândva, demult, când priveam avioanele care treceau pe deasupra Arretului şi speram ca unul din» tre ele să fie pilotat de tata şi să fie nevoit să aterize/e forţat, din lipsă de combustibil, chiar pe strada noastră.

Ce multe îţi mai trec prin cap cât cazi un etaj!

4

— Iubirea e o relaţie, Gilbert.

— E pe dracu', şi când zic „Iubesc tricoul cu AC/DC” tot relaţie e? Hai, mă, Wilma...

— Când zici asta, de fapt vrei să zici „îmi place enorm tricoul ăsta” sau „Mă simt foarte ataşat de tricoul meu”, faci o confuzie.

— Ei, fac! Nu fac.

— Iubirea e o relaţie, Gilbert. Nu poţi iubi de unul singur.

— Dacă văd o tipă mişto pe stradă, nu mă pot îndrăgosti de ea în secret? N-o pot iubi fără ca ea să ştie? Ştii ce zic?

— Nici vorbă. Poţi avea sentimente pentru ea, dar nu se cheamă iubire.

— Ei, na! Cine hotărăşte asta?

A tăcut.

— Gilbert, dragule, nu poţi fi fericit atât timp cât priveşti iubirea unilateral.

— Poate că nici nu vreau. Iubirea e dedicare, devotament total, nu trebuie neapărat să ai un răspuns. Ce îmi spui tu e un fel de reciprocitate tristă. Ştii ce zic?

— Iubirea este reciprocitate şi poate fi şi tristă câteodată, dar nu din motivul ăsta.

— Nţ!

Am tăcut amândoi.

— Iubirea e un sentiment, nu o relaţie, Wilma, aici greşeşti.

— Iubirea e un sentiment care apropie, uneşte. Nu poţi iubi de unul singur. Sau da, poţi, că te poţi iubi pe tine, dar .ista-i altceva.

Mi-am tras boxerii pe mine şi m-am ridicat din pat. l'ână am plecat n-am mai scos nici un cuvânt. De atunci nu ne-am mai văzut. Adevărul e că nici sexul nu era cine ştie ce. Mă atrăsese la Wilma ideea de a face sex cu o femeie mai în vârstă (de vârsta mamei mele, cum ar observa tera- peuta). Dar practica, hmmm... Parcă nu era chiar pe măsura ideii. Mica noastră idilă a murit în faşă, cum poate ar li fost mai bine să mor şi eu. Adevărul e că m-am ţinut tareîn faţa ei, dar e posibil să fi avut dreptate. N-am ştiut niciodată cu adevărat ce e iubirea. N-am cunoscut iubirea. A trebuit să improvizez.

Deşi au fost câteva femei care m-au iubit, tot n-am reuşit să înţeleg. Şi oricât m-aş chinui acum, cu revelaţii de al doisprezecelea ceas, e prea târziu, nu mai am timp să învăţ iubirea în trei etaje, ştii ce zic?

3

încă zăresc strada de sus, dar din cauza aerului care îmiîntră în ochi ca un vânt puternic (sau poate din cauza tristeţii că nu voi mai fi?), mi-au dat lacrimile şi văd totul în ceaţă. E cam acelaşi efect pe care îl au tablourile lui Andrew, de multe ori trebuie să mijesc ochii ca să-mi dau seama ce a vrut să picteze. E ca şi cum ar întinde culorile din goana unui cal, sau, mai ştii, poate pictează în timpul sexului? Oricum, nu-mi plac mâzgălelile alea, sunt la le! ca el: superficiale şi tulburi ca o băltoacă în care a dat ci« neva cu băţul.

Însă măcar i-a avut pe Tyree şi pe Vinson ca părinţi, păreau oameni de treabă, chiar dacă l-au bătut, l-au şi iubit, eu n-am avut nici măcar şansa asta. Cred c-aş fi fost un copil mai bun decât el şi aş fi putut să-i fac să mă iu bească mai mult. Dar oare acum, în război, aş

fi putui lupta împotriva lor? Sau poate că aş fi luat-o ca Brandy, pe drumul neutralităţii?

Într-un fel, e mai bine c-o termin cu viaţa, n-aş fi suportai să ajung ca unul dîntre băşinoşii ăia decrepiţi din care rămâne tot mai puţin – mai puţine celule, mai puţin bun-simţ, mai puţină putere, mai puţină coerenţă, mai puţin somn. Da, ştiu că *less is more*| însă nu, mersi. Vorba lui Ian, de la o vârstă încolo, zicala „Cine se trezeşte de dimineaţă departe ajunge” devine „Cine se trezeşte de dimineaţă”, ştii ce zic? Chiar, ce-o face Ian? Nici n-am apucat să-mi iau rămas-bun de la omul care mi-a fost mai mult decât coleg şi apropiat, cred că se putea numi prieten, un prieten bun, cu sufletul tânăr şi barba sură, cu un corp de atlet şi suflet de Maica Tereza. Parcă îl văd trebăluind prin laboratorul lui plin de substanţe, pufnind în barbă şi ridicând privirea către

mine când şi când, ca atunci când am pus degetele pe pulberea aia ca o făină şi am făcut o glumă proastă, cum c-ar fi droguri, iar el a sărit cât colo, însă răul fusese făcut – eram deja cobai pentru praful cu care urma să impregnăm pisicile. Am avut atunci cel mai prost *trip*[1] din viaţa mea, nu se compară cu nici o bătaie de-ale lui frate-meu sau cu depresia de după ce m-au abandonat toţi, nimic nu putea linte senzaţia aia de pustiuînterior în care mă prăbuşeam l.i nesfârşit.

Gândurile sunt şi ele în cădere liberă, cad dîntr-unulîntr-altul cu o viteză uluitoare (chiar, oare ce viteză au gândurile? o fi mai mare decât cea a luminii?), nu mă mai pot agăţa de nici unul ca de o frânghie salvatoare. Până la urmă, poate era adevărat că-ţi vezi toată viaţa înainte de a muri, doar că, în cazul meu, îmi

1 Mai puţin înseamnă mai mult. (lb. engleză)

aud toate gândurile într-o înlănţuireîncontrolabilă, chiar acum, nu ştiu de ce mi-a venit în minte doamna Kibo, deşi eu am refuzat mereu să mă gândesc la ea, spre deosebire de ceilalţi, mi se pare atât de ridicol, dar ce nu e ridicol când urmează să-ţi zdrobeşti ţeasta de asfalt?

2

Ultimul pe care l-am văzut dându-se cu ţeasta de asfalt a fost Hugo. Nu mă pricep la metafore, cred c-am mai zis.

— în primul rând, cum căcat ţi-a venit ideea? S-a făcut vreun studiu... Dîntr-alea care se fac... Zi, mă...

Andrew se uita în jur după ajutor.

— De fezabilitate, l-am ajutat.

— Aşa, de fezabilitate, că eu sunt pictor, nu politician.

Eu eram un nimeni, aşa că n-am zis nimic.

— înţeleg frustrarea dumitale, dar politica, de multe

— Să mă cac în ea în politică, deşi ar trebui să-i mulţumesc, că mie-mi convine războiul ăsta, chiar cred în el şi în utilitatea lui! Doar c-a izbucnit complet stupid, accidental.

— Dacă războiul e pe placul dumitale, atunci nu înţeleg...

Andrew nu era cel mai facilînterlocutor, fapt care îl

făcea pe Hugo să se tot foiască pe scaun, negăsindu-şi cuvintele.

— Ce nu înţelegi, Hugo? Războiul ăsta n-a fost asumai de nimeni. Aproape nimeni nu şi-l doreşte, şi totuşi toţi participă. Aşa or fi războaiele. Dar de început, a începuc] din cauza ta.

Fostul primar a lăsat bărbia în piept, şi-a dres glasul şi a tăcut.

— A fost chiar rodulîncompetenţei tale, domnu' primar! a continuat Andrew, implacabil.

— Să zicem că... am fost prost sfătuit, a încercat Hugo să se apere. Se poate, nu? Adică sunt om, mai greşesc şi eu.

— Ei, nu ne lua cu eroarea umană, că tu, şi dacă ai trai istoriaînvers, ai fi în stare să faci liniştit aceleaşi greşeli pe care le-a făcut omenirea!

Mi-a plăcut mult ideea lui Andrew. Superficial, superficial, dar o dăduse bine la nervi, aşa că m-am băgat în vorbă. Bine, nici n-aveam chef să mă uit la ei cum o iau pe arătură.

— Ce tare e asta! Cum ar fi să trăim istoriaînvers?

Pauză.

— Adică, în loc să trăim viitorul pe care nu-l ştim, să urmeze ziua de ieri, pe care o ştii prea bine, săptămâna trecută, apoi ziua în care a început războiul, zilele dinainte, să ai ocazia să iei în fiecare zi decizii care să schimbe trecutul. Şi viitorul, am continuat eu şovăind.

— Asta s-ar numi retroistorie, a glăsuit Hugo, bucuros c-a scăpat de o discuţie neplăcută.

— Doar că, în cazul ăsta, noi nu ştim ce a fost, fiindcă nu s-a întâmplat, nu? a gândit Andrew cu voce tare.

— Exact. Ne aşteaptă revoluţiiîndustriale, Renaşterea, vin peste noi Inchiziţia, cruciadele...

— Căderea Imperiului Roman...

— Apoi tipul ăla cu păr lung şi barbă va învia şi va muri...

Sarcasmulînegalabil al lui Andrew.

— După care ne vom umple de păr şi vom simplifica mult alfabetul, până la o serie de sunete nearticulate.

— Mda, asta înseamnă c-o să pictăm din ce în ce mai prost, conchise Andrew.

Chiar îmi plăcea ideea.

— Pumnul va domni, foamea va da ordine, frica ne va motiva, nu-i aşa, dom' primar?

— Păi asta seamănă destul de mult cu prezentul, nu? .1 făcut Hugo, arătând spre hainele noastre zdrenţuite şi spre resturile prânzului modest de mai devreme.

Aveam discuţia asta în a cincizeci şi una zi de război, mii amintesc exact. Fix a doua zi după ce bătrânii dăduseră eroica spargere la magazia noastră de produse otrăvite.

1

Ahhh! Boris se face deja una cu pământul. N-arată bine deloc. Dar în loc de groază, mă cuprinde un soi de curiozitate. Cum o fi când îţi crapă pometţii de asfalt, oare simţi fiecare aşchie de tibie care îţiîntră în muşchi? O mai rămâne ceva întreg din mine, sau o să fiu un fel de ghiveci de organe? Mă aşteaptă o durereîntensă, ascuţită, localizată, sau una difuză, în tot corpul? De fapt, apuc să simt ceva?

Boris a tăcut. Nu mi-am dat seama până acum, dar a ţipat tot drumul.

Spionul a murit. Urmează pionul.

Asta am fost, o ştiu. Un pion.

M-am mişcat puţin câte puţin în direcţia în care m-au mutat degetele soioase ale destinului. Pătrăţică după pă- trăţică, am ajuns aici.

Se spune că, apropiindu-se de moarte, oamenii devin religioşi, superstiţioşi. Eu mai am de trăit mai puţin de o secundă de viaţă, şi tot nu cred că e vreo legătură între moartea mea şi faptul că azi e 13, ştii ce zic?

13 februarie. Uite c-am aflat şi ultima zi din viaţa mea.

Buf.

Durerea a durat atât de puţin, că nici n-am simţit-o. Şi u ce zic? Am simţit, în schimb, o senzaţie puternică, un soi de implozie teribilă, urmată de un sentiment plăcut ilr pace. O pace totală, unificatoare. în timp ce fragmentele corpului meu o luau în direcţii diferite, spiritul meu cin unul singur, mai întreg şi mai puternic decât oricând. A fost atât de plăcut, c-aş mai muri o dată. Aş putea spune că mi-a plăcut mai mult să mor, decât să trăiesc.

Viaţa e o boală de care nu te poate scăpa decât rockul. Nu mai ţin minte cine a spus asta, dar mi-a rămas în cap. Singurul lucru care m-a ţinut în braţe în viaţa asta a fost muzica. Rockul, mai exact. Pe aripile lui m-am ridicai acum cu mult deasupra etajului zece al clădirii radioului. Chiar acum se aude, sau poate doar eu aud:

Livin' easy

Lovin' free

Season ticket on a one way ride.[1]
Ştii ce zic?

Şase şase. Xavier

Balamuc total.

1 „Trăiesc fără griji / Sunt liber să iubesc / E un drum doar dus şi nu m-opresc", versuri ale melodiei *Highway to Hell* de la AC/DC.

Bă vericule, să nu mai ai ce să furi?!

Ăsta nu-i război, asta e calicatură.

în primele zile, hai că mai era cum mai era. Decât că şi atuncea era un fel de n-ar mai fi. Moartea pasiunii. Ce hoţie e aia? Nu tu o uşă mânărită, nu tu un geam hoţopă- nit, decâtîntrai şi luai? Cum să furi dîntr-o casă fără uşi şi ferestre? Aia e să iei. E alceva. Şi la valoarea mea, să iei e pişat dă sconcs.

Şi mai mi-a fost greu cu sistemu' ăsta comunist al tineretului revoluţionar: cum să vă dau vouă TOT ce-am furat? Băăă, aţi luat-o pă ulei? Păi io am făcut şcoala vieţii, specializarea ciordeală, ca să fac muncă în folosul comunităţii? Cum să împart cu stânga ce fură dreapta? Ia hai, încercaţi pă haiducie.org şi lăsaţi-mă pă mine aşea, pă vechi. Da' până la urmă n-am putut s-

o refuz pă Irma. Şi, *whatever*| am înţeles că-i stare de emergenţă d-asta şi că mai dăm şi la alţii, da' măcar comisionu' minim pe pungăşie pot să-l reţin direct de la sursă, da? Că hoţii ăştia de politicieni alde Hugo şi Mauna K şi tot neamu' lor nu mai ştiu ce taxe să maiînventeze, citeam înainte dă război că se gândiseră unii pă-n nu-ş ce ţară să pună taxă pă jucărioara aia de o găseau copilaşii în pungile cu cereale. Bă, ej nebun?!

Noroc că fratele Xavier s-a orientat bine. Şi l-am lu.ii şi pă Orinoco cu mine. Că ta patrujşase de ani ai mei pu team s-o coclesc cu bulumacii ăia de pensionari. Am făcui io o socoteală şi mi-a dat că nu-i văd prea bine pe termen lung. Era clar din primele zile: războiul o să se termine l,i pulivară. Aşa că, dacă tot m-a chemat Irma, m-am dus să i ajut pă tovarăşii mei nelinişţiţi, care avea mai multe epi soade de jucat din serial. Plus că la tătăici ce-aş fi primii? Un post de caporal, hai, locotenent, dacă dădeam bine cu vastu', că doar nu mă punea pă mine general, erea prc.i multe cotârle la pândă. Aşa, altă viaţă, aici am fost şef pă aprovizionare, adică lup paznic la stână. Şi am mai şi supt ceva lapte. Mă rog, lăptic, că Irma avea ţâţele mici. Ce să umblu cu manglealâ, mi-a plăcut de ea. Faraoancă, dacă o luai aşa, pă cric, se ţinea bine, stătea să-i faci servisu'. Plus că n-avea mulţi kilometri, era micuţă acolo jos, aşea, ca ţara aia care am citit că, până săîntri în ea, ai şi ieşit – Adora, sau aşa ceva. Numa' că, de când a început parau- ghelia, a cam pus pază la graniţă. Irma, nu Adora, vreau să zic. Uite-aşa am ajuns eu să fac ore suplimentare, aşteptând-o pe Irma să obosească şi să lase garda jos.

Da' nu mă plâng. Normal că, de când m-a pus la aprovizionare tineret mândru Arret, am zis ca ei şi am făcut ca mine: s-a şi manglit, da' s-a şi chivernisit. Păi nu mi-am făcut io frumos magazioara mea secretă într-un beci de sub primărie, de care nu ştia nici dracu'? Mi-am făcut. Şi n-am cărat io acolo, ca furnicuţa, făină,

zahăr, ţigări, toate alea? Am cărat. Pă furişache, aşa, şi le-am îngropat chiar pă graniţă, sub nasul la toţi. He he. *Cea mai bună ascunzătoare e sub deştu' la picioare.* Acolo unde erea cu un picior şi unii, şi alţii, chiar pe Principală, vizavi de Doi Ochi Albaştri. Ăia tinerii n-a prea avutînterese de la primărie, iar pentru bătrânet era aşa, ca o a doua biserică, la cât timp o arseseră pă holurile alea la coadă la adeverinţe, împuterniciri, tichete şi pichete, ce morţii lor tot le trebea, aşa că nu prea le-a venit să distrugă locul în care venea şi se ruga iot la alde ei să le dea una sau alta. Bun loc primăria, s-a bătut pe ea ca chiorii şi dup-aia a lăsat-o baltă, că era prea aproape de graniţă, nu le convenea să se espună.

După vreo juma de an dă război nu mai găseai nici urme de la unu' care auzise de la unu' că văzuse pă unu' că mâncase ceva bun. Pă partea dă haleală, nu prea mai erea nimic de şmanglit. Nada de nada, 'tu-le războiu' mamii lor.

Da' hoţ şomer dracu' a mai văzut.

Aveam o vorbă care am auzit-o şi eu la un manglitor bătrân: „Cine şmenuri nu găseşte ori e prost, ori nu gândeşte”. Bine, ăla nu trăise pă vreme de război. Băăă, războiul e mai rău ca un băţ de mătură-n cur. Mai al dracu' ca o nevastă nefututã. Războiul e estincţie curată, îţi râde şobolanii în nas că mănâncă mai bine ca tine.

însă fratele Xavier, băiat deştept, d-acoloşa din micuţa magazioară, la unii le dădeam băutură ciordită de la Brandy, la ăilanţi medicamente, că dădea diabetu-n ei ca-n popice. Bine, nu chiar la oricine, decât la cine putea să plătească preţul corect. Cum ar veni, le-am aplicat şi eu taxa adăugată pă jmecherie. M-am făcut din hoţ cinstit, contrabasist dă vreme rea. Nu-mi plăcea, da' ce să fac? Să cer bani, să mă târguiesc... Nu e felia mea dă biznis, că de-aia m-am şi dus pă ciordeală, acolo nu tre' să te întâlneşti cu oamenii, dimpotrivă, îi cauţi când nu-s acasă, da' na! E război, mai tai un coi.

Cum zice şi zarurile astea doo de pe degetu' meu, viaţa egal bulan. Când am fost io la primărie, prin ziua a doo- zecea, ca săîntru în magazia mea secretă, peste cine dau? Boris, mânca-i-aş ochelarii lui. O secundă, atât ne-am privit în ochi, şi s-a dus. Nu ştiu ce căuta pe-acolo, da' pân' la urmă nici nu era treaba mea. M-am gândit io dup-aia – să-i fac fro doo buzunare pe burtică? Sau unu' mare la piept? Da' era de-ai noştri, Irma îl făcuse şef pe calcula toare, care calculatoare – nu ştiu, că de când ne-a tăi.ii netu' eram pe boşorogic-analogic cu toţii. În fine, am star cu ocheanu' pă el şi n-a băgat nici o geană pă magazin mea, că dacă-l prindeam,îi tăiam pleoapele, să nu mai aihfi noapte niciodată. Da' tot mi s-a părut că nu e dungă pi dungă cu noi, erea aşa... pă modu' măslină, nu prea puteai să bagi furculiţa-n el. De-aia nu m-am mirat cân' am auzit că l-a prins Gilbert cu nu ştiu ce şi s-a aruncat în valurile Arretului cu el dă gât. Foarte bine i-a făcut,

„Cân' te pupă hoţu', numără-ţi dinţii”, cum zice şi vorba noastră veche, nu ştiu exact de la ce s-au luat, da' bine că l-a dat cu toată dantura de pământ, măcar ştim c-am scos tenia din sistem.

Io, în schimb, hoţu' neprins, negustor cinstit, chiar ani făcut ceva lovele cu războiu' ăsta, dacă era să se termine, îmi deschideam o bancă, ceva, dacă banii ar fi de mâncare, n-aş mai sări peste masa de seară, cum fac de juma de an încoace, de zici că jucăm cu toţii într-o reclamă la*înter- mittent fasting*[1], dacă am reţinut io corect de la Irma.

După primele trei, hai, patru luni de căpăceală se împuţise treaba rău de tot. Am ajuns să regret cu părere de rău primele zile de scandal. Ce debandadă, ce haos, ce bogăţie! Undeîntrai, în orce casă, tot se lipea dă tine un ceas, îţi sărea pur şi simplu în buzunare caseta cu bijuterii, te implora colecţiile dă tot felul dă anticităţi să le iei cu tine. O plăcere să vizitezi locuinţele unor prieteni care nu-i cunoscuseşi niciodată. Cam uşurel pentru gustul meu, da' nu mă puteam apţine săîntru pă peste tot. Bine, mai puţin la Mauna K, care avea aşa urât în casă, că mi se strângea ochii, şi cu ochii-nchişi mai puteam să ciordesc? Am fost la viaţa mea pân' multe case, ştiu cum arată luxu', bogăţia, opuleanţa. Da' mi-am făcut şi eu o părere despre bun-gust, ilă-o dreacu', că nu trecem prin viaţa asta ca lebăda pân' npă. Am văzut şi io case cu adevărat jmechere, rafinamentul eleganţei, la alde Ike sau, cu fel de fel de vechituri, ca la Wilma, şi am văzut şi case de oameni normali şi mai pă sărăcie, ca la Elbrus, da' atâta aglomeraţie şi combinaţie ile porcării sclipicioase ca la Mauna K n-am crezut că există. Ăsta ere' că era antifurtu' ei – chiciu'. Şi-n magaziile mele arată mai frumos, că acuma, ca să fiu cinstit, că tot am murit şi nu mai are nimeni cum să afle, mai aveam o magazie, plină decât cu obiecte şi cu bani. Da' de asta nu ştie

1 Postîntermitent, (lb. engleză)

nici Orinoco şi nici nu zic unde este, vorba aia, nici mort. Tot ce spun e că arăta, pă cuvântu' meu de hoţ, mai bine ca la Mauna acasă.

în fine, alea vremuri! Că măcar aveai dă unde atuncea. Acu' nici nu mai aveai ce să şparleşti. S-a ajuns să se mănânce prafu' de pe drum, dac-a mai auzit cineva aşa ceva. Nici prafu' nu s-a ales dă Arret, că l-a mâncat şi p'ăla să- rakii. Mai bine dă ăia care s-a dus cu picioarele înainte şi n-a mai prins vremea păduchilor. Păi putea oare doamna Wilma, care am avut un respect deosebit pentru ea, că era tot ce nici nu visasem eu vreodată şi avea şi frumos în casă, putea dumneaei să suporte toată nebunia? Şi nu că putea, dar merita? Că era un om... Dacă e să ne luăm după suflet, eraînvitaţie la pedofilie, cum se purta ea, ca o fetiţă cu acadea în mână, dar cu pielea zbârcită. Deşi mie mi-a plăcut mult femeile, cu dumneaei era aşa, o relaţie planctonică, cum l-am învăţat şi pe Orinoco:

— Bă, cocles, e unele femei, decât să le priveşti şi să le asculţi.

— Haide, boss, că e zbârcioagă!

Da' el, prostu' proştilor, na, s-a dus după profesioniste.

— Yo e super-slay, o arde bine de tot.

— Păi şi cum, mă, să dai bani pentru fofoloancă? Băă, ej mai prost ca puiu' de măgar.

— Dai un ban, da' te ia primu', *ifyou catch my drijV,*

— Vezi, mă, că iar te-ai murdărit dă engleză pă la hol! îi ziceam mai mult să-l enervez.

II luasem pă Orinoco pe lângă mine ca să am şi eu pe cineva să dau mai departe meseria. Nu ştii când o mierleşii şi e păcat să nu laşi în urmă pă cineva în locu' tău. Bă, dn' l-am găsit. Cinşpe ani, plin dă tatuaje, jmecherie cât cu« prinde. Erea ezact după chipul şi asemănarea mea. Şi chi.it să aprindea, fraieru'.

— Da' când mergi cu troleibuzu' nu dai, unqule? M.l rog, dădeai, că acu' s-a dus dreacu', ne-aţi dat foc la oraş.

Aşa mă ataca el pă mine. Că, vezi Doamne, asta era o idee prîntre ăia dă vârsta lui, care îl auzeam din ce în ce mai des cu ea: că noi ne batem cu babalâcii, treaba noastră, da' ei ce se fac? Care e viitoru' lor? Da' nu prea-l băgăm în seamă.

— Pune-mă tu pă mine să plătesc ceva, să vezi ce spume la gură fac. Crezi că io plăteam să merg cu autobuzul Băăă, lache, când mă vedea pă mine controlorii, îşi tăia repede bilet ca să nu le dau io amendă.

— Haide, bruh, c-o arzi taur, şi când apare Irmuliţa, imediat te faci mieluşel!

— Da' măcar n-am ajuns să dau bani ca să-mi arate mijareta, fraiere care eşti.

Baf-baf!, două palme peste ceafă. El să-ntoarce să-mi ardă una peste umăr, eu îl prind dă antebraţ şi-l apăs pă cot, el să apleacă dă durere, da'-rni rade o talpă în coapsă. Era al dracu', se pricepea la trozneală, avea jvunghi, încă mai puteam să-l dovedesc, da' era mai bun de la o zi la alta. I-am dat drumu' la fraer.

— Nu fi, bă, copac, cere-le bani, nu le da tu!

i. Dacă ştii ce vreau să zic. (1b. engleză) 240

— Hai, unqule, c-o flexezi aiurea. Da' vedeţi voi, daţi voi dă dracu'.

Atuncea a fost prima oară când am auzit o ameninţare de la el. Am simţit io că ceva se întâmplă, era aşea, un fel de revoltă a copiilor, da' am trecut peste. Până la urmă, Orinoco era ca copilu' meu. Dacă e să-mi pară rău de ceva, e că l-am lăsat singur pă fraieru' ăsta mic în mijlocu' iernii. Era ziua două sute şaişpe de când începuse războiu', ştiu exact, că tocmai ne ţinuse Irma un discurs dă dimineaţă cu situaţia la zi. Dacă stăteai s-o crezi cu tot ce spunea acolo, eram deja câştigători.

Bine, adevăru' e că nici nu ştiu cum de a durat atâta cu alde O şi Q. Nu mai ştiu de la cine-am auzit-o p'asta, că cică aşa poţi să-i împărţi pe babalâci. O sunt ăia cu gura deschisă, care stau şi bălesc uitându-se în gol, şi Q îs ăia legume rău, care au şi limba scoasă, căzută pân colţu' gurii. Caterincă.

Mare minune c-au rezistat, nu-ş ce le făcea Ben Nevis, da' cu feţele alea creponate, cu pielea aia care le atârna de zici că nu se dădea decât la metru când o luaseră pă ei, cu vinişoarele alea explodate pă faţă, luptau oştenii cu zvâc. Nu ştiu ce-i mâna în luptă. Frica?

Şi nu că rezista împăiaţii, dar le mai căca mintea şi tot felul de porcării. Cum a fost asta care mi-a dat mie *fata- lity*| cum îi zicea Orinoco când ne mai băteam în glumă şi-i mai dădeam câte o carabă mai apăsată. Auzi, să mă mierlească pă mine papagalii, privigheciorile, porumbeii, ce dreacu' de zburătoare or mai fi fost?

Chiar mă gândeam: Mi-a plăcut mie păsărică, şi uite că păsărică m-a omorât! *Ce caterincă.*

Cum stăteam eu în faţa cortului, e adevărat că se pusese oboseala pă mine ca musca pă căcat şi mă tot bâzâia, până

i. Lovitură mortală, (lb. engleză) 141

m-a furat un pic. Şi-atuncea au început să cadă pă mine ceva ca nişte explozibile care făceau un zgomot asurzitor şi în jurul meu la fel, de credeam că visez, da' nu visam, şi până să fac eu doi paşi m-a ciuruit dă tot. Am simţit că-mi arde pielea, mirosea ca la tăiatu' porcului. Şi mă durea de-mi venea să urlu, ere' c-am şi urlat, Orinoco ţipa la mine că să mă ascund sub cort, îmi arăta cu deştu' în sus, da' n-am mai putut să merg, că se mişca şi pământu' sul) mine, dar am apucat să văd că erea nişte păsări care se căca pă mine, şi căcatu' lor exploda, ziceai că-s în desene animate din alea cu Tom şi Jerry, un stol dă ciori, porumbei, dracu' ştie, da' ce e clar e că m-a mierlit.

Partea rea e că-i greu să zici că te-ai săturat dă viaţă, chiar şi când e viaţă rea, de război. Parcă tot aveam ceva, o speranţă că se termină, şi atuncea eream boier. Chiar îmi trecuse prin cap în nopţile lungi, în care mai stăteam de gardă, că după război poate mă fac şi io om cinstit. Bani aveam, aveam şi o vârstă, nu mai avea sens să umblu nopţile pân' casele altora. Spre dimineaţă, când eram mai obosit, îmi mai trecea pân' cap că ce-ar fi săîntru chiar în politică, până la urmă, şi politicienii îs la început toţi ţiplă şi dup-aia se fac hoţi, eu măcar aş fi gata hoţ, nu mai stau să pierd timpul. Ba poate c-aş şi reuşi să fac ceva pentru oamenii ăştia, săracii, care mănâncă principii în loc de zacuscă. Acu' nici doamna Kibo nu mai are ce să-mi facă.

Partea bună... Nu ştiu care-i partea bună când mori. Poate că, uite, nu mori direct, mai ai timp să mai te gândeşti la una, la alta. Da' undeva în tine ştii că nu mai te prinde dimineaţa până muşcă viermele dân cărnetu' tău; e decât aşa... versiunea beta, cum zicea Orinoco, la viaţa asta de căcat. Ba ar fi şi o parte bună: io-te ce frumos mi se văd tatuajele dă sus, tribalele pă braţe, ochiu' ăla deschis pă ceafă... Belea!

Caterincă.

Treisprezece. Tyreeşivinson

Noi l-am făcut, noi îl omorâm.

Da' uite că n-am apucat, 'tu-l în Paşti pe mă-sa.

Noi am fost mereu uniţi, de când ne ştim am fost ca o singură persoană. Nedespărţiţi chiar şi dincolo de moarte. Asta înseamnă iubire adevărată: de la început până la sfârşit, trup şi suflet împreună.

Am fost oameni buni, cu frica lui Dumnezeu. Tot ce ne-am dorit a fost să avem un copil, rodul iubirii noastre, care să fie ascultător şi iubitor de Dumnezeu, la fel ca noi. Şi ne-am pomenit cu această... situaţie. De ce ni s-a întâmplat tocmai nouă o astfel de nedreptate, nu ştim. Se spune că Dumnezeu împarte atâta suferinţă tocmai pentru a ne apropia de el. Dar noi eram deja aproape de el, de aceea nu înţelegem care a fost voinţa lui.

Copilul ăsta ne-a adus în pragul disperării. Bine, dacă e să fim cinstiţi, nu de la început. Când s-a născut avea un păr lung, cârlionţat şi ochişorii aşa de mari şi de frumoşi, că nu te mai săturai să-i priveşti. Şi era aşa de cuminte! în primii ani era un îngeraş care nu ieşea din cuvântul nostru. Un bebeluş de vis. Apoi a crescut şi s-a dovedit un copil la fel de ascultător, dar şi foarteînteligent, astfel că ne consideram cei mai fericiţi părinţi. îi spuneam „Mami şi tati pleacă la serviciu, tu rămâi acasă şi eşti cuminte, da?”. îi lăsam mâncare în frigider, încuiam uşa şi sus, şi jos, şi plecam la serviciu.

Iar el era cuminte, mânca toată mâncarea, neîncălzită, că nu avea voie să umble la aragaz, „ca să nu facă bum casa”, cum zicea chiar el, iar când veneam, peste opt ore, ne aştepd jucându-se cu maşinuţeie. O bijuterie de copil.

„Eu pe voi vă cred şi vă iubesc cel mai mult”, aşa ne spunea micuţul nostru şi ne topeam de dragul lui. Nici l.i grădiniţă nu ne-am îndurat să-l dăm, pentru că ne plăcui atât de mult de el şi, sincer, ne era şi teamă că nimeni nu-i va putea oferi ce-i ofeream noi. Nu ieşea din cuvântul nostru, iar noi îl giugiuleam şi îl pupam pe guriţă şi pesle tot şi îl muşcam de urechiuşe. Iar el se gâdila şi râdea cris talin ca un clopoţel. Ce frumoase amintiri!

Până a sunat primul clopoţel. N-o să uităm niciodată clipa aceea. Când a sunat blestemata aia de tălănguţă, parcă ne-a sunat nouă sfârşitul. De atunci, copilul nostru, iubitul nostru Andruşka, îngeraşul nostru, copilul nostru perfect s-a transformat ca-n poveştile pe care i le citeam înainte de culcare. După prima zi de şcoală s-a întors alt copil. N-a mai vrut să doarmă la prânz. A început să facă mofturi la mâncare. Nu mai suporta să-l ţinem în braţe.

„Andrew, mama", îi spuneam, „vorbeşte cu mama." „Andrew, ce-i cu tine, măi tată? Ai păţit ceva, ţi-a făcut ceva cineva?"

El nu zicea nimic. Era mereu nervos, irascibil, într-o zi chiar ne-a întors vorba: „Mai lăsaţi-mă în pace, putorilor". Aşa ne-a zis: „putori". Noi, care munceam din zori până în seară ca să-i asigurăm lui totul. Noi, care îi voiam doar binele şi ne gândeam la el toată ziua, cât eram plecaţi. Noi, care nu-l mai scoteam din „Andruşelu' frumuşelu'„, „dragoste mică", „ochişorii noştri" şi alte cuvinte frumoase. Auzi tu, „putori"! De unde o fi auzit el aşa un cuvânt... Ei, de unde, de la şcoală. De la ceilalţi copii. Am încercat să-l îmbunăm: „Andruşka, tată, hai să-mi spui tu mie de unde ai învăţat tu să vorbeşti aşa", „Măi mamă, dar ne-ai auzit pe noi prin casă cu astfel de cuvinte?". El, în loc să ne răspundă frumos la întrebări, cum îl învăţaserăm, ce-a Făcut? A zbierat cât l-au ţinut plămânii. Auzi tu, să ţipe la noi? Tremură carnea pe noi deîndignare numai când ne amintim. Unde s-a mai pomenit aşa ceva? N-am mai suportat şi i-am ars o palmă. Noi, care nu-l atinseserăm nici eu un deget. Nici cu un deget, până la şapte ani. Ne-a părut rău, dar a trebuit să dăm milităria jos din pod. Ce poţi să faci într-o atare situaţie? Doar nu era să îi cerem iertare. Nu se face aşa ceva, că dup-aia copilul te simte că eşti slab şi te exploatează. Ţi se urcă în cap. Azi îţi întoarce vorba, mâine îţi dă şi două palme.

„Eu te-am făcut, eu te omor", i-am zis pe rând, de nu ştim câte ori, exasperaţi. Bineînţeles, nu vorbeam serios, nu aveam de gând să-l omorâm, că nu suntem criminali. în schimb, l-am bătut şi iar l-am bătut, ca să-i vină mintea la cap. Că doar bătaia e ruptă din Rai. Dar tot degeaba. An- drew al nostru era din ce în ce mai puţin al nostru şi, din ce în ce mai mult, alt copil. Anturajul l-a stricat de tot. Ceilalţi copii l-au învăţat să scuipe, să înjure, aşa că nu-i de mirare că în câţiva ani

a ajuns să fugă din casă. Nu mai voia să înveţe, adică avea note bune, dar era leneş. Şi făcea numai obrăznicii la şcoală: nu era atent la ore, le răspundea urât profesorilor, ba chiar şi chiulea. „Brânză bună în burduf de câine”, aşa ne ziceau profesorii despre el. Şi ca un cuţit ni se înfigeau vorbele astea înînimă. L-am certat, l-am bătut, l-am pedepsit. Degeaba. Nu se astâmpăra deloc.

Am început să-l ardem cu rigla peste palmele cu care făcea toate prostiile. Ei, nu cu cantul, că era, totuşi, copilul nostru. Apoi am încercat cureaua. Bine, aveam grijă să nu-l rănim cu catarama de metal, fireşte. Apoi am trecut la furtunul de la maşina de spălat. Dar niciodată peste faţă.

Şi oricum, mai întâi îl puneam să-şi dea ochelarii jos, Doamne fereşte de vreun accident! L-am atins de câteva ori chiar şi cu coada de la mătură. Deşi o cam evitam, că lăsîi urme care se vindecau greu. Dacă ne gândim acum la ce-a fost, poate c-am greşit, dar nu ştim cine s-ar fi descurcai' mai bine în locul nostru. Pur şi simplu, nu mai ştiam ce s;l ne facem. Oricât îl băteam, ca să nu mai facă prostii, parcă mai abitir se îndârjea şi, de-al dracului, mai rău făcea.

Dacă am văzut că nu merge aşa, am început să-l pedepsim. l-amînterzis să iasă cu prietenii ia joacă. De petreceri nici nu încăpea discuţie, îl puneam la muncă prin casă până la loc comanda. Apoi am început să-i luăm telefonul. De nervi şi disperare, am ajuns să nu vorbim cu el zile întregi. Da' ce n-am făcut! Până la urmă, tot n-am rezolvar nimic. Parcă ne schimbase

cineva copilul, dar nu la maternitate, cum am mai auzit cazuri, ci în prima zi de şcoală.

C-a fost un copil dificil e puţin spus. A fost un calvar.

Prin clasa a opta s-a apucat de fumat. La liceu a început să vină acasă mirosind a băutură. Degeaba i-am amintit ce frumos spunea el când era mic, cum îl învăţaserăm, că „alcoolul face rău la creierul din cutia craniană”. Creierul lui din cutia craniană nu mai voia să-şi amintească nimic.

La un moment dat, prin ce clasă să fi fost?, a noua, a zecea, cam aşa, după o bătaie zdravănă, nici nu mai ştim pentru ce, a vrut să fugă de-acasă. Auzi tu, să fugă de-acasă? Lacrimi de crocodil, circ. Că el pleacă chiar acum, cât mai departe de noi, că nu ne mai suportă.

— Pleacă, băiete! i-am zis. Nu-ţi mai convine regimul? Pe-aci ţi-e drumul.

Apoi, văzând că-şi arunca nişte haine într-un rucsac, am adăugat:

— Nu, nu, nu! Nu aşa. Că nu s-a răsturnat în Arret căruţa cu proşti. Nu pleci aşa, musiu, că alea sunt haine cumpărate de noi. Noi ne-am spetit pentru ele, n-ai tu dreptul să pleci cu banii noştri. Dacă vrei să te duci, iei ce-i al tău şi-atât.

— Dar eu n-am nimic!

S-a uitat el la noi cu ochi miraţi, de milog pus la muncă. Am ridicat amândoi din umeri.

— Sunt copil, n-am voie să muncesc, n-am cum să am bani!

— Aaa, acum eşti copil, da' când e să faci toate porcăriile pe care le faci, nu mai eşti copil, ai? Când ne cheamă la şcoală, la şedinţele cu părinţii, şi ne crapă obrazul de ruşine, nu mai eşti copil? Când venim acasă şi ne aşteaptă vecinii în faţa blocului cu jalba-n proţap, să ne spună ce le-ai mai făcut, de ne vine să săpăm un tunel până-n casă, ca să nu mai dăm ochii cu ei, atunci nu mai eşti copil?

A început să plângă, dar nu ne-am lăsat impresionaţi.

— În pielea goală să ieşi, că asta-i tot ce ai tu pe lume!

Şi mai de voie, mai de nevoie – e adevărat, l-am împins

şi noi un pic, de ce să nu recunoaştem? a ieşit Andrew pe holul blocului, smiorcăindu-se şi acoperindu-şi cu mâinile zona ruşinoasă. Am închis uşa în urma lui şi am aşteptat. Bocea.

Bineînţeles că ni s-a făcut milă şi i-am deschis uşa când a sunat, câteva minute mai târziu. Până la urmă, îi dăduserăm lecţia, nu trebuia să ne ştie tot blocul.

Dar degeaba îl „înmuiam” cu vreo bătaie sau cu vreo pedeapsă. A doua zi o lua de la capăt. A fost tare greu. El continua să ne mintă, să ne ascundă note, să ne răspundă urât. Şi noi am continuat să-l altoim, normal. Până într-o zi când, prinzând suficient curaj, a apucat-o de mână pe Tyree, care voia să-i ardă o palmă. Avea şaptesprezece ani.

— Andrew?! Ce faci?

— Mă apăr, a răspuns el calm.

— îţi loveşti mama? Cum îndrăzneşti?

— Eu doar te ţin de mână. Mă apăr.

— Dă-mi drumul, că mă doare.

— Mă doare pe mine-n cur că te doare. Ce, pe voi vă doare când mă bateţi?

— Cum îndrăzneşti?

— Cum îndrăznesc? Dar voi cum aţi îndrăznit?! Aţi daţ în mine cu palma, cu pumnul, cu furtunul de la maşina de spălat, cu ce nu m-aţi bătut?! a răcnit el.

Sincer, pe lângă faptul că avea tupeul să ţipe la mine, era şi puţin înfricoşător. Ochii holbaţi, ameninţători, din spatele ochelarilor cu rame groase, buzele vineţii, picăturile mici de salivă cu care împroşca în jur când zbiera... Asta nu era Andrew al nostru. Şi mă durea şi mâna. Oare când prinsese atâta forţă?

— Andrew. Ai fost... Eşti un copil... dificil.Te-am iubit mai mult decât orice pe lume, dar apoi ai devenit alt om. Nu mai ştim ce să facem, zici că-l ai pe Diavol în tine.

De durere şi poate şi de frică, am început să plâng. Însă el era ca-n transă.

— Makalu şi toate căcaturile lui! Aţi ajuns să credeţi în prostia aia. Vă am pe VOI în mine! Şi mi-e de-ajuns.

Măcar mi-a dat drumul la mână. încă mă durea. Mi-am frecat uşor încheietura.

— O să te spun lu' taică-tu, i-am zis, neştiind ce altceva să răspund.

— Poţi să mă zici şi Iu' Dumnezeu, mi se rupe.

Problema era că-l credeam.

— Şi data viitoare când îţi dă prin cap să mă loveşti, mai gândeşte-te, că-ţi rup mâna şi te bat la cur cu ea!

Am înghiţit în sec şi, tocmai când voiam să-l ameninţ cu taică-su, a continuat:

— Şi aş vrea ca ăsta să rămână micul nostru secret. Că dacă te bate gândul să-i spui Iu' Vinson, lui s-ar putea să nu pot să-i rup mâna, dar mă trezesc într-o noapte şi cu o seringă de benzină vă dau foc la amândoi.

Deci asta făcea cu seringile de le văzuserăm la el în dulap. Şi eu, care crezusem că se droghează!

Pe seară, când a venit Vinson, bineînţeles că i-am povestitîncidentul şi am hotărât împreună să-i mai dăm o şansă. Am mers să vorbim cu el. Se mai calmase.

— Măi, Andrew, tu-ţi dai seama ce faci?

— Ce fac?

— Îţi baţi joc de toată situaţia asta.

— Ce situaţie?

— Ai doi părinţi care te-au iubit foarte mult şi... ăăă... încă te iubesc, şi care sunt gata să-ţi asigure un viitor... mhm... sigur. Tot ce ai de făcut este să fii om de înţeles.

— Adică ce, să vă las să mă caftiţi după bunul plac?

— Tu crezi că asta ne dorim? Noi vrem doar să fii un copil de înţeles, să te ferim de tentaţii, să devii un omîntegrat în societate, care, la rândul lui, să-şi întemeieze o familie, să aibă copii...

— Abia aştept să am copii, şi asta doar ca să NU le fac ce mi-aţi făcut voi mie.

— îţi urăm succes, dar să ştii că nu-i deloc uşor.

— N-o fi, dar măcar n-o să-l bat, ştiu sigur asta. Chit că-mi tai mâinile, dar nu dau în el.

— Noi am fost ca tine, tu n-ai fost ca noi, o să vezi tu. Aşa zici acum, dar... Ştii ce? îţi urăm să ai un copil care să-ţi facă măcar jumate din câte ne-ai făcut tu!

— Nu mai merge cu pumnul şi-aţi trecut la blesteme, hm?

— Of, nu vrei deloc să ne înţelegi.

— Eu? Să vă înţeleg eu? TOT EU? Păi eu sunt copilul, voi sunteţi adulţii. N-ar trebui să fieînvers?

A ţipat la noi de parcă era posedat.

— Ascultă-ne, fii cuminte şi o să te înţelegem.

— Dar nu vreau să fiu cuminte. Eu nu sunt cuminte. Nu sunt cum vreţi voi să fiu. Degeaba mă cară Vinson l.i muncă la el, la uzină, nu vreau să mă facînginer, ca el. Degeaba vreţi voi să iau note mari la toate materiile. I U NU VREAU. Nu măinteresează. Voi sunteţi voi, eu sunt eu,

Ne-au durut foarte mult cuvintele astea. Unde era puiuţul pe care îl hrănisem la sân cu atâta dragoste? De ce se purta aşa cu noi?

Nu mai era nimeni să ne răspundă. Andrew plecase l.i el în cameră, trântind uşa de se desprinsese tencuiala ele perete. Tencuiala pentru care noi ne spetiserăm. Atunci am stat de vorbă şi am decis să îl dezmoştenim. Bine, l-am mai ţinut în casă până a împlinit optsprezece ani, dar exact în ziua când a devenit major i-am permis să-şi ia tălpăşiţa.

Am rămas singuri şi trişti, tânjind după bebeluşul nostru, după copilaşul care ne umpluse sufletul de fericire. Am discutat de multe ori, poate am fost pedepsiţi pentru alte păcate, din alte vieţi. Sau poate aşa a vrut bunul Dumne zeu să ne pună la încercare. Iar noi n-am reuşit să îl înţelegem. Dar de ce pe noi? De ce pe noi? Cu ce am greşit?

Ce-a urmat după aceea nici n-am mai vrut să ştim. Dar aflam fără să vrem. Erau oameni care nu ţineau cont de necazul nostru şi ne tot povesteau despre el... Vai de capul lui, că dacă nu ne-ar fi făcut ce ne-a făcut, parcă ne-ar fi luat şi mila.

Bineînţeles că s-a înhăitat, cu cine?, cu beţivanul ăla de Brandy. I-am zis întotdeauna să-şi aleagă prieteni care să fie dintre cei mai buni la învăţătură, de la care să aibă ce învăţa. Dar ce, ăia se uitau la alde el? Auzi, tu, cu Brandy! La câte a făcut, numai alcoolic nu fusese. Dar era treaba lui, noi ne făcuserăm datoria. Putea să se împrietenească şi cu Diavolul în persoană, ce ne mai păsa? Că ne arăta lumea cu degetul pe stradă? Poate, dar cei care ştiau cât ne chinuiserăm cu el ne înţelegeau durerea.

Apoi s-a făcut pictor. Artist. Adică un fel de pierde-vară. Ce ştie să facă un artist? Să repare maşini, ca taică-su? Să izbăvească suflete, ca părintele Makalu ? Să-i înveţe carte pe alţii, ca doamna Etna? Nimic. Asta face un artist. Alţii muncesc şi el stă cu burta în sus, aşteptând să-i vinăînspiraţia ca să mâzgălească pe tablouri, pe pereţi sau mai ştiu cu pe unde. Cine dracu' îi băgase lui în cap că are talent... nu ştiu. Că noi ne-am străduit mereu să-l îndrumăm ca să-şi găsească o meserie bănoasă, să aibă viitorul asigurat. Dar ce, am avut cu cine să ne înţelegem? Ne-am uitat la un moment dat, aşa, de curiozitate, ne-a dat cineva un link peînternet: făcea nişte tablouri de nu înţelegeai nimic. Erau aşa, ca o ceaţă, că ne-am şi gândit că era ceaţa din mintea lui. În locul lui, ne-ar fi fost şi ruşine să cerem bani pe aşa ceva.

După care şi-a găsit o femeie, mare minune!, care i-a turnat imediat un copil. S-a căsătorit cu ea cât era cu burta la gură, pe de-a-ndoaselea, cum îi plăcea lui să facă lucrurile. Bineînţeles că n-a catadicsit să ne cheme nici la nuntă, nici la botez. în calitatea noastră de bunici, am fi putut să-l învăţăm ceva pe copilaşul ăla, un suflet nevinovat, până la urmă, dar n-am primit nici un mesaj. Nici vorbă să ne dea un telefon, n-am vorbit cu fetiţa lui nici măcar o dată. Am aflat de la alţii cum o cheamă. Iar de văzut, am văzut-o doar întâmplător, o singură dată. Dup-aia nici femeia aia n-a mai putut să-l suporte şi a plecat cu copil cu tot. Dacă mama copilului a ajuns să-l părăsească, vă daţi seama ce om e acest Andrew! Până şi doamna Kibo i-ar întoarce spatele.

Singur şi prost, o viaţă fără rost.

N-a fost uşor pentru noi. Odată ce ai un copil, rămâi părinte pentru totdeauna. Chiar dacă situaţia a fost de aşa natură. Iar apoi a mai început şi războiul şi am aflat că propriul nostru copil ne voia răul suprem, fiind unul dintre cei mai înfocaţi susţinători ai conflictului. I-am zis lui Vin- son că mie mi-e frică dacă ne întâlnim cu el pe stradă, dai mi-a spus că-l omoară cu mâna lui, dacă se întâlnesc faţă în faţă.

Şi chiar s-a întâlnit cu el – o singură dată, că apoi ani înţeles că cică l-au numit un fel de conducător la ei, acolo.

însă nu l-a omorât, a zis că într-o zi, când era în patrulă şi noi, femeile, făceam de mâncare pentru bravii noştri soldaţi, l-a văzut şi că putea să tragă în el. Era la început, când încă mai era muniţie, cică l-a avut în cătarea puştii, dar a început să-i tremure mâna şi n-a putut să tragă. A zis că i s-a făcut milă. Ar fi trebuit s-o facă, că el nu cred că ne-ar fi iertat, l-am văzut cum se agita prin piaţă cu pumnii încleştaţi în zilele când noi ocupaserăm azilul, ni l-a arătat doamna Zulia pe geamul de la azil. Ne-a întrebat:

— Ăla nu-i fiul dumneavoastră?

— Ba da, a fost, i-a răspuns Vinson.

— Trebuie să vă fie foarte greu! a spus şi ne-a îmbrăţişat.

Adică ea, o mare actriţă care ridicase în picioare generaţii întregi de arretieni, de o aplaudaseră în delir, ne-a înţeles mai bine decât propriul nostru copil. Asta ne-a apropiat foarte mult de dumneaei, care nu avea copii, doar pisică. Şi, cum spunea dumneaei, poate că era mai bine aşa.

Biata de ea, a fost foarte afectată de atacul cu pisifrici, când a suferit o pierdere teribilă, noroc că nouă nu ne-au plăcut niciodată animalele astea de casă, că se răhăţesc peste tot şi destul l-am şters la cur pe Andrew şi tot nimica n-am primit. Ce pahar de apă la bătrâneţe?, măcar un „Să- rut-mâna, mamă! Bună ziua, tată!", ceva. Dar nimic. Ne chinuim singuri cu bolile noastre, şi cu diabet, şi cu tensiune, numai noi ştim cum facem rost de medicamente, dar luptăm, pentru că o luptă-i viaţa. Dacă îi lăsăm pe puţoii ăştia, cum le zice Denali, să preia puterea asupra oraşului, după capul lor

am fi morţi de mult. „Singurul bătrân bun e un bătrân mort”, aşa ne zicea doamna Mauna că e sloganul tinerilor şi o credem, că s-a dovedit a fi aproape de noi, cei în vârstă, şi a luptat alături de noi cu arma în mână, chiar dacă era politician, de ne-a făcut să ne schimbăm părerea despre ea.

Am rămas fără apă, fără curent şi fără mâncare, dar ne-am zbătut să supravieţuim, cu gândii! la ziua în care vom simţi gustul dulce al răzbunării, deşi eu sunt cu diabetul şi nu prea am voie dulce.

Noroc cu domnul Ben Nevis, care ne-a condus în luptă şi ne-a organizat într-un mod în care merită toate decoraţiile şi elogiile noastre. Foarte mult ne-a ajutat disciplina, nu ştiu ăştia micii cu ce se mănâncă, de când era de-o şchioapă şi până la optuşpe ani i-am tot zis lui Andrew să-şi facă patul, să facă ordine în cameră, şi tot degeaba. Dar dânsul ne-a organizat foarte bine, femeile la bucătărie, la cusut sau asistente medicale, bărbaţii – la luptă. Să-i fi văzut pe toţi cum atârnau pieile pe ei după ce slăbiseră, unii chiar cu zecile de kilograme, a avut şi războiul partea lui bună, că ne-a adus aminte de cel mai preţios lucru din lume: răzbunarea. Om fi fost noi bătrâni, dar cum glumea părintele Makalu, „Cine mai poate să râdă, să tuşească şi să scape şi un pârţ în acelaşi timp?”. Noi eram cei mai tari, iar doamna Mauna ne amintea mereu cât de puternici suntem, cât de mari erau pierderile tinerilor. Bine, câteodată le mai şi înflorea, mai ceva decât propaganda rusă, că dacă te luai după cifrele pe care le spunea ea, omorâserăm până în ziua o sută de război mai mulţi tineri decât locuitori avea Arretul.

Mare om, domnu' Ben Nevis! îl aprecia foarte mult pe Vinson, careînventa tot felul de arme, l-a şi ridicat la gradul de căpitan când a venit cu ideea guguştiutututucilor.

A fost o lovitură splendidă pe care le-am dat-o nuicoşiloi*, am nimicit vreo câţiva dîntre ei,înclusiv pe pârlitul ăla ilr Xavier, care cică avea o ditai comoara, se zvonea că cr.i cel mai bogat om din oraş pe vreme de război.

Nouă nu ne-a plăcut războiul, cui îi place să se chinui»: în halul ăsta, dar am făcut ce trebuia să facem, cu o moarte suntem toţi datori.

Şi uite că, mai cu frică, mai cu ură, am trecut şi prin asta.

Şi cine ne-a făcut felul? Jigodia aia de Brandy, cine altcineva? Noi nu i-am fi dat lui butonul ăla roşu nici dacă ne picai cu ceară. Şi cică l-au lăsat cu părintele Makalu şi cu Katrina, care era o vai de capu' ei, da' părintele? S-a adeverit că-i bine să faci ce zice popa, nu ce face popa. Mai ales acu', că şi din cauza lui ne-a omorât beţivanul ăsta pe toţi.

Acuma, mai vedem ce-o urma, Iadul sau Raiul, că deocamdată suntem în anticamera asta unde nu poţi nici să te scarpini, nici să-ţi iei zborul undeva. N-avem nici o putere. De parcă am avut vreodată.

Paişpe, gen. Orinoco

Bro, ce mă oftic!

Cum e, mă, să-mi dau cu RIP[1] ca un *dumbass*[2] chiar acuma, când mai aveam un pic şi era gata tot circu' ăsta? M-a mâncat pe mine în cur să ies din buncăr. Gata cu versiunea beta, gen. Chiar când mai aveam un pic şi-i putrezeam pă boşii boşilor.

1 Să mor. (lb. engleză)
2 Idiot. (lb. engleză)

Cum, bro, să mori de reumatism la nici şaişpe ani? Păi, pişa-m-aş pe armele lor, că numa' unde calc nu mă uitam! Ieşisem şi io ca omu' din adăpost, mergeam în treaba mea, voiam să-l văd şi pe unq Xavier, diverse. Nu ştiu cum şi din ce motiv m-am trezit io să trec pe lângă ArreTV, fosta televiziune, şi mi s-a părut că văd ceva mişcând la demisol, pe un gemuleţ. Am dat să mă apropii, dar nici n-am pus pasu' bine, că mi-a şi bufnit ceva sub picioare. Bam, buf!, m-am izbit de zid şi am căzut. Mă simţeam destul de OK, numa' că, gen, nu puteam să mă ridic. Mi-am făcut un *check*[1] rapid. Parcă eram aşa, cât de cât într-o singură bucată, doar picioarele mă omorau un pic. Mi-a luat ceva să mă prind – la cât mă dureau genunchii, sigur călcasem pe o mină cu reumatism de-ale bătrânilor. Cică face nişte vibraţii care ajung la fibroblastele sinoviale (sau cam aşa ceva, m-a şi pus

1 O verificare, (lb. engleză)

Gilbert să repet, ca să fie sigur c-am înţeles), care îs nişte celule din articulaţii şi bagă haos în celule p'acolo, de ajungi s-o arzi ca ultimu' reumatic.

Am dat o geană în jur, nu era nimeni pe zonă. M-anj târât mai aproape de perete, să încerc să mă ridic, am făcut un pas, la al doilea am picat. Nu mă puteam ţine pă schiuri. Ce zici, măh? Eram ca un ciungalete, vai steaua mea. Na- soleala era c-am căzut fix lângă o ditamai pizda din zid. Am vrut io să mă trag înapoi, picioarele nu mă mai ascultau, şpaf!, am alunecat în ea, da' tot am reuşit să mă agăţ cu mâinile de nişte fiare. Mă julisem ca dracu' şi pe coate, şi pe corp, am vrut să mă ridic, da' era greu ca naiba. Atunci am ţipat cât am putut, nici nu-mi mai păsa că-mi dau *expose'*.

Nu s-a mişcat nimic. Nu-mi venea să cred ce stupid e totul. Am zis să nu mă mai agit, să-mi păstrez energia. Am stat, am stat, am respirat cum o văzusem pe Yangtze că făcea la un curs din ăla de epilates pă vremuri, de s-a ofticat că i-am dat *reject*[1], da' i-a trecut rapid, că avea *crush* pe mine'. Săraca, acu' s-a dus să respire cu îngerii. Gen, bună gluma, n-o mai face.

îmi zburau gândurile ca popcornu' la cinema, cum dracu' făcea? Unu-doi-trei până la zece băga aer, un- şpe-doişpe-treişpe până la douăzeci îl scotea. Parcă aşa era. M-am calmat. Da' îmi alunecau mâinile rău şi mă dureau ca dracu' încheieturile. Cu ultimele puteri, am reuşit să mă încordez, încercând să mă ridic din gaura morţilor mă-sii, da' fără picioare n-aveam nici o şansă. Mâinile mi s-au desprins efectiv şi am căzut în molozul din subsol. Nu era distanţa mare, dar nici n-am

1 Că mă dau de gol. (lb. engleză)

căzut pe vreo saltea de puf. Mi-aîntrat prin pulpă un fier, am dat cu ceafa de un colţ de cărămidă şi, gen, am leşinat.

Când m-am trezit, am zis c-am murit. Din păcate, nu murisem. Era noapte. Prin gaura în care căzusem venea un pic de răcoare. Am dat să mă mişc, mă dureau toate. Mi-era cald. Şi foame. Am mai ţipat până am obosit. Nimic. Am ţipat şi-am tot ţipat cât m-a ţinutînstalaţia, mai tare, şi mai tare, încercând să sperii şobolanii care îmi dădeau ture. Bro, orice, numai să nu mă halească ăştia de viu! Acum mi-era frig. Am început să dau din mâini şi din picioare mai ceva ca-n *Exorcistul*. Jigodiile se mişcau fix cât să nu le ating şi dup-aia veneau iar. Ca musca la căcat, problema era că muştele astea aveau blană, gheare şi dinţi, iar eu eram căcatu'.

Şi tot aşa, încă o zi şi încă o noapte în care n-am putut dormi, ca să nu mă mănânce de viu mustăcioşii. Până am cedat. Le-am simţit dinţii în piele, mai întâi ca pe un gâdilat chiar plăcut, apoi ca pe o ciupitură care mă făcea să tresar, dar nu mai aveam forţă. Iar pe urmă ca pe o durere care creştea şi creştea. Erau peste tot – pe mâini, pe picioare, pe cur, câţiva mi se urcaseră şi în cap şi îmi ronţăiau urechea. La un moment dat, am amorţit şi doar îi număram, încă unu' şi încă unu', cum am auzit că numără alţii, gen, oi înainte de culcare. Doar că nu erau oi, ci şobolani. Iar eu aţipeam pentru totdeauna.

Nu mi-a trecut prin căpăţână că sfârşitul meu o să fie o luptă pentru supravieţuire cu blănoşii care se mai înfruptă şi acum din mine. Nici nu vreau să mai văd, dar n-am ce face. Culmea e că, după ce închizi ochii de tot, nu mai poţi închide ochii.

Asta a fost. Atât s-a putut, gen.

M-am dus după unq Xavier, săracu', sper să nimeresc unde şi-a dat el *check-in*| A fost un om bun, cât îs io de *cbill*[1], la el chiar mi-au dat doo zoaie pă faţă. M-a învăţat

r. Unde a ajuns. (lb. engleză)

z. Relaxat, nepăsător, (lb. engleză) toate alea, io, care n-am avut pe nimeni în lume, m-am lipit de el ca sărăcia de sărac. Cam *cringe*[1], dar adevărat.

Am apucat şi io să mă ataşez de un suflet un pic şi bang!, mi l-a luat marele programator şi p-ăsta. Cum era el, cu dinţii galbeni şi ochii ăia de şopârlă, cu pumnii cio- lănoşi, de mă tot împungeau în coaste, cu secretoşeala lui, că avea câte o gaură de şarpe săpată peste tot, BTW[2], ere' că ascundea ceva şi-n cur, da' era forţă omu'. Caterincă de om, cum îi plăcea lui să zică. Forţă.

Bine, el se credea un pic cam şmexi sau mă luase pe mine un pic cam de prost, credea că nu m-am prins, da' îi ştiam mersu' la toate alea. OK, îmi mai dădea el *ghost*| dar eu îl urmăream pe modu' silenţios

---

1r. Jenant, (lb. engleză)

2*z.* By The Way, „apropo", (lb. engleză)

şi aşa am aflat şi de prima magazie, şi de a doua, ştiam şi unde îşi punea cheile, tot. No *cap*.[1]

Da' n-am ce să zic, Xavier *bit me different*[2].

1 Fără vrăjeală. (lb. engleză)
2 Cu el a fost altfel, (lb. engleză)

La început am fost aşa, mai *lowkey*[1] cu el, am zis că sigur are vreunînteres pentru mine, o fi şi ăsta vreun De- nali, am zis, să-i fluture steagu' după rozeta mea sau mai ştiu io ce, da' omu' era *legit*[2] pe ce făcea. După ce am stat cu el câţiva ani, până să înceapă mardeala asta*înter-age*[s], mi-am dat seama că e pă super-treabă. G.O.A.T.[3]

Acuma, dacă mă uit în urmă, era *super-match*[4], clar. FI n-avea copii, eu n-aveam părinţi, mai şi voiam să învăţ cum e cu ciordeala, lui îi plăcea s-o ardă pe profir de şcoala vieţii.

---

1 Rezervat, (lb. engleză)

2 Priceput, (lb. engleză)

3 Cel mai tare. (lb. engleză)

4 Ne potriveam perfect, (lb. engleză)

M-a învăţat cum să trec prin gaura cheii, cum să mă strecor pe sub uşi şi cum să cânt la yale. Era viaţă omu'.

Şi dup-aia a venit mizeria asta de *cbongo-bongo*[1] între ei. La început, noi, „copiii”, cum ne ziceau ei, am zis cu toţii „Yasss!”. Lasă-i să se omoare între ei, dacă-s raşi pe creier. Se flexau unii cu alţii, de ziceai că-i carnavalu' de la Rio. „Ăştia se omoară între ei şi noi rămânem ai nimănui”, ziceau unii dîntre noi. Bine, eu am fost al nimănui dintot- deauna, dar măcar acu' aveam de la cine să şparlesc chestii.

Nu ne băga nimeni în seamă, zici că eram făcuţi din aer. Omu'învizibil scria pe noi. Asta m-a secat cel mai tare.

M-am întrebat şi eu, până la urmă, cum m-am băgat io în toată treaba asta cu cafteala dîntre GenX şi boomerşi? Eu învăţasem de la Xavier tot felul de chestii, da' nu le-a luat mult şi la ăilalţi copii să se prindă: Makalu cu religia lui de căcat era *higbkey cheugey*[2], Irma venise de la corporaţie şi prea o ardea CEO\ singurul mai marfă era Brandy, care tot căra alcool în stânga şi-n dreapta Principalei. Da' nu puteai să te faci frate cu Brandy, totuşi, omu' era pe alt meridian faţă de noi. Xavier se dusese acolo unde nu mai are ce să-ţi facă nici doamna Kibo. Şi uite-aşa, ne-am făcut noi brigada noastră.

Brigadă, brigadă, da' nu-l haleam pe Amur de nici o culoare. Când l-au votat ăştia, alde puştimea, să fie ză boss, ere' că era pân' ziua trei sute şi ceva de buleală, au ales între mine şi el. Ce să zic, mulţumesc doamnei Etna, că ea m-a convins să mă las de şcoală, când m-a umilit în faţa clasei că-s mai lung ca tabla şi mai prost ca buretele şi ce-a mai fost la gura ei. C-a fost uşor să alegi între *Mister Popularity* şi golanu' de mine. Deşi realitatea e puţin cam pe dos: e uşor să te placă lumea când tu eşti bine-mersi, trăit pe pat dă pul, ai periuţă de dinţi automată şi duş la curuleţ. Şi părinţi în camera cealaltă.

Eu eram *dark*[1], plin de tatuaje şi de jmecherie. Şi nu-mi plăcea de el deloc. II ştiu de când o ardea toată ziua cu skaterii, pân' ParcArret. Bine, el chiar era

1 Sumbru, (lb. engleză)

tare pă role, l-am văzut de câteva ori şi era mega-forţă. Da' nu-mi plăcea mie de el. Aveam boală maximă pă genu' ăla de filfisit.

Măcar am încercat. Le-am zis la toţi una şi alta, că e greu, ziceai că-s alde Hugo în campanie electorală. Promi te-le că aia şi ailaltă, c-o să ai grijă deînteresele lor, că nu te-ai dat nici cu părinţii, nici cu bunicii, că ăştia nu mai aveau încredere în nimeni, zi-le că eşti venit efectiv dinînima străzii. Parcă mă văd pe lada aia de bere mai hârşâită ca nervii noştri:

— N-am nevoie nici de biştari, nici nu-s păinteres. Sunteţi toţi fraţii mei. *Bros*[1] pă viaţă!

Ăsta era sloganul meu.

1 Fraţi. (lb. engleză)

— Ăştia care vă sunt părinţi, cică ei vă protejează. LOL De fapt, sunt mai rău ca animalele. Nici mâţele lu' Katrina n-ar face aşa ceva cu puii lor. Sunt mai rău ca animalele, vă zic. Şi cine să ne apere de ei, alde bunicuţii? Ăia care i-au crescut pe părinţi? Ăia care au omorât-o pe Yangtze de nevinovată? Cine, Denali? OK, *boomer*. Mă laşi? Păi ăla e gata să-ţi bage şarpele dacă-i întorci spatele.

Aicea chiar m-au aplaudat câţiva, în special băieţii.

— Am nas, ochi, îmi merge mintea, ştiu toate combinaţiile. Uite, Boris era mega-mega-dubios. Super-sws.[1] Dacă trădarea ar mirosi urât, Boris ar fi, gen, un cur de sconcs, l-am zis lu' Xavier de nu ştiu câte ori, dar cică nu-i treaba noastră. Cu tot respectu' pentru el, da' aici a fost cap de lemn. Şi l-am tot bătut la capu' ăla de lemn, până l-am ameninţat că mă duc la Irma să-i spun. Şi atunci *he lost it*! Zicea că să nu îndrăznesc, că nu e pe tripul meu, că nu ştiu ce. L-am lăsat aşa. Şi uite ce s-a întâmplat.

Le dădeam din casă, cum s-ar zice. Au început să vorbească între ei şi apoi am tras eu concluzia:

---

1 Suspect, (lb. engleză)

— Cu mine trebe' să votaţi, dacă vreţi să ieşiţi vii din toată buleala asta. *Bros* pă viaţă!

Da' cum ziceam, n-a mers. Nu m-au ajutat nici tatuajele cu motive tribale şi cu citate pe care, gen, şi le doreau toţi, da' când a fost să voteze s-au tras pe cur. Amur era mai curăţel, chiar şi după atâtea zile de război, pletele alea ale lui tot fără slin erau şi aveau *crush* pă el toate fandositele alea mici. Şi a ieşit el. Şefu' la preşcolarii ăia de l-au votat, gen.

în ziua aia, era miercuri, m-am şi vopsit blond. Aşa, dă draci ce-aveam. L-am rugat pe unq X să-mi dea din magazie de la el nişte vopsea de păr, el mi-a dat, că doar era mort şi eu ştiam unde-i cheia, şi ţac-pac, m-am făcut. De parcă nu puteam să dau *checkout* la viaţă şi brunet.

Bine, mai aveam un motiv. Speram să mai scape un ochi la mine cineva.

Ştiam că n-am io prea mari şanse, da' îmi curgeau balele după ea. Cum zâmbea, cum îşi ţinea părul, aşa... mai ciufi, mersul ei, cum se plimba ea cu pisica pe umăr... Clar, era ciudată, da' asta-mi şi plăcea, că părea că la ea pe planetă starea vremii era altfel. Meeam, ce *smasb*[1] *e*ra! Deamn! N-am zis la nimeni, da' aveam un *crush* nebun pe Katrina. De câte ori nu m-am gândit noaptea la ea, pe secret. Sau când mă duceam la Yolanda şi închideam ochii şi-mi apărea ea şi o luam razna, de-mi zicea Yo că sunt armăsaru' ei. Da', gen, tot ca un câine am murit.

1 Şi-a ieşit din fire. (lb. engleză) z. Sexy. (lb. engleză)

15. Brandy

N-am nimic cu nimeni, nici cu tinerii, nici cu bătrânii, îi ajut şi pe unii,şi pe alţii, da' dacă puneam mâna pe Xavier... Nu ştiu ce-i făceam. Cum să-mi fure lăzile de whisky? Putea şi el să mi le ia pe alea de gin, de sherry sau de vodcă, dar whiskyul? Acum trebuie să beau resturi de coniac şi rom.

Până la urmă, s-a ocupat karma de el, l-au aruncat guguştiucii în aer. Nu trecuse nici o săptămână de când se zdrobise Gilbert de asfalt, de gât cu Boris, bătrânii erau pe val, în tabăra seniorilor domnea un optimism de zile mari. Mobilizaţi de propaganda lui Makalu, care le predica aproape zilnic despre un final glorios, în care tinerii vor fi pur şi simplu alungaţi din

oraş şi Raiul se va pogorî pe pământul Arretului, erau într-o contraofensivă ce părea de neoprit. Deşi cu câteva săptămâni înainte lucrurile stăteau cu totul altfel. Războiul e al naibii de imprevizibil, măcar atâta lucru învăţasem şi eu. Însă asta nu mă încălzea cu nimic, nu mă ajuta să-mi recuperez lăzile.

Circulau tot felul de dezinformări care, după moartea şuţului, deveniseră adevărate legende. Toate – despre bogăţiile fabuloase strânse de Xavier. Mauna K ar fi fost mândră de poveştile pe care şi le spuneau bătrânii în timp ce le ghiorăiau maţele prin tranşee şi le plângea măseaua după un deget de tărie. Se zvonea cum că hoţomanul ar fi avut rezerve imense de băutură şi mâncare în munţii din vest, aşa de multe, c-ar fi putut salva oraşul de foamete. Voci şoptite, cu aer mistic, puteau jura că proviziile erau tăinuite în săli de dimensiuni faraonice, săpate în munte, sau că existau

chiar sub oraş nişte catacombe a cărorîntrare secretă n-o ştia decât el şi c-ar fi avut acolo nu doar de-ale gurii, ci şi aur şi diamante. Conspiraţioniştii din tabăra bătrânilor mergeau chiar mai departe, propagând ideea că războiul fusese pus la cale de Xavier cu multă vreme înainte, alături de Hugo şi de alţi politicieni; pasămite, aşteptase momentul potrivit în care, sprijinit de tineri, să lanseze acest război de eradicare a bătrânilor, ca să pună mâna pe avuţiile lor şi ca să scape bugetul local de nişte cheltuieli însemnate. „Vor să ne omoare pentru că suntem o povară”, „Un bătrân mai puţin, o pensie în minus”, şopteau complice în timp ce făceau cu ochiul.

Legende. De fapt, nici măcar legende. Poveşti. Mi-era clar că dacă era, totuşi, vreun sâmbure de adevăr, singurul care putea şti ceva era puştanul plin de tatuaje care îl însoţea peste tot, de-ai fi jurat că e fiu-său. Dar Orinoco, un puştan vorbăreţ şi uns cu toate

alifiile, care pe vremuri mai lua băutură de la mine, se băgase deja în gaşca de copii care se strângea la marginea de nord a oraşului şi nu prea mai era de găsit.

Aşadar, lăzile mele erau pe veci pierdute.

Realitatea era oricum mai agitată decât o mare pe furtună. Pe toţi dracii, puteţi să-mi luaţi mâncarea, distrugeţi oraşul în care m-am născut, daţi foc visurilor, dar nu-mi luaţi şi sticlele de rom!

E adevărat, realitatea mea a avut întotdeauna nevoie de alcool, dar în lunile de la începutul dezastrului am ajuns să beau mai mult decât oricând. Noroc că aveam stocuri serioase de pe vremea când puteam să fac şi nişte bani din singura mea pasiune, *A-a-aye, l'm on vacation, every single day, 'cause l Iove my occupation*Unde-s vremurile alea? Duse de parcă nici n-ar fi fost. Mărturie stau doar sticlele astea, preţioasele mele sticle, pe care încă de la început am avut grijă să le ţin în siguranţă şi mai cu seamă să le împart înţelept, ascunzându-le în diverse zone din oraş. Doar nu era să-mi ţin toate ouăle în acelaşi coş. În micile adăposturi de la marginea oraşului, departe de

frontul de luptă dintre cele două tabere, am cărat ca o furnicuţă alcoolică sute, poate chiar peste o mie de sticle. Şi tot acolo, în micile mele ascunzători bine camuflate printre ruinele unei marochină- rii (cine ar fi căutat ceva într-o marochinărie, când toţi în- ţeleseseră că adevărata bătălie se dădea pe muniţie, mâncare şi băutură?) sau în subsolul cinematografului CinemArret, ca să dau doar două exemple, am zăcut majoritatea timpului, lipăind câte un Negroni sau o Margarita din pahar de sticlă, pentru că, război, război!, dar nu suport paharele de plastic. Cine îşi mai permitea aşa ceva? Poate doar Makalu, pe care îl mai serveam la început cu câte un transport special, fiind conştient că am nevoie de bunăvoinţa lui.

Cling-cling, loveam neglijent marginea paharului de dinţii din faţă, în depărtare se auzeau explodând CAN-uri, sau poate or fi fost GLE-uri?, mai pârâia câte

un pipistolet pe ici, pe colo, dar eu nu-mi puneam întrebări despre ce se întâmplă, nu căutam răspunsuri. Eram complet detaşat de ce se întâmpla în jur, ca un călugăr budist. Câteodată puteam să fac asta de dimineaţa până seara: stăteam şi priveam cerul de deasupra Arretului – era singurul care nu se schimbase de când începuse războiul –, încercând fără prea mult succes să aplic diverse tehnici de respiraţie. Expiratul mergea bine, dar când trebuia săînhalez aerul cu iz de

i. „Hei, hei, sunt în vacanţă mereu / Fiindcă ador jobul meu", versuri ale melodiei *Vacation* de la Dirty Heads.

moarte ce învăluia oraşul, mă apuca tuşea. Iar tuşea nu-i bună pe timp de război. De câte ori n-a trebuit să mă ascund mai bine pentru că se apropia cineva...! Dar aveam planuri pentru orice. Aveam atât timp de gândire, că îmi făcusem planuri pentru cazul în care îmi descoperă cineva depozitul, planuri dacă sunt atacat,

planuri dacăîntră careva peste mine noaptea, planuri pentru ziua în care se va termina totul. Dar de cele mai multe ori doar îmi sorbeam liniştit băutura, fără să mă gândesc la nimic. Stăteam ca un sac de cartofi, aşteptând să se termine totul.

Da, ştiu, sunt o lepră. Aş fi putut face mai mult. M-am gândit de multe ori la asta. Aş fi putut încerca să pun capăt lucrurilor, să le accelerez, să mă implic cumva. Dar n-am simţit niciodată că vreau să fac asta. Orice gest aş fi făcut ar fi fost împotriva mea. Şi, la fel cum cei care se luptau îşi trăgeau energia chiar din faptul că se războiau, eu mă hrăneam cu liniştea mea. Cu cât eram mai liniştit, mai departe de război, mai neimplicat, cu atât mai mult voiam să fiu liniştit. În mijlocul vacarmului războiului, eu îmi găsisem pacea.

Aproape că nu-mi trebuia nici mâncare, dacă aveam ce bea. Nu că nu m-aş fi ocupat şi de asta: aveam o rezervă zdravănă de pliculeţe cu suplimente alimentare, de pe vremea când, apucându-mă cu mare entuziasm de alergat, mă bătuse gândul să particip la semimaratoane. Dacă sugeam un pliculeţ la prânz, nu-mi mai trebuia mâncare până seara. Plus că mai aveam eu şi ceva hrană uscată, mă descurcasem binişor. Cât ceilalţi erau preocupaţi săîntre într-o tabără sau alta, ori să-şi care saci de haine şi bijuterii de prin apartamentele părăsite în grabă, eu făceam liste cu ce-ar fi mai practic să dosesc. Uite-aşa reuşisem să pun mâna pe câteva butelii mici cu arzător, pe care le foloseam ca să-mi fac cafea sau ceai. Iar după trei sute de zile de luptă, încă mai aveam biscuiţi.

Pe timp de război nu mai poţi merge nici la picnic, nici la meci, nici măcar la o plimbare. De sex nici nu mai zic. Singurul refugiu în faţa realităţii rămâne alcoolul. Problema era că acest adevăr era valabil pentru toţi, aşa că se întâmpla des ca tinerii sau bătrânii să îmi ceară alcool, ori mai rău, să mă ameninţe şi să mă bruscheze în speranţa că vor căpăta ceva. Dar nu puteam împărţi sticle în stânga şi-n dreapta cu nemiluita, asta ar fi însemnat să rămân eu fără, aşa c-a trebuit să-l raţionalizez. La început le dădeam în fiecare săptămână cinci sticle bătrânilor şi cinci tinerilor. Apoi, înţelegând că războiul n-are să se termine prea curând, am scăzut la patru, la trei, la două, până am ajuns la o sticlă pe săptămână. Prin cea de-a două suta zi, în mijlocul iernii, ajunsesem la o sticlă pe lună. Au protestat, fireşte, dar culmea e că, pe măsură ce le dădeam mai puţin, făceau tot mai puţine mofturi, până când au ajuns să se mulţumească cu orice: ziceau „Săru-mâna" şi la o sticlă de lichior prost. Până la urmă le-am zis: „Nu mai am, fraţilor. Nu mai e. Gata!" Şi asta a fost. îmi amintesc bine, din păcate se nimerise să fie chiar i aprilie. Păi ce, m-a crezut cineva? A trebuit să mă abţin de la băutură o zi întreagă, cât am umblat prin oraş. Şi tot m-au privit cam bănuitor. Sunt convins că, dacă ar fi ştiut unde îmi ţin ultimele provizii, m-ar fi mătrăşit pe loc. Dar aveam mereu mare grijă, îmi luamînfinite precauţii de fiecare dată cândîntram în vreun bârlog.

Cum zicea unul dintre bătrâni: am băuturi amestecate despre sentimente. Doar că ale mele erau din ce în ce mai puţine. Lăzile, vreau să zic. Alea câteva care mai rămăseseră m-au forţat să raţionalizez băutura chiar şi pentru mine. După ziua trei sute, pe la începutul lunii mai, când începuse să se încălzească şi mirosurile fetideînundau din nou oraşul, ajunsesem să nu mai beau deloc în prima parte a zilei. Dacă aş fi putut şi să nu respir... Oricum, chestia asta îmi dădea o stare de agitaţie continuă, picioarele mi se frecau unul de altul, mâinile căutau mereu ceva de făcut, parcă luasem de la Yolanda boala mâinilor neastâmpărate, până şi gândurile erau frenetice, nici n-apucam să-i acord atenţie unuia, că apărea altul. Mă simţeam ca o moaşă singură într-o maternitate cu sute de copii: dă-i ăstuia biberon, schimbă-l pe celălalt, ia-l pe altul în braţe, singurul lucru care mă mai linişteа cât de cât era un pahar. Un pahar de orice (dar nu de apă), se dusese vremea mofturilor, în care puteam alege băutura în funcţie de starea pe care o aveam, număram minutele până la ora la care îmi dădeam voie să mai beau ceva. Orice. De altfel, ăsta cred că era singurul argument pentru a reuşi să beau mai puţin: teama că nu voi mai putea bea deloc.

Probabil că aşa a ajuns să ia naştere în mintea mea un gând care, odată apărut, tot revenea şi revenea ca un porumbel voiajor, cu acelaşi mesaj: *Dacă m-aş lăsa de băut?* La început m-a pufnit râsul. Mi-am mângâiat pletele slinoase şi am zâmbit. Nu mă puteam gândi serios la aşa ceva. L-am alungat ca pe o muscă agasantă. Dar el s-a întors cu argumente gen *Oricum nu-ţi ajunge băutura, cât crezi c-o mai poţi duce aşa?* şi alte căcaturi. L-am respins hotărât, cu furie, chiar. Şi am continuat să-mi beau Aperol-şpriţul. (Da, ajunsesem să beau şi aşa ceva.) Eram oarecum mulţumit, credeam că l-am izgonit şi gata. Dar s-a întors. L-am îngropat sub alte gânduri. S-a întors din nou. L-am exilat la o periferie a minţii mele, ca pe un proscris. Gândul-bumerang m-a lovit din nou în ceafă.

Am realizat curând că sunt spectator la un meci de ping-pong al neuronilor mei. Iar gândul ăla, care

devenea, parcă, tot mai rotund cu fiecare zi, era mingea. Se ducea, dar se şi rostogolea înapoi cu mai multă uşurinţă. Timpul se scurgea în favoarea lui. Mâneam mai puţin, beam mai puţin, eram din ce în ce mai lucid. Iar gândul, paradoxal, parcă prindea mai multă putere, într-un corp care-şi pierdea vlaga, asemenea unui pui care le dă fraţilor din cuib câte un cioc în cap şi le ia mâncarea, reuşind astfel să devină şi mai viguros, iar lovitura sa cu ciocul să fie şi mai devastatoare. Până când rămâne singura gură deschisă din cuib.

Cum ziceam, era începutul lunii mai când eclozase gândul ăsta, devenind o realitate pe care aproape că puteam s-o ţin în palmă: un Brandy abstinent. Nu ştiu cum s-a cristalizat gândul într-o decizie, dar eram în acel punct. Sunt sigur c-a ajutat şi faptul că beam din ce în ce mai puţin, iar simptomele

de sevraj parcă nu erau chiar atât de rele. Ca să te laşi de băut, trebuie să strângi din dinţi – aşa, alcoolul nu mai are pe unde săîntre. După calculele mele, îmi mai ajungea băutura pentru fix trei luni. Deci aş fi rămas fără alcool prin a doua jumătate a lui august. Hmmm... Nu voiam să ajung în halul ăla, aveam nevoie de o victorie de moral în propriul război, dacă tot era să mă las, voiam s-o fac*în style*[1], să mă las de alcool cu alcoolul pe masă, nu obligat de soartă. Aşa că am hotărât să stabilesc o dată. După îndelungate negocieri între Sindicatul Beţivilor şi Detox Managerul din mine, am decis ca această dată să fie i august. Cel târziu. Nu ştiu cum, era un miracol, dacă aş fi luat-o pe panta religioasă probabil c-aş fi pus totul în cârca lui Dumnezeu. Însă eu simţeam, ştiam că decizia venea din mine, dîntr-un adânc la care nu aveam acces, iar asta mă frustra. Nu era cel mai bun moment pentru şedinţe de auto-psihanaliză (dacă o exista aşa ceva), m-am mulţumit cu faptul că eram hotărât. împăcat. Mă puteam vedea bând apă tonică toată viaţa. Iar asta era mare lucru.

1 Elegant. (1b. engleză)

M-am pus pe treabă. în fiecare zi, reduceam şi mai mult cantitatea. Cum nu suportam apa, când îmi crăpa măseaua după o duşcă, beam apă tonică. Din asta mai aveam destulă. Mă simţeam ca dracu', bineînţeles. în zilele alea mi-a trecut prin cap că războiul e un moment foarte bun să te laşi de băut: oricum te simţi ca dracu', n-o să ştii dacă e de la sevraj sau de la dezumanizarea pe care ţi-o picură în vene dezastrul din jur.

Oricât de lentă ar fi fost trecerea mea către dezalcooli- zare, o simţeam. Pe de o parte îmi era mai bine, aveam gânduri mai profunde, mai... stabile, dar aveam şi o teamă permanentă, un sentiment moale şi ambiguu, ca o amibă pe suflet. Noaptea dormeam foarte prost spre deloc, iar dimineaţa mă trezeam cu sentimentul că urmează să se întâmple ceva nasol. Spre seară, senzaţia se accentua, ora 6 era critică, bătrânul

meu Mondaine încă funcţiona bine. însă nu se întâmpla nimic şi adormeam măcinat ca un bob într-o moară de gânduri. Anxietatea îmi era accentuată de câte o chestie care mă enerva şi chiar şi de glumele proaste ale celor care aflau că s-a terminat alcoolul. Indiferent de tabără. Ajunsesem la concluzia că toţi sunt o apă şi-un pământ. Dacă la început tindeam să îi înţeleg mai mult pe unii sau pe alţii, în funcţie de situaţie, mă prinsesem încet-încet că roata războiului trece fără milă şi aplatizează tot: oameni, sentimente, vise, clădiri, statute sociale, speranţe... Pe toate le face una cu pământul. Era un război civil – fără uniforme, dar copleşit de uniformitate. Cu atât mai stupid, cu cât ambele tabere ştiau de la început că nu pot câştiga, dar luptau şi luptau, nici ele nu mai ştiau pentru ce.

De fapt, poate că era o coincidenţă, dar de când redusesem alcoolul, începusem să văd şi eu, în sfârşit,

unele lucruri mai clar. De exemplu, faptul că nu erau două tabere, ci trei. Plus un beţivan neutru, dacă era să mă iau şi pe mine în calcul, dar eu eram departe de a constitui o tabără. Cel de-a treia grupare era însă reală, iar membrii ei aveau voci ceva mai subţirele şi vorbeau o limbă diferită de celelalte două limbi existente până atunci în Arret. Nu vorbeau nici bătrâneasca, nici tinereasca, ci o limbă complet nouă, pe care toate minţile refractare faţă de schimbare o respingeau ca fiind „o prostie", „complet absurdă" sau „o nevoie disperată de a atrage atenţia". În peregrinările mele din ultimele luni de conflict, mă opream uneori şi în nou formata tabără a copiilor.

Într-unul dintre aceste drumuri, am dat de Mekong. Stătea în mijlocul cărării, cu aerul că vrea să ocupe cât mai mult spaţiu.

— Boss, dă-ţi *check-in* în altă parte. Azi avem *meetinm* a cârâit el agresiv.

— Ha ha, haide, *bro,* nu te flexa cu mine. Ştii că-s pe *chill.*

Le învăţasem cât de cât limba, iar asta îi făcea să mă accepte mai uşor.

— Azi nu-i loc de nici o combinaţie.

— OK, OK, *I'm out*| am dat eu înapoi.

Mekong era un puşti de vreo paişpe ani, probabil. Pe vremuri avea cam o sută şi ceva de kile, dar războiul îl transformase complet, acum era aproape la fel de slab ca mine. Dar mult mai serios.

— Da' care-i *vibe*-ul? am mai făcut o încercare.

Puştiul s-a uitat lung la mine, mijind ochii. Nu mai

părea deloc copil, avea o privire de adult care cântăreşte atent situaţia.

Cât regla el cântarul, din spatele lui s-a apropiat de noi o pălărie neagră. Nici n-o observasem.

— Arăţi şi ca un bătrân, şi ca un tânăr, dar gen nu eşti *mega-cheugy*, ca ei, a rostit Parand de sub pălăria neagră de care nu se despărţea.

Mesteca gumă, făcea baloane şi avea felul direct de a vorbi pe care îl au doar copiii. Chiar era o copilă. Acum avea vreo zece-unşpe ani, însă o ştiam de când avea o pălărie mult mai mică.

— Nu te băga, s/s! i-a suflat el peste umăr.

Apoi, ridicând tonul, cum vorbesc oamenii ca să arate că au încredere în ei înşişi:

— E top secret, gen!

— Bine, *bro*, o lăsăm așa, *lowkey*[1]|

Am dat înapoi. Nu trebuia să ai cine ştie ce nas ca să miroşi că se cocea ceva în peştera din spatele lui. Mă pregăteam să plec, nu era prima oară când simţeam că nu sunt binevenit undeva în Arret. La asta mă pricepeam cel mai bine – să mă fac nevăzut. Deşi aici nu mai era propriu-zis Arret. Copiii îşi stabiliseră cartierul general în jurul unei peşteri din pântecul generos al munţilor, la nord de oraş; de-aici până la Principală erau câţiva kilometri buni. La început, peştera fusese un loc de întâlnire pentru cei mai *cool* dintre ei, dar observasem în ultima vreme că locul devenise tot mai aglomerat. Şi mai ciudat era că începusem să văd copii din ce în ce mai mici, o recunoscusem pe Elba, sora lui Amur, vlăjganul care devenise un soi de lider. II mai remarcasem şi pe Orinoco, cel uns cu toate alifiile – moştenitorul lui Xavier –, care părea destul de sigur pe el.

— Da' tu ai votat?

Parand aştepta un răspuns de la Mekong şi mă privea cu ochii mari, nevinovaţi. El s-a întors brusc spre ea, rămânând cu spatele la mine. Câteodată nu trebuie să vezi privirea cuiva, e suficient să observi cum se oglindeşte în ochii altuia. În cazul de faţă, Paranâ părea îngrozită şi a făcut ce face orice copil când greşeşte: a zbughit-o.

r. Fără scandal, (lb. engleză)

Am plecat calm, cu paşi egali, de adult, după ce l-am salutat pe puştiul care rămăsese singur în mijlocul potecii. Am afişat un aer cât mai nepăsător, dar în mine ţâşneau gândurile ca din arteziană. Deci ăştia micii chiar se organizează. Azi îşi votează liderul, mâine-poimâine parcă văd căîntră în război. De partea cui? Sau poate că vor să lupte pentru ei. Mda, aşa ar fi cel mai logic. Dar sunt nişte copii, *o* să fie prăzi uşoare. Ei, pe dracu', aşa ne-am obişnuit noi. să-i subestimăm mereu. Ăştia rezistă şi la un atac nuclear. Ei, rezistă! Arme or avea? Până la urmă, oare cum ar arăta o lume condusă de copii? Ei, hai că exagerez, nu-l văd pe Ben Nevis capitulând în faţa unor copilandri. Dar or fi toţi aici? Cum supravieţuiesc, bieţii de ei? Părinţii lor ce-or zice? Ei, ce să zică? Zic mersi c-au plecat de-acasă.

Copiii fuseseră lăsaţi de izbelişte, ăsta era adevărul. Părinţii se folosiseră de război ca de un pretext numai bun pentru a scăpa de munca pentru care prea puţini dintre ei erau pregătiţi: cea de părinte. Până la urmă, războiul era un job la care trebuie să te duci, n-ai ce-i face, nu? Şi ui- te-aşa, se spălaseră pe mâini de îndatoriri şi îi lăsaseră pe copii singuri acasă. Mai singuri decât oricând. Trecuse ceva vreme până când îşi dăduseră seama cei mici că-s singuri pe lume şi că trebuie să facă ceva. Şi ce pot să facă nişte copii lăsaţi de capul lor? Să fugă de-acasă, normal. Nefiind implicat în nici una dintre tabere, observasem chestia asta, dar sunt sigur că ceilalţi erau departe de a fi conştienţi. Cu rare excepţii, bătrânii fuseseră izolaţi de nepoţii lor, iar părinţii, cum ziceam, printre tirurile de pipistolete, bufniturile surde ale carabinelor cu oftaturi şi lătratul ascuţit al puşcoacelor cu reproşuri, numai grija lor n-o aveau.

Dar era clar: copiii îşi votau un lider.

Copiii fugiseră de-acasă.

Copiii nu mai erau copii.

Sixteen, by Katrina

Ah, ce party aş fi dat când a murit Denali! Doamna Kibo, să mă scuzaţi, dar nu mă pot abţine. Ştiu şi playlistul. Pe *Die Bitch* a lui Radical Redemption aş fi ţopăit pe mormântul lui. Cu tocuri lungi, de douăzeci, doar-doar or străpunge până-nînima animalului. *Oh, wait*! n-aveaînimă! Da' nu m-am bucurat doar c-a murit, deşi era un simbol al brutalităţii şi al lipsei de omenie. Ceea ce m-a uns pe suflet e cum a murit: ucis de o femeie. *A fucking delight!*[2] Şi mai important decât atât:

words, peopleP Le tot ziceam alor noştri şi înainte de război: asta e puterea noastră, cuvântul. Şi nu zic de cuvintele care *make your day*[4], ci de alea care îţi pot schimba chiar viaţa. În moarte, muhahaha!

Asta cu vorbele ucigaşe a fost *my idea. So proud!*[s] De când mi-a murit Kasparov, tot ce-am făcut a fost să mă dedic acestui *shitty war*La început mă simţeam în război ca la job – era doar o chestie pe care trebuia s-o fac. Cifre, obiective, KP1 & ROI. Muncă. Dar după ce am fost atinsă *straightînto my soul, I went from cat-mom to hitch*[1]. A trebuit să-i pedepsesc pe libidinoşii care umblau în maieu prin tramvaie, etalându-şi tufele de la subraţ, dar se plângeau ca nişte *pussies*[2] că sunt agresaţi de o fustă prea scurtă. Să le dau peste nasurile

1r. Ah, stai! (Ib. engleză)

2 Mişto ca dracu'! (1b. engleză)

alea borcănate, pline de vinişoare sparte, pe care şi le tot strâmbau când se sărutau doi tineri pe vreo bancă-n parc. Să le înmoi pumnişorii pe care şi-i agitau *full of envy'* când îndrăznea vreun tânăr să le atragă atenţia politicos că tre' să strângă căcatul după câinele lor.

The words, the words, they're powerful
Your energy make the flowers grow.[1]

Mda, am ascultat Doja Cat, *Power of words,* pe *repeaf.*

1 Îţi fac ziua bună. (lb. engleză)

— Tu trebuie s-o ştii mai bine decât oricine, cuvântul era materia ta primă.

— Exagerezi, Katrina. Cuvintele nu-s decât un ambalaj. Ca politician, contează ce faci. Oamenii te...

— *Oh, yeah!*[1] Asta se vede cu ochiul liber! am răspuns sarcastic, făcând un gest către dezastrul din jur.

— Da, desigur. Te numeri printre cei care n-au precupeţit nici un efort pentru a-mi pune războiul în cârcă. Am mai zis-o şi o repet: nu eu am creat ura dintre tineri şi bătrâni.

1 Război de căcat. (lb. engleză)

Pfff. Cum vorbea omul ăsta!

— Dar ai pus paie pe focul ăsta al urii, care ardea mocnit şi care poate s-ar fi stins, *you know.*[1]

— Am pus UN pai pe foc, dacă este să respectăm faptele.

1 Ştii ce zic. (lb. engleză)

— Unul sau mai multe, nu contează. Important e c-ai pus.

Avea un stil Hugo ăsta... ca toţi politicienii. Te ducea,

te-ntorcea şi cumva te făcea din cuvinte. Şi ce cuvinte... Nu-mi plăcea să lucrez cu el *at alP*. Era *sneaky*[1], o ardea de parcă războiul ar fi fost o mare nedreptate comisă împotriva lui.

— Şi dă-mi voie să rămân la convingerea c-am luat decizia corectă. Sigur, au existat nişte scăpări pe partea de comunicare, poate că aici n-am făcut cea mai fericită alegere.

1 Deloc. (lb. engleză)

Oh, da, eternul refren.

Livingîn a strânge situation -
oftoo much talking about communication.[1]
(Ce nume aveau şi ăştia – Bingoboys!)

1 „în ce situaţie stranie trăim / Ne spunem prea mult c-am vrea să vorbim", versuri ale melodiei No *Communication* de la Bingoboys.

— Hugo, cum să-ţi explic? Aşa... în cuvinte simple, ca să înţeleagă şi un politician. Noi te-am votat şi tu ne-ai adus aici. Ziceai de *facts. These are the facts. The end.*[1]

— Katrina, tu crezi că războaiele civile izbucnesc din cauza deciziei unui primar de a schimba regimul de funcţionare al unei clădiri?

1 Fapte. Astea sunt faptele. Şi gata. (lb. engleză)

— Funcţionare *a* unei clădiri, nu m-am putut abţine.

— Mă rog, hai să nu ne împiedicăm în detalii.

— Există războaie care au pornit de la detalii. Un om care alerga după un câine. Un magazinaş jefuit. Chestii mărunte. Ştiu chiar şi un *world war*[6] cu patruzeci de milioane de victime, care a izbucnit fiindcă un om a ucis un alt om. Atât. Un atentătuţ. O crimuţă, nu mare lucru. Deciziile talc, Hugo, au fost picătura care a umplut paharul.

— În regulă. Sunt de acord cu tine. Perfect. Deciziile mele au fost ultima picătură într-un pahar de ură. Asta niiă face pe mine vinovat pentru tot paharul?

My God', cum era ăsta! M-am apropiat de el, l-am întors cu spatele spre mine şi l-am pipăit atent.

— Ce faci?

— Uite, caut butonul de unde să te dau mai încet.

— Nu cred că-i momentul potrivit pentru astfel de glume. Consider că ţi-am demonstrat că nu eu sunt vinovat de această...înundaţie de ură.

Nu, că ăsta chiar mă enerva.

— *Let me remind you*[2], domnu' primar, cum vă place vouă, politicienilor, să fiţi apelaţi până la sfârşitul vieţii cu funcţia maximă pe care aţi deţinut-o la un moment dat, că aveai DATORIA să faci tot ce poţi pentru a evita un conflict. Să observi şi să înţelegi că paharul ăla blestemat era plin deja.

— Păi şi n-am făcut-o? N-am făcut apel la pace? Am ieşit pe toate posturile cu declaraţii şi cu tot ce trebuie.

— Pfff. Ce, discursul ăla de ziceai că-i scris de Mauna K?

— Iarăşiîntri într-o zonă ambiguă. Consilierii mei s-au ocupat de asta, desigur. Nu neg, poate c-ar fi necesară o analiză, să vedem unde s-a greşit. Ce crezi, că mie îmi convine să îmi distrug în halul ăsta imaginea? Când se va termina războiul şi voi putea, în sfârşit, să-mi continui mandatul, crezi că-mi va fi uşor? Sau la următoarele alegeri?

Pfff. My fucking God! Ăsta speră să fie primar în continuare. Jeeez. Ce *smooth criminal' o* arde – a venit, a lăsat o pată de sânge, nu l-a văzut nimeni. Aşadar, nu e vinovat.

Mai grav e că avea dreptate: oamenii uită atât de uşor, încât o astfel de nebunie chiar poate avea succes. Politica şi actoria au atât de multe în comun, şi totuşi se bazează pe mecanisme antinomice: memoria bună şi uitarea.

— Hugo, stop! Ştiu! Asta tre' să facem: o armă.

— Ce?

Nici nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Tu asta faci, foloseşti cuvintele ca pe o armă. Dacă reuşim să transformăm chestia asta într-o armă... I-am face praf pe bătrâni!

Hugo s-a încruntat la mine ca un buldog francez.

— Trebuie să vorbim cu Gilbert şi cu Ian! am continuat, înflăcărată.

Hugo chiar era un nume bun de buldog francez.

S-a mulţumit să ridice din umeri, dar pentru mine nu era suficient. M-am dus şi le-am zis ideea mea lui Gilbert şi lui Ian. Le-a plăcut şi au gândit această super-armă care, din câte am înţeles, funcţiona pe bază de ultrasunete care ajungeau la timpan, dându-i acestuia senzaţia că aude ceva. Simultan însă acţiona şi asupra amigdalei din creier, care transmite impulsuri ce asociază vibraţia timpanului cu amintirea anumitor cuvinte din memorie. Astfel, creierul, năucit, asociază senzaţia din timpan cu amintirea cuvintelor şi crede că le aude atunci, pe loc. În cazul în care mintea nu recunoştea cuvântul respectiv, se producea un colapsînterior, un fel de implozie a creierului. Ştiu toate detaliile pentru că, *oh yeah!*, a fost ideea mea. Vorbaleta. Nu era rău nici numele, i l-a dat Andrew,

într-unui dintre meetin- gurile (cam *boring*!) pe care le ţineam săptămânal sub conducerea Irmei.

Uite-aşa, o vorbaletă mai târziu, Irene a reuşit să-l mătrăşească pe animalul ăla. *Enjoy the silence*! Denali. O palidă consolare pentru moartea lui Kasparov. El a fost tot ce-am avut mai scump pe lumea asta. Şiînvers, ştiu sigur. În ziua în care s-a întors după ce dispăruse o vreme, cum mai făcea el, nu mi-a sărit direct în braţe, ca de obicei. S-a apropiat de mine prudent, s-a frecat uşor de picioarele mele, m-a privit într-un fel anume, pe care nu l-am înţeles pe moment, apoi a sărit pe pervaz. De acolo, s-a mai uitat o dată în urmă – a fost privirea de adio. Câteva secunde mai târziu a sărit în gol, iar odată ajuns la pământ, a explodat cu un pocnet sec. S-ar putea spune că s-a sinucis, ceea ce eu n-am mai auzit să facă o pisică. Atât deînteligent era Kasparov al meu!

A fost un motan extraordinar, nu cred că vreun om ar fi putut să mă înţeleagă mai bine. Motiv pentru care am şi rămas singură. N-am vrut bărbaţi, n-am vrut copii, de primii pur şi simplu nu sunt atrasă, iar de cei din urmă mi-e frică, de-a dreptul. Sincer, mi-e frică. în ultimele zile de război, când deja se refugiaseră toţi plozii arretieni în peştera aia, eram mult mai speriată de ei decât de bătrâni. *They gave me the heebie-jeebies!*[1]

Well, you can bump and grind, It is good for your mind
Well, you can twist and shout, Let it all hang out

But you won't fool the children of the revolution No,
you won't fool the children of the revolution, No no no.[2]

1z. Mă băgau în sperieţi! (lb. engleză)
2 „N-ai decât să te agiţi / Ţi-o fi făcând bine, / N-ai de ce să eziţi,/Totu-i pentru tine,/Dar nu poţi păcăli copiii revoluţiei,/Nu,

Chiar erau super *scary*[1] puştanii. Cum se strângeau ei acolo, în secret... Umblau zvonuri că vor chiar săîntre în luptă. Dar acum, cu o simplă apăsare de buton, s-au dus dracului şi ei, probabil. Pe toţi ne-a ras Brandy de pe faţa Pământului. într-un fel, aşteptam momentul ăsta, era singura cale de a-l mai întâlni, poate, pe Kasparov al meu. Mă întreb dacă a ajuns şi el în spaţiul ăsta îngust dintre viaţă şi moarte. Oare cât se stă? *And what am I supposed to do bere?*[1] Dezbrăcată de singurătate, de ură, de speranţă. *I feel empty*se spune că sufletul se ridică la cer după ce murim, dar de ce mă simt nu ca un suflet, ci ca o pungă goală umflată de vânt?

Sunt sigură că şi Kasparov, dragul de el, a trecut pe aici. Tot ce are suflet trebuie să treacă pe aici, n-am

1 înspăimântători, (lb. engleză)

nici un dubiu că mă voi întâlni cu el, oricum viaţa mea de după moartea lui – chiar, acum realizez că el a fost Isusul meu, eu împart timpul în „î.K." şi „d.K." –, aşadar viaţa mea d.K. a fost o lungă anticameră a morţii. Un soi de *teaser* prelungit al momentului în care mă aflu acum.

În primul rând, de când s-a dus, n-am mai putut dormi. Insomnia mi-a oferit un *free hug*[1] din care nu m-am mai putut smulge.

1 O îmbrăţişare gratuită, (lb. engleză)

/ need to sleep, I can't get no sleep
Deepîn the bosom of the gentle night
Is ivhen I search for the light.[1]

1 „Trebuie să dorm, nu reuşesc s-adorm / Acolo, în adâncul nopţii dulci / încep să caut lumina”, versuri ale melodiei*însomnia* de la Faithless.

Ceilalţi mă făceauînsomniacă, somnambulă, fantoma de la miezul nopţii şi altele de genul ăsta. însă adevărul c că, atunci când nu reuşeşti să dormi, nu mai distingi hotarul dîntre realitate şi somn, aşa cum pentru miopi se estompează conturul obiectelor aflate la distanţă. Am trăit o realitate pe care n-o mai puteam percepe nici cu toate simţurile, pe de-a-ntregul, ca î.K., dar nici ca pe un vis.

Insomnia mea nu a fost o revoltă. Nici un fel de a mă pedepsi. Pe mine nu somnul în sine mă îndepărta de somn, ci drumul până acolo. Toate acele stări de veghe care mă făceau să-mi pun o mulţime de întrebări, să mă simt vulnerabilă. Toate acele ore în care gândurile îmi răsunau asurzitor în cutia craniană,înima îmi bubuia în timpane şi simţeam că trupul meu nu-mi aparţine. Fiecare secundă îmbrăcată în negru, ca un

torţionar răbdător, nemilos, care îmi întorcea lampa în ochi. Insomnia mea era *fear, just pure fear*[1].

Mi-era atât de frică să nu mă duc şi eu după Kasparov, încât munceam toată ziua în starea aia ambiguă, până la venirea nopţii. Atunci mă aşezam pe spate, şi în loc să mă las să alunec ca pe un tobogan în valea somnului, eu începeam să cobor cu prudenţă, treaptă cu treaptă, pe un soi de scară deîncendiu spre hău. Şi tot coboram două trepte, şi urcam una, şi mai coboram trei, şi mai urcam patru, până reuşeam, în sfârşit, spre dimineaţă, să adorm. Şi atunci cădeam în genune şi mă spărgeam în mii de bucăţi. Şi mă trezeam. Luni de zile ăsta a fost somnul meu – scurt cât o cădere. Fragil ca un vas din porţelan. Frica are

1 Frică, pură frică. (lb. engleză) 280

această capacitateîncredibilă de a trece procesele automate pe modul manual. Uităm să respirăm, ni se încleştează maxilarele şi nu mai putem mesteca, nu mai ştim cum să adormim.

That's how l became what / am[u]. una dîntre cele mai înfocate luptătoare. Unde era nevoie de ceva, apărea Katrina. Cu ochii cârpiţi de somn şi cearcăne cât casa, *I was there*[1], gata să pun umărul. Spre deosebire de femeile din tabăra bătrânilor, care se mulţumeau cu roluri de asistente, bucătărese sau bocitoare, ceea ce, de altfel, făceau şi în viaţa de dinainte de război, eu am fluturat steagul feminismului alături de Yolanda, Wilma, Irene şi Irma, ba chiar l-am şi înfipt de câteva ori în trupurile obosite de atâta minciună ale boşorogilor.

---

1 Eram acolo. (lb. engleză)

Insomnia e motivul pentru care, probabil, am avut un rol important în discuţiile despre pace care aveau să se numească – mult prea pompos – Pacea de la Azil. Marea întrunire pentru Pace a fost, de fapt, o întâlnire a unor oameni stăpâniţi de frici şi de remuşcări. Până şi Ben Ne- vis, radicalul Ben Nevis, a venit la aceste negocieri călare pe calul alb numit Makalu, însă era obosit şi tăcut. Tăişul privirii i se tocise zdravăn.

— Suntem... gata să punem capăt acestui război sângeros, a început Makalu, privind către noi, pe rând, peste masă.

Noi eram trei, *as agreed*[1]*:* Irma, Hugo şi cu mine.

— Vă ascultăm propunerea, i-a răspuns prudent Irma.

1 Aşa cum am convenit, (lb. engleză)

Ei erau tot trei: Ben Nevis, Makalu şi Vinson.

— A trecut, iată, un an de zile de când a început această încleştare cumplită.

Dinţii lui Makalu păreau şi mai mari decât de obicei pe figura stafidită, îmbătrânită. Cred că mi s-a ridicat părul pe mână când i-am văzut. Super-*creepy*[1].

— Un an de zile de pierderi omeneşti, de importante pierderi omeneşti, şi de o parte, şi de alta. Un an în urma căruia, iată, ne-am transformat cu toţii în ceea ce suntem azi. Suntem măcinaţi de foame, de boli, dar mai cu seamă de remuşcări.

1 înfricoşător, (lb. engleză)

Pe lângă vocea greţos de melodioasă care făcea orice spunea să sune a slujbă, adevărul era că trăiam un război nemaivăzut. Dacă în toate celelalte conflicte exista acea imagine-clişeu a soldatului care, în momente grele, scotea din fundul raniţei *a photograph of the dear ones*[x] şi prindea puteri doar privindu-i, avântându-se apoi cu şi mai multă însufleţire în luptă, în cazul nostru, războiul era purtat chiar împotriva celor dragi.

— Un an de zile de luptă, 365 de zile de sfântă rugăciune pentru toate sufletele, pentru că, aşa cum ştiţi, Sfânta Biserică Intercostală consideră că sufletul nu are vârstă.

De fapt, erau 367 de zile de război, cum rezumase A11- drew înainte să plecăm la întâlnire: „365 de zile are un an normal, 366 de zile – unul bisect şi 367 – un anînfect”.

Makalu a continuat netulburat, cu aceeaşi voce uşor cântată:

— Vă propun să păstrăm un minut de reculegere pentru cei care nu mai sunt printre noi.

Asta făcea parte din micile trucuri de marketing religios ale singurului dintre noi îmbrăcat în sutană albă. Puteam să jur că l-am văzut pe Ben Nevis dându-şi discret ochii peste cap.

For a few sbort secortds[1], cât a durat minutul lui Makalu, s-au auzit doar trosnetele scaunelor vechi pe care şedeam, în faţa unei mese improvizate prin unirea a trei mese vechi, mai mici. În mod miraculos, mesele astea încă mai aveau picioare. Faţa de masă crem era plină de pete, ca o hartă a unei lumi necunoscute.

— Vă mulţumesc. Hmmm... Iată-ne aici, în locul în care a început totul.

1 O poză cu cei dragi. (lb. engleză)

Am privit în jur. Azilul era una dintre cele mai bine conservate clădiri din oraş. *Due to its position*[1] departe de frontul de luptă, fusese considerat lipsit de importanţă strategică. în afara acelor violenţe din primele zile, ajunsese să fie o clădire neimportantă, lăsată de ambele tabere la cheremul disperării celor care, în goana după lemne de foc sau după cine ştie ce alte obiecte pe care le puteau schimba pe hrană, o vandalizaseră cu totul. Aşa că, oricât de neatinsă de război ar fi fost, arăta *awful*: ferestrele erau distruse, uşile lipseau cu totul, iar gresia colorată, cu model deînspiraţie africană, abia se mai vedea sub stratul gros de praf şi moloz.

— Suntem din nou aici, dar timpul a trecut şi îndrăznesc să cred că suntem mai înţelepţi.

1 Datorită amplasării lui. (lb. engleză)

A privit-o pe Irma direct în ochi, zâmbind şi arătându-şi toţi dinţii.

— Apreciez multîntroducerile care nu se transformă în monologuri, i-a răspuns ea, înfruntându-i privirea.

— Hăhă, acelaşi sarcasm neobosit! Sigur, vom trece la subiect. Chiar foarte rapid. Sunt vremuri în care viitorul are nevoie urgentă de noi şi de înţelepciunea noastră. Poate vă întrebaţi ce avem în această gentuţă.

Şi a ridicat de la picioare o valiză tip diplomat, jerpelită. Nu, nu se întreba nimeni ce-i în ea, pentru că până atunci o ţinuse pitită. A depus-o ceremonios, cu exces de grijă, pe masă, în faţa lui Ben Nevis.

— Vă ascultăm, i-a replicat sec Irma.

— Ei bine, acesta este un mesager al păcii.

Silence.[1] Nici scaunele nu mai trosneau.

1 Tăcere, (lb. engleză)

Makalu admira efectele cuvintelor lui, Vinson ne privea la fel de încruntat ca în prima secundă, iar Ben Nevis, se vedea clar, detesta vorbăria părintelui.

— Hăhă. Nu, nu-i un porumbel! s-a hlizit tot Makalu. Dar nu exagerez când spun că această valiză conţine soluţia păcii mult aşteptate.

— Atât de simplu? O valiză, şi gata războiul? s-a arătai neîncrezător Hugo.

— Atât de simplu.

Eram toţi cu sufletul la gură. Nu încăpea îndoială că Makalu se bucura de efectul teatral al spuselor sale. întreaga scenă duhnea a *fake*.

— Aşteptăm o explicaţie.

Nu-mi venea să cred că Irma chiar îi dădea apă la moară. Nu se uita la ei? O adunătură de boşorogi extenuaţi! Era clar că *they're bluffing*[1].

— Mhm... Sigur că da. Căci ce-i viaţa fără înţelegerea ei profundă? Aici – şi a bătut uşor cu palma pe diplomat – se află o... mhm, mhm... O armă nucleară. Mai exact, vali/a conţine doar butonul de acţionare a acestei arme, desigur.

1 Joacă la cacealma, (lb. engleză) 284

în acel moment, care a urmat îndeaproape momentul în care palma lui Makalu a lovit valiza, în încăpere s-a declanşat o hărmălaie de nedescris. Iadul pe Pământ.

Părea că mai multe mitraliere trăgeau simultan asupra încăperii în care eram, dar de unde naiba mitraliere? Se auzeau în depărtare nişte bubuituri puternice, şuierături care păreau a fi ba aproape, ba departe au umplut încăperea. S,i fiîntervenit vreo forţă din afara Arretului? Nici vorbă, eram părăsiţi de toţi. Bufnituri de carabină, grenade sau mine, nu puteam şti, toate se succedau cu repeziciune, ca într-un colaj al distrugerii. Ce putea fi? Al şaptelea participant la aceasta întâlnire, panica, ne-a ridicat pe toţi în picioare. Mai puţin pe Ben Nevis.

Cred că-mi căutam drumul spre cea mai apropiată fereastră, gata să sar, când l-am văzut. Calm, privind în gol, cu valiza în faţa lui. Makalu îl scutura de umăr, încercând să-i spună ceva. Hugo făcuse deja câţiva paşi spre ieşire. Irma se ridicase în picioare, la fel ca mine. Eu nu puteam să-mi iau ochii de la el. De unde dracu' îşi făcuse rost de calmul ăsta? Vâjâiau obuze, gloanţe şi mai ştiu eu ce alte proiectile, iar el se uita în gol, *unflincbingK*

Am strâns-o de mână pe Irma şi i-am atras atenţia spre el. S-a oprit şi ea. Pe rând, s-au oprit toţi, văzându-ne pe noi împietrite, privindu-l pe Ben Nevis, care, nemişcat la rândul lui, privea în gol.

— Ce-i asta? am răcnit la el, ca să acopăr zgomotul.

Adrenalina făcea să-mi vuiască sângele în urechi. Tremuram toată.

Ben Nevis a ridicat capul către mine, uşor amuzat. El, pe care nu-l văzusem *ever*[1] zâmbind.

— Nu vă recunoaşteţi propriile arme?

1 Vreodată, (lb. engleză)

L-am privit uluită şi, ciudat, mai liniştită. De undeva din adâncul minţii mele venea, şontâc-şontâc, ea – înţelegerea.

În acelaşi timp, auîntrat în încăpere un tânăr şi un bătrân – două dintre cele zece gărzi care aşteptau în faţa azilului, conform înţelegerii.

— A fost o... descărcare nedorită..., a gâfâit cel mai în vârstă.

— Un accident! a completat tânărul.

Ben Nevis a dat uşor din cap, aprobând.

Say u>hat?![1]

— Ce fel de accident? s-a auzit vocea rece a Irmei. i

1 Ce, mă?! (lb. engleză)

— Unul dintre oamenii noştri a tras din greşeală cu un pluitor în faţada azilului.

Well, that's idioticP Am răsuflat uşuraţi. Dar vacarmul nu încetase. Odată pornite, drăciile nu se mai opreau până nu se termina înregistrarea. A trebuit să ne mutăm în altă cameră, la fel de dezolantă, din aripa de nord a azilului, în timp ce căram una dintre mese, gândurile mi-au alunecat, nu ştiu de ce, la primele zile de război. încă aveam job, colegi, prezentări, vise. Acum, o treime dintre colegi erau morţi, prezentările erau legate de arme şi muniţii, iar visele... *Well,* ce mai poate visa oînsomniacă?

— Şi-acum, câteva lămuriri. Ce voiaţi să spuneţi prin „armă nucleară”? Bănuiesc că era o figură de stil.

Admiram calmul Irmei.

— Ăhăhăhă!

Chiar părea că Makalu râde sincer, cu poftă. *Cu dinții ăia e ușor să râzi, ia încearcă tu cu ai mei*, îmi venea să-i spun. Dar apoi figura lui Makalu a redevenit serioasă *all of a sudden*[1]. Zulia ar fi fost mândră de această trecere. I

1 Dintr-odată. (lb. engleză)

— Nu, nu-i o figură de stil. Prin efortul domnuluiînginer Vinson şi al echipei coordonate de dânsul, am reuşii' să creăm o armă devastatoare.

Şi, cu aceste cuvinte, a deschis valiza,întorcând-o către noi preţ de câteva secunde. înăuntru am văzut un mecanism rudimentar, deasupra căruia era un buton roşu. Apoi, *clic-clic,* a închis valiza şi l-aînvitat pe tatăl lui Andrew, că eu aşa-l ştiam pe Vinson, să vorbească. Parcă eram la t'il lansare de produs.

Acuma, era clar, tatăl lui Andrew nu era un bun orator. Eu am fost atentă, dar n-am înţeles nimic. A zis ceva tic

I reţeaua fronto-temporo-limbică, parcă, în care, dacă există I o activitate asociată cu vinovăţia, această armă va scurtcircuita toţi neuronii care controlează activitatea reţelei şi astfel va genera un sentiment de vină la nivel extrem, care, I practic, ne va ucide. A mai zis ceva de acetilcolină, noradre- nalină, serotonină... din astea. Da' nu garantez că le-am I reţinut corect, oricât m-am chinuit. În timp ce vorbea, mâz- I gălea ceva cu un pix pe foaie, nişte formule chimice. Ce am I priceput, punând cap la cap lucrurile, era aşa: cică de ceva I vreme, bătrânii împrăştiaseră în aerul pe care îl respiram I nişte compuşi chimici care se fixau pe alţi compuşi chimici I clinînteriorul nostru – cei produşi de sentimentul de vino- I văţie. Ei bine, odată ce primii

compuşi ar fi fost activaţi de butonul roşu, acest amestec ar fi făcut bum în creierii noştri! I Dar asta, după cum a subliniat în final, dacă şi doar dacă I era apăsat *tbe red button*[1] – cel din valiză.

Vinson părea uşurat că s-a terminat partea lui de pre- I zentare.

1 Butonul roşu. (lb. engleză)

Când a reuşit întregul înţeles al poveştii să pătrundă prinînsomniaca ceaţă care-mi învăluia creierul, mi s-a I strânsînima. *And sometbing clickedînside my brain.*[1]Gilbert şi Ian făcuseră acum ceva vreme nişte cercetări I legate de *guilt* | Voiau săînventeze o armă sau aşa ceva. Deci... O bănuială mi-a înflorit rapid în minte. Am privit-o pe Irma. S-a uitat şi ea la mine şi n-a fost greu să mă prind I că avem aceeaşi floare în minte: Boris ne trădase şi ăsta I era motivul pentru care îl ucisese Gilbert, chiar cu preţul vieţii lui. Bănuiserăm asta cu toţii, dar acum era clar. *Fuck! I never liked Boris.*[2]

— Cunoaştem toate aceste date, doar de la noi le-aţi furat.

1 Şi în mintea mea a avut loc un declic, (lb. engleză)
2 Futu-i! Nu mi-a plăcut niciodată Boris. (lb. engleză)

Irma blufa un pic, dar adevărul ăsta era.

— Da, da. Este un furtîntelectual la mijloc! a sărit şi Hugo, complet aiurea.

Makalu ne privea răbdător-agresiv, ca şi cum aştepta să se facă linişte în biserică ca să-şi poată începe slujba.

— Mâna Domnului e lungă, iar vrerea Sa se înfăptuieşte pe căi de multe ori nebănuite.

Buuun. Deci ne dăduse şi confirmare de primire.

— Ca să vă răspund, a continuat tatăl lui Andrew, de parcă era la o conferinţă de presă şi prezenta oînvenţie care uşura vieţile a milioane de oameni, practic, toţi cei care au o doză oricât de mică de vinovăţie vor face un soi de... implozie. Mai exact, vor... deceda.

Parcă prinsese curaj domnul cercetător.

— Şi cine dîntre noi nu se simte vinovat? a completat Makalu cu un zâmbet larg.

— Asta înseamnă că vom muri toţi,inclusiv voi, a şoptit Irma.

N-a zis nimeni nimic.

Poate şi pentru că nimeni nu credea în absurdul acestei idei.

— Alo! Alo! Cum adică să murim cu toţii? Menţionez că nu mă consider vinovat de nimic! De absolut nimic. Eu mi-am dorit întotdeauna binele arretienilor şi am depus toate eforturile în acest sens. Nu înţeleg.

Hugo privea neliniştit în jur, căutând susţinerea cuiva, dar singura care părea că-i dă dreptate era sculptura cu nasul rupt şi fără un braţ, sprijinită de perete.

— Oameni buni, cum adică să murim toţi? Ce-i asta, sinucidere în masă? Alo?!

Tot Hugo se agita.

Ben Nevis clipea rar. Makalu ne măsura cu privirea. Tatăl lui Andrew se uita în jos. Irma a rupt prima tăcerea.

— Cred că Hugo are dreptate. E cineva la masa asta care nu se consideră vinovat?

— Da, eu! a sărit din nou Hugo.

— OK. în afară de tine, tu vei supravieţui. Calmează-te!

Linişte.

— Atunci, nucleara voastră e o armă kamikaze, a continuat Irma. O să ne distrugă pe toţi. în afără de Hugo, fireşte! a adăugat fără să-i arunce vreo privire.

Din nou linişte. *Câtă linişte!*

— De unde şi numele de nucleară!

— Şi unde e şantajul? Murim toţi sau... ce?

— Ia te uită! Eşti chiar fâşneaţă, s-a minunat Makalu.

Apoi, tot el:

— Sau punem capăt acestui război. în condiţiile pe care le vom negocia acum.

— Adică în condiţiile pe care ni le veţi impune voi, vrei să zici.

— Asta nu se poate, a făcut Hugo, mai mult pentru el.

— Ahammm... Da, în condiţiile noastre.

— Să presupunem că vă ascultăm condiţiile şi suntem de acord cu ele. Ce fel de pace ar fi asta, obţinută printr-un şantaj?

— O pace care, ca orice pace, ar salva vieţi. Mii, zeci de mii, probabil.

Ben Nevis vorbise pentru prima oară. Dar pe Irma nu reuşise s-o impresioneze.

— V-ar salva vouă vieţile, poate. Noi n-am mai exista. Cel care cedează unui şantaj se anulează pe sine.

Ben Nevis era cea mai nereuşită statuie umană.

— Aşadar, nici măcar nu vreau să aud condiţiile voastre. N-am luptat un an de zile ca să fim învinşi prin şantaj, la masa negocierilor, a încheiat Irma.

Eu una eram de acord cu ea. Dar Hugo era de altă părere:

— Poate c-ar fi bine să aruncăm, totuşi, o privire...

— Nici nu mă gândesc, Hugo! Sunt sigură că şi ceilalţi, care ne aşteaptă în tabără, văd lucrurile la fel. N-am venit aici ca să fim învinşi.

— Eşti atât de sigură că *toţi* gândesc ca tine?

Makalu zâmbea larg, încrezător.

— Da, suntem siguri. Cu mici excepţii! n-am rezistat eu, aruncându-i o privire tăioasă lui Hugo.

Zgomotele de pe banda înregistrată a pluitorului se mai auzeau un pic, înfundat.

Eu tot bănuiam că-i o cacealma. Nu credeam că butonul ăla din valiză are vreun efect. Şi dacă ar fi avut, nu-l vedeam eu pe Ben Nevis luându-şi viaţa. Ca să nu mai zic de Makalu!

— Vrem pace, dar nu în condiţiile astea.

— Şi care ar fi condiţiile voastre?

— Condiţii echitabile pentru ambele părţi.

— De unde ştiţi că nu v-am oferi şi noi tot condiţii echitabile?

Irma a tăcut.

Makalu a scos de sub albul sutanei o foaie împăturită şi i-a întins-o.

— Aici aveţi revendicările noastre.

— Mergeţi acasă şi citiţi-le. Veniţi mâine cu propunerea voastră. Poate că nu suntem chiar aşa de diferiţi, până la urmă.

Statuia Ben Nevis vorbise! O secundă, doar o secundă, i-am dat dreptate. Da, poate că nu suntem chiar aşa de diferiţi. De când începuse omorul ăstaînter-generaţional, fusese din ce în ce mai greu să ascult muzică. Dar nu mă lăsasem. Şi observasem că din tot ce mai găsisem salvat pe ici, pe colo, îmi alcătuisem fără să vreau un playlist de coveruri. Devenisem *obsesssed by cover bits*[1]. Se strânseseră mai mult de o mie de piese. Pe care le ascultam şi le tot ascultam fără să ştiu de ce.

Oops! I did it again cântată de Children of Bodom. *Nothing Else Matters*interpretată de First to Eleven. *Smooth Criminal* de Alien Ant Farm. Sau *Crazy*-ul lui Nelly Furtado. *Waterfalls*interpretată de Ten Fe. *Smells like Teen Spirit* al lui Patti Smith. *Common*

1 Obsedată de coveruri. (lb. engleză) 291

People de William Shatner. *Valerie* cântată de Amy Winehouse. *Super Trouper* de Camera Obscura. *Video Games* cântată de Gem. *California Dreamin'* de Sia. *Love Will Tear Us Apart* de Nouvelle Vague. *The Unforgiven*interpretată de Cage the Elephant. *Paranoidul* lui Avenged Sevenfold. *Bad Guy* de Vitamin String Quartet. Sau magnifica Imany cântând *Wonderful Life*.

îmi plăcea mult când simţeam că un artist reuşeşte să schimbeîntenţia unei piese, păstrând însă elemente prin care rămâne, fundamental, aceeaşi piesă. Melodii vechi, pe care le tocisem de sufletul meu colţuros, ascultându-le de sute sau mii de ori, deveneau iarăşi ascultabile, ba chiar aveau un iz de nou. Şi asta doar pentru că erau trecute prin filtrul unei alte sensibilităţi artistice. Era extraordinar! Mi se părea aproape magic că îmi puteau oferi trăiri complet noi. E

ca atunci când reuşeşti să-ţi priveşti realitatea din perspectiva cuiva de lângă tine. Sau poate chiar a unui duşman. Pentru că ascultam şi reinterpretări care nu se mulţumeau să se mute cu câteva grade mai departe în abordarea cântecului, ci întorceau cu o sută optzeci de grade trăirile melodiei respective. Câteodată, chiar şi sensul. O adevărată revoluţie. Şi totuşi, ascunsă undeva acolo, era aceeaşi piesă. Era ceva comun în ADN-ul lor, ceva dincolo de cuvinte sau de sunete.

O vreme, m-am mulţumit să ascult pe *repeat* muzica din playlistul ăsta, mi se întâmpla foarte rar să am chef dc altceva. Şi întrebarea „De ce am făcut eu pasiunea asta pentru coveruri?” nu-mi dădea pace. Într-o zi, în timp ce-l mângâiam pe Kasparov, mi-a apărut răspunsul. Cum dc nu-mi fusese clar până atunci? Până la urmă, ce suntem noi, tinerii, dacă nu nişte coveruri ale bătrânilor? Oricât de diferiţi am vrea şi am crede că suntem, ajungem să trecem, cu mici diferenţe, prin tot ce au trecut părinţii noştri. Avem nevoie, fireşte, de propriaînterpretare asupra vieţii, de punctul nostru de vedere unic, dar undeva, sub toate straturile noi, oricât de diferit ne-am coafa părerile, oricât de fistichiu ne-am îmbrăca limbajul în vorbe şi gesturi noi, suntem făcuţi din acelaşi material. Aceeaşi piesă.

We 're all covers, we're just covers ofthe same old hits.[1]

— OK. Sunt de acord să discut propunerea asta cu oamenii mei, a rostit Irma, în cele din urmă. Dar valiza nu poate rămâne la voi între timp.

— înţeleg că vreţi să v-o facem cadou? s-a hăhăit Ma- kalu.

1 Suntem cu toţii nişte coveruri, suntem doar coveruri ale aceloraşi vechi hituri. (lb. engleză)

— Nu, dar nici Ia voi nu poate rămâne.

— Ba valiza o să rămână la noi, ca până acum.

— Atunci, nu duc nici o hârtie nicăieri! i-a zis Irma şi a împins peticul de hârtie pe faţa de masă murdară, spre Makalu.

— Ba eu zic s-o duci.

Makalu a împins hârtia înapoi.

— Nu.

Hârtia a mai făcut o dată drumul prin oceanul crem- murdar.

— Vă garantăm că n-o să se întâmple nimic. Ghiulul de pe degetul părintelui s-a mai deplasat o dată

în direcţia Irmei.

— în condiţiile astea, nu putem avea încredere în voi. Tocmai când Irma se pregătea să mai trimită o dată pătratul de hârtie înapoi de unde venise, a răsunat vocea lui Hugo. A rostit un singur cuvânt, dar îngloba în el o idee *super-genius* care avea să ne trimită pe toţi pe lumea cealaltă:

— Brandy.

(Şaptesprezece). Hugo

N-am să înţeleg în vecii vecilor cum de a fost trimisă Katrina în locul meu. (Ce-o recomanda?!) Cred cu fermitate c-aş fi putut face faţă mai bine acestei misiuni, caic impunea calităţi pe care eu le-am dovedit (chiar cu prisosinţă, aş zice), cum ar fi: tenacitate, forţă, rezistenţă l.i oboseală, capacitatea de a fi un bun comunicator în condiţii de stres şi multe altele.

Din păcate, eu am părăsit acest drum al conflictului (nu voi numi război o luptă din sânul unei familii, pentru că asta consider că suntem cu toţii, şi tineri, şi bătrâni – o mare familie arretiană) cu o imagine negativă, viciată de deciziile consilierilor mei din perioada de tristă amintire de dinaintea conflictului (i-am concediat prea târziu, din nefericire). Astfel, am fost constrâns ca pe tot parcursul înfruntării să depun eforturi mai mari decât ceilalţi participanţi pentru a reuşi să-mi conving colegii de bunele meleîntenţii (şi pentru a-mi reabilita numele). Nu menţionez acest lucru pentru a câştiga un capital suplimentar de simpatie, ci pentru că sunt un om corect şi aş vrea ca aceste gânduri ale mele să ajute la o înţelegere cât mai exactă a situaţiei. Pe cine? Sincer, nu ştiu (dar este tot ce mi-a rămas).

Cu toate vicisitudinile pe care le-am avut de înfruntat, am reuşit, totuşi (sper eu), să construiesc imaginea unui om onest, responsabil, pe care te poţi baza (am şi slăbii câteva kilograme). Mi-am îndeplinit sarcinile cu multă conştiinciozitate şi am fost un bun jucător în echipă, alături de Katrina (deşi era o persoană foarte dificilă şi imprevizibilă). Am participat activ la toate proiectele care mi-au fost asignate de către conducerea taberei noastre (făcând risipă de efort, chiar) şi am fost parte din succesul câtorva acţiuni de planificare şi implementare a unor activităţi de sabotare şi distrugere a elementelor-cheie (atât pe plan material, cât şi uman) din tabăra adversă.

Mărturisesc că mă găsesc într-o etapă a vieţii în care nu mai am acces la corpul meu (o senzaţie nouă pentru mine), momentan observ că sunt izolat într-o zonă exterioară acestuia, poate că este un leşin sau o

pierdere momentană a cunoştinţei. Dar nădăjduiesc că acest lucru se va schimba şi, odată ce va trece şi această perioadă de criză, voi putea reveni într-o formă care îmi va permite să conduc din nou oraşul Arret, spre o etapă de reconstrucţie şi dezvoltare pe toate planurile.

În politică trebuie să iei în calcul toate variantele posibile, oricât de fanteziste ar părea ele (am văzut multe la viaţa mea). Există, deci, şi posibilitatea ca eu să fi decedat, dar n-o pot lua în calcul, deoarece jur c-am dorit (fără putinţă de tăgadă) binele meu şi al semenilor mei şi nu mă pot considera vinovat de nimic. Sunt convins că acea armă a vinovăţiei (cu care ne-au ameninţat bătrânii) nu ar fi avut vreun efect asupra mea.

Adevărul este că am trăit în vremuri tulburi, în care nedreptatea a stat la masă cu regii (dacă mi se permite o metaforă). Mie, personal, mi s-au întâmplat multe lucruri nedrepte în perioada de dinainte de începerea luptelor, dar sunt mulţumit că am trecut cu bine peste ele. Ca politician, trebuie să fii călit, să ai nervi de oţel şi un ochi la spate (pentru a te feri de cei care vor să te ucidă mişeleşte). Eu am

inventat această zicală, care într-o bună zi ar putea ajunge un citat în cărţile de istorie.

Unul dîntre cele mai preţioase lucruri pe care Ic-atŢU învăţat în cariera mea politică a fost că totul se rezolvă, Cu suficientă răbdare (şi un plan bine întocmit), orice situaţie se poate întoarce în favoarea ta. Cum spunea şi marele Winston Churchill, în luptă poţi fi omorât doar o dată, însă în politică – de mai multe ori.

Ideologia mea politică (pentru că, spre deosebire ele Mauna K, eu chiar am avut o ideologie), s-a plasat în zoıı.ı de centru-dreapta. Am crezut şi voi crede în strategia născută din această ideologie şi sunt pregătit să renasc clin propria cenuşă, ori de câte ori va fi nevoie, pentru a o tu» făptui. Însă rareori îi pasă omului de rând de idei, ideolog,!' sau principii (şi, în nici un caz, când nu are ce să pună pe masă). în gândirea simplistă, populară, noi, oamenii poli tici, suntem finanţaţi de banii bogaţilor şi depindem de

voturile săracilor. Dar nu cred că această judecată reflectă realitatea. în ceea ce mă priveşte, resping ferm o astfel de abordare. Eu am căutat mereu să creez o societate care să îmi placă mie în primul rând (fă ceva să-ţi placă ţie şi le v.i plăcea şi celorlalţi). Sunt un om atât de educat, încât cred că ştiu mai bine decât omul de rând să deosebesc frumosul de urât şi răul de bine. Fireşte că nu pot comunica liber acest fapt, dar este o evidenţă pentru mine, un adevăr irefutabil, cu care mă mândresc şi care mă face să simt că merit să fiu în fruntea comunităţii. Se numeşte viziune.

Dacă mi se permite o definiţie, viziunea este ceea ce poţi vedea, dar nu cu ochii. Nu toată lumea înţelege genul acesta de profunzime (însă îndrăznesc să sper că doamna Kibo o va face). Iar dacă ar fi să continui şi să îndrăznesc a da o definiţie politicii, cel

puţin a politicii mele, cred c-aş putea spune că este arta de a pune în practică această viziuni

proprie, în numele binelui eomun (promite-le ce vor şi fă ce trebuie).

Am făcut parte cu mândrie din echipa de negociere a întrunirii pentru Pace care a avut loc în clădirea fostului azil (un loc de tristă amintire pentru mine, dar am trecut şi peste asta, chiar dacă nu mi-a fost uşor). În cadrul acestei întrevederi, ne-am confruntat toţi cu o situaţie dificilă, care cerea înalte aptitudini de negociere, pe care, cu tot respectul pentru funcţia Irmei, aleasă democratic (să-i zicem aşa, deşi aş numi procesul numirii ei „o democraţie pe repede-înainte"), nu consider că aceasta le posedă, prestaţia ei plasându-se sub nivelul necesar pentru astfel de momente, care presupun o mare stăpânire de sine.

Ca să fiu sincer, am simţit că sunt cel mai bine pregătit dintre cei prezenţi, atât pe plan emoţional, cât şi ca aptitudini de negociere şi oratorie (mă îndoiesc că mai cunoştea cineva de acolo diferenţa dintre

alocuţiune, discurs şiintervenţie). Dar ce e viaţa, dacă nu un lung şir de nedreptăţi, şi ce este nedreptatea, dacă nu ocazia de a le arăta şi celorlalţi drumul cel drept (conform viziunii tale)? Această convorbire mi-a oferit şansa de a reuşi, graţie gândirii mele analitice, dar pozitive, să vin în permanenţă cu soluţii, mai ales în acele momente în care discuţiileîntrau în impas (şi acest lucru s-a întâmplat destul de des).

— Brandy! am spus eu solemn.

Simplu, elegant, la obiect.

Toţi cei de faţă mă priveau cu mirare şi admiraţie, puşiîn faţa unei soluţii la care nu se gândise nici unul dintre ei.

— Este singurul arretian imparţial? Este. Îi înmânăm valiza şi apoi continuăm negocierile. în acest fel, nu mai putem vorbi despre şantaj şi nici despre vreun alt tip de ameninţare.

Ee priveam figurile împietrite de admiraţie, care se luminau pe măsură ce vorbeam (în sfârşit!). Era timpul să

ştie cu toţii cine este adevăratul Hugo: un cetăţean iu slujba cetăţenilor, care nu precupeţea nici un efort pcniru a soluţiona cele mai dificile situaţii. Da, mă bucuram că i pot ajuta pe oameni să facă ce cred eu că e mai bine.

— Astfel, avem certitudinea că butonul e în siguranţă, Să nu uităm: vorbim aici despre un om (singura persoană din Arret) care n-a făcut parte din nici o tabără de la începutul conflictului. Deci nu se poate pune problema ш«[1] fluenţării sau a „cumpărării” sale.

Le dădusem lovitura de graţie. Erau paf! Mă priveau ca pe un salvator (ceea ce şi eram).

— Adică tu ne propui să renunţăm la arma noastră de distrugere în masă, aşa... Pur şi simplu?

Makalu era revoltat, îi cam dispăruse zâmbetul de pe buze. Păi da, părinte, a cam venit vremea s-o terminăm cu băhăiala.

— Şi s-o punem în mâinile unui beţivan? aîntervenu Vinson.

— Beţivan, beţivan, dar e cel mai echilibrat dîntre noi toţi relativ la această speţă.

— Il ştiu prea bine, s-a înhăitat Andrew cu el şi de-atᴜᴍ cea s-a dus dracu' tot! s-a văicărit Vinson.

— Şi totuşi, e omul cu conştiinţa cea mai curată din Arret, amînsistat eu.

Trebuie să lupţi până la capăt pentru ideile tale. Aici nu mă putea întrece nimeni (în afără de mine însumi).

— Mie mi se pare o idee...interesantă.

Sprijinul celor din tabăra ta e mereu preţios. I-am mulţumit Irmei cu un zâmbet (care avea menirea de a-i transmite şi un mic reproş de genul „Vezi?! Ai putea avea mai multă încredere în mine!”).

— Puterea de decizie a acţionării acestui buton nu va sta în mâinile unui singur om, a glăsuit Ben Nevis.

Toată lumea a încuviinţat din cap (chiar şi eu).

— Da, şi marile puteri nucleare procedează la fel, fiind gândit un protocol cu mai multe niveluri de...

— De acord! m-a întrerupt, nepoliticoasă, Irma.

Dar m-am repliat rapid.

— Să formăm, atunci, un Grup de Supraveghere şi Menţinere a Păcii, format din Brandy (ca element neutru), însoţit de câte unul sau doi reprezentanţi ai celor două tabere.

Din nou – simplu, elegant,înteligent.

— Asta chiar nu-i o idee rea, a zis Makalu.

Am stabilit cu toţii că este necesară o pauză de câteva minute, pentru a ne sfătui asupra acestui aspect.

— M-aş fi simţit mai în siguranţă dacă îi lăsam valiza desfăcută, cu butonul la vedere, lui Kasparov, decât lui Brandy! a comentat Katrina.

Dar a zis-o mai mult ca pentru sine. Şi oricum, nu mai conta. Ben Nevis şi ai lui au rămas pe loc, noi am decis să ne retragem într-una dintre cămăruţele din spate, care pe vremuri cred că fusese un mic salon privat. Dar puteam merge şi în gaură de şarpe, puţin îmi păsa. Eram pe culmea încântării: fusese ideea mea. Marea şi unificatoarea mea idee.

— Să obţii o pace e câteodată mai greu decât să câştigi o bătălie, le-am zis triumfător. Dar este, cu siguranţă, mult mai frumos.

Colegele mele nu păreau prea impresionate (şi parcă erau puţin îngândurate).

— Deocamdată n-am câştigat nimic, a zis sec Irma.

— Ba da, am câştigat! Timp.

în sfârşit, eram de acord cu Katrina.

— Corect! Deci cine mai merge cu mine din partea noastră? Sau vreţi să fiu singurul reprezentant? Eu sunt convins că mă pot achita cu succes de această sarcină.

Linişte. O linişte cam ciudată, aşa c-am continuat:

— Posed multe cunoştinţe despre Brandy, care ar fi de ajutor. în numeroasele mele întâlniri cu el am dezbă...

— Tu, pentru puţină atenţie, eşti gata să declari că te-ai întâlnit personal cu Tutankhamon.

Ei, asta-i hună! Doar n-o fi vrut şi Katrina să meargă în această misiune.

— Putem merge împreună, Katrina.

— *Sorry?* Cine a zis că eu vreau să merg să-l ţin pe Brandy de mână, ca să nu apese pe buton? *Nah, bro!*

— Atunci, de ce te opui? Eu am toate calităţile necesare. Sunt şi destul de capabil, curajul nu-mi lipseşte.

Pe Katrina a pufnit-o râsul.

— Hugo, *what the fuck*[1]*?* Mai aveai puţin şi săreai pe geam când ai auzit pluitorul ăla.

Ce să zic! Acum stăm şi ne măsurăm reflexele şi viteza de reacţie.
Eram atât de obişnuit cu obrăznicia Katrinei, încâi devenisem imun la lipsa ei de respect (şi învăţasem să-i folosesc ieşirile în favoarea mea).

1 Ce mama dracului? (lb. engleză) 300

— Tocmai, înseamnă că am o viteză de reacţie bună şi asta mă recomandă, o dată în plus, pentru această misiune.

M-am uitat la Irma. Se aşezase într-un colţ, pe vine, şi-şi sprijinea capul în mâini. Cu corpul ei mic, în poziţia aia părea un copil (dar nu comentez aptitudinile ei de lider).

După câteva zeci de secunde, s-a ridicat şi s-a apropiat de noi.

— Katrina, tu îl vei însoţi pe Brandy. Tu, Hugo, vii cu mine în tabără. Am nevoie de tine acolo.

În luptă, ordinele se execută, nu se discută. Am strâns din dinţi şi de data aceasta, nutrind speranţa că vor veni vremuri mai bune, în care să-mi pot demonstra aptitudinile.

Aproximativ douăsprezece ore mai târziu, am simţit că s-a rupt ceva în mine. Dar acesta nu poate fi sfârşitul, trebuie să fac totul, să nu precupeţesc nici un efort pentru...

10010. Boris

Cine nu vrea să fie Dumnezeu?

Să iasă în faţă ăla care preferă condiţia asta umană mizerabilă. Să-l văd eu pe ăla care nu şi-ar da fricile pe o putere absolută. Păi mai stai să programezi în Fortran când ai C++?

Războiul a fost un joc pentru mine. *Adult gameplay* Deşi se logaseră şi copiii pe final. A fost cel mai tare *ARPG*[1] offline pe care l-am jucat. Aş fi putut să-l joc la nivelul *easy*[2] – puteam fi încă unul din armata tinerilor care îşi respecta sarcinile şi tot strângeam ceva puncte, dar era *boring*. Aşa c-am jucat pe *hardcore mode*[3]*:* trădătorulînfiltrat. Genul Hitman-Silent Assasin. Sau Splinter Cell.

---

1 Action Role Playing Game, joc care permite controlul direct al personajului, (lb. engleză)

2 Uşor. (lb. engleză)

3 Nivelul cu grad maxim de dificultate, (lb. engleză)

Din păcate, era şi genul de joc în care nu puteai să dai AFK[1]. Trebuia să fii în el nonstop. *My gaming persona*[2] este *achievement hunter*[3]. Eu nu mă bag ca să văd cum se termină jocurile, eu le joc ca să descopăr harta, să fac rost de vieţi şi să dau *unlock* la *secret charms*[4]. Să caut *power-ups. Boosters. Combos.*[5] Mă joc pentru că-mi place adrenalina.

1 Away From Keyboard, „plecat de la tastatură", (lb. engleză)
2 Personalitatea mea de gamer, (lb. engleză)
3 Vânător de obiective, (lb. engleză)
4 Să deblochez abilităţi secrete. (Ib. engleză)
5z. Bonusuri primite în jocuri, prin care jucătorul dobândeşte puteri speciale. (Ib. engleză)

În primele zile, când încă nu ştiam cum se joacă, i-ain propus lu' bossu' boşilor, Ben Nevis, săîntru la el în echipă. Dar mi-a zis c-aş fi mai util în tabăra adversă. Mi a plăcut ideea şi de-atunci nici n-a mai fost nevoie să mă întâlnesc cu el. Îi lăsam câte un stick cuînformaţii în diverse zone din oraş. Pe el îi puneam şi data, şi locul uiule va apărea următorul stick. Şi tot aşa. Abia se mai echilibra un pic jocul – că ai noştri erau mai tineri, mai în forţă, Fra clar că erau în avantaj.

Bine, câteodată, când mi se părea c-o iau bătrânii în faţa noastră, le mai trimiteam şi *bullsbit*. Adică vrăjeală, gen „Vi se pregăteşte aia şi aia” şi de fapt nu era nimic. Pe urmă băgăm un *cooldown*Şi le

dădeam explicaţii noi pe următorul stick. Sau „Haideţi acolo, să-i surprindeţi pe ai noş tri”, şi de fapt îi puneam în gardă şi pe ăştilalţi, le întindeai o capcană. Iar *cooldown*. Făceam totul foarte fin, ca să 1111 se prindă nici unii, nici alţii. *Dynamic game difficulty ba lancing*[1] făcut ca la carte. Cel mai bine mi-a ieşit aia cu depozitul de alimente.

Problema era că n-am fost niciodată bun pe social. Dă-mi un ecran şi stau cu ochii pe el cum stă bătrâna aia din bloc de la mine cu ochii pe vizor. Cu oamenii nu le ani deloc. Oricât de bine mă prezentam pe la şedinţe, ăia ai mei mă simţeau că nu sunt chiar

1 Echilibrarea dinamică a dificultăţii jocului. (Ib. engleză)

sută la sută cu ei. Nu ştiu cum făceau, dar chiar o vedeam în privirile lor.

Pe partea cealaltă, bătrânii mă considerau şi ei duşman, că doar eram tânăr. Dacă Brandy era singurul din oraş care nu era implicat în luptă, eu eram singurul care era în război cu tot oraşul, şi cu tinerii, şi cu bătrânii.

De când aîntrat treaba în *assault mode*[1] şi s-a împărţit oraşul, a trebuit să fiu pe *maximum stealtb*[1] cu tot ce făceam. E greuţ pe cont propriu. Mi-am dat *upgrade* la toate *skill-uriie*[2]. Mă antrenam într-un garaj, cu nişte greutăţi, să fiu cât de cât în formă. Discret, să nu se pună muşchi pe mine. Mă îmbrăcam mereu în aceleaşi culori terne cu care mă puteam pierde mai bine în liniştea nopţii. Doar Katrina, care nu dormea niciodată, era să mă prindă de câteva ori. Dar chiar eram bun pe furişat, că asta am făcut toată viaţa: m-am ascuns. De frică să nu mă ia ai mei la omor, am devenit *God level* la ascuns lucruri. Aici nu mă bătea nimeni.

1z. Invizibilitate maximă, (lb. engleză)

2 Abilităţile, (lb. engleză)

Mai târziu, când am dat-o cu toţii în *survival*[1], recunosc, se cam îngroşase gluma. Era *fun,* însă parcă şi râsul se schimbă pe burta goală. Nu zic că nu m-am descurcat, că e greu să mori de foame când porecla ta din adolescenţă era Ascetu'. *Intermittent fasting* de nevoie, dar eram bun şi la asta. Chiar m-am gândit de multe ori că, dacă mi-aş fi ales un personaj dintr-un joc, unul ca mine aş fi ales: bun pe *stealtb,* să aibă nevoie de resurse puţine, cu *knoivledge*[2] pe IT şi pe *science.*

Ăsta e războiul modern, nu se mai poartă doar în tranşee, ca în Medal of Honor. Acum e cu

1 Mod de supravieţuire, (lb. engleză)
2 Cunoştinţe, (lb. engleză)

dezinformare, înfometare, *emoţional weapons*toate alea.

Ajunsesem la un moment dat în punctul în care nu-mi venea să cred ce vedeam în jur: câtă îndârjire la Andrew, câtă lăcomie la Xavier! Ce perfidie avea în el Hugo. Toţi trăgeau cât puteau de tare, dar nici ei nu ştiau de ce. E simplu sil Hm toţi spălaţi pe creier şi să ne facem treaba în pătrăţica noastră. Fără să punem întrebări, fără să căutăm răspunsuri. Alo! Roboţeii, vă simţiţi mai bine acum, c-am murit? 'Te-n gură, Gilberte! Mi-ai dat *game over*. Şi nici nu salvasem.

Chiar, ce prost cu diplomă, Gilbert ăsta! Dacă n-ar li sărit pe mine, disperat ca un orc diliu, poate c-aş fi avut timp să-i explic. Poate aş fi reuşit să-l atrag de partea mc.i. Dar aşa era el. Nu vedea decât jumătatea de adevăr care-i hrănea depresia. Dar aia e, *my bad*[l]. *Hesitation is defml!'*

Faza mişto la viaţă, faţă de jocuri, este că nu-i chiar *game over*. Există perioada asta, cam cum e înainte de *respaivn*[3], în care poţi să ai un control minim asupra personajului. Sau poate că sunt pe *spectator mode?*

Sper ca măcar doamna Kibo să mă audă.

Mă văd zdrobit pe caldarâm, în jurul meu se închcagă o baltă de sânge. Lângă mine, Gilbert e în aceeaşi situaţie. Am fost două personaje din acelaşi joc, acţionând du pa scenarii asemănătoare, dar cu misiuni diferite. Nu-l urăsc, eu nu pot urî pe nimeni. Părinţii mei ar fi fost singurii pe care i-aş fi putut urî, dar sunt morţi de mult. N-ai cum să urăşti morţii, nici n-ai cum să-i iubeşti. Fix aşa sunt eu acum: un cadavru pe care ceilalţi jucători nu-l mai bagă în seamă. Un *dead body*[4] din decorul jocului care continuă.

„Nothing is true, everything is permitted”.[5]

Nouăsprezece, marş! Ben Nevis

— Nu vreau să fiu primarul Arretului. Nici rege, împărat sau ce se mai zvoneşte. Nu e treaba mea. N-am stofă de dictator. Aş vrea să pot ajuta oamenii să fie mai disciplinaţi, mai corecţi. Mai generoşi. Să ne ajutăm unii pe alţii. Să ne respectăm. Să construim împreună o lume mai bună.

Am făcut o pauză.

— Dar nu toţi ne dorim aceste lucruri. Nu toţi vrem să avem o viaţă frumoasă şi fericită. Lăcomia şi ura otrăvesc minţile celor care vin în urma noastră. Tinerii dărâmă, nepăsători, tot ce am construit noi cu atâta trudă. Egoişti şi plini de ei, cred că lumea în care trăiesc e doar a lor, că totul li se cuvine. Nu mai avem loc de ei în lumea asta, vor să ne dea afară. Ne vor la cheremul lor, la mila lor. Ne vor morţi!

Lumea a început să aplaude, dar eu am continuat, ridicând tonul:

— Eu n-am fost niciodată tânăr. Nu în sensul pe care îl dau astăzi tinerii vârstei lor. Am trecut prin tinereţe respec- tându-i pe cei de dinaintea mea. Am fost necopt, dar am avut valori. Am fost cinstit. Am fost disciplinat. Am fost corect. La fel ca mulţi dîntre voi. Şi iată unde am ajuns!

Strigătul de luptă răsuna până la cer. Am ridicat tonul şi mai mult.

— Tinereţea e oînfecţie care se împrăştie mai rapid decât Covidul! Tinereţea este cel mai mare pericol pentru noi! Tinereţea trebuie eradicată!

Urale.

— Avem nevoie de un om nou, un omîntegru, drepl, gata să le ofere arretienilor o nouă viziune. O nouă viziuni: care să pătrundă în minţile tuturor şi să creeze un nou mod de viaţă. Avem printre noi oameni capabili să facă acesi lucru. Dar deocamdată, din păcate, va trebui să luptăm din toate puterile ca să înfăptuim visul acesta.

Răcnete entuziaste.

— Tinerii au ars ultimele punţi care îi legau de noi. Violenţa a rămas singura soluţie. Dar violenţa fără disciplină e ca un tren fără locomotivă. Va fi greu, însă vom reuşi!

Mauna K şi Makalu au ridicat braţele deasupra capului, aplaudând, în încercarea de a capitaliza entuziasmul mulţimii. Civili. Mie nu-mi păsa de strădaniile lor jalnice, Ştiam că mulţimea mă va asculta. Aveau nevoie de mine cu toţii, şi în primul rând ei doi.

— Vă avertizez, în război nu există locul doi. Primii care vor muri nu sunt cei slabi, ci cei nehotărâţi. în război, îndoiala ucide mai rapid şi mai sigur decât armaînamicului!

Din nou, urale.

— Al cui e oraşul? am răcnit.

— Al nostru e oraşul! mi-au răspuns.

— Al cui e oraşul? am ţipat din nou.

— Al nostru e oraşul! mi-au răspuns, şi mai înverşunaţi.

Şi, din nou:

— Al cui e oraşul?

— Al nostru e oraşul! au izbucnit, în delir.

Era multă emoţie pe străzi. Dar eu nu simţeam nimic. Nici o tresărire. Mă uitam rece la mulţimea care mă aclama, cum se uită un ceasornicar înînteriorul unui ceas, şi făceam planuri, căutam modalităţi de a pune în funcţiune acel mecanism în zilele grele care aveau să urmeze. Trebuia să dăm ora exactă în Arret. Mie mi-a plăcut dintotdeauna acest mecanism delicat al războiului. Este singurul lucru

care m-a făcut să am răbdare. Războiul mă face mai bun. Câmpul de luptă. Strategia. Armele. Balistica. Tactica. Astea sunt cuvintele care îmi trezesc simţurile. Eu nu văd clădiri şi străzi, văd direcţii de atac şi poziţii de apărare. Nu mă pricep să port dialoguri cu oamenii, dar ştiu să facînstrucţie cu ei. Pentru mine, „înălţător” nu e vreun sentiment, ciînstrumentul care ajută o puşcă să ţintească. N-am fost la teatru s-o văd pe Zulia, singurul teatru în care jin- duiam să păşesc era teatrul de război. Toată viaţa am fost pregătit să le spun „Marş!” oamenilor, nu câinilor.

Doar naivii cred că pacea poate fi starea de fapt în lume. E cea maiînstabilă şi mai nefirească

stare de agregare a omenirii. Stă în firea noastră să ne luptăm cu disperare pentru un petic de pământ. Să ne scoatem ochii pentru o lingură de mâncare. Să ne înfigem cuţite în spate pentru resurse. Pacea e doar o pauză între două războaie.

Când rosteam acel discurs în faţa soldaţilor, căci asta erau toţi pentru mine, nu trecuseră nici cinci zile de luptă. Însă deja îmi era clar că cei care se vor organiza primii vor avea un avantaj uriaş în faţa celorlalţi.

Disciplina e a doua mea natură. Când aud de disciplină, pare că primesc un ordin de la mine însumi – spatele mi se îndreaptă şi se oţeleşte, la fel şi abdomenul. Caut deja o cale de organizare, soluţii. încontinuu, neîncetat soluţii. Sunt gata săîntervin în orice moment, sunt pregătit cu fiecare celulă a corpului meu.

în primul rând, am trimis oamenii să răscolească oraşul după alimente. Orice, oricât. Nu exista prea mult. Cu orice preţ. Doar să aducă totul la mine. Am stabilit pedepse aspre pentru cei care încercau să ascundă produse comestibile. Şi nu numai. întrucât era de aşteptat ca toate lucrurile de valoare să ajungă cândva monedă de schimb pentru

mâncare, am făcut provizii de orice – de la bijuterii până la mobilier şi de la calculatoare vechi până la bidoane de apă. Războiul dă peste cap nu doar ordinea, ci şi valoarea lucrurilor.

Apoi am început antrenamentele cu cei care nu mai ţinuseră de mult timp – sau chiar niciodată – arma îu mână. Antrenamentul e important, esenţial chiar, mai ales într-o înfruntare cu un adversar care, cel puţin teoretic, sta mai bine decât tine pe partea fizică. Şi nu în ultimul rând, am trimis femeile la cratiţă şi la spital, unde le e locul. Să aşezi fiecare rotiţă din mecanism la locul ei, asta înseamnă să fii un ceasornicar bun.

Am dinamitat podul care ne lega de lume şi am distrus orice cale de comunicare, pentru a mă asigura că războiul ăsta rămâne al nostru. Nu voiam ajutor din exterior, nu voiam întăriri, nu voiam trupe care să pună capăt mai repede conflictului. Am vrut război, război total.

În deplin secret, am întins tentaculele amplei mele reţelei de spionaj, ale cărei baze le pusesem cu ani în urmă. Am avut agenţiînfiltraţi la cele mai înalte şi neaşteptate niveluri. în ambele tabere, pentru că, aşa cum zice vorba veche arretiană, „De duşmani e uşor să te fereşti, stai cu ochii pe prieteni!”. E vorba despre duşmanii ideilor noastre, fireşte, deoarece, în practică, eu n-am nici prieteni,

nici duşmani. Pentru mine lumea se împarte în oameni pe care încă nu vreau să-i ucid, fiindu-mi utili, şi ceilalţi. Sunt loial. Voi duce în mormânt numele celor care mi-au fost de folos,înformându-mă despre ce s-a petrecut în fiecare colţişor al oraşului, deşi azi nici mormintele nu mai sunt un loc sigur. Am cunoscut, aşadar, şi circumstanţele morţii Maunei k, şi toate celelalte vicii ale lui Makalu. De multe ori, am ştiut planurile tinerilor înainte ca ele să fie puse în practică. Am pus mâna pe armele lor la timp pentru a le întoarce împotriva celor care le creaseră. înscenarea şi diversiunea sunt elemente-cheie ale reuşitei în orice bătălie. Cu ele di partea noastră, doar ghinionul ne-a oprit, de câteva ori, să câştigăm acest război.

Makalu. Makalu a fost util până când n-a mai fost, la fel ca toţi ceilalţi. Doar că nu mi-am dat seama la timp. O eroare de judecată care m-a costat scump. Pe toţi ne-a costat scump.

A fost o luptă lungă şi istovitoare, la finalul căreia am ajuns secătuiţi de resurse. Ca de obicei în cazul unei catastrofe, nu există o singură eroare, un singur vinovat. întotdeauna e vorba de o serie de erori umane şi de factori neprevăzuţi. F clar că m-am încrezut prea mult în Makalu şi în dorinţa lui de a rămâne în viaţă. Fără îndoială că acest Brandy a fost elementul-surpriză care ne-a încurcat de tot planurile de negociere. Cane ar fi crezut că femeia aia încercănată va trăda cauza tinerilor?

Toate datele pe care le aveam mă conduceau spre alte concluzii. Ştiu că dacă doar una dîntre aceste variabile ar fi fost diferită, am fi putut merge mai departe şi probabil chiar câştiga acest război. „Dacă te cunoşti pe tine şi îţi cunoşti şiînamicul, victoria nu-ţi poate scăpa”, scrie în cartea de căpătâi a războiului, pe care am citit-o de câteva ori. Am trăit o excepţie. Această bătălie 11-a fost una obişnuită.

Nu vreau să mă scuz. CAI scuzele nu câştigi nici războaie, nici o altă şansă de a le purta. Am fost mereu gata să pierd, dar nu aşa. Consider nedemnă moartea survenită în urma unui moment de slăbiciune.

— Domnule general, permiteri-mi să merg eu ca reprezentant al taberei noastre!

L-am privit ţintă, iar ochii lui au alunecat undeva în spatele meu. M-am uitat în jur, ca să mă asigur că nu ne spiona cineva.

— De ce?

— Aăă... Cum adică?

— De ce tu, şi nu Vinson? Sau eu?

Singurele gânduri pe care nu le ştiam erau cele care im A nu fuseseră gândite. îmi era clar cum raţionase Mak.ilii, eram la curent cu planurile lui: să aibă un rol cât ııı.ıı important în cadrul negocierilor, ca apoi să poată păşi tu faţă, eventual chiar peste cadavrul meu, pentru a se pic zenta în faţa arretienilor ca omul care a pus capăt ră/ho- iului. Aducătorul unei păci victorioase.

— Cu tot respectul, cred că mă pot descurca cu această sarcină, domnule general. Fireşte, în nici un caz mai bine decât dumneavoastră.

Era mieros. Iar eu îi lăsam din când în când senzaţia (. .1 mă poate manipula cu vocea aia linguşitoare. Am înclinai uşor din cap, aprobator, aşa c-a prins şi mai mult avânt.

— Dacă sunteţi de părere că locul dumneavoastră este aici, desigur. Doar că se pare c-aţi rămâne pentru douăzeci şi patru de ore, cum să vă spun, blocat, departe de conducerea taberei noastre, ceea ce... Fireşte, le-ar putea trans mite oamenilor noştri un mesaj... hmmm, greşit, poate.

Vinson era la fel de tăcut ca statuia rezemată de un perete al încăperii. Am ales şi eu tăcerea, căci ştiam sigur că-l va încuraja pe Makalu să continue. Voiam să văd până unde ajunge.

— Bineînţeles, s-ar pune problema unui înlocuitor l.i conducere... Caz în care sunt sigur că ştiţi că vă puteţi baza pe mine, ca întotdeauna.

Fluctuaţiile vocii lui erau menite să mă impresioneze, bietul de el, Bene Gesserit ratat, nu ştia că sunt complet imun. Aproape că m-ar fi amuzat disperarea cu care voia să obţină ceva, dacă n-aş fi considerat umorul un act de laşitate. Cine are ceva de spus spune! Cel care se fereşte să spună ceva apelează la acest mijloc ieftin de manipulare.

— Poate chiar ar fi mai bine aşa, să rămâneţi dumneavoastră aici şi... eu în tabără..., dar desigur, cum credeţi.

Orice ar fi putut obţine era bun. Orice. într-un fel, aici semănăm: şi el, şi eu căutam mereu soluţii. Doar că problemele lui îl priveau strict pe el, iar ale mele erau legate de noi.

— Vinson?

— Ăăă... păi... eu... Nu ştiu dacă-s bun să stau cu Brandy. Nu-l am la suflet, adică, cum să zic... I-aş rupe picioarele.

Bietul Vinson. Chiar se gândea că i-aş fi pus pe umeri o asemenea responsabilitate, când el era atât de uşor manevrabil?

— Care din noi crezi c-ar trebui să rămână aici? l-am mai întrebat, arătând spre Makalu şi spre mine.

— Ăăă... Cred că oamenii au nevoie de dumneavoastră în tabără. Umblă tot felul de zvonuri despre arma asta, oamenii sunt obosiţi, la capătul puterilor. Poate n-ar fi un semn bun să rămâneţi aici, la discuţiile de pace. Ar putea fi privită ca o... Ăăă... Vă cer scuze, trădare.

Iată că Vinson, fricos cum era, privea corect situaţia.

— Şi domnul amiral, aici, de faţă, nu s-ar descurca?

— Ba sigur că da, sigur.

Makalu zâmbea arătându-şi dinţii mari, care ştiu că speriau multă lume. Dar Vinson şi-a făcut, cine ştie cum, curaj.

— Dar dumneavoastră sunteţi cel care ne ţine pe toţi împreună. Ne organizaţi, ne disciplinaţi, ne daţi motivaţia de care avem nevoie când suntem atinşi de slăbiciune. Fără dumneavoastră s-ar prăbuşi toată linia frontului, e cât se poate de clar. Ştiu mulţi de-ai noştri care n-ar duce lupta mai departe dacă n-aţi fi dumneavoastră să-i... cum să zic... să-i capacitaţi.

Îl făcusem pe Vinson să zică toate lucrurile astea pentru că aşa aveau o valoare şi mai mare decât dacă ar fi venit din partea mea. De la bun început avusesem de gând să-l las pe Makalu acolo, într-o ultimă misiune, eram convins că va face orice

să-şi apere pielea, dar voiam şi să ştie de ce îl las pe el.

— În plus faţă de cele spuse de Vinson, cu care suni întru totul de acord, eu am şi o relaţie bună cu Brantly, LUI există riscul vreunei neînţelegeri.

— Tocmai asta cred c-ar putea fi şi problema.

Makalu m-a privit cu toată candoarea de care e capabil

Diavolul.

— Ştiu că vă mai întâlneaţi la un pahar, n-aş vrea cu întâlnirea asta să se transforme în vreo şuetă.

— O, domnule general, dar nici nu se pune problema, sunt aici ca să apăr în primul rândînteresele noastre şi s,l stau cu ochii pe valiza-diplomat! Ochii şi valiza!

A făcut semn spre geanta care, aşa cum conveniserăm, era aşezată la jumătatea distanţei dintre cele două camere în care se purtau discuţiile.

— Şi, de altfel, alcoolul s-a şi terminat, a murmurat el.

Aici,informaţiile noastre coincideau. Eu nu puneam gura

pe alcool, dar eram conştient de importanţa acestuia în luptă. Cu foarte multă discreţie, fără a vorbi vreodată despre asta, le îngăduisem soldaţilor să-şi mai înece amarul. Însă în magaziile mele se terminase alcoolul, şi, din câte ştiam, şi ceilalţi (Brandy şi Xavier, în principal) îi duceau lipsa.

— Bănuiesc că din partea lor va fi desemnată Katrina Aşadar, Makalu, Brandy şi Katrina.

Am analizat combinaţia şi nu i-am găsit prea multe neajunsuri. Mintea mea căuta posibile probleme, ca să găsească imediat şi soluţiile, dar n-am identificat nici o vulnerabilitate semnificativă. Nici chiar acum nu ştiu ce a dus la acest eşec.

Am murit noaptea la orele i, la datorie, alături de o mână de oameni cu care puneam la cale o strategie de negociere. Asta mă mulţumeşte – aşa trebuie să moară un bun comandant de oşti.

Să fi fost sinucidere? Crimă premeditată? Trădare? N-am să aflu niciodată.

20. Brandy

Întâmplarea face că unul dintre bârlogurile mele de război, în care dosisem rezerve importante de băutură şi de hrană, era chiar lângă fostul azil. *Cine să se mai întoarcă la dărăpănătura aia ca să caute prin moloz?* Când mi s-a spus să merg acolo, eram convins că-mi sunase ceasul: îmi descoperiseră proviziile şi aveam să fiu împuşcat sau ceva de genul ăsta. Mai ales că cel trimis după mine îmi spusese doar atât:

— Tre' să vii la azil, la Ben Nevis.

L-am privit speriat, tocmai mă trezise din reverie. Îl cunoşteam, însă nu-i ştiam numele, nu i-l ştiusem niciodată. „Ahoy, un păhărel?”, aşa ne salutam pe vremuri. Alcoolul are capacitatea asta de a te împrieteni rapid cu oamenii, mult mai rapid decât un pahar cu lapte. Ajunsesem să îi spun Ahoy. Era un fost om al străzii, cu care mai beam ocazional un păhărel (de fapt, cu cine nu beam eu?) şi care ajunsese, cu totul neverosimil, să arate mult mai bine decât înainte de război. Avea părul curat, barba că-runtă – surprinzător de aranjată, hainele – uzate şi peticite, dar cu un aspect îngrijit. Se spunea că-l făcuse Ben Nevis sergent, fiind unul dintre oamenii lui de încredere.

— Ahoy, mă mai ţii minte? Cum ai dat de mine?

Dar n-a scos un cuvânt. N-a schiţat nici un gest. Iar ăsta era semnul cel mai clar că era alt om. Pe vremuri nu-i mai tăcea gura, turuia întruna, vrute şi nevrute, de nu mai puteai să-l opreşti. Şi uite-l acum: tras la faţă, sobru, cu ochii limpezi, fără aburul ce plutea în ei altădată. Părea pătruns până la ultima celulă de importanţa misiunii lui. Oamenii care petreceau mult timp cu Ben Nevis începeau să aibă, parcă, acelaşi aer.

Oare asta mi-a lipsit mie? Şi pe mine mă adusese războiul pe drumul cel bun, dar fără un scop măreţ mă simţeam măcinat de îndoieli. Aveam în faţa mea un om care pornise mult mai de jos decât mine şi, iată, reuşise să mă întreacă. L-aş fi întrebat cum făcuse, care era secretul, însă nu era momentul.

Cert e că reuşise să mă găsească. Cum aflase de ascunzătoarea mea de lângă ruinele redacţiei FlashArretului – asta nu ştiam şi mă punea serios pe gânduri. Dacă Han Nevis ştie de ascunzătoarea asta şi, e destul de clar, şi de cea de la azil, că doar de-aia mă cheamă acolo, poate a aflai şi despre altele. De toate? De ce o fi ordonat să fiu adus şi nu m-a împuşcat direct? O însemna că vrea să-i dauînfor-

maţii despre tot ce am ascuns? Poate c-o să am ocazia să scap cu viaţă? Ei, da' de unde, e clar ce urmează dacă-l refuz. Oricum aş da-o, sunt terminat.

Eram îngrozit, dar voiam să par calm. Trebuia să par calm. Era singura mea şansă. Iar faptul că aproape mă lăsasem de băut nu ajuta deloc. Degetele îmi tremurau uşor în timp ce-mi trăgeam tenişii decoloraţi în picioare.

— Ai idee de ce mă cheamă?

Nici gând să-mi răspundă, dacă nu mi-ar fi vorbit cu un moment înainte, aş fi crezut sincer că devenise surdomut. Avea suficientă stăpânire de sine încât să nu spună nimic, pesemne, iar asta mă făcea şi mai anxios. Dintot- deauna m-auîntimidat oamenii care vorbesc puţin.

Mă îmbrăcasem „frumos”, pusesem chiar şi rămăşiţele unui fost sacou peste tricoul zdrenţăros de pe mine, deşi era destul de cald afără. Mi-am trecut o mână prin puţinul păr rămas, cam slinos, şi m-am considerat gata de întâlnirea cu moartea. Căci îmi era din ce în ce mai teamă că doar asta putea însemna convocarea în faţa lui Ben Nevis.

3M

— Să mergem. Te urmez.

Mi-a făcut semn s-o iau eu în faţă. îmi evaluasem şi şansele de a scăpa, însă Ahoy avea la brâu un senilizator (furat, probabil, de la tineri) şi ţinea în mâna dreaptă o carabină cu oftaturi. Primul se baza, din câte ştiam, pe un gaz care ajungea rapid la creier, undeînactiva neuronii din *substantia nigra,*inducând un tremurici necontrolat. A doua armă te lăsa cu un oftat continuu şi o tristeţe nesfârşită. Nu-mi prea venea să încerc s-o iau la fugă.

A trebuit să ne furişăm şi pe lângă tabăra tineretului, fostul boschetar părea că ştie foarte bine drumul, aşa încât nu ne-am întâlnit cu nici o patrulă. Când dădeam s-o iau în altă direcţie, mă împungea pe tăcute cu ţeava carabinei în coaste şi îmi arăta pe unde să merg. Am continuat să ne ascundem chiar şi când am ajuns dincolo de Principală, în jumătatea nordică a oraşului, cea controlată de bătrâni. Asta m-a cam pus pe gânduri. *Dacă ar vrea să mă omoare, m-ar purta pe străzi la vedere, ca pe un trofeu, să mă dea exemplu tuturor. Asta e stilul lui Ben Nevis. De ce ne-om ascunde şi de-ai lui?*

N-avea cine să-mi răspundă, era clar. Măcar dacă m-aş fi putut refugia în relaxarea adusă de

3M

alcool! Dar degetele îmi tremurau şi căutau neîncetat o activitate, ziceai că-s ale Yolandei, nu ale mele. Adâncit în gânduri, înaintasem zdravăn, catedrala rămăsese în stânga, fosta uzină hidro-electrică în dreapta, aproape că se contura clădirea dărăpănată a azilului.

Când am ajuns în piaţeta din faţa acestuia, am dat peste câteva gărzi ale tinerilor. *Ce dracul* Nu păreau să patruleze, doar stăteau acolo şi trăncăneau. M-am uitat în urmă, peste umăr. Ahoy nu părea tulburat nicicum, se îndreptase de spate, trecând de pe modul furişat pe cel normal. Am făcut şi eu la fel,înstinctiv. Câţiva metri în spatele tinerilor,
3M
sul) un copac carbonizat, am observat doi ostaşi de-

ai bătrânilor, care ignorau cu seninătateînamicii aflaţi la câţiva metri distanţă. *Ce dracu'? S-a terminat războiul şi eu nu ştiuf* Apoi mi-am dat seama că tocmai ne furişaserăm prin tot oraşul, ferindu-ne de oameni înarmaţi, şi că aşa ceva er.i imposibil. O *fi vreo emisiune gen Camera Ascunsă?* mi .1 trecut prin cap. Nu-mi prea ardea de râs. Într-o stare de confuzie care îmi agrava anxietatea, am mers în continuare, mimând obişnuita mea relaxare. *Chill, Brandy, chill.*

Am trecut pe lângă gărzile tinere, care mi-au răspuns la salut cu o oarecare mirare, fapt care m-a făcut să bănuiesc că nici ei nu ştiau ce caut acolo.

3M

Bătrânii m-au privii cu aceeaşi condescendenţă

dintotdeauna, care spunea „Nţ, nţ, sărmanul beţivan”. Dar cu asta eram atât de obişnuit, încât nu mă atingea defel. Simţind uşoara mea ezitare, Ahoy m-a împins cu ţeava carabinei spreîntrarea în azil, apoi s-a alăturat celorlalţi doi.

Ce dracu' se petrece?

Am urcat treptele cu vioiciunea unui condamnat la moarte care se apropie de eşafod. Când amîntrat, confuzia m-a îmbrobodit şi mai tare, ca o burka. La o masă, la aceeaşi masă, vreau să zic, stăteau Ben Nevis şi Irma, Makalu şi Hugo, Katrina şi Vinson. Bătrânii pe o parte, tinerii pe cealaltă. Mi-a venit să scutur din cap, să alung realitatea, ca un armăsar sâcâit de o muscă. Aşa ceva nu se putea

întâmpla. Eram atât de obişnuit să respir ura celor două tabere, încât tabloul din faţa ochilor mei părea cu totul neverosimil.

— Iată-l şi pe omul zilei! m-a întâmpinat Hugo cu un zâmbet larg.

— Yeah, Man on the Moon![1] *a ciripit şi Katrina.*

Ben Nevis mă fixa cu laserele lui mici şi negre. Irma se uita şi ea spre mine. Parcă zâmbea? Singurul care s-a ridicat de la masă a fost însă Makalu.

— Brandy, Brandy... A trecut ceva vreme de când n-am mai ciocnit un păhărel. Mă rog, nici nu prea mai avem de unde. Deci stai liniştit, nu vom ciocni nici azi! Âhăhăhă!

Hăhăind acestea, m-a luat de braţ şi m-a condus spre scaunul liber din capul mesei. Atmosfera era mai degrabă prietenoasă şi, chiar dacă nu înţelegeam nimic, asta m-a făcut să mă relaxez. Am reuşit să-mi descleştez maxilarul şi să rostesc ceva:

— Salutare! Vreau să mă las.

Atât am izbutit să zic. De parcă aş fi fost la o întâlnire a alcoolicilor anonimi.

Fireşte că nimeni n-a părutînteresat de genul ăsta de noutăţi din viaţa mea. Makalu m-a aşezat – cam cu forţa – pe scaun, apoi a băgat mâna sub sutană şi, scoţând prostia aia de mir, a mormăit câteva cuvinte, ceva cuîntercostal, miluire şi Dumnezeu, şi mi-a umplut hainele de unsoare în zona coastelor. De parcă nu eram şi aşa destul de jegos.

Mda. Toate astea nu m-au ajutat nicicum să pricep ce se întâmplă. Aveam claritatea unui titirezîntrat pe mâinile unei găşti de puştani cu chef de joacă.

Ce-i toată farsa asta?

— Avem nevoie de tine, Brandy. Mai exact, de imparţialitatea ta.

Irma mi-a vorbit pe un ton distant, dar răceala nu părea să mă vizeze pe mine, aşa că m-am mai destins un pic. În câteva cuvinte, mi-a explicat situaţia. Cică aveam să fac parte dîntr-un soi de... Nu mai ştiu cum îi zicea, un soi de comitet de menţinere a păcii, împreună cu Makalu şi Katrina.

т. Da, omul de pe Lună! (lb. engleză)

A! Deci nu urma să fiu executat! Asta era deja o vrcttd bună. Umerii mi-au revenit cu câţiva centimetri mai |<>v

Apoi mi-a explicat Vinson ce se afla înînteriorul v.ilivi«!, Makalu a tot făcut băşcălie,încercând, probabil, să destindă atmosfera. Hugo aîntervenit pe ici, pe colo, având griji «| sublinieze de minimum trei ori că fusese ideea lui, ilar ol asta nu contează, mai important fiind binele comunită(ii, Katrina o tot dădea pe engleză, parcă era translatoruflj întâlnirii. Ben Nevis a tăcut de la început până la sfârşii.

Montagne rousse-u| emoţional dinînteriorul meu pairii că nu se mai opreşte. Cu câteva minute înainte crezusem că mă-ndrept cu paşi mari spre moarte, ca apoi să înţelen că viaţa însăşi are nevoie de mine. Ce schimbare! Ce răspundere uriaşă! După

câteva momente de uşurare, frica ilr moarte tocmai înmânase ştafeta fricii de responsabilitate. Toată viaţa am obţinut timpi extraordinari când a trebuit să fug de răspundere. Iar acum îmi era trântită în bmţi;. Bine, nu eram singur. Katrina şi Makalu rămâneau cu mine.

Sau eu cu ei.

Katrina şi Makalu – n-aş fi avut cum să-mi imagine/ <3' pereche mai nepotrivită. Sensibil şiînsensibil. Pur şi impur, înger şi demon. Poate că aşa i-au şi ales – să n-aibă nimic în comun. Iar eu urma să fiu... ce? Echilibrul?

— Aşadar, te simţi în stare?

Irma îmi pusese întrebarea, dar şase perechi de ochi 111,1 priveauînsistent.

— Aveţi nişte apă?

— Nu credeam s-aud vreodată cuvintele astea de la tine! s-a hlizit iar Makalu.

Dar a scos de undeva, de sub masă, o sticlă de plastic scofâlcită, în care mai erau vreo două guri de apă. Am băut cu poftă, deşi ar fi fost cel mai bun moment pentru câteva shoturi de absint. Aveam nevoie de ceva care să-mi ardă

gâtul, să-mi înflăcăreze gândurile, să-mi dezlege limba, să mă facă să zic ceea ce aşteptau toţi de la mine. Dar a mers şi cu apă.

— îmi doresc pacea.

— Asta-i bine!

Exclamaţia lui Hugo s-a lovit de pereţii dărăpănaţi şi s-a stins undeva prîntre resturile de moloz de pe jos. Dar am simţit că aşa era, chiar era bine ce făceam. Trebuia să vorbesc.

— Nu ştiu exact cum e pentru voi, care luptaţi. Dar pe mine nu m-a întrebat nimeni dacă vreau războiul ăsta. Şi nu-l vreau. Ştiu sigur că orice pace, oricât de strâmbă, e mai bună decât orice război, oricât de drept. Eu am refuzat săîntru în luptă nu fiindcă nu vă înţeleg, ci tocmai pentru că vă înţeleg şi pe unii, şi pe alţii. Tot ce-am putut să fac a fost să-mi găsesc propria pace. M-am retras şi m-am tot gândit la ce se întâmplă. însă pacea asta a mea e doar o cărare subţire, aflată între două prăpăstii. M-am săturat să tot păşesc cu grijă, să mă ascund, să mă apăr de cei care mă trag spre ei sau mă împing spre ceilalţi. Aţi creat şi unii, şi alţii... asta!

Am arătat către pereţii distruşi, către gresia acoperită de moloz şi către ramele goale ale ferestrelor.

— Din adâncul sufletului meu copleşit de război, căci, oricât de mult am încercat să mă apăr de el, a reuşit să pătrundă şi acolo, toate astea se văd şi dor! Nu ştiu dacă voi mai puteţi să le vedeţi, dacă vă ating, dacă vă *mai* ating, dacă vă fac să suferiţi. Dar pe mine mă doare fiecare cărămidă spulberată din zidurile Arretului. Deci da, vreau pace.

Tremuram deîndignare, de nervi, de... emoţie. Era prima oară când spuneam ce simt. Era prima oară când fusesem întrebat ce părere am, ce vreau. Mă simţeam mândru că avusesem curajul să vorbesc. Beţivul oraşului avea, în sfârşit, ceva de zis.

Dinspre cele două părţi ale mesei, ochii ăia mulţi mii priveau ca pe o ciudăţenie a naturii. Cred că doar KarrM fusese emoţionată de micul meu discurs. Şi singurul care mă privea egal, ca pe un perete, era Ben Nevis.

— Asta-i o veste bună! a zis Makalu, dezvelindu şi dinţii.

— Cred că putem începe să discutăm regulile pentru funcţionarea comitetului.

Cât de serioasă era **Irma!** Şi cât de serioasă şi de **aprinşii** avea să fie discuţia. Chiar şi Vinson şi Ben Nevis au avui multe de spus. Numai Katrina părea puţin ruptă de seriozitatea lor, fredona:

— Ground Control to Major Tom

Ground Control to Major Tom,

Take your protein pills and put your helmet on.

Ground Control to Major Tom

Commencing countdown, engines on,

Check ignition and may God's love be with you.

Ten, Nine, Eight, Seven, Six, Five, Four, Three, Two,

One, Lift off.'

După ce a fost întoarsă situaţia pe toate feţele timp de câteva ore, s-au stabilit câteva reguli pentru noaptea aceea, reguli care mă duceau cu gândul la legile robotice ale lui Asimov:

i. Cheia stă în aceeaşi cameră cu diplomatul. Brandy este purtătorul cheii diplomatului.

i. „Turnul de control către maiorul Tom, / Turnul de control către maiorul Tom, / Ia pastilele cu proteine şi pune-ţi casca acum] / Turnul de control către maiorul Tom, / începem numărătoareaînversă, să fie într-un ceas bun, / Porneşte motoarele şi pregăteşte-te de drum. / Zece, nouă, opt, şapte, şase, cinci, patru, trei, doi, unu. Desprindere!", versuri ale melodiei *Space Oddity* a lui David Bowie.

2. Brandy nu are voie să deschidă diplomatul. Şi nici să permită ca vreunul din ceilalţi doi să-l deschidă.

3. Brandy se va supune hotărârilor comune ale celorlalţi doi, cu condiţia să nu încalce regula numărul 2.

4. Brandy are dreptul să se protejeze în cazul în care se simte ameninţat, dar fără a încălca regula numărul 2.

Reguli. N-am fost niciodată bun la ele. Nici eu şi nici nenorocitul de război care lasă în urmă o litanie de „Despre morţi, numai de bine". Asta e „regula", nu? Ah, cât de greşită mi s-a părut mereu această emanaţie de PR post mortem! De ce să-i vorbeşti pe morţi doar de bine? Suntem cu toţii şi buni, şi răi, asta e clar. De ce ai vrea să rămână în urma ta numai ideea de bine? De ce ar vrea ceilalţi lucrul ăsta? De ce ar vrea cu toţii să vorbească numai de bine pe cineva? Doar de teamă că urmează ei? Asta e – o nefericită reciprocitate, de genul „îl vorbim de bine când tiu mai e, pentru ca noi, la rândul nostru, să fim vorbiţi de bine când n-om mai fi"?

Acum, când eu însumi m-am dus, îmi dau seama că reciprocitatea nu-i decât o parte a adevărului. De aici, din acest aer rarefiat în care se încheie existenţa mea, pot face o legătură între cele două. Se încearcă a fi compensat acel *ceva* care nu poate fi pus în cuvinte, compensat prin concentrarea excesivă pe binele pe care tocmai-mortul l-a făcut pe parcursul vieţii. E doar o încercare disperată de a exprima în cuvinte ceva care nu poate fi exprimat în cuvinte.

Oamenii s-au priceput întotdeauna să-şi depăşească limitele mai bine decât să le recunoască.

Singur cu gândurile mele. Ei, uite, la asta mă pricep cel mai bine. Să stau, să le fac ghem, să le înmoi în alcool până când ghemul devine greu, şi mai greu, prea greu şi nu mai poate fi mutat din loc. Atunci, de obicei, adorm. Dar acum, fără alcool şi rămas doar cu Makalu şi Katrina lângă mine,

n-aveam o clipă de pace. Ghemul meu n-apuca să se f.n A prea mare, că eram întrerupt.

— Şi zi, chiar te-ai lăsat de băut? Apoi, rapid, fără să aştepte răspunsul:

— Da' băutură mai ai, zi drept, mai ai, nu? Că nu crcj eu c-ai terminat ditamai muntele de lăzi pe care am auzii că l-ai tot cărat.

N-am avut timp să-i răspund, c-a vorbit tot el:

— Ce crezi, că nu ştiu? Ştiu. Sigur mai ai o sticlă de Laphroaig din ăla afumat, bun. Ăhăhăhă!

Katrina fredona ironic, de pe scaunul ei:

— Show me the way

To the next whiskey bar, Oh, don't ask why Oh, don't ask why.

For if we don't find The next whiskey bar, I tell you we must die I tell you we must die, I tell you, I tell you I tell you we must die.[1]
Trebuie să mărturisesc, avea un pic de voce. În mod clar, era mai plăcută decât hăhăitul lui Makalu.

1 Arată-mi drumul spre cel mai apropiat bar cu whisky / Oh, nu mă-ntreba de ce, / Nu mă-ntreba de ce. / Dacă nu găsim următorul bar cu whisky, / îţi spun că trebuie să murim / îţi spun că trebuie să murim / îţi spun, îţi spun / îţi spun că trebuie să murim, versuri ale melodiei *Alabama Song* de la The Doors.

— Am ajuns la capăt. Pur şi simplu, am ajuns la capăt. Şi cu băutura, şi cu băutul! am încercat eu.

Makalu mă privea ca pe un copil care refuză o acadea.

— Am auzit că ziceai ceva de genul ăsta, dar, cu tot respectul, dragă Brandy, nu te cred. Chiar aşa, nici o duşcă? Ăhăhăhă.

Şi a scos de sub sutană o mică ploscă argintie. S-a apropiat de mine, mi-a trecut-o pe sub nas şi apoi a dat-o peste cap. Mirosea a whisky, într-adevăr. Şi, da, mi s-a făcut poftă. Aici a fost prima mea greşeală. Am privit sticla, probabil, cu o fracţiune de secundă mai lung decât ar fi trebuit.

— Ţi-e poftă, ai? Eh, uite că nu mai e!

Şi a întors plosca micuţă cu gura în jos. Nici măcar o picătură. Am înghiţit în sec. A doua eroare.

— Hittin' the bottle again

Hitting the bottle again,

Doin' everything the doctor told me not to do.

„Johnny, don't drink no more,

It ain't good for you „.'
Katrina ştia şi blues, eram impresionat.

— N-avem ce face, trebuie să umblăm la magazie. Ne aşteaptă o noapte grea. Ăhăhăhă!

Ce magazie? mă întrebam,întuind răspunsul în timp ce Katrina continua să asigure fundalul sonor.

— Save tonight

And fight the break of dawn,

Come tomorrow

Tomorrow I'll be gone.[1]

Şi au ţinut-o tot aşa... cât să fi fost? Poate o jum.n.iti' de oră. Makalu tot milogindu-se pasiv-agresiv pentru hii- utură, Katrina fredonând din

1 „Păstrează noaptea asta, / Luptă-te cu zorii de mâine, / Căci mâine, / Eu mâine n-o să mai fiu“, versuri ale melodiei *Save Tonight* a lui Eagle-Eye Cherry.

repertoriulînternaţional, până când am cedat. Mă simţeam sleit, nu mai aveam lori« să rezist acesteiîncantaţii etilice. A treia greşeală.

— OK. OK. Dacă vrei băutură, aşteaptă aici.

Aveam de gând să dau o fugă până la ascunzătoare,i

mea, să-i pun o sticlă în braţe şi să mă lase dracului
iu pace. M-am ridicat hotărât.

— *Heeey, brother!*' a cântat Katrina, Avicii-siy/c.

Ea ce mai voia?

— N-ai cum să laşi ăsta aici. Regula numărul doi.

Am privit diplomatul. Sincer, uitasem de el.

— OK.
Am pus mâna pe el, să-l iau.

— No es posible, señor![1] *Regula numărul doi.*
De unde şi până unde era ea atât de relaxată, nu ştiu.

1 Heeei, frate! (lb. engleză)

— Iau cheia cu mine. Voi n-aveţi cum să deschideţi, eu n-am cum să deschid, deci e totul bine.

— *No way, mister!*[1] Regula numărul unu.

1 Nici gând, domnule! (lb. engleză)

Căcat!

— OK, atunci veniți după mine.

Am luat diplomatul de pe masă şi am pornit înţepat spre ieşire. Chiar mă enervasem.

Şi dacă o să afle de rezervele mele, ce? Să le ia pe toate, să se facă muci! Oricum nu-mi mai trebuie. Să se îmbete Makalu, cu Katrina de mână, şi să mă lase dracului în pace. Să treacă noaptea asta odată!

Makalu părea încântat, Katrina a mormăit ceva cum că n-are chef de complicaţii, dar a mers cu noi.

în zdrenţele de lumină care îmbrăcau oraşul, se distingeau dărâmăturile care fuseseră cândva fântâna arteziană din faţa azilului. Lângă fântâna defunctă, bine camuflată de moloz, resturi de lemn carbonizat şi bucăţi de zid trase acolo chiar de mine, era o mică trapă de metal prin care se cobora într-o cămăruţă tehnică cu tot felul de ţevi şi robinete – pe vremuri deserveau arteziana.

Am coborât, în timp ce ochii neobosiţi ai lui Makalu, ajutaţi de un opaiţ pe care nu ştiu de unde îl scosese şi când îl aprinsese, dar îl tot mişca de colo-colo, scrutau încăperea îngustă.

Katrina stătea cu braţele încrucişate şi se uita în jur. La picioarele ei, diplomatul scorojit stătea degeaba şi nu zicea nimic. Ce-aş mai fi stat şi eu aşa, ca un diplomat. Să nu vorbească nimeni cu mine, să n-am nimic de zis. Dar eu trebuia să cotrobăi în beznă, în timp ce mergeam pe vine, şi să-i mai şi răspund nesătulului de Makalu.

— Hai, scoate toată lada, nu te zgârci! Şi acolo, în spate, ce mai e? Dai şi placajul ăla la o parte?

Până la urmă, am scos tot ce-am găsit. A rezultat o lădiţă aproape plină cu diverse sticle de alcool şi câteva recipiente cu biscuiţi, conserve şi ciuperci deshidratate. Tot mi-a cerut, tot i-am dat.

Câteva minute mai târziu, în azil, la lumina aceluiaşi opaiţ trecut prin viaţă, Makalu ştergea de praf sticlele cu o cârpă care ajunsese, cine ştie cum, chiar pe fundul lădiţei.

— Ia uite, avem şi un Merlot, un whisky şi o vodcă... Ba chiar şi o sticlă de lichior, pentru domnişoare.

Şi s-a întors, aruncând o privire libidinoasă spre singura persoană de sex feminin din încăpere.

— Vve got ninety-nine problems, but booze ain't orie![1] *i-a răspuns Katrina mestecând un biscuit.*

1 Am o mie de probleme, da' alcoolul nu e una dîntre ele! (lb. engleză)

— Ooo! Vezi că ţi-a rămas nişte engleză pe bărbie. Ăhăhăhă! Mă rog, la câtîngliş înţeleg eu, dragă Brandy, se pare c-am rămas doar noi.

Nu i-am răspuns. Parcă mi se încleştase gura. îmi era din ce în ce mai greu. Doar umblând cu sticlele alea, vechiul meu obicei revenise la suprafaţă. Acum, când îl vedeam agitându-le prin faţa mea, mi se umplea gura de salivă, îmi tremurau mâinile, şi nici măcar nu era asta cel mai grav. Simţeam cum creşte în mine un soi de drac ne-stăpânit, un drac care începuse să se contureze discret, sub forma unei şoapte timide, „Poate iau şi eu o gură”, care devenise uluitor de rapid un ditamai răcnetul „Vreau să beau ceva, vreau să beau ceva!”.

— Noi doi, ca pe vremuri. Mă rog, cât de cât ca pe vremuri.

Şi m-a luat pe după umeri. Nu-mi era frică de el deloc, nici de dinţii lui de cal, nici de vocea lui de bas, nici de mâinile lui libidinoase. îi rezistasem lui Makalu de atâtea alte ori, fără nici un efort, însă acum... Acum îmi era groaznic. Deja nu mai puteam să ţin tot ce era în mine doar în mine. Strângeam din dinţi şi înghiţeam în sec. îl ascultam ca în transă, încercând să scap de dracul ăla de gând, care când nu ţipa, mă toca pur şi simplu: „Vreau să beau ceva", „Vreau să beau ceva", „Vreau să beau ceva".

— Uuu! *Is tbis loue?*[a] Hai că sunteţi drăguţi, ca un tablou de familie.

Şi Katrina a făcut gestul ăla cu care îşi pregătesc fotografii încadratura. Makalu i-a cântat în strună, s-a aplecat spre mine ca să „între în poză”.

— Hai, Brandy, ce bem? îţi dau un pahar de Merlot?

Am tăcut. încă mai puteam ţine răcnetul în mine.

— Hai să începem uşor! Avem timp toată noaptea. îţi pun?

Sentimentul ăla că e timp, timp nesfârşit doar pentru băutură, de dolce-far-niente-e-bere-lentamente, mi-a pus capac.

— Da.

A patra greşeală, cred. Nici nu mai ştiu. De ce mi-oi număra greşelile, habar n-am. în timpul vieţii e doar un auto-sabotaj. Dar dincolo de viaţă? E de-a dreptul stupid. Deh, deprinderi omeneşti.

— Ăhăhăhă, ştiam eu că nu laşi omul la greu.

Eu strângeam cheia de la gât în palmă şi îmi spuneam că, orice-ar fi, nu beau decât un pahar-două, fără să uit că am o misiune importantă.

Cu gesturi de expert, Makalu a pus cârpa sub fundul sticlei şi a lovit-o de perete până a ieşit dopul de plută. încă mai cădeau bucăţi din tencuială când sticla a poposit în mâna mea.

Parcă mă mai potolisem cu tremuratul.

— Ăhăhăhă.

Katrina mă privea amuzată. Şi un pic dezamăgită?
Sau mi s-a părut doar mie.

— Now Vm free

Free fallin \

Yeah, I'm free

Free fallin'.[1]

Pe aceste versuri fredonate nonşalant de ea, am dus sticla la gură. Lichidul mi-a umplut gâtul şi stomacul, aşa cum se umplu plămânii cu aer când ieşi din apa mării. Simţeam că ajunsesem din nou acasă. Makalu a luat şi el o duşcă. Apoi i-a pasat sticla Katrinei, care a refuzat-o. Am continuat schimbul de pase până am dat-o gata. Ce sete îmi fusese!

1 „Sunt în cădere, / Sunt în cădere liberă. / Da, sunt liber, / Liber să mă prăbuşesc", versuri ale melodiei *Free Fallin'* de Tom Petty.

Diplomatul parcă nu mai părea aşa de greu şi de important. Parcă nu mai ducea în el o ditamai bomba de vinovăţii', ci doar un buton. Un buton e un buton, ce naiba!

Când am vrut să trecem la a patra sticlă, s-a terminal vinul. Am trecut pe whisky, un scotch cam slăbuţ, dar mergea. Vorbeam vrute şi nevrute, de una, de alta. Acum ajunseserăm la alcool şiînsomnie.

— Da, sunt studii care spun că alcoolul afectează somnul. De acord. Dar în ce sens? În sensul că scade calitatea somnului. Însă o altă chestie pe care o face alcoolul e că te adoarme. Tu de asta ai nevoie!

Makalu era cam luat, se chinuia de la început s-o convingă pe Katrina să bea cu noi. Nici eu nu eram prea bine, parcă după toată pauza asta încercam o stare nouă. Mă simţeam mai relaxat, mai volubil, dar şi un pic obosit. Gândurile erau în regulă, doar cuvintele nu se mai legau aşa bine – când mi se desprindeau de pe buze, erau un pic deformate, un pic grăbite. O senzaţie nouă.

— Pentruînsomnie, recomand! N-am avut niciodată probleme, i-am zis eu.

Şi ne-am pus pe hăhăit amândoi. Nu mi se mai părea aşa agresiv Makalu. Chiar dacă acum flăcăruia lămpii îi juca pe faţă, dându-i un aer grotesc, îmi stârnea mai degrabă râsul decât frica.

— Dacă am bea toţi, lumea ar fi mai bună. Nici vorbă de război, am conchis, plescăind.

Şi-atunci s-a întâmplat imposibilul. Katrina, cu figura ei palidă, cu cearcăne cenuşii, adânci, a întins mâna spre sticlă.

— Ohooo, domnişoara e cu noi, ăhăhăhă!

— Ce onoare, Katrina!

— Dar... whisky? Sari direct la nivelul avansat?

Makalu părea şi el sincer mirat.

— Vreau să fiu şi eu într-o lume mai bună. Mi-aţi îm- puiat capul cu rahaturile astea şi acuma vă miraţi?

Makalu i-a întins sticla.

— Uşurel, uşurel.

Nu ştiu dacă o îndemna să bea puţin din zgârcenie sau pentru că-i păsa de ea. Katrina a luat o gură şi a făcut ca o pisică care a dat cu lăbuţa prin apă. Apoi a continuat să bea, sub privirile noastre uluite, până a mai rămas doar un gât de băutură, pe fundul sticlei.

— Mă strâmb eu, dar la mine băutura nu prea are efect.

Dar a avut. După câteva minute, s-a auzit un bufnet

sec. La început, în întunericul care domnea pe lângă fâşia de lumină a opaiţului, nici n-am înţeles ce se întâmplase. Am apropiat lumina de ea. Katrina zăceaînertă, cu fruntea pe masă. Makalu i-a ridicat mâna, apoi i-a lăsat-o să cadă.

— Amatoare.

Şi am continuat să bem.

Există un punct pe care chiar şi eu, ca un beţiv profesionist, îl ştiu. Ajung acolo îndeosebi cei care nu-s obişnuiţi cu băutura. E momentul în care ai băut atât de mult, încât nu te mai poţi opri. Alcoolul are efectul ăsta, eu îi zic „efectul tobogan”. Dacă ai trecut de el, nu te mai poţi întoarce. Vrei să bei şi mai mult, şi mai mult, aşa că bei până se termină băutura sau până cazi lat.

În cazul Katrinei, care probabil că purta pe umeri o oboseală mare şi grea cam cât o plapumă pe umerii unei vrăbiuţe, acest punct n-a existat. A căzut ca orice om care bea mai mult decât poate duce. Pe de altă parte, eu eram pe tobogan. Makalu – la fel.

Am continuat să bem şi să trăncănim (din ce în ce maiîncoerent) despre toate nimicurile acestei lumi, până când am văzut că preotul de-abia îşi mai ţinea capul drept. Gura i se strânsese pe deasupra dinţilor într-un rictus cadaveric. Mă uitam la el şi aveam senzaţia că era năluca unui mori care se încăpăţâna să stea la verticală. Am alungat-o rapkl.

N-a mai durat mult şi s-a dus şi el, nu înainte de a bălmăji câteva cuvinte:

— Dumnezeu, ascultă aici la mine!, Dumnezeu... e în valiză.

Şi a adormit.

Am rămas singur. Nu era nici 4 dimineaţa şi, spre deosebire de vremurile de demult, mă îmbătasem. Pierdusem şirul sticlelor, era clar că nu mai aveam nici un fel de control, nu băusem organizat, lucid, ca pe vremuri. Nu băusem cu metodă. Sufletul îmi era tulbure, privirea – înceţoşată, braţele – nesigure. încercasem să vorbesc cât mai puţin, pentru că nu mai puteam pronunţa cuvintele cum trebuie, îmi dau seama acum că perioada în care renunţasem aproape complet la alcool scosese la lumină adevărul: până la urmă, chestia cu enzima era o minciună. Probabil că-mi creasem doar o blestemată de toleranţă la alcool, la

care lucrasem toată viaţa. Creierul meu m-a fentat. O minciună pe care ţi-o spui convingător devine adevărul tău.

Nu eram decât un beţiv nenorocit, care încercase să se lase şi nu reuşise. N-aveam nici o enzimă, nici o scuză, nimic.

Acum, creierul meu mustind de alcool se întorsese împotriva lui.

Deci nu eram singur.

Eram cu împotriva mea. Iar sub ochii mei era diplomatul. Iar în diplomat era butonul. Iar sub butonul ăla erau vieţile tuturor vinovaţilor din Arret. Eram şi eu printre ei? Sigur. Cine nu greşeşte? Chiar dacă nuîntrasem în război de partea nimănui, sigur greşisem cu altele. Sau poate că tocmai despre asta era vorba? Poţi fi vinovat fiindcă nuîntri în război? Poţi.

Am mai luat o gură de lichior, că doar asta mai rămăsese. Bleah!

Am deschis diplomatul. Lovită de pala de aer, flăcăruia a pâlpâit a deznădejde.

Iată butonul! îi aveam acolo, sub el, şi pe adormiţii de lângă mine, şi pe Ben Nevis, şi pe Yolanda, şi pe Irma, şi pe Andrew, şi pe Tyree şi Vinson, şi pe Irene, până şi pe Ahoy. Pe toţi cei care reuşiseră să rămână în viaţă îi aveam acolo, sub licărirea stacojie din întunericul camerei. Pe toţi, dar în primul rând pe mine.

Şi dacă aş apăsa?

Dacă ar fi fost vorba doar despre mine, cred c-aş fi vrut s-o fac, eram îngrozitor de dezamăgit că nu reuşisem să duc mai departe lupta cu alcoolul. Luni de zile de gânduri, de eforturi se năruiseră în câteva ore. Eram strivit sub greutatea propriei neputinţe.

Dar nu aveam să apăs, era clar. Doar nu eram nebun! După un an de zile în care mă ţinusem departe de crime, mutilări şi alte orori, ar fi fost culmea să devin acum autorul unui genocid.

Şi totuşi... Era un buton roşu. Şi mă atrăgea. Avea o strălucire hipnotică. Iar povestea asta cu vinovăţia... Hmmm, oare chiar era reală? După câte văzusem, putea fi. Nu mai ştiu cine zicea că realitatea e umbra ficţiunii pe pământ.

O porcărie era lichiorul, nuîntra deloc.

Ce nebuni şi oamenii ăia – să lase butonul pe mâinile beţivului din oraş. Hai, că asta chiar e bună! Dar eu mă cunoşteam bine, n-aveam să-i dezamăgesc. Ce naiba, eram eu multe, dar nu criminal!

Trebuia să am mintea limpede, să pot face ce trebuia făcut. Trebuia să fiu în cea mai bună formă, să analizez lucrurile cu maximum de atenţie. Nu era de joacă. în primul rând, să închid naibii diplomatul ăsta, să n-apăs din greşeală pe buton. Chiar, oare cât de sensibil era? Trebuia să apeşi tare? Făcea un *clic* fin, sau unul mai din topor? Acţiona pe loc? Sau în timp?

Pentru prima oară în viaţă, aveam o responsabilitate uriaşă. Trebuia să le arăt tuturor cine sunt, de fapt, dincolo de beţivanul pe care îl ştiau. Am mai luat o gură de lichior.

Oare unde or fi găsit un buton aşa frumos? Ca o oglindă roşie concavă. Ba nu, convexă! Sau concavă? Iar eram eu împotriva mea. Din ce în ce mai obosit. Dar încă mai puteam să gândesc, nu voiam să adorm, era o noapte importantă. Cea mai importantă.

Am dat să mai iau o gură de lichior. Ultima.

Era clar, trebuia să rezist. *Le voi veghea somnul celor doi adormiţi, care până mai ieri se băteau pe front, iar azi se odihnesc aproape îmbrăţişaţi.* Makalu şi Katrina. Aproape că m-a bufnit râsul, dar nu mai aveam energie nici să râd. Trebuia să rezist. Mie nu mi-a plăcut niciodată să fac ce trebuie. Dintotdeauna am urât asta. însă acuma era altă situaţie. în curând, avea să se facă dimineaţă şi aveau să vină să-mi ia diplomatul din braţe. Mai era puţin.

Da' de băut nu mai era puţin. Nu mai era deloc.

Gata! Ştiu exact ce să fac. închid naibii diplomatul ăsta şi să mă aşez puţin cu capul pe el. îl iau frumuşel în braţe, să nu mi-l fure careva, şi mă culc puţin, doar puţin. Puţin. Puţinuş. Puţintel. Doar închid ochii şi imediat mă trezesc. Cum îi zicea Katrina? *Power nap*[1]. Un *power nap* şi gata, sunt fresh şi mâine o iau de la capăt cu lăsatul de băut şi cu toate. O să reuşesc, a fost doar o scăpare... pare... pare...

Eu, Brandy-cel-care-i-a-omorât-pe-toţi, am clipit un pic mai lung, până când lucirea roşiatică a butonului s-a stins, ce bine că s-a stins!, chiar mă stresa, acum era mult mai bine, acum îmi dădeam seama cât mă agasa, în sfârşit, puteam şi eu să răsuflu uşurat, scăpasem de povară, puteam să pun un pic capul jos, numai puţin, *uite cum stau puţin cu el în braţe şi totul o să fie bine, şi când mă trezesc viaţa o să meargă înainte, doar puţin pun fruntea, uite-aşa...*

---

1 Aţipeală revigorantă. (lb. engleză) 332

Iar fruntea mea, care ar fi trebuit să se aşeze uşor pe diplomatul închis, s-a atins de spinarea lucioasă a butonului.

Dacă regret? îmi vine să urlu.

Douăşunu, coa\ Amur

Nici nu mai ştiu, coa'. Nici nu mai ştiu, pe bune.

Nu-ş cum s-a întâmplat, da' s-a-ntâmplat. Am câştigat căcatu' ăsta de război. *Slaaay*/' Mai exact, s-au bătut singuri. Am câştigat prin neprezentare, ce *savage*[1].

1 Taaare! (Ih. engleză)

Am ieşit din peştera noastră hotărâţi să ne punem planul în aplicare, dar am dat peste unii care fuseseră în recunoaştere în oraş, cu Mekong în frunte, şi bam! Cică au murit toţi.

— Cum adică, toţi? Lasă vrăjeala, grasule.

— Nu-i nici o vrăjeală, boss. Sunt toţi căzuţi, zici că i-a lovit ceva în somn. *No cap.*

— Cum, în somn?

— Păi nu-i nici o urmă de luptă, nimic.

— Nu mai e nici unul viu? Nici boomerşi, nimic?

— Nimic, am răscolit tot oraşu'. E beleală mare.

Mekong gâfâia ca o locomotivă veche, pe aburi. *De ce*

dracu' mă gândesc eu la locomotive pe aburi acum?
ştiu că m-am întrebat.
Am mers să văd cu ochii mei. I-am luat pe Lena, pe Elba, pe Yukon, pe Paranâ, pe toţi care mai erau pe zonă, şi ne-am dus. Şi-am dat de ei, care pe stradă, care prin tot felul de ascunzători, dar cei mai mulţi erau în tabere. Căzuţi, aşa, pe-o parte, părea că s-au aşezat puţin la nani.

Ziceai că-s morminte de-alea de le dezgropau, de pe vremuri, decât că nu erau schelete, aveau corpul întreg. Şi nici urmă de glonţ, de bătaie, de ceva. Nimic. Parcă se vorbiseră. Ce fel de blat mai era şi ăsta?

Cel mai tare era ăla... beţivanul. Mare circar. Avea în faţă o valiză d-alea de boomer şi-n ea era un buton mare, roşu. Iar ăsta, cheliosu'-pletosu', stătea cu fruntea pe el. Stătea, aşa, parcă se aşezase un pic să se gândească la sensul vieţii. Da' era mort de-a binelea. Mai erau pe lângă el fro' doi cu capu' pe masă, toată treaba era dubioasă rău, n-am mai stat să ne gândim ce joc or fi jucat, ce Squid Game or fi avut în cap. Şi n-aveau pe ei nici un semn, nici o urmă de luptă, de ceva. Cum nu ştia nici unu' de-ai noştri să facă autopsie, nici n-o să aflăm *ever*.

Ne-a spart faza. WTF[1] ? Adică poveşti şi chestii cu moarte spontană şi tot felul de tripuri *fantasy* mai auziserăm noi, dar IRL[2]?

Şi toţi? Bulangiii muriseră cu toţii, unu' nu rămăsese să ne zică şi nouă ce s-a întâmplat.

1 WhatThe Fuck, „ce dracu'?” (lb. engleză)
2 În Real Life, „în realitate”. (Ib. engleză)

Ne-am strâns şi am avut ditamai meetingu'. E greu cu mucoşii, dar ce să-i faci, trebuia să-i ascultăm pe toţi care aveau doişpe ani. Aşa era regula. Regula noastră, votată şi toate alea. în calitate de boss, puteam să le mai scurtez văicărelile, să mai împing un pic ideile bune, dar tot ne-a luat trei zile până am ajuns la nişte concluzii. Era panică mare, *man*.

Până ne-am tot coit noi, ăia au început să pută prin oraş. Ce puţea înainte a foame şi a sărăkie, da' să vezi acu', când putea a hoit! Ştii mirosul ăla de boomer, coa'? Ei, imaginează-ţi mirosul de boomer mort.

Am săpat la groapa aia mare de la marginea Arretului, în care le-am dat *check-in*, de mi-am rupt încheieturile. Aveam nişte băşici la mână de puteai să le dai la ăia micii şi să le zici că-s baloane de i iunie. Da' i-am pus pe toţi la viermuşi, acolo, binişor, am avut grijă de ei, că şi ei avuseseră grijă de noi şi ne lăsaseră un oraş... lux! Şmex.

La următoarea întâlnire, meam!, ce draci mi-am făcut, s-a luat hotărârea să ne împărţim în două: un grup care să se ocupe de reparat oraşul, la care să fiu eu boss, şi încă unul, pe partea cu haleala. Mie nu mi-a mirosit prea bine, abia mă votaseră pe mine la conducere şi acu' că să vezi, c-o fi, că alea-alea. Adevăru' e că eram rupţi de foame toţi. Pă partea de

haleo a fost votat chiar grasu' de Mekong, cine altu'? Că mirosea un pachet de biscuiţi de la un kilometru, ziceai că-i câine de vânătoare.

Şi chiar a reuşit looseru' în câteva zile să găsească provizii la greu. Nu ştiu de unde le tot scotea, da' se descurca bine. Noi, pe partea ailaltă, naşpa. Scule, hai, că mai găseam, da' n-aveam materiale.

În câteva săptămâni, ajunsese să mă calce pe bocanci rău de tot grăsuţu'. Deja lumea se cam împărţise în două tabere. Erau ăştia ai mei, care ziceau că nu trebuie să cerem ajutor din exterior şi că-i mai bine să ne descurcăm cu forţe proprii. Şi ăştilalţi, ai lu' grasu', care susţineau sus şi tare că trebuie reparat podul şi să mergem cu miloaga după ajutor. Păi ori suntem arretieni, ori nu mai suntem. Ce pielea mea!

Putoarea de Mekong, nu ştiu cum, reuşise să strângă în jurul lui o mulţime de piticanii, de fapt, ştiu cum, că le dădea mâncare, era normal să-l asculte, eu mă chinuiam cu zidărie, tâmplărie şi altele care rimează cu meserie. Şi mergea greu, coa'.

Munceam, era treabă ca la balamuc. Şi vedeam cum se împuţinează ai mei.

Pentru căăă, ghici ce-alege omu' mai repede între un acoperiş şi-o masă caldă? *D'oooh!*

Grasu', care între timp era zeul mucoşilor, deja începuse să cârâie că nu ne mai hrăneşte dacă nu reparăm podul. Eu am zis că, atât timp cât o să fiu viu, nu repar nici un pod. Grasu' a ţipat la mine că mă calcă în picioare, auzi, tu?, el să mă calce PE MINE în picioare. Pfff! Din ziua aia n-am mai vorbit cu el. N-a mai fost cale de întors. Nici doamna Kibo nu mai putea să ne-mpace.

Aşa că nici nu terminaseră viermii treaba cu ăia de-i îngropaserăm, că deja eram pe urmele lor. Ne-am separat complet. Ăştia, ai noştri, au ocupat estul oraşului, ca să ne asigurăm că nu repară nimeni nici un pod. Ăilalţi s-au refugiat în vest, sub

aripioara grăsuţă a lui Mekong. Nici nu ştiu când şi cum am început să ne caftim.

Nu mai ştiu, coa'. Nu mai ştiu. M-au trădat ai mei sau dracu' ştie. Da' m-am trezit într-o noapte cu o sută de mucoşi peste mine, cu cuţitele în mână, m-au hăcuit, m-au tranşat, m-au făcut pachet şi m-au trimis în Cer.

Nici nu pot să mă uit la mine.

Sită m-au făcut.

Abia acu' m-am prins că aşa-i de când lumea. Acelaşi *bullshit* care se tot repetă, *on and* **он**[1]. Şi noi, ca proştii, credem că suntem altfel decât ăia de dinaintea noastră.

La nesfârşit. (1b. engleză)

îi mulţumesc lui Sandu Stermin pentru realismul pe care l-a pus în spatele arsenalului imaginar din această poveste şi pentru încrederea pe care mi-a dat-o în faptul că armele gândite de mine chiar ar putea exista.

Îi mulţumesc şi fiicei mele, pentru că m-a învăţat încifrata limbă a adolescenţilor şi, în ultimul rând, dar în nici un caz mai puţin, îi mulţumesc iubitei mele pentru că mi-a dat încrederea că pot fi un bun prozator.

Cuprins

La preţul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar.

1. în traducere literală „pod de aur", conceptul se referă la strategia militară prin care le este lăsată o cale de scăpareînamicilor, permiţându-le să evite o înfrângere zdrobitoare.
i . Vârsta e doar un număr. (lb. engleză)
1. Dezbină şi stăpâneşte, (lb. latină)
i. La porţi. (1b. latină)
i. Informaţii transmise din gură în gură, de la om la om. (lb. engleză)
i. Bravo! (Ib. engleză)

i. Nici pe dracu[1]. (1b. engleză) 109

2. A miza totul pe o mână. (lb. engleză)
2. Experienţă, (lb. engleză)
i. Mă rog. (lb. engleză)
z. Am părăsit-o. (lb. engleză)
3. Era îndrăgostită, (lb. engleză)
3. Dispărea, (lb. engleză)
8. Între generaţii, (lb. engleză)
1. Termenînventat, cu sensul de „conflict stupid".
2. Foarte enervant, (lb. engleză)
3. Chief Executive Officer, „director executiv", (lb. engleză)
3. Cuvintele, oameni buni! (lb. engleză)
5. Sunt aşa de mândră! (lb. engleză)

1. Fix înînimă, am trecut de la mămică-de-pisică la căţea, (lbl engleză)

2. Fătălăi. (1b. engleză)

3. Superînvidioşi, (lb. engleză)

4. „Cuvintele, cuvintele sunt puternice / Cu energia ta se hrănesc florile şi cresc.” (lb. engleză)

5. În buclă. (lb. engleză)

6. Oh, da! (lb. engleză)

z. Laş. (lb. engleză)

5. Război mondial, (lb. engleză)

1. Doamne! (Ib. engleză)

2. Lasă-mă să-ţi aduc aminte, (lb. engleză)

3. Discret, (lb. engleză) i. Plictisitoare. (Ib. engleză)

i. Bucură-te de linişte, (lb. engleză)

nu pot păcăli copiii revoluţiei, / Nu, nu, nu”, versuri ale melodiei *Children of the Revolution* deT.Rex.

2. Şi ce-ar trebui să fac aici? (lb. engleză)

3. Mă simt pustie, (lb. engleză)

1. Aşa am devenit ceea ce sunt acum. (lb. engleză)
2. Preţ de doar câteva clipe. (lb. engleză)

2. Groaznic, (lb. engleză)

1. Neclintit, (lb. engleză)
1. Ce idioţenie! (lb. engleză)

3. Vinovăţie, (lb. engleză)

1. Un joc pentru adulţi, (lb. engleză)

3. O pauză forţată. (Ib. engleză)

i. Mod de atac. (1b. engleză)

6. Arme emoţionale, (lb. engleză)

1. Greşeala mea. (lb. engleză)

2. Jocul greşeala aşteaptă, (lb. engleză)

3. Revenire la viaţă. (lb. engleză)

4. Cadavru, (lb. engleză)

5. „Nimic nu e adevărat, totul e permis” – sintagmă care a part în *Alamut,* roman de Vladimir Bartol, care a servit caînspiraţi« pentru jocul Assassin's Creed. (lb. engleză)

1. „Iar mă-ntorc la sticlă, / Iar mă-ntorc la sticlă / Fac numa' ce mi-a zis doctorul să nu fac. / «Johnny, nu mai bea, băiete, / De la alcool ţi se trage tot răul.»„, versuri ale melodiei *Hittin' the Bottle Again* a lui John Lee Hooker.

2. Nu se poate, domnule! (lb. spaniolă)

i. Vă iubiţi mult? (lb. engleză) 326

2. Dat naibii, (lb. engleză)